

Februari 2025 - Jaargang 5 - Nummer 1

WAAIERS



Een elektronisch tijdschrift voor nostalgische wielerfanaten

Uitgever: Jan De Smet

Editoriaal

Beste wielernostalgici,

Jammer genoeg hebben we afscheid moeten nemen van één van onze iconen van de WAAIERS periode (1945-1979). De Keizer van Herentals, Rik Van Looy is niet meer. Veel was hij nog niet aan bod gekomen in ons tijdschrift maar zijn palmares hebben we in elk geval grondig uitgeplozen. Vandaar dat Knack ook een beroep deed op onze kennis om een artikel over de Keizer te schrijven. Wij hebben de opzet ervan gerecupereerd en verder uitgewerkt tot lang eerbetoon aan Rik. Weliswaar op onze manier, kritisch dus, maar, dat hopen we toch, in alle objectiviteit.

Het leven gaat echter verder en dus ook WAAIERS of liever WAAIERS® want we mogen nu een ® karakter zetten na onze titel. WAAIERS is een gedeponeerd merk geworden en mag dus niet zomaar meer gebruikt worden.

We zijn weer aan de onszelf opgelegde maximaal aantal bladzijden geraakt. Jullie kunnen genieten van de overzichten van de carrières van Ludo Janssens en Joaquín Galera, de twee mannen uit onze prentenreeks. Hans Vandeput neemt jullie mee naar een voor jullie heel waarschijnlijk onbekende periode van het Duitse wielrennen en hoe dit weer oprees W.O. II. Hij vertelt verder weer een van zijn verhalen over een ontmoeting tijdens een wedstrijd in zijn buurt met een gekende Britse renner.

Het verhaal van ROKADO loopt stilaan naar zijn einde. We beginnen aan het laatste jaar 1976. Bij FAEMA daarentegen zitten we nog maar aan 1961 en hebben we nog een lange weg te gaan. Patrick analyseert verder de Velo Chewing Gum-reeks en bekijkt de rugteksten kritisch.

Hij start ook een nieuwe reeks die gaat over filialen van ploegen. Het is soms voor menig nostalgicus zeer moeilijk om de ploegensamenstellingen uit de jaren 50 en 60 perfect te krijgen. Ploegen hadden filialen, submerken enz ... Patrick probeert er ons wegwijs in te maken. Wat weer eerst als een eenvoudig artikel zou verschijnen is opnieuw een verhaal dat over verschillende nummers van WAAIERS® zal gespreid worden.

Van mijn kant krijgen jullie het vervolg van de geschiedenis van het Europees criterium (1951- 52) en de Wereldbeker (1963).

Bart gaat verder met zijn dubbele liefde: wielrennen en postzegels en geeft het laatste deel van het overzicht van de Belgische ploegen in 1965. Geen nood echter, er zijn meer landen dan België alleen.

Colofon

5de jaargang - Nr. 1

Eindredacteur
Jan De Smet

Redactie:
Stefaan Degryse
Patrick Feyaerts
Hans Vandeput

Huistekenaar:
Jan Soens

Corrector:
Bart Vancoillie

Contact:
https://www.waaierstijdschrift.be
redactie@waaierstijdschrift.be

Adres:
Centrumlaan 147
9800 Deinze
België

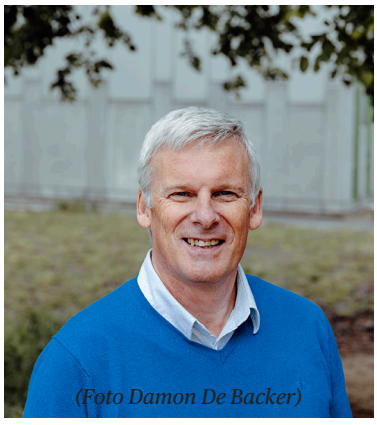

(Foto Damon De Backer)

Natuurlijk hebben we weer een aantal factchecks en we starten met een nieuwe reeks die gaat over Belgische kampioenschappen die stof deden opwaaien.

Ziezo, weer een 23-tal items om uren leesgenot te ervaren en op die manier de brug te maken naar de start van het nieuwe wielerseizoen. Een wielerseizoen waarvan we hopen dat het niet ontsiert wordt door valpartijen met zware kwetsuren als gevolg. 2024 werd op die manier al voldoende geteisterd. We hopen dat Remco voorspoedig geneest, dat zowel Mathieu, Wout, Jonas als Tadej recht mogen blijven en dat we kunnen genieten van vele spannende duels.

Laat verder de (Belgische) jonkies maar komen. Maxim, Lennart, Jarno, Alec, Arnaud, Thibau en Cian, we hopen dat jullie verder evolueren naar de top. Misschien dat er dan binnen x-aantal jaren een tweede versie van WAAIERS kan komen waarbij geschreven wordt over de succesvolle jaren 2020 tot 2030.

Jan De Smet, Petegem-aan-de-Leie donderdag 1 februari 2025 redactie@waaierstijdschrift.be

Inhoud

7 Rik Van Looy (°20/12/1933 Grobbendonk †17/12/2024 Herentals)

8 474: totaal aantal zeges

8 8: een unieke klassieke reeks

9 9: de loyauteit van de Rode Garde

10 4: monumenten winnen in de regenboogtrui

11 37: rittenkaper in grote rondes

11 5: toptienplaatsen in grote rondes

13 0: geen uitblinker in tijdritten

15 10: markante successen

17 13: grote ontgoochelingen

21 12: rivalen

29 3: loyauteit, trots en koppigheid

30 11 + 7 (of 8?) = ?: constructeurs, sponsors en ploegen

31 65: Nini Van Looy-Mariën

32 Conclusie

34 Maple Leaf Chewing Gum

34 Nummer 11: LUDO JANSSENS

34 Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

40 Palmares in de 'grote' wedstrijden

41 Achteraf bekeken

51 Nummer 11: JOAQUÍN GALERA

52 Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

54 Palmares in de 'grote' wedstrijden

55 Achteraf bekeken

71 Weetjes

71 Beurzen

72 De moeilijke wederopstanding van de Duitse wielersport na de Tweede Wereldoorlog (deel 1)

75 1945

78 1946

80 1947

84 1948

90 Ge hadt erbij moeten zijn .... (9)

90 Sid en Tom

92 ROKADO (deel 6: 1976 en slot)
92 Voorbeschouwingen
98 Voorjaarswedstrijden
116 Chromoreeks Velo Chewing Gum 1962 deel 3
129 Steunfonds
130 WAAIERS op papier
131 De reeks
132 FAEMA (deel 7c)
132 De FAEMA-buitenlander van het seizoen: Piet van Est
156 Postkaarten
159 Gedetailleerd palmares
163 1961: C.C. Barcelonès- EMI
165 Internetlinks
166 Vragen
167 Europese kampioenschappen op de piste (1951-52)
167 1951-52
167 Ploegkoers
177 Halve fond
180 Overzicht van de winnaars
181 De pubkaarten (1969, deel 5)
181 Pull Over Centrale-Tasmanie-Novy
183 Salvarani
184 Sanson
185 SCIC
186 Sonolor-Lejeune
187 Ploegfoto's
191 Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen
193 De truien van Antwerp K.W.C.
194 Wielersport in de filatelie (deel 2)
213 Ploegensamenstellingen 1965 (deel 3)
213 Terrot-Leroux
215 Dossche Sport
220 Individuelen
223 Belgische nationale selecties

224 Factcheck

232 Posters in Miroir du Cyclisme (4)

234 Wereldbeker Intermerken 1963

235 Milano-Sanremo 19 maart 1963

237 Ronde van Vlaanderen 31 maart 1963

239 Paris-Roubaix 7 april 1963

241 Paris-Bruxelles 28 april 1963

243 G.P. Stan Ockers 1 mei 1963

245 Liège-Bastogne-Liège 5 mei 1963

247 Flèche Wallonne 6 mei 1963

249 G.P. Parisien 29 september 1963

251 Paris-Tours 6 oktober 1963

254 Giro di Lombardia 19 oktober 1963

257 Renners

264 Filialen en speciale constructies (deel 1)

277 Een Belgisch kampioenschap zonder discussies ... dat kan toch niet?

277 DEEL 1 : 1945 - 1951

288 Reacties

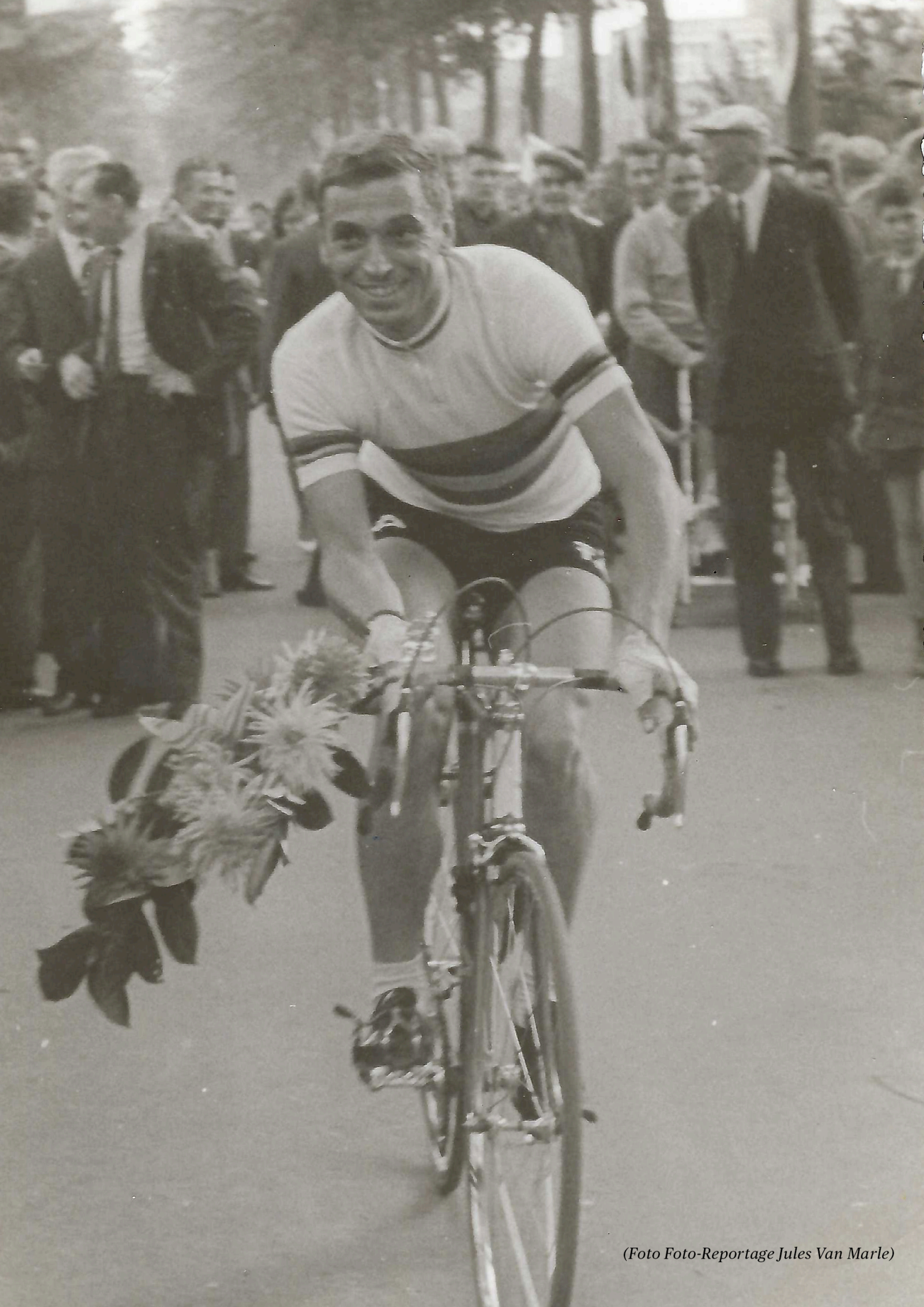

(Foto Foto-Reportage Jules Van Marle)

Rik Van Looy

(°20/12/1933 Grobbendonk †17/12/2024 Herentals)

Afscheid van een Wielerkeizer

door Patrick Feyaerts

Het is dan wel bijna anderhalve maand geleden, maar WAAIERS kon het heengaan van Vlaams, Belgisch en internationaal wielericoon Henri (Rik) Van Looy niet laten voorbijgaan zonder een gepast eerbetoon. In de pers is veel geschreven en gezegd, maar meestal werd niet diep op zijn carrière ingegaan en er werd al eens serieus de bal misgeslagen.

Jonas Creteur publiceerde in Knack (https://www.knack.be/sport/wielrennen/rik-van-looy-in-7-opvallende-cijfers-hoe-hij-op-een-vlak-beter-deed-dan-eddy-merckx/) met de hulp van onze redactie een passend en accuraat overzicht van de carrière van Rik rond zeven merkwaardige cijfers.

Rik was niet alleen een groot kampioen en een wielericoon, in Vlaanderen, België en internationaal, maar ook een persoonlijkheid. Hij was niet alleen goed voor prachtprestaties, maar ook voor spraakmakende interviews. Vandaag zou dat sportbestuurders en nog meer P.R.-verantwoordelijken tot wanhoop en depressies drijven, destijds maakte dit hem tot lieveling van pers en publiek.

Vooral bij wielerjournalisten Louis Clicteur en Lucien Berghmans van Het Laatste Nieuws lag hij goed. Zij schreven in 1966 het boek “Rik Van Looy heerser en verdeler”, een uitgebreide biografie[1]. Hierin claimen zij ook een soort ‘vaderschap’ voor de benaming ‘Keizer van Herentals’. Volgens de auteur[2] kwam dit als reactie op een schrijven[3] van wielerliefhebbers, die hen overdreven geestdrift verweten over de prestaties van Rik, die op dat moment Paris-Bruxelles als enige grote zege telde. “Laat het nu maar uit zijn met uw ‘Keizer’”, schreven zij. Als reactie daarop stond in Het Laatste Nieuws bij zijn overwinning in Milano-Sanremo in 1958 “Ja, hij was weer de ‘Keizer’”. Volgens het boek vond die titel zo ingang. Dit enthousiasme voor Van Looy belette beide journalisten niet wat later naadloos (en opportunistisch?) over te stappen naar de nieuwe grote Belgische ster Eddy Merckx, die in een periode van twee jaar zelfs goed was voor twee boekdeeltjes.

Maar hier gaat het dus over Rik Van Looy. En zijn prestaties, overwinningen, nederlagen, tegenslagen, rivaliteiten, controverses, leveren meer dan genoeg stof voor een uitgebreid artikel. Wij gaan voor een keer niet proberen om op diverse artikels een factcheck te doen, maar volgen gewoon het stramien van Jonas Creteur, dat we hieronder aanvullen tot veertien cijfers en veertien hoofdstukken, conclusie inbegrepen. Op die manier proberen we zo goed mogelijk een beeld te scheppen van de renner en de persoon Van Looy en tegelijk van een periode uit de wielersport.

1 Rik Van Looy heerser en verdeler, Louis Clicteur & Lucien Berghmans, Uitgeverij De Steenbok, Gent, 1966.
2 Het boek is doorgaans in de ik-vorm geschreven, maar het is meestal niet duidelijk wie van beide die ‘ik’ is. In dit geval vermoeden we Louis Clicteur.
3 Via een zogenaamde ‘gele briefkaart’, toenmalig veelvuldig gebruikt voor prijskampen en dergelijke, maar ook voor korte (en goedkope) communicatie.

474: totaal aantal zeges

Het aantal destijdse zeges exact vaststellen is een onmogelijke opdracht. Bronnen spreken elkaar vaak tegen en zijn onvolledig. Dat zelfs Het Laatste Nieuws er recent niet in gelukt is voor hun huldeboek "Eddy Merckx 75 jaar" voor elk van zijn (volgens hen) 525 overwinningen een krantenpagina in hun archieven terug te vinden, is op dat gebied veelzeggend. Voor Rik Van Looy moeten we dan nog tien jaar verder teruggaan en worden we geconfronteerd met het fenomeen van de wedstrijden voor 'onderbeginnelingen' of 'niet-aangeslotenen', met andere woorden, niet-officiële wedstrijden.

Toch zijn we er voor WAAIERS 3-2, in het kader van een vergelijking tussen Merckx en Van Looy, in geslaagd zijn aantal zeges op de weg in een vork van 466 tot 521 te situeren (Rik zelf hield het in een van zijn laatste interviews op 503), met 474 als meest waarschijnlijke getal, 107 bij de jeugd en 367 bij de beroepsrenners. Hierbij hielden we geen rekening met wedstrijden op wielerbanen, ook niet met na-Tour meetings op open wielerbanen, met nevenproeven bij criteriums of met nevenklassementen in rittenkoersen.

Toch blijven fouten altijd mogelijk, zeker voor Spaanse wedstrijden is het moeilijk duidelijke informatie te vinden. Proberen we dit echter naar hedendaagse (U.C.I.) normen te vertalen en sluiten we criteriums (114) en kermiskoersen (78) uit, komen we op het heel respectabele aantal van 175 overwinningen als eliterenner.

De enige wedstrijden waarover discussie kan bestaan zijn de Bol d'Or de Monédières (1 zege) en het Circuit de l'Aulne in Châteaulin (2 overwinningen), destijds als criteriums aanzien, maar door ons beschouwd als evenwaardig aan een rit in lijn. Het waren wedstrijden van respectievelijk 165 en 130 km, op een selectief parcours, weliswaar op een gesloten omloop, maar met de allergrootsten aan de start en op de erelijst en door de aanwezigheid van gemotiveerde onafhankelijken op het scherp van de snee betwist. Als Nokere Koerse vandaag zelfs ProSeries is, dan zouden deze wedstrijden heden ten dage minstens 2de, of zelfs 1ste categorie zijn[4].

Mogelijk hebben ook andere wedstrijden die destijds als 'kermiskoersen' gecatalogeerd werden, ondertussen een plaats op de officiële U.C.I. kalender. Wij hebben met dergelijke eventuele opwaarderingen voor onze berekening geen rekening gehouden, Monédières en Châteaulin zijn de enige uitzonderingen.

8: een unieke klassieke reeks

Rik Van Looy is en blijft de enige renner uit de geschiedenis die de acht wedstrijden in lijn[5] van de destijdse wisselbeker Trophée Desgrange-Colombo gewonnen heeft, een prestatie waarop hij zeer fier was. Pas op gevorderde leeftijd, in 1968, kon hij de laatste die hem tot dan toe ontsnapt was, de Flèche Wallonne, toevoegen aan zijn erelijst. Deze wedstrijd was trouwens de vreemde eend in de bijt bij Desgrange-Colombo want in die periode nog geen klassieker.

Het zou wachten zijn tot 1967 op het statuut van nationale klassieker, samen met de Omloop Het Volk, Gent-Wevelgem en de Scheldeprijs. En zo krijgen we in zekere zin een gelijkspel tussen Van Looy en Merckx. Rik is de enige die de acht eendagswedstrijden van Desgrange-Colombo won, Merckx de enige[6] die de zeven Belgische klassiekers won. En gezien de zeer uiteenlopende parcoursen en het gedaalde aanzien van Paris-Tours en Paris-Bruxelles (Brussels Cycling Classic) ziet het er niet naar uit dat daarin verandering zal komen. Opvallend daarbij

4 Het Circuit de l'Aulne is vandaag U.C.I. categorie 1.1 onder de naam Boucles de l'Aulne en over een afstand van 181 km.

5 Milano-Sanremo, Ronde van Vlaanderen, Paris-Roubaix, Paris-Bruxelles, Flèche Wallonne, Liège-Bastogne-Liège, Paris-Tours en Giro di Lombardia.

6 Van Looy won nooit de Omloop Het Volk, Roger De Vlaeminck nooit Gent-Wevelgem.

is dan weer dat Van Looy liefst viermaal de huidige E3 Saxo Classic (destijds onder de naam Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke verreden en niet opgenomen in de lijst klassiekers) won, een van de weinige koersen met aanzien waarin het voor Merckx nooit lukte.



Van Looy klaar voor een tweede zege in Harelbeke in 1965. (Foto Jan Himpe)

Rik Van Looy was ook de eerste die de vijf zogenaamde 'Monumenten' won, daarin nadien geëvenaard door Merckx en De Vlaeminck. Sindsdien heeft iedereen daarop zijn tanden stuk gebeten, de vraag is of Tadej Pogačar er wel zal in lukken, voor alle anderen lijkt het wat hoog gegrepen. Rik heeft zelf aan deze prestatie nooit veel waarde gehecht. In zijn tijd bestond het concept 'Monumenten' nog niet en Paris-Tours en zeker Paris-Bruxelles waren even hoog of zelfs hoger aangeschreven dan Liège-Bastogne-Liège.

De enige grote eendagswedstrijden die op de erelijst van Rik Van Looy ontbreken zijn de Amstel Gold Race, Bordeaux-Paris en de Grand Prix des Nations. Hierbij moet aangestipt worden dat de Nederlandse klassieker pas voor het eerst ingericht werd toen hij al over zijn hoogtepunt was en slechts na zijn carrière echt belangrijk werd. De andere twee vereisten een speciale voorbereiding, die weinig in zijn verdere seizoensplanning paste. Eenmaal (1957) probeerde hij het in Bordeaux-Paris, een zonnesteek werd hem fataal. Aan de Grand Prix des Nations nam hij nooit deel, 100 of meer km tegen het uurwerk zouden in ieder geval kans op een ereplaats onmogelijk gemaakt hebben.

9: de loyauteit van de Rode Garde

Een aantal ploegmaats bleven heel lang bij Van Looy. Willy Schroeders was hierbij de koploper met iets meer dan negen jaar in twee perioden, eerst van bij zijn debuut als beroepsrenner eind 1955 tot en met 1958 en dan, na een seizoen bij Groene Leeuw, opnieuw van 1960 tot eind 1965. Deze trouw, en uiteraard zijn inspanningen in dienst van de kopman, werden erg gewaardeerd door Rik.

Schroeders had in de Tour de France 1962 een zware kwetsuur aan het zitvlak opgelopen die nooit helemaal hersteld geraakte. Daardoor ging zijn carrière al vanaf midden 1963 in dalende lijn. Toch kreeg hij van zijn kopman alle steun om terug op het voorplan te geraken en toen dat niet lukte en hij eind 1965 toch moest stoppen, betaalde Rik hem nog een jaar zijn salaris uit. De carrière van Schroeders zal in detail behandeld worden in het FAEMA 1962 hoofdstuk in een komende WAAIERS en in het geplande boek FAEMA deel 4.

De langste ononderbroken periode was voor Edgard Sorgeloos, bijna acht jaar, van 1958 tot eind augustus 1966. Hier kwam dan weer een ander aspect van het karakter van de Keizer boven. 'Verraad' kon hij niet aanvaarden. Dat Edgard zonder overleg stopte en met onmiddellijke ingang (hulp)sportbestuurder werd bij de rivalen van Groene Leeuw zat hem daarom hoog. Pas veel later kwam er terug verzoening. De carrière van Sorgeloos is in detail behandeld in het FAEMA 1960 hoofdstuk in WAAIERS 3-3 en in het komende boek FAEMA deel 3.

Een andere 'getrouwe' was Willy Derboven, zowat zeven jaar in twee periodes, eerst van eind juli 1960 (aanvankelijk als onafhankelijke) tot eind 1962 en dan van midden april 1963 tot eind 1968. Jos Schils (van 1954 tot 1959) en Henri De Wolf (1964 tot 1969) kwamen tot zes seizoenen, al moet daar voor Schils de kanttekening bij gemaakt worden dat hij tijdens 1954 en 1955 dan wel ploegmaat van Rik was, maar niet als helper kon beschouwd worden. In de toenmalige pikorde bij Guillaume Driessens stond hij minstens even hoog als zijn toekomstige kopman.



Een eerste zege voor zijn 'eigen' G.B.C.-ploeg, de Omloop der Vlaamse Gewesten 1963. (Foto Jasper De Deyne Fotobron onbekend)

Ward Sels (1963 tot 1966 en 1970) en Armand Desmet (1961-62 en 1964-66) reden vijf seizoenen in dienst of toch aan de zijde van de Keizer, maar Jef Planckaert, toch dikwijls aanzien als een van de kernleden van de 'Rode Garde', reed al bij al slechts twee seizoenen bij Rik. Die indruk wordt waarschijnlijk gewekt doordat hij de hele periode 1960-65 een trouwe bondgenoot van Rik Van Looy was, en dan zeker in de wereldkampioenschappen 1960, 1961, 1962 en 1963.

De persoon die de langste samenwerking met de Keizer had, zowel ononderbroken als in totaal, is echter sportbestuurder Guillaume 'Lomme' Driessens, van 1954 tot en met 1963, tien jaar op rij. Rik zelf beschouwde die rol dan weer als minder belangrijk. Zijn uitspraak, over Jumbo-Visma en sportbestuurders in het algemeen, in het interview met het Nieuwsblad ter gelegenheid van zijn 90ste verjaardag is op dat gebied meer dan veelzeggend: "Alles is zo afgemeten in die ploeg. Als ik die interviews met die sportbestuurders lees, is het continu: nu gaan we dit doen, dan doen we dat… Ik vind: als kopman moet je je eigen ding doen. Een sportbestuurder heb je voor en na de koers nodig. Maar tijdens? In mijn tijd was de mecanicien belangrijker dan de sportbestuurder. Die kon een ander wiel steken. De sportbestuurder kon de hele dag zijn gazet lezen."[7]

Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat schoonbroer Hugo Mariën twee jaar als sportbestuurder fungeerde bij Solo-Superia (1965-66). Opvallend is verder dat twee andere superkampioenen als Eddy Merckx en Bernard Hinault geen behoefte voelden aan een te dominante sportdirecteur. De eerste dumpte Guillaume Driessens na drie woelige jaren, de andere hield het dan wel acht jaar uit bij Cyrille Guimard maar vertrok uiteindelijk.

4: monumenten winnen in de regenboogtrui

Van Looy is nog altijd de enige renner die twee keer Parijs-Roubaix won als regerend Wereldkampioen, in 1961 en 1962, met in 1962 daarbij de Ronde van Vlaanderen en Gent-Wevelgem. Enkel Mathieu van der Poel kwam sindsdien in de buurt met in 2024 de dubbel Ronde van Vlaanderen en Paris-Roubaix.

7 https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20231215_95464385, oorspronkelijk gepubliceerd op 15/12/2023, opnieuw online gezet op 18/12/2024.



Schitteren in de regenboogtrui, maar altijd tijd maken voor supporters. (Foto collectie PF)

Rik behoort ook samen met Eddy Merckx (1971), Tom Boonen (2005), Mathieu van der Poel (2023) en Tadej Pogačar (2024) tot het selecte groepje van renners die in hetzelfde jaar twee Monumenten en het wereldkampioenschap wonnen. Rik deed dat bovendien, als enige ooit, in de regenboogtrui, in 1961, toen hij naast Paris-Roubaix ook Liège-Bastogne-Liège won. Eddy Merckx deed er dan weer nog een schepje bovenop door in 1971 naast het wereldkampioenschap de Tour en drie monumenten (Milano-Sanremo, Liège-Bastogne-Liège en de Giro di Lombardia) te winnen, de Tour en twee Monumenten als Belgisch kampioen (de Primavera reed hij vreemd genoeg in zijn merkentrui) en een Monument in de wereldtrui. Enkel Pogačar deed even goed of zelfs beter, door in 2024 het wereldkampioenschap, twee Monumenten, Giro en Tour te winnen.

De conclusie is evident. Rik Van Looy is dan misschien niet de beste eendagsrenner aller tijden, op dat gebied beter doen dan Merckx met liefst negentien Monumenten lijkt onmogelijk, maar is een mooie tweede met acht Monumenten en twee wereldtitels, samen met of zelfs net voor Roger De Vlaeminck, tien Monumenten maar geen regenboogtrui[8]. Enkel Van der Poel (zes Monumenten en één wereldtitel, maar wel al dertig) en, vooral en weer eens, Pogačar (26 en eveneens al één wereldtitel en zes Monumenten) lijken hier een bedreiging.

37: rittenkaper in grote rondes

Rik Van Looy won in totaal 37 individuele etappes in grote rondes, zeven in de Tour de France, twaalf in de Giro en achttien in de Vuelta. In België doet enkel Eddy Merckx, met 64 stuks beter, internationaal moet hij ook Mario Cipollini (57), Mark Cavendish (55), Alessandro Petacchi (48) en Bernard Hinault (41) laten voorafgaan.

Hij is wel de enige die in elk van de drie grote rondes een rit met aankomst in de hoofdstad (Parijs 1963, Rome 1959, Madrid 1958) won. Hij won tevens als enige (prologen niet meegerekend) in de drie grote rondes de eerste rit, in 1965 in de Tour, in 1959 in de Giro en in 1965 in de Vuelta.

5: toptienplaatsen in grote rondes

Ook al was Van Looy vooral bekend als eendagsrenner, hij kwam ook sterk voor de dag als ronderenner. Niet alleen won hij zoals reeds vermeld in de drie grote rondes 37 etappes en droeg hij in elk ervan de leiderstrui, hij verzamelde ook vijf toptienplaatsen, twee in zowel de Vuelta als de Giro en een in de Tour, en won tevens in ieder van deze drie grote rondes een nevenklassement. Enkel aan de Tour de Suisse nam hij nooit deel.

In de Vuelta werd Rik zowel in 1959 (op 7'00" van Antonio Suárez) als in 1965 (op 8'55" van Rolf Wolfshohl) derde, in de Giro eindigde hij 4de (op 7'17" van Charly Gaul) in 1959 en 7de (op 12'38" van Arnaldo Pambianco) in 1961 en in de Tour 1963 10de, op 19'24" van Jacques Anquetil. In 1960 miste hij met 1'43" een 6de toptienrangschikking toen hij in de Giro 11de eindigde op 14'53" van Jacques Anquetil. Hij reed in totaal achttien grote rittenkoersen en haalde zeven maal het einde (twee op vier in de Vuelta, drie op zeven in de Giro en twee op zeven in de Tour).

8 Sean Kelly komt dicht, maar net te kort, negen Monumenten, maar geen Ronde van Vlaanderen en geen wereldtitel.

Zoals al aangehaald won hij in elk van deze rittenkoersen ook minstens één belangrijk nevenklassement, de puntenrangschikking in de Vuelta 1959 en 1965 en in de Tour 1963 en zelfs de bergprijs in de Giro 1960. Bij dit laatste exploot werd hij wel geholpen door het parcours. Er waren dat jaar slechts vijftien noemenswaardige beklimmingen en vier daarvan waren gegroepeerd in de beslissende Dolomietenrit op de voorlaatste dag.

Op de elf voorgaande cols waren liefst tien verschillende renners, op uitzondering van Charly Gaul en Graziano Battistini allemaal niet-klimmers, als eerste bovengekomen, enkel Aurelio Cestari was er tweemaal in geslaagd. In die laatste bergrit speelde Van Looy, voor de start 11de op 12'19" van Anquetil zijn laatste kaarten uit. De eindzege was misschien al buiten bereik, maar een podiumplaats, de ritzege en vooral het bergklassement bleven haalbaar. Hij had immers regelmatig mee gesprint op de voorgaande beklimmingen en een vroege aanval kon veel punten opleveren.

Rik ging dan ook van vlak na het vertrek in het offensief, kwam als eerste door op de Molina di Ledro en de Campo Carlo Magno, werd door Imerio Massignan bijgehaald op de Passo Tonale, maar sprintte boven sneller. Dan was zijn liedje echter uitgezongen, op de verschrikkelijke Gavia werd hij door de echte klimmers voorbijgereden en kwam als 9de door op 5'10 van Massignan. Door drie bandbreuken in de afdaling verachterde hij nog verder en beëindigde daardoor zowel de etappe als de Giro als 11de.

Deze prestaties roepen meteen de vraag op, had Van Looy een grote ronde, en meer bepaald de Tour de France, kunnen winnen? Het antwoord daarop is niet eenvoudig. Laten we beginnen met het meest voor de hand liggende. Op de hedendaagse parcoursen, nooit, gewoon omdat hij veel te weinig klimmer was. Maar destijds? Dan is een conclusie minder evident.

De Vuelta was zeker mogelijk geweest. In 1958 leek hij bij zijn debuut trouwens op weg naar de eindzege, tot hij met zijn knie tegen zijn stuur stootte en de volgende dag met kniepijn in de amarillo leiderstrui de strijd moest staken. Het hooggebergte werd in die periode niet aangedaan en wat Frans De Mulder in 1960 kon, lag zeker binnen het bereik van Rik Van Looy. Enkel, Rik zou na zijn derde plaats in 1959 pas in 1964 terugkeren, toen zijn hoogtepunt al achter hem lag.

Betreffende de Giro is het antwoord duidelijk: te bergachtig (of Van Looy te weinig klimmer). Drie jaar op rij probeerde hij het, maar telkens kwam hij in de beslissende rit door de Dolomieten te kort, ongeacht of hij de klimmers trachtte te volgen en de schade te beperken of het met een vroege aanval probeerde. Een additionele handicap voor hem was het ontbreken van bonificaties aan de aankomst in tegenstelling met de Tour de France. Dit had toch een verschil van meerdere minuten kunnen maken.

Rik was in het reeds vermelde interview in Het Nieuwsblad ter gelegenheid van zijn 90ste verjaardag trouwens heel lucide over zijn kansen in de Giro en zijn klimcapaciteiten. Wij citeren hem: "De Ronde van Italië is veel lastiger dan de Tour de France, vroeger toch. De bergen waren er precies altijd hoger." en "Was jij een goede klimmer, vroegen zij mij. 'Ja', heb ik geantwoord, 'ik was een goede klimmer, tot de klimmers eraan begonnen.'"



In de leiderstrui in Paris-Nice 1963. (Foto Collectie HVDP)

Betreffende de Tour de France is ons antwoord genuanceerder. Tegen een Anquetil in diens topperiode en omringd door zijn toenmalige ploeg, neen. Rik was geen betere klimmer dan de Normandiër en verloor te veel tijd tegen de chrono. De edities van 1962 en 1963 waren hiervoor zeer illustratief. Van Looy startte in 1962 met de intentie elke (vlakke) etappe als een klassieker te betwisten en zo de tegenstand af te matten.

Het resultaat was gemengd. Aan de voet van de Pyreneeën had hij inderdaad Poulidor op ruim vier, Gaul op meer dan vijf en Bahamontes zelfs op tien minuten gezet, maar zelf volgde hij op 2'57" van favoriet Jacques Anquetil, mede doordat hij er in tien etappes geen enkele keer in gelukt was bonificatie binnen te halen. Een val de volgende dag maakte een einde aan zijn Tour en we zullen nooit weten welk het verder verloop zou geweest zijn, maar er is geen enkele reden om aan te nemen dat hij beter zou geklommen hebben dan de Normandiër en er stond nog een lange tijdrit op het programma.

In 1963 pakte hij het anders aan, spaarde meer zijn krachten en verzamelde dit keer wel ritzeges en bonificaties. Veel verschil maakte het echter niet uit. Ook nu stond hij in de stand achter Anquetil, zij het dan slechts met 40". De eerste dag door de Pyreneeën was het echter al voorbij. De Fransman won ondanks een moeizaam begin de etappe over de Aubisque en de Tourmalet, terwijl Van Looy ruim dertien minuten verloor. Dat hij in de andere bergritten gelijke tred kon houden, veranderde daar niets aan, vooral omdat hij in de tijdrit twee dagen voor het einde nog eens bijna vier minuten aangesmeerd kreeg.

Betekent dit dan dat hij absoluut kansloos was om de Tour te kunnen winnen? Neen, helemaal niet. Mits vroeger aan het grote rondewerk te beginnen, had er in 1959 of 1960 iets kunnen inzitten, met een eendrachtige (nationale) ploeg rond hem geschaard (veel gevraagd in die periode, we weten het) en een gepaste voorbereiding. Deze beide rondes hadden een nogal hectisch verloop, Anquetil was in 1959 niet in beste vorm (en was er in 1960 niet bij), de Franse nationale ploeg was een krabbenmand en de Tour 1959 werd eigenlijk in het middengebergte beslist, waar Rik zeker niet moest onderdoen.

Dus samengevat, meer was inderdaad mogelijk geweest, maar veel condities moesten daarvoor vervuld worden. Rik was zeker geen groot tijdrijder, we komen daarop in het volgende hoofdstuk terug, en in het hooggebergte was hij toch enigszins beperkt, ook al trok hij er behoorlijk zijn streng. In 1959 kwam hij immers in de Giro di Lombardia in een recordtijd als eerste boven op de Madonna del Ghisallo. Toegegeven, geen Izoard of Stelvio, maar toch bijna 10 km lang aan een gemiddeld stijgingspercentage van 6% met pieken van 8, 9 en zelfs 12 %. Ook in de Tour toonde hij zich een aantal keren als klimmer. Zo eindigde hij in 1963 in drie opeenvolgende bergritten in de Alpen in de top vier. In totaal verloor hij zo 2'17" op Federico Bahamontes, maar amper 16" op Anquetil. Verre van slecht, zeker als we er rekening mee houden dat hij, door eerst een auto-ongeval op de terugweg van de Zesdaagse van Berlijn 1962 en vervolgens die val in de Tour 1962, tweemaal aan de nieren gekwetst werd en niet meer over dezelfde kracht als voorheen beschikte.

0: geen uitblinker in tijdritten

Het is al in het vorige punt aangehaald, Van Looy en tijdrijden waren geen goede match. In zijn hele carrière won hij er geen enkele en in grote rondes was er altijd veel tijdverlies tegen de specialisten. Het ging zelfs zo ver dat hij er een fobie van kreeg en tot tweemaal toe probeerde zijn deelname aan de Tour de France afhankelijk te maken van een aanpassing van het al aangekondigde parcours, met dus een reductie van het aantal individuele kilometers tegen de chrono. Telkens moest hij bakzeil halen, en in 1963 moest hij uiteindelijk zelfs smeken om te mogen deelnemen en was enige hulp van de B.W.B. nodig.

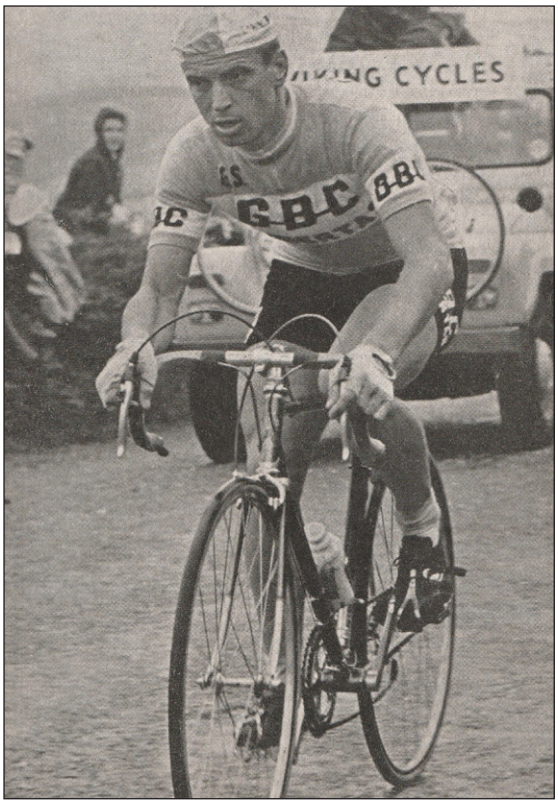

Geen tijdrijder maar geen schrik om alleen in het offensief te gaan, hier in 1963 in de Manx Premier Trophy. De zege zou voor Tom Simpson zijn. (Foto Sporting Cyclist)

Nochtans liet Rik bij de aanvang van zijn carrière ook een aantal hoopgevende prestaties tegen het uurwerk zien. Zo werd hij in 1956 na 50 km tweede in de Driedaagse van Antwerpen, op 5" van Wim van Est en zelfs 10" voor Jacques Anquetil. Ook Raymond Impanis en Aldo Moser werden geklopt. Het jaar nadien volgde een derde plaats na 20 km tegen de tijd, op 17" van opnieuw Wim van Est en op 5" van diens broer Piet. Hier waren echter geen echte specialisten aan de start.

Wat was dan het probleem? Volgens ons speelde het hoge niveau van geboren tijdrijders als Jacques Anquetil, Roger Rivière en Ercole Baldini hierbij een grote rol. Zelfs als Rik een op zich goede prestatie leverde, was de achterstand groot, en de invloed op het klassement nog beduidender. Ter illustratie, in de Vuelta 1959 werd hij in de chronorit over 62 km mooi 4de, maar wel op 6'46" van Rivière. En twee jaar later werd hij in de Giro na 53 km 6de, maar toch op 3'36" van Anquetil. In 1963, in zijn beste Tour, werd hij twee dagen voor het einde in de tijdrit over 54,5 km 10de, dit keer op 3'53" van weer Anquetil. Ook in 1965 deed hij het in de Vuelta meer dan degelijk in de tweede proef tegen het uurwerk, na 61 km 5de, op 3'05" van Poulidor. In de eerste tijdrit op de 4de dag had hij na 41 km als 19de dan weer 7'49" verloren, al was dat wel met aankomst op een beklimming.

Daarnaast moet ook aangestipt worden dat Van Looy de stijl en kwaliteiten van de echte chronospecialist miste. Zichzelf kunnen pijn doen was belangrijk, en dat kon hij als de beste, maar toch vooral als hij de anderen nog meer kon doen afzien, dat gaf hem een kick. Om te schitteren tegen het uurwerk moet je echter meer kunnen, namelijk de hele tijd een aerodynamische houding aannemen en je inspanningen voldoende gelijkmatig en gepland over het hele traject verdelen, even uitrusten in de wielen is er niet bij. En dat lag Van Looy, eerder een vechter dan een stylist, veel minder.

In een ploegentijdrit kwam hij dan weer veel beter tot zijn recht. Zo won hij met de Belgische selectie in de Ronde van Nederland 1956 en 1957 en met FAEMA en FAEMA-flandria in de Tour de Belgique 1961 en 1962. En dit lukte zelfs tegen de allerbesten, zo zegevierde hij met zijn rood-witte garde in de ploegentijdrit van de Tour 1962. Na 23 km aan meer dan 47 km per uur werd Gitane-Leroux (met Darrigade, Lebaube, Simpson en Maliepaard) met 25" geklopt en het Helyett-St Raphaël van Anquetil, Altig, Geldermans en Stablinski met 31".

Die steeds grote achterstand op de toppers bezorgde hem op dat gebied een complex, vandaar zijn eeuwige klagen op de bevoordeling van Anquetil door deze proeven. Feit is dat de Normandiër daar inderdaad belangrijk tijdsvoordeel uit haalde, anderzijds moet ook aangestipt worden dat in de jaren veertig en vijftig het aantal kilometers tegen het uurwerk nog veel hoger lag dan in de jaren zestig, over vandaag wil ik het niet eens hebben.

Desondanks probeerde Van Looy het voordeel voor Anquetil nog verder te reduceren. Hij stond daarbij open tot, toch in zijn ogen, compromissen. Zo was een van zijn voorstellen de tijdrit aan het einde van de Tour naar voren, voor het gebergte te plaatsen. Klinkt interessant,

enkel, dit was al in 1961 geprobeerd en met nogal desastreuze gevolgen. Toen prijkte Anquetil de avond van de eerste dag na een rit in lijn van 136,5 km en 28,5 km tegen het uurwerk met een voorsprong van 4'46" op de tweede, Joseph Groussard, en van 5'25" op de eerste klassementsrijder, Guido Carlesi, derde in de stand. Meteen lag de wedstrijd in een definitieve plooi en werd die door de Franse nationale ploeg genadeloos vergrendeld.

Ook zijn ander idee, de individuele tijdrit aan het einde van de ronde te vervangen door een per ploeg, was weinig haalbaar. Dat zou immers een veel te grote handicap betekenen voor ploegen die fel uitgedund waren en een eventuele kandidaat op eindzege of podium zo mogelijk voor een onhaalbare opdracht zetten. Maar nog veel belangrijker, dergelijke voorstellen kaart je vooraf discreet aan, niet in de pers nadat het parcours al aangekondigd is. Diplomatie was echter niet altijd de sterkste kant van de Keizer.

In de grote tijdritten zou Van Looy het slechts eenmaal proberen. In 1958 gaf hij, verkouden en sukkelend met de ademhaling, op in de Grand Prix de Lugano. Ook al had hij ongetwijfeld in latere jaren als Wereldkampioen daar goed geld kunnen verdienen, het zou bij dit ene experiment blijven.

10: markante successen

Een overzicht van alle topprestaties van de Keizer zou ons véél te ver leiden, maar een aantal steken er bovenuit en verdienen kort belicht te worden.

Paris-Bruxelles 1956 was zijn eerste groot internationaal succes, vandaag zouden we het over een Monument hebben. Op een dertigtal kilometer van de aankomst gaat hij samen met Germain Derycke en Marcel Hendrikx in de tegenaanval op wat overblijft van de ochtendvlucht en haalt deze al snel bij. Ook het peloton nadert op deze nieuwe kopgroep van zeven en daarom gaat Van Looy alleen in de aanval op 23 km van de meet. Hij weerstaat aan het jagende peloton, aangevoerd door de Elvé-Peugeot-ploeg van Rik Van Steenbergen, en wint afgescheiden in Terkamerenbos.

Van Looy was dan wel een vedette in België, maar het bleef wachten op een grote buitenlandse zege. Na een toch minder 1957, met weliswaar 32 overwinningen, maar geen enkele van internationaal niveau, Gent-Wevelgem en de Ronde van Nederland verdienden dat etiket niet, bleven er bij velen vraagtekens. **Milano-Sanremo 1958** zou die wegnemen en van Rik een internationale ster maken. Het seizoen wordt voorbereid aan de Italiaanse Riviera, de grote vorm is er, de nieuwe baankapitein Hilaire Couvreur weet Van Looy in toom te houden, René Privat, de laatste overblijvende van de vroege vlucht, wordt op drie km van de meet bijgehaald en in de sprint zijn Poblet en Darrigade kansloos. Rik behoort nu tot de 'groten' en voor FAEMA is zijn seizoen al geslaagd. Opvallend, en ter onderstreping van het belang ook voor hemzelf, Van Looy komt hier met een arm in de lucht over de meet, een zeldzaamheid voor hem.

Het wereldkampioenschap **1959** was op een zoveelste ontgoocheling uitgedraaid en Van Looy werd zelfs samen met vier anderen geschorst voor 'gebrek aan initiatief'. Hij had dus een en ander recht te zetten en na de Ronde van Vlaanderen in het voorjaar en Paris-Tours een week voordien moest de **Giro di Lombardia** zijn derde klassieke zege van het seizoen worden. Tijdens de beklimming van de Madonna del Ghisallo, de gebruikelijke scherprechter, ging Rik op en over iedereen om in een recordtijd als eerste boven te komen, vier seconden voor Valentin Huot. In de afzink kwam alles terug samen en vooral Rik Van Looy zorgde ervoor dat dit zo bleef. Alessandro Fantini kwam als eerste de Vigorelli wielerbaan binnen gevolgd door Dino Bruni en Van Looy. In de voorlaatste rechte lijn demarreerde Willy Vannitsen en ging over iedereen naar de kop. Van Looy reageerde echter onmiddellijk, sprong in het wiel van de Limburger en ging hem in de bocht voorbij. Hij won met een lengte voorsprong. Poblet werd derde, Fantini 4de. Meteen zijn veertigste overwinning van het seizoen en Willy Vannitsen in

een rechtstreeks duel kloppen was de kers op de taart. Ook nu een arm in de lucht, een verder bewijs van het belang dat hij aan de zege hechtte.

De **wereldtitel** was aan Rik al vier jaar op rij ontsnapt, in **Leipzig 1960** zou het eindelijk zover zijn. Hij had uit zijn voorgaande mislukkingen geleerd en sprak dit keer vooraf met zijn gelegenheidsploegmaats. In verschillende fases schaarde, op uitzondering van Miel Daems, iedereen zich achter hem, nationaal kampioen Frans De Mulder was de laatste om dit tijdens de wedstrijd zelf te doen. De slotronde werd ingegaan met een kopgroep van achttien, waaronder vijf Belgen. De vier ploegmaats regelden het tempo en beletten zo iedere uitval, Cerami trok perfect de sprint aan en Van Looy liet Darrigade geen kans.



Nadat het jarenlang verkeerd liep, hier op weg naar een tweede wereldtitel op rij, we herkennen in de achtergrond Kurt Gimmi.
(Foto Collectie PF Fotobron onbekend)

Paris-Roubaix was een andere wedstrijd, in de ogen van Rik het 'wereldkampioenschap der klassiekers', die hem al jaren ontsnapte. In 1961 was het dan eindelijk zover. De wedstrijd viel in een beslissende plooi op een dertigtal kilometers van de aankomst. Van Looy ging in het offensief en zonderde zich af met Henry Anglade, Albertus Geldermans, Marcel Janssens, René Vanderveken, Emile Daems, Norbert Kerckhove en Yvo Molenaers. Anglade viel nog weg met bandbreuk en Molenaers werd gelost, zodat ze met zes de wielerbaan van Roubaix binnenreden, met Geldermans aan kop. Daems probeerde nog een laatste aanval maar Van Looy was onweerstaanbaar en won de sprint voor Janssens en Vanderveken.

In 1962 greep hij er telkens naast een etappezege, maar in **1963** was er dan toch die eersteling in **de Tour**. De eerste dag was er nog een groepje van vier voorop gebleven maar in de tweede rit liet Rik niets aan het toeval over. Hij was heel de tijd vooraan te vinden en lag mee aan de basis van de vorming van een kopgroep van een dertigtal renners. Alleen weg geraken lukte niet, maar in de sprint kregen Darrigade, Melckenbeeck, Beheyt en Janssen geen kans. Om het nog mooier te maken was het bovendien voor eigen publiek, in Jambes. Daarmee had hij nu een ritzege binnen in de drie grote rondes. Van Looy zou het daar niet bij laten. Na nog twee overwinningen zette hij de kroon op het werk met een vierde ritzege in het groen in Parc des Princes in Parijs. Zo had hij nu in elk van de drie grote rondes minstens vier etappes, waaronder die met aankomst in de hoofdstad, gewonnen, evenals een nevenklassement. Enkel de gele trui ontbrak nog om het zelfde te kunnen zeggen over het dragen van de leiderstrui. Maar Rik maakte voor de radio zijn ambities duidelijk: hij hoopte het jaar nadien die zege in Parijs te kunnen herhalen, maar dan wel in het geel.

Eind 1964 overheersten meer en meer de twijfels. Sinds Paris-Roubaix 1963 was er geen grote overwinning meer geweest. In **1965** maakte Van Looy een einde aan die droogte, hij won met overwicht La Pascale. Tijdens de finale vormde zich een kopgroep van negen, met liefst zeven Belgen en vooral, met Van Looy-Sels als enig duo. Rik kon zich op 8 km van de aankomst afscheiden, niemand was echt gemotiveerd om er achteraan te gaan, men wist dat Sels de volgende aanvaller zou zijn, en zo liep hij meer dan een minuut uit om zijn derde **Paris-Roubaix** te winnen.

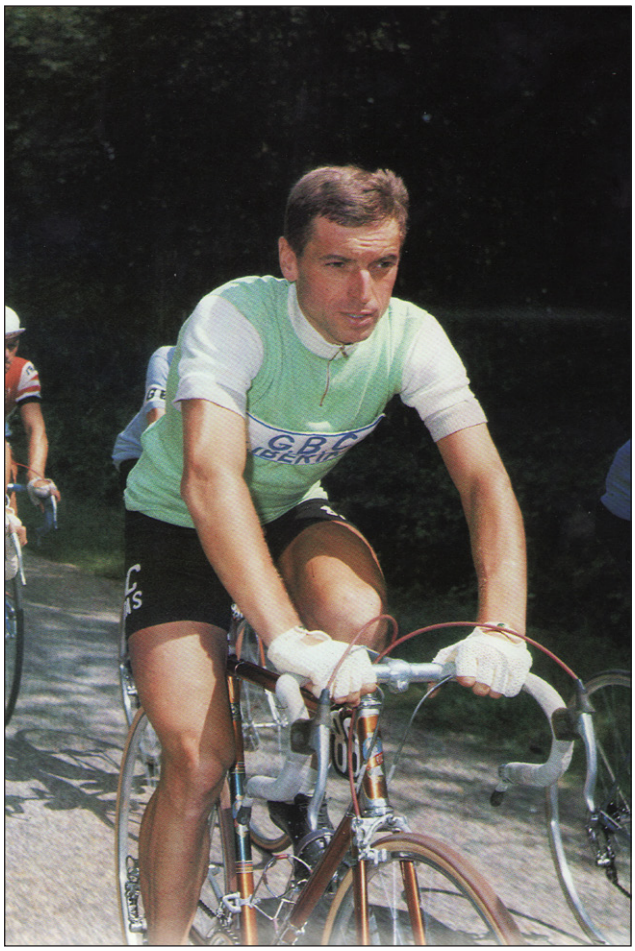

Een schitterende Tour de France 1963, groen, vier ritzeges en sterk in het gebergte. (Foto La Fabuleuse Histoire du Tour de France, Pierre Chany, Éditions O.D.I.L.)

In hetzelfde jaar **1965** kon de Keizer nog een ander item op zijn 'bucket list' afvinken. Ondanks meerdere aanvalspogingen eindigde de eerste rit van de **Tour de France** op een massasprint. Rik won onbedreigd voor Georges Vandenberghe en Ward Sels en kon voor het eerst de **gele trui** aantrekken. Om het nog mooier te maken, voor eigen volk in Luik en ook na de namiddagploegentijdrit behield hij dit kleinood. Ondertussen had hij nu ook in alle grote rondes minstens vijf etappes gewonnen[9].

Na een ontgoochelend 1966 probeerde Van Looy in **1967** terug helemaal op het voorplan te komen. Echter, in Paris-Roubaix werd hij nipt door Jan Janssen geklopt en Giro en Tour liepen uit op een opgave. Niet onverwacht misliep hij zo voor het tweede jaar op rij een selectie voor het wereldkampioenschap. Dat nieuwkomer en nieuwe grote rivaal Eddy Merckx daar won, deed extra pijn en zo werd **Paris-Tours** een groot doel. Van Looy zit de hele koers mee vooraan en haalt het in de sprint van Hoban en Godefroot (nadien uitgesloten voor doping). Dat Merckx (met die andere Wereldkampioen Patrick Sercu aan de slag in de Zesdaagse van Berlijn en daar nipt geklopt door Bugdahl-Post) er niet bij was, maakt voor hem niets uit, dat een handtekening van hem geruild werd voor twee van Merckx, des te meer.

Eigenlijk ontbrak er nog één grote overwinning op de erelijst van de Keizer van Herentals, de **Flèche Wallonne**. De laatste rit in lijn van Desgrange-Colombo die hij nog niet won en erger, die Van Steenbergen wel gewonnen had, en zelfs tweemaal. In **1968** was het dan zover. Eddy Merckx was nu de grote ster, maar was er ziek niet bij, de andere groten wel. Op de 'Muur' van Thuin zitten Van Looy, Janssen, Gimondi, Huysmans, Vanspringel, Van Schil, Vanvreckom en Samyn vooraan, maar op een uitval van de Keizer wat verder kan enkel laatstgenoemde Fransman repliceren. In de sprint in Marcinelle staat er op Van Looy geen maat, 'mission accomplished'.

13: grote ontgoochelingen

Een groot kampioen behaalt niet enkel grote overwinningen, ook spraakmakende nederlagen en diepe ontgoochelingen maken deel uit van zijn legende. Zo ook bij Keizer Rik Van Looy. Vooral wereldkampioenschappen en de Tour de France zullen we hier als een rode draad terugvinden.

De eerste ontgoocheling kwam er al vrij snel, **in 1953** ter gelegenheid van het **wereldkampioenschap der liefhebbers** in Lugano. Van Looy, die net zijn Belgische titel

9 Uiteindelijk zouden het er minstens zeven worden.

enigszins controversieel verlengd had[10], behoorde tot de grote favorieten. Op 3 km van de aankomst sprongen Ricardo Filippi en Gastone Nencini weg en onmiddellijk zetten twee Italiaanse volgwagens zich in hun spoor zodat er een gat van 200 m viel. Een Belgische délégué greep in, maar te laat. De Italianen hielden 8" over, Van Looy werd derde, Michel Van Aerde 4de, Olympisch kampioen André Noyelle 5de en Van Cauter 8ste. Van Looy bleef ontgoocheld weg van de podiumceremonie[11].



Eindelijk geel in 1965, al is het maar voor even. (Fotobron onbekend)

Bij de beroepsrenners liep het mis in het **wereldkampioenschap 1956**. Rik en Fred De Bruyne hadden een samenwerkingsakkoord. De twee 'coming men' van de Belgische wielersport[12] gingen de volgende winter samen zesdaagsen rijden en een wereldtitel zou de marktwaarde van het koppel gevoelig verhogen. Van Looy leed echter driemaal bandbreuk en De Bruyne opteerde dan maar de sprint aan te trekken voor Van Steenbergen. Rik II kwam nog van helemaal achteraan de kopgroep sterk opzetten, werd de weg afgesneden door Bobet en schoot enkele lengtes te kort. Fred De Bruyne, die hem 'verraden' had[13], werd meteen de grote vijand. Van Looy ging in zijn nederlaag niet geheel vrijuit. Hij had de, niet geheel van eigenbelang gespeende, raad van merkgenoot Wim van Est om bondgenoten te zoeken en te betalen, in de wind geslagen, het zou tot 1960 duren vooraleer hij begreep en aanvaardde dat je een wereldtitel niet alleen kan winnen.

Tijdens de volgende editie van het **wereldkampioenschap**, dit keer in eigen land in **Waregem**, liep het ook verkeerd. Van Looy reed samen met Marcel Janssens aan kop in de laatste ronde, maar zijn gezel weigerde over te nemen. Marcel was een merkgenoot van Rik I en verklaarde aan deze zijn woord gegeven te hebben[14]. Achteraan spoorde De Bruyne Baldini aan in de tegenaanval te gaan, maakte zelf tempo op de Tiegemberg en de vluchters werden bijgehaald[15]. Er vormde zich een Frans-Belgische kopgroep van zes, waarvan Van Steenbergen de sprint won voor Bobet, Darrigade, Van Looy, De Bruyne (die opnieuw de spurt aangetrokken had voor Rik I) en Anquetil.

10 Van Looy zat mee in de kopgroep van vier toen hij merkte dat de stang die stuur en vork verbond, gebroken was. Daarom bleef hij uit vrees voor een valpartij achteraan hangen en werkte niet langer mee. Miel Van Cauter interpreteerde dat als een akkoord dat Rik niet mee zou sprinten. Van Looy won echter met overwicht de spurt. Om aan alle discussies een einde te maken, nam hij anderhalve maand later deel aan de wedstrijd in Merchtem, op een vijftal kilometers van Wolvertem, het dorp van zijn rivaal. Van Looy won dominant.

11 Later zou hij beweren dat hij niet wist dat zijn aanwezigheid daar vereist was.

12 Van Looy had Paris-Bruxelles, Gent-Wevelgem, de Driedaagse van Antwerpen, de Scheldeprijs en de Ronde van Nederland gewonnen, Fred Paris-Nice, Milano-Sanremo, Liège-Bastogne-Liège en drie ritten in de Tour de France, was tweede geworden in Paris-Roubaix en ging Stan Ockers nipt vooraf in de stand van Desgrange-Colombo.

13 Volgens De Bruyne had Van Looy hem gezegd 'kapot' te zitten en had hij daarom de kaart van Rik I getrokken. Rik II vond dan weer dat Fred hun akkoord verbroken had.

14 En misschien hoopte hij dat Van Looy hem in een zetel naar de meet zou brengen om daar geklopt te worden, Van Steenbergen was in ieder geval niet volledig overtuigd van zijn onbaatzuchtigheid.

15 Volgens André Darrigade in Rik Van Looy 80, door Mark Vanlombeek en Robert Janssens, Borgerhoff en Lamberigts, Gent 2013, zou ook Charly Gaul, nochtans een merkgenoot bij FAEMA, veel werk verzet hebben in de achtervolging.



Met Fred De Bruyne, eens de grote vijand, nadien werden de plooien glad gestreken. (Foto Collectie PF Fotobron onbekend)

Dan kregen we het **Belgisch kampioenschap 1959**, met aankomst in zijn eigen Herentals. In een moeilijke kasseistrook in Neerijse en Overijse overbrugde Van Looy in 8 km zo goed als zonder hulp zijn achterstand op de koplopers en alle goede raad van Hilaire Couvreur vergetend ging hij op 50 km van de aankomst alleen in de aanval. 15 km verder had hij bij het binnenrijden van Herentals al ruim twee minuten voorsprong op het peloton. En dan was het voorbij. Zijn pedaalslag werd minder soepel en toen de tweede plaatselijke ronde net was aangesneden werd hij bijgehaald door het peloton. Een zege in de sprint bleef nog altijd mogelijk maar hij was niet in staat te reageren op nieuwe uitvallen in de slotkilometers. Eerst toekomstig kampioen Peet Oellibrandt en vervolgens Jan Adriaensens, Daniel Denys en Jos Van Bael konden ontsnappen. Rik won wel de pelotonspurt voor de 5de plaats.

Ook de volgende **nationale titelstrijd**, dit keer in **Wanfercée-Baulet**, zou het verkeerd lopen. Van Looy was dat jaar al meerdere keren het slachtoffer geworden van een vroege ontsnapping en zette daarom zelf van bij de start een aanval op, samen met Noël Foré, Marcel Blavier en ploegmaat Edgard Sorgeloos. Ze liepen tot meer dan vijf minuten uit, maar dan begaf de ene na de andere van zijn gezellen en slonk de voorsprong meer en meer. Diverse tegenaanvallers kwamen dichter en dichter en uiteindelijk zou een koppeloton van 46 het voor de zege uitvechten. Gilbert Desmet probeerde als eerste de sprint te ontlopen, maar faalde, op 800 m van de meet kende Frans De Mulder wel succes. Vannitsen won de sprint voor de tweede plaats voor Decabooter en Van Looy. Een geluk bij een ongeluk, zo zouden uiteindelijk potentiële rivalen als Vannitsen en Decabooter naast de selectie voor het wereldkampioenschap vallen.

In **1962** moest en zou Rik Van Looy de opvolger van Sylvère Maes als winnaar van de **Tour de France** worden. Het zou echter op een zware ontgoocheling uitdraaien. Hij probeerde de wedstrijd zo hard mogelijk te maken om de klassementsrijders af te matten, maar mankeerde daardoor frisheid aan de aankomst. De eerste dag moest hij plooien voor Altig en Darrigade, 24 uur later liep het nog meer verkeerd in eigen Herentals. In een chaotische aankomst lokten de motoren die te dicht bij het peloton reden, de kop ervan mee naar hun uitrit. Rik verloor een twintigtal plaatsen en bleef steken op een 4de rang, achter Darrigade, Melckenbeeck en Vannitsen. Het zou echter nog erger worden. Aan de voet van het gebergte had Van Looy dan wel bijna drie minuten achterstand op Anquetil, ook de Normandiër had inspanningen moeten leveren en Rik hoopte nog altijd dat die uiteindelijk zou kraken. We zullen het nooit weten. Na minder dan 50 km in de 11de rit werd hij door een moto aangereden en een massale valpartij volgde. Ondanks pijn in de nierstreek zette Rik zijn wedstrijd voort, naderde op het peloton, maar bij elke stijging van de weg verergerde de pijn. Toen er ook bloed in zijn urine was, kreeg hij van Tourdokter Dumas de instructie te stoppen en werd hij met een helikopter afgevoerd naar het ziekenhuis van Pau, weg gele droom en ook een verlenging van zijn wereldtitel werd problematisch.

Paris-Roubaix 1963 kende een raar verloop. Noël Foré en Rolf Wolfshohl leken op weg om het onder hun beiden uit te maken voor de zege, maar pech en een gebrek aan verstandhouding zouden er anders over beslissen. De Duitser werd als laatste vlak voor de wielerbaan bijgehaald

en een sprint met elf volgde. Een late uitval van Decabooter werd door Post op vraag van Rik gecounterd en Peter trok vervolgens de sprint aan voor zijn zesdaagseploegmaat. In de laatste bocht maakte Van Looy echter een beginnersfout, toch voor een wielerbaanspecialist. Hij voelde Jan Janssen komen en ging in die bocht omhoog, maar te veel en opende zo de deur voor Miel Daems die eigenlijk ingesloten zat. Tweede, en een seizoen zonder klassieke zege.



Een meer dan veelzeggende foto van het podium na het wereldkampioenschap 1963. (Foto Sport et Vie)

Over het **wereldkampioenschap 1963** is al veel geschreven, we houden het daarom kort[16]. Rik Van Looy was in eigen land, op een parcours op maat en met een ploeg in zijn dienst de grote favoriet, maar veel liep verkeerd. Het begon al met een val met opgave van merkgenoot Aerenhouts die normaal de sprint moest aantrekken. Planckaert zette die dan op ruim een kilometer van de meet in, maar de voorbereiding werd verstoord door een late uitval van Tom Simpson. Armand Desmet ging er als eerste achteraan, Gilbert Desmet sloot aan met Van Looy in het wiel, maar in plaats van voluit door te gaan, aarzelde de Keizer en ze werden terug bijgehaald. Gilbert trok dan de sprint aan, Rik ging hem voorbij maar in de wind, viel stil, voelde Benoni Beheyt komen, dwarste de weg met hem in zijn wiel om hem af te snijden, maar werd toch op de meet geremonteerd. Weg derde wereldtitel.

Rik Van Looy kondigde drie grote objectieven aan voor **1964**: een voorjaarsklassieker, de Tour en het wereldkampioenschap. Enkel in Paris-Bruxelles kwam hij er dicht bij, maar Georges Vanconingsloo was sneller. Falen in de **Tour de France** was dus geen optie. Jammer genoeg was die na amper 212 km al voorbij voor hem. Op drie km van de aankomst van de eerste etappe kwam hij zwaar ten val en verloor vier minuten. Erger was dat hij daarbij een zware hersenschudding opgelopen had. Rik kwam de volgende dag nog aan de start en eindigde in het peloton in dezelfde tijd als de ritwinnaar. Na een nacht met barstende hoofdpijn, amper kunnen eten en braken kwam hij niet meer aan de start van de derde rit.

Zo kon enkel het **wereldkampioenschap** in **Sallanches** zijn seizoen nog redden. Van Looy was in grote vorm en had dat in Paris-Luxembourg gedemonstreerd. Niemand zat echter te wachten op zijn derde wereldtitel, zeker Peter Post en Rudi Altig zagen hem liever niet terugkeren naar de Duitse wielerbanen getooid met de regenboogtrui. Ook in de Belgische ploeg was er geen eenheid, eigenlijk kon hij alleen op merkgenoten Ward Sels en Edgard Sorgeloos rekenen. Met enthousiaste hulp van zijn vroegere sportbestuurder Guillaume Driessens werd er een brede anti-Van Looy coalitie gesmeed. Even leek Rik samen met Willy Bocklant en Rudi Altig vooraan te kunnen aansluiten, maar hij kreeg geen hulp. Na de aankomst hoorde journalist Robert Janssens de verbitterde Keizer woedend uitroepen: “Het zijn allemaal kaffers”. We weten niet wie hij precies bedoelde, vooral omdat we al evenmin weten wie er buiten zijn merkgenoten belang had bij een zege van hem.

16 De finale in Ronse wordt fase per fase, bijna pedaalstoot per pedaalstoot, uitgebreid geanalyseerd, met daarbij de diverse theorieën die over het verloop ervan de ronde deden en doen, in het boek “Rik Van Looy De val van een (wieler)Keizer 1963 & 1964 Anni Horribiles” van Jan De Smet en Patrick Feyaerts, verkrijgbaar bij de auteurs.

In **1965** leek Van Looy er helemaal terug te staan en na een derde zege in Paris-Roubaix wou hij een nieuwe poging doen de **Tour de France** te winnen. Met Anquetil afwezig, Federico Bahamontes ondertussen al bijna 37 en Poulidor die gefaald had in de Vuelta en de Dauphiné, was dit geen helemaal onhaalbaar doel. Tegen de verwachtingen in hield hij zich tijdens de vlakke aanloop kalm en leek hij op het gebergte te mikken. De eerste rit door de Pyreneeën kon hij de schade beperken en de volgende dag, tussen Bagnères-de-Bigorre en Ax-les-Thermes over de Portet d'Aspet, de col de Port en de col de Marmare-Chioula kwam dan eindelijk zijn groot offensief. Rik kreeg eerst Guido Reybrouck mee en vervolgens ook August Verhaegen en Arnaldo Pambianco, maar niemand hielp hem, Reybrouck kreeg zelfs van zijn sportbestuurder Lomme Driessens de bedreiging dat deze hem in de kant zou rijden als hij ook maar een meter kop deed. Daardoor bleef de tijdswinst beperkt tot 2'30" en bovendien snoepte Reybrouck hem nog de ritzege af. Het zou echter nog erger worden. Rik was al sinds jaren door een vroegere val gevoelig aan de hitte en kreeg dan zware aanvallen van migraine. Tijdens de rustdag in Barcelona was dit weer het geval, met alle gevolgen van dien. Eerst verloor hij boven op de Ventoux acht minuten en de volgende dag kwam er in de rit van Carpentras naar Gap nog een kwartier bij. Meteen waren alle kansen op een goed klassement weg en was het duidelijk dat hij nooit de Tour de France zou winnen.

Toch was hij er in **1966** opnieuw bij, voor de sponsor was de **Tour de France** te belangrijk. Het viel echter al in de vlakke ritten op dat hij niet meer de Van Looy van zelfs maar een jaar geleden was. Een ritzege zat er deze keer niet in, hij kwam niet verder dan twee tweede en vier 4de plaatsen. Vooral Willy Planckaert en Gerben Karstens, maar ook Ward Sels en Jan Janssen waren sneller. De ultieme vernedering kwam in de grote bergrit van Le Bourg-d'Oisans naar Briançon. Hij verloor meer dan een half uur en werd samen met 27 anderen uitgesloten wegens het overschrijden van de tijdslimiet.

Waren de ronde-ambities voorbij, Rik Van Looy bleef wel hopen op een derde **wereldtitel**. Dat hij in 1966 na een zwak seizoen niet geselecteerd werd voor de titelstrijd op de Nürburgring was zeker gezien de moeilijkheidsgraad begrijpelijk en in se onbelangrijk, echte winstkansen had hij daar toch niet gehad. In **1967** zou hij in Heerlen wel een parcours op maat vinden. Echter, Eddy Merckx was de nieuwe vedette en die had geen nood aan een dwarsligger als Van Looy in de ploeg. Deze had bovendien deskundig zijn eigen ruiten ingegooid met zijn verklaringen de ochtend van de selectie in Sport'67[17] met de veelzeggende titel op de voorpagina "Rik Van Looy: Men zoekt mij …Ik zal me wreken"[18]. Na een mislukte Tour de France, waar duidelijk bleek dat een rol als baankapitein niet op zijn lijf geschreven was, maakte deze persoonlijke aanval op Merckx maar al te duidelijk dat hij naar het wereldkampioenschap zou vertrekken met slechts twee intenties: een zege beletten van Merckx en zelf voor de derde keer de titel halen, en dit zelfs in deze volgorde van prioriteit.

En daarmee was de laatste echte kans op een derde regenboogtrui ook voorbij, ook al borg hij zijn dromen niet op en zou hij in 1968 en 1969 wel geselecteerd worden.

12: rivalen

Rivaliteit hoort bij de wielersport. Italië had eerst Girardengo en Binda, vervolgens Binda en Guerra en dan Coppi en Bartali, Frankrijk had Bobet en Robic en nadien Anquetil en Poulidor. Ook België kon niet achterblijven en wie kon daarvoor meer geschikt zijn dan Rik Van Looy.

17 Sport'67 nr. 29, 30/07-05/08/1967, pp. 4-5, Van Looy: "Ik zal Eddy op zijn plaats zetten, hij heeft te veel pretentie gekregen", door Rik Van Looy. Sport'67 specialiseerde de eerste jaren van zijn bestaan vooral in sensatie, niet zo verwonderlijk daar het aanvankelijk gewoon de voortzetting was, met grotendeels dezelfde journalisten en teneur voor wat het sportnieuws betrof, van de sensatiebladen Zondag Nieuws en Kwik van de Uitgeverij Hoste, de groep rond Het Laatste Nieuws.

18 Dat en andere artikelen over of door Van Looy met dezelfde teneur zijn door Jan De Smet uitvoerig besproken in WAAIERS 2-1.

Grote en hevige rivaliteiten, kortstondige en langdurige, wie een dozijn jaren aan de top staat heeft er een reeks. We belichten hier de voornaamste ervan. We beperken ons bijna uitsluitend tot de Belgen, door de invloed van pers en supporters was het nooit zo bits met buitenlandse tegenstrevers als met landgenoten.



Samen met grote rivaal Willy Vannitsen op een heel vreemde foto uit 1961: tegen alle gebruiken in niet in de regenboogtrui in een wedstrijd in België. (Foto collectie HVDP)

De eerste ervan begon al bij de liefhebbers. **Willy Vannitsen** en Rik waren generatiegenoten. En het kwam tot een eerste incident in de Ronde van Limburg voor liefhebbers in 1953. Van Looy had drie van de eerste vier ritten gewonnen en stond bij de start van de vijfde en laatste etappe aan de leiding. Zijn voorsprong was niet heel groot en de Limburgse selectie broedde op een coup. Er werd een aanval opgezet en Willy Vannitsen had opdracht in het wiel van de leider te gaan zitten en daar te blijven. Wat hij ook probeerde, de Limburger was er niet weg te krijgen, zelfs als Rik zich uit de groep liet afzakken. Totaal gedemoraliseerd zou Van Looy uiteindelijk opgeven. Het verhaal gaat dat ze zo een kwartier achterstand opliepen en dan gezamenlijk opgaven. Het Belang van Limburg spreekt dit verhaal tegen, of nuanceert het toch zeer fel[19]. Vooreerst was er nooit sprake geweest van rechtstreekse duels tussen beide renners in de voorgaande ritten. In de slotetappe voerde Vannitsen gewoon de instructies uit van zijn ploegleider. Nadat ze zich hadden laten afzakken uit het peloton werden ze trouwens teruggebracht door de ploegmaats van Rik. Toen deze de achterstand van enkele minuten op de kopgroep vernam, gaf hij op, heel vroegtijdig met amper 25 km gereden en nog 125 voor de boeg. Alles was eigenlijk nog mogelijk. Vannitsen reed wel verder, en werd 28ste in de etappe en 20ste in de eindstand.

Vannitsen en Van Looy zouden nadien als jonge profs merkgenoten zijn bij Maes Pils-Van Hauwaert en FAEMA-Van Hauwaert, maar dat bracht hen niet dichter bij elkaar. Dat Guillaume Driessens aanvankelijk meer zag in de stijlrijke Limburger en voor Van Looy eerder een rol als helper plande, zal zeker niet geholpen hebben. Ook een zege in de Zesdaagse van Brussel, weliswaar na de opgave van hun respectievelijke ploegmaats Fred De Bruyne en Willy Lauwers (al was Vannitsen vooraf vragende partij om met Rik aan te spannen), veranderde daar niets aan. De pers mocht dan al dromen van een nieuw koningskoppel[20], zij zagen het anders. De rivaliteit bleef bits en dat kostte Vannitsen een nochtans verdiende selectie voor het wereldkampioenschap 1961. Zowel Rik Van Looy als bondsvoorzitter Standaert gunden die meer aan Van Steenbergen, die nochtans op dat parcours niets kon uitrichten, terwijl Vannitsen met zeges in de Flèche Wallonne en net voor de selectie in de Tre Valli Varesine bewezen had dat wel te kunnen. Een ander hoogtepunt van de rivaliteit kregen we in 1963 in zowel de Ronde van Vlaanderen als Gent-Wevelgem. Rik Van Looy, Jos Wouters en Willy

19 Het Belang van Limburg, 22/06/1953, p. 6, Rik Van Looy: een klas sterker, maar te impulsief!, door K. Bervoets en Vandenbosch en Limburg A zorgen voor dubbele Limburgse Triomf, door Pierre Awouters en Het Belang van Limburg, 23/06/1953, p. 6, Rik Van Looy is niet veel veranderd, door Pierre Awouters.

20 Het Belang van Limburg, 05/12/1957, p. 8, België heeft een nieuw Koninginne-koppel: Van Looy-Vannitsen.

Vannitsen markeerden elkaar zodanig dat ze hun eigen zegekansen weggaven. Pas in 1965 zou er enige toenadering komen, toen Vannitsen in Paris-Roubaix zich niet verzette tegen de overmacht van Rik, hij was het eindelijk moe tegen de bierkaai te vechten.

Toen Van Looy beroepsrenner werd, was **Rik Van Steenbergen** de grote man en het kon niet uitblijven dat de pers hen als rivalen zou uitspelen. Hun confrontaties kwamen er vooral in de kampioenschappen en op de wielerbaan, ze stonden nooit samen aan de start van een grote ronde. Rik I zorgde er wel voor elk jaar op een belangrijk moment zijn suprematie te tonen, in 1956 en 1957 in het wereldkampioenschap en in 1958 in de Flèche Wallonne nadat Van Looy na zijn zege in Paris-Bruxelles op de (Vlaamse) radio uitgeroepen was tot de 'beste renner ter wereld'. Hij bleef aan de aankomst wachten tot deze vijf minuten later toekwam. Vanaf dan schroefde de oude vedette zijn wegactiviteit terug en bleven hun duels beperkt tot de wielerbaan, waar de oudste Rik meestal de bovenhand had. Verzoening leek er te komen nadat Van Looy zich niet verzette tegen de selectie van zijn oude rivaal voor het wereldkampioenschap 1961, al was dat vooral om die van Willy Vannitsen te verhinderen. Een nieuwe stap scheen gezet toen Van Looy eind 1963 de Solo-ploeg vervoegde en manager Jean Van Buggenhout hen samen op de wielerbaan wou uitspelen. Als in Italië Coppi, na zijn carrière begonnen te zijn als helper van Bartali die wou afsluiten als baankapitein bij sportbestuurder Bartali, moest dat toch kunnen. Voor de clan Van Looy wel, voor Van Steenbergen en zijn supporters helemaal niet. Het ging zelfs zover dat ze in geen geval het Belgisch kampioenschap américaine wilden winnen, Van Steenbergen bood het zelfs te koop aan de 'vijanden' Beheyt-Vannitsen. Zeker bij hem waren de wonden diep. Dit zou jaren later blijken toen hem gevraagd werd mee te werken aan een vervolg op de legendarische confrontatie tussen Merckx, Van Looy en hemzelf op de BRT in 1979. En ook al leek hij tijdens de oorspronkelijke uitzending de meest relaxte van de drie, zijn antwoord kwam neer op "Die wil ik nooit meer zien!".

Rik en **Fred De Bruyne** waren verondersteld bondgenoten te worden, zij waren immers in 1956 de opkomende Belgische sterren. Op het wereldkampioenschap 1956 in Kopenhagen zou het echter verkeerd lopen. Van Looy had meerdere bandbreuken geleden en toen Fred hem vroeg hoe het zat, zei hij 'kapot' te zitten. De Bruyne trok dan maar de sprint aan voor de andere Rik, Van Looy kwam nog uit de achtergrond opzetten en werd tweede. Hij voelde zich 'verraden', van samen zesdaagsen rijden was geen sprake meer en er ontstond een bitse rivaliteit. Volgens De Bruyne viel er met hem niet meer te spreken. Nadat Fred in 1957 dominant was, kwam die tweestrijd tot een hoogtepunt in 1958. De Bruyne, die zijn tegenstander in de sprint vreesde, maakte er in de Ronde van Vlaanderen een wedstrijd in de wedstrijd van en neutraliseerde zo Van Looy. Germain Derycke, ploegmaat van Fred bij Carpano, was de lachende derde. In de Giro di Lombardia werd het nog erger. Beide renners rijden samen aan kop en lopen een minuut uit, maar de ene vertrouwt de andere niet. Stapvoets rijden ze de straten van Milaan binnen en worden op 2 km van de aankomst door het peloton voorbijgereden. Defilippis, weer een Carpano, profiteert. Het laatste duel zouden we in de Ronde van Vlaanderen 1959 krijgen. Opnieuw zijn ze samen weg en ook nu wil Fred niet overnemen. Van Looy rijdt hem echter murw en zelfs al worden ze bijgehaald, Rik zal het afmaken. Daarmee was De Bruyne zijn hoogtepunt voorbij en naderde zijn carrière het einde. Eenmaal hij gestopt was, werden de scherpe kantjes bijgevijld.

Van Looy bouwde ondertussen aan een ploeg rond hem en dat ging niet zonder slag of stoot. Het zou al snel verkeerd lopen met **Gilbert Desmet**. De man uit Lichtervelde had de ploeg in 1957 vervoegd, maar was niet gemaakt voor een pure knechtenrol. In de Vuelta 1958 zou het een eerste keer botsen. Rik had al drie etappes op rij gewonnen toen Gilbert oordeelde dat het nu zijn beurt was, wat zijn kopman helemaal niet kon waarderen. Dat Desmet later op het jaar profiteerde van de rivaliteit tussen Van Looy en De Bruyne om Paris-Tours te winnen, kon Rik dat nog enigszins plaatsen, ten slotte had de aartsvijand verloren, maar toen Gilbert

dacht dat kunstje over te doen in de Ronde van Vlaanderen was dat te veel gevraagd. Van Looy overtuigde (betaalde volgens Desmet) Frans Schoubben om in de tegenaanval te gaan, sprong mee en maakte het af in de sprint. Ook in het wereldkampioenschap dat jaar speelde Smetje een dubieuze rol, hij behoorde tot de geschorsten, en zijn uitleg dat FAEMA en Van Looy hem nog geld moesten, kon niemand overtuigen. Kort nadien stapte hij over naar Carpano. In 1963 en 1964 werd hij opnieuw geselecteerd, maar enkel omdat zijn prestaties niet over het hoofd konden gezien worden. Maar zijn rol in de finale in 1963 riep bij een deel van de pers vragen op, sommigen zagen daar een late afrekening voor 1959 in. Gilbert heeft dat altijd ontkend en volgens hem was er al lang niets meer blijven hangen van de vroegere akkefietjes.

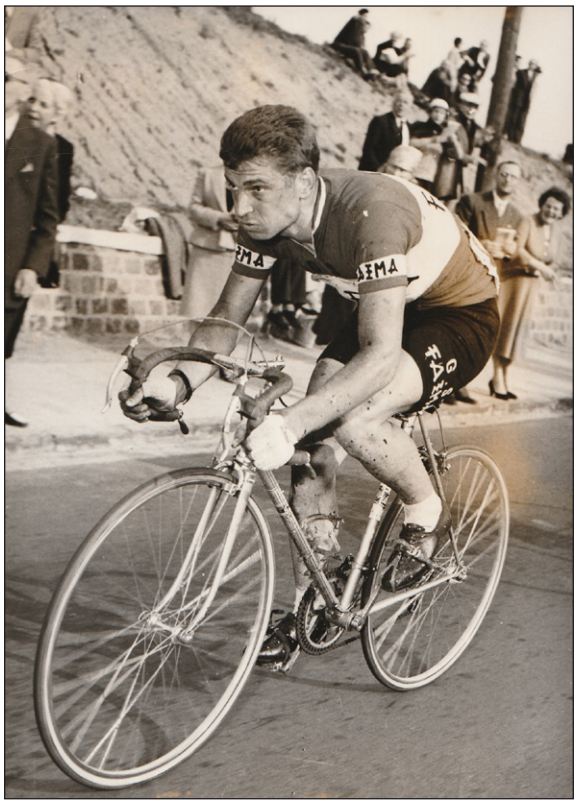

Bouwend aan een ploeg bij FAEMA, hier alleen in de aanval. (Foto Collectie HVDP)

Vanaf 1960 was Rik Van Steenbergen op de weg geen echte uitdager meer en dus was er, zeker voor de pers, nood aan een nieuwe rivaal. De jonge **Emile Daems** was hiervoor een geschikte kandidaat. Deze had in 1959 indruk gemaakt bij de onafhankelijken en de Ronde van Vlaanderen gewonnen. Na nog een tweede plek in het nationaal kampioenschap stapte hij over naar de beroepsrenners. De doorbraak in de hoogste categorie kwam er al het volgende seizoen. Hij won een etappe in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione (4de in de eindstand) en twee in de Giro, zegevierde in de Giro dell'Appennino en voegde daar nog een 5de plek in het Belgisch kampioenschap aan toe. Voldoende om mee te mogen naar het wereldkampioenschap, waar hij de enige was die niet tot een akkoord met Van Looy kwam en zijn eigen kans ging. Hij werd 19de, maar won wat later de Giro di Lombardia. Voldoende om uitgeroepen te worden tot 'uitdager van de Keizer'. Een gevaarlijk etiket, want toen het in 1961 bleef bij enkele ereplaatsen in de klassiekers en een ritzege in de Tour, werd hij thuisgelaten van de hoogste titelstrijd. De volgende keer was hij er wel bij, met een zege in Milano-Sanremo, een tweede stek in Paris-Roubaix en een derde in het nationaal kampioenschap en daarbovenop drie ritzeges en de tweede plaats in de puntenstand in de Tour, kon het selectiecomité moeilijk anders. Hij moest wel een 'aparte' overeenkomst, los van die der zes andere geselecteerden, met Van Looy tekenen, maar geen van beide was echt mee in strijd voor de titel, ze werden 30ste (Rik) en 35ste (Miel). In 1963 hield Daems Van Looy van een derde zege op rij in Paris-Roubaix en mocht opnieuw thuisblijven, de gewilligere en als minder gevaarlijk beschouwde, of zo werd toch gedacht, Benoni Beheyt kreeg de voorkeur op de 'rebellen' Foré, Wouters, Melckenbeeck en Daems. Door ziekte was het beste er ondertussen af bij Daems en reeds in de loop van 1966 stopte hij. Met Rik was alles dan al bijgelegd, nadat hij zijn laatste seizoen merkloos aangevat had, kreeg hij nog een contract bij Solo-Superia en Van Looy.

De rivaliteit met Daems was nog volop lopende en prompt werd er eind 1961 een nieuwe uitdager gevonden en wel een ploegmaat van zijn oude rivaal Van Steenbergen. **Jos 'Jokke' Wouters** had dat jaar indruk gemaakt met eerst achttien zeges bij de liefhebbers en daarna als onafhankelijke nog vijftien in die categorie en zes bij de profs. Na zijn zege in het Belgisch kampioenschap bij de indés gingen in de pers zelfs stemmen op of hij niet vervroegd naar de hoogste categorie kon overstappen (een nationale kampioen moest tot het einde van het

jaar in zijn categorie blijven) om mee naar het wereldkampioenschap te kunnen. Na zijn zege in Paris-Tours met een toen indrukwekkend verzet van 52 X 13 (8,54 m) had België volgens Jacques Goddet in L'Équipe nu twee Van Looy's. 1962 werd met spanning afgewacht en Jokke ontgoochelde niet. Zonder een overtal aan bandbreuken had hij het Van Looy in Paris-Roubaix erg lastig kunnen maken, dat gaf deze zelf impliciet toe, en in Paris-Bruxelles was hij de sterkste na de uitschakeling van Rik door een val. Hij mocht echter niet mee naar het wereldkampioenschap, Van Looy vond ongetwijfeld dat hij met Daems al voldoende rivalen meehad, en een zware val in Daumesnil (breuk van het rotsbeen) betekende het begin van het einde. De strijd om zegekoning te worden was meteen ook beslecht, Van Looy haalde het met 18 tegen 17.



Bij Solo Superia 1964-66. (Foto Collectie HVDP)

Wouters hervatte waarschijnlijk veel te vroeg en 1963 was met hoogtes en laagtes. Samen met Vannitsen en Van Looy reed hij in Gent-Wevelgem en de Ronde van Vlaanderen een wedstrijd in de wedstrijd die de zegekansen van het drietal torpedeerde. Ook nu mocht hij niet mee naar het wereldkampioenschap. Hij streed wel opnieuw met Van Looy voor de titel van zegekoning, maar een breuk bovenaan het linkerschouderblad beëindigde zijn seizoen voortijdig. Zo haalde Rik het opnieuw, dit keer met 20 tegen 19. In oktober werd dan de overstap van de Keizer naar Solo bekend, een duidelijke motie van wantrouwen naar Jokke. Voor de pers zou hij verklaren het niet zo erg te vinden en te hopen meer te kunnen winnen als bondgenoot dan als tegenstander. Ze zouden samen de Zesdaagse van Brussel betwisten, maar een levensbedreigende val in de Zesdaagse van Frankfurt maakte echter een einde aan zijn carrière, ook al zou hij nog twee jaar proberen het tegendeel te bewijzen. Rik verweet Wouters, volgens ons ten onrechte, dan wel een gebrek aan karakter tijdens hun seizoen samen bij Solo-Superia in 1964, hij heeft altijd veel respect gehad voor de kwaliteiten van zijn jonge, kortstondige rivaal. Volgens hem zou Merckx het in de klassiekers heel zwaar gehad hebben tegen een gezonde Wouters. Maar we weten ook dat de Keizer nooit van overdreven objectiviteit kon beschuldigd worden wanneer het over de Kannibaal ging.

Een andere ploegmaat waarmee het fout liep was **Noël Foré**. Rik had deze nochtans zelf aangetrokken om hem te vervoegen bij FAEMA (het zou uiteindelijk FAEMA-flandria worden). Volgens Noël begon het allemaal toen hij de Tour de Belgique 1962, waarop Rik zijn zinnen gezet had, won. Nochtans was het Peter Post geweest die instructie gegeven had niet op Van Looy te wachten toen die lek reed in de ploegentijdrit. Volgens ons tilde de Keizer zwaarder aan de nederlaag van Foré tegen Wouters in Paris-Bruxelles dan aan dit voorval. Ook zijn bewering dat Van Looy hem uit de selectie voor de Tour de France en het wereldkampioenschap hield, lijkt ons onwaarschijnlijk. Voor de Tour woog hij gewoon, figuurlijk, te licht en voor de hoogste titelstrijd hadden Planckaert, Schroeders en Armand Desmet, en zelfs Van Tongerloo, ook niet geselecteerd, betere adelbrieven. Over de selectie in 1963 had hij dan wel gelijk, als winnaar van de Ronde van Vlaanderen had hij daar meer recht op dan Jef Planckaert. Maar toen zat een incidentrijke sprint in de Tour de France in Bordeaux er voor veel tussen. De vijandschap was in ieder geval een feit en eind 1967 werd Foré in de pers genoemd als een mogelijke ploegmaat van Eddy Merckx om samen tegen Van Looy front te vormen. Hij zou echter een laatste seizoen

bij flandria rijden. Ook hier heeft de tijd veel plooien glad gestreken en hij richtte samen met Van Looy de Vlaamse Wielerschool op.

Peter Post was de vaste ploegmaat van Rik Van Looy op de wielerbaan, maar Paris-Roubaix 1963 zou daar een einde aan maken. Peter reed dan wel voor Mann, maar aarzelde geen ogenblik om op de wielerbaan een late uitval van Tuur Decabooter te neutraliseren en de sprint voor zijn zesdaagsemaat aan te trekken. Van Looy werd echter geklopt door Daems en vond dat in die omstandigheden een vriend niet moest betaald worden. De Nederlander zag het echter anders, de vriendschap was voorbij, van samen zesdaagsen rijden was geen sprake meer en Van Looy had er een vijand bij, op de piste alleszins, maar ook op de weg. Post speelde immers een belangrijke rol in de nederlaag van Rik in de titelstrijd in Sallanches, zelfs in die mate dat de B.W.B. het nodig vond hem te schorsen. De vijandschap zou niet van lange duur zijn, na het stoppen van flandria eind 1965 werden ze terug ploegmaats bij eerst Solo-Superia en vervolgens Willem II-Gazelle.

In dit overzicht van rivalen kan **Benoni Beheyt** uiteraard niet ontbreken. In 1963, zijn tweede jaar als prof, was zijn hoofddoel een selectie voor het wereldkampioenschap in de eigen regio, met een stille hoop op een podiumplaats. Hij volgde dan ook de raad op van zijn sportbestuurder Berten De Kimpe om Van Looy voorafgaandelijk niet te bedreigen in de sprints – al kan de vraag gesteld worden of hij daartoe in staat was – en in het nationaal kampioenschap trok hij op vraag van de Keizer gewillig de spurt aan. Hij was er dus bij in Ronse, deed onderweg zijn deel van het werk, beweerde wegens krampen de sprint niet te kunnen aantrekken, mocht plaats nemen in het wiel van Rik om die bevoorrechte plaats aan buitenlandse tegenstrevers te ontzeggen en ging nipt over de Keizer toen die in de laatste meters verzwakte. Beheyt Wereldkampioen en grote ontsteltenis. Supporters stonden met gebalde vuisten tegenover elkaar, de pers smulde ervan en aarzelde niet om alles te blijven oprakelen en olie op het vuur te gooien. Organisatoren, behalve die dan van het wereldkampioenschap, deden gouden zaken en beide protagonisten profiteerden mee. Zelfs voor Van Looy betekende het missen van een derde wereldtitel geen financieel verlies, hij werd misschien nog meer gevraagd dan anders en was in feite eerder in zijn eer geraakt dan in zijn geldbuidel. In het peloton had de nieuwe Wereldkampioen zich echter geen vrienden gemaakt. Meer nog dan zijn 'verraad' werd hem aangewreven dat hierdoor iedereen nu op de hoogte was over afspraken in wedstrijden en dat al dan niet waargebeurde verhalen over combine en omkopen wijd en zijd de ronde deden.

De supporters stonden in grote meerderheid achter de Keizer, Beheyt werd frequent uitgejouwd en moest al eens door politie of rijkswacht ontzet worden. Tussen supporters kwam het regelmatig tot vechtpartijen die soms hun beslag kregen in de rechtbank. Sportief draaiden de rechtstreekse confrontatie na de titelstrijd meestal in het voordeel van Rik Van Looy uit. In 1964 lagen die dan weer meer in evenwicht. Rik klopte Benoni zowel in Paris-Bruxelles als in Paris-Tours in de sprint voor de zege, maar werd zelf ook geklopt door Vanconingsloo en Reybrouck. Beheyt was dan weer de betere over het geheel van de Coupe du Monde Intermarques. Met 181 punten haalde hij zelfs de hoogste score van iedereen, terwijl Rik met 137 stuks ook nog Vanconingsloo, De Roo en Bocklant moest laten voorafgaan[21]. In de zegestand haalde de Keizer het dan weer met overwicht, 24 tegen 15 en in de Super Prestige Pernod ging hij als 4de Benoni net vooraf, al was dit wel uitsluitend te danken aan de hoge waardering voor Paris-Luxembourg (evenveel als voor de tweede plaats in het wereldkampioenschap) terwijl er in de Tour de Belgique geen punten te verdienen waren. Vanaf 1965 was er niet echt meer sprake van een duel. Beheyt, die al nooit een trainingsbeest was, besteedde meer en meer tijd aan de fietsenhandel van zijn schoonvader, bekocht de inspanningen van 1964 en zakte weg. In 1965 waren er nog twee indirecte confrontaties. In Gent-Wevelgem speelde Rik met succes de kaart

21 Vreemd genoeg is Rik Van Looy er in heel zijn carrière nooit in geslaagd een Coupe du Monde af te sluiten met het hoogste puntentotaal.

Noël De Pauw, Beheyt werd 11de, Van Looy 15de. In het Belgisch kampioenschap troefden de Groene Leeuwen dan weer Solo-Superia af. Walter Godefroot won voor Eddy Merckx, Beheyt was ook hier 11de, Van Looy staakte de strijd. De animositeit tussen de beide protagonisten van Ronse was ook snel verdwenen, Van Looy zou later zelfs toegeven dat hij in de plaats van Beheyt dezelfde reactie zou gehad hebben, al deed die nederlaag hem aanvankelijk wel pijn.

Guido Reybrouck was geen werkelijke rivaal van de Keizer, daarvoor waren er te weinig echte confrontaties op het hoogste niveau, eerder een luis in de pels. Hij klopte Van Looy tweemaal in Paris-Tours (1964 en 1966) en deed hem zo telkens een seizoen zonder klassieke zege afsluiten, en ontnam Rik in de reeds vermelde Tourrit van Bagnères-de-Bigorre naar Axles-Thermes de hoop de Tour 1965 nog op zijn kop te kunnen zetten. Verdere confrontaties voor de zege of een dichte ereplaats waren er vooral in de Tour de France. In 1965 won Rik de eerste etappe, Guido was 9de en in de 6de was de uitslag omgekeerd. Op de voorlaatste dag won Van Looy de pelotonsprint voor de tweede plaats voor Reybrouck. Het jaar nadien was het resultaat nog veel duidelijker, een duidelijke 5-1 voor Rik. Enkel, Van Looy behaalde geen enkele ritzege, Reybrouck won er wel eentje. Dat deze een jaar later zijn lot aan Eddy Merckx verbond, zal de verstandhouding dan weer geen goed gedaan hebben.

Eddy Merckx was wel een echte rivaal en een tijd zelfs een (of eerder dé) vijand. Het liep al verkeerd toen deze als beroepsrenner debuteerde bij Solo-Superia en Van Looy. Hij werd door de clan rond de Keizer uitgelachen – ze noemde hem 'Jack Palance' wegens zijn gelijkenis met deze acteur die meestal de rol van slechterik speelde – en hij kreeg geen hulp in wedstrijden (dit kostte hem waarschijnlijk de zege in het Belgisch kampioenschap en in Paris-Luxembourg). Met schoonbroer Hugo Mariën als sportbestuurder draaide alles rond Van Looy en beschermeling Ward Sels. Merckx hield het dan ook aan het eind van het seizoen voor bekeken en stapte over naar Peugeot-BP, waar hij al snel de successen opstapelde. Aanvankelijk kon Van Looy daarmee leven en drukte hij zelfs zijn waardering uit voor de koersstijl van Merckx, maar in 1967 liep het al vlug serieus verkeerd. Dat manager Jean Van Buggenhout al te duidelijk zijn voorkeur voor de opkomende jonge ster liet blijken, zal zeker niet geholpen hebben, te meer daar Van Looy best wist dat hij zelf maar ingehaald werd als noodoplossing omdat Rik Van Steenbergen aan het einde van zijn carrière was.



Een typische foto, treiterend in het wiel van de nieuwe grote rivaal. (Foto https://www.facebook.com/photo/?fbid=1278630936718939&set=g.1354723068254674)

Het begon met een aantal geruchtmakende uitspraken en interviews in de pers en dan vooral in Sport'67[22] en zou meer en meer uit de hand lopen, vooral in de criteriums. De oude Keizer probeerde met zijn verklaringen en door systematisch in zijn wiel te zitten, zijn jonge rivaal te destabiliseren en zou daarin meermaals slagen. Voor Van Looy was het elke keer een bron van plezier een sprint tegen Merckx te kunnen winnen, zelfs voor een premie na de hele tijd in het wiel gezeten te hebben. Ook in de grotere wedstrijden paste hij die tactiek toe, tot grote ontsteltenis en onbegrip van Merckx waren voor van Looy de eigen zegekansen ondergeschikt

22 Deze zijn door Jan De Smet uitvoerig behandeld in WAAIERS 2-1 in het item Gazettepraat vanaf p. 124.

aan het verlies van de rivaal (“Jij bent toch de grootste, dus jij kan het wel alleen”). Een triest hoogtepunt, of eerder dieptepunt, kregen we op 26 juli 1969 in het criterium van Denderleeuw. Merckx was dermate geïrriteerd door het getreiter van de oude Keizer dat hij zich liet afzakken, in de hoop dat Van Looy ook eens ging rijden. Vergeefse moeite, hij bleef zitten en ze eindigden op een ronde, als 34ste (Merckx) en 35ste (Van Looy)[23]. Dit zou hen een voorwaardelijke schorsing van een week kosten.

Ook na hun beider carrière bleef het botsen tussen beide. Dit bleek overduidelijk in het tv-programma “Confrontatie der Wielergoden” waar het er bijwijlen heel bits aan toeging. En dan werden volgens Merckx de ergste stukken nog weggeknipt, onder meer wanneer Van Looy hem toeriep dat Merckx nooit Wereldkampioen geworden was toen Van Looy zelf nog reed[24]. Toch zou het veel later ook tussen hen nog goedkomen. Dokter Toon Claes, de zoon van dokter Dries Claes, de vaste dokter en zelfs mentor van Rik tijdens zijn carrière, lag aan de basis hiervan. Hij pakte Merckx op zijn zwakke plek en nodigde beide uit voor een etentje op restaurant. Misschien verrassend, maar het klikte, er kwam een tweede keer en toen zei Rik: “Ge moet de volgende keer uw vrouw meebrengen, anders gaat ge maar terug”. En zo werden de twee vroegere vijanden in hun oude dag zelfs vrienden, al is de term ‘boezemvrienden’ die Sporza gebruikte[25], waarschijnlijk wat overdreven.

Niet enkel met tegenstanders en ploegmaats waren er al eens conflicten, ook met zijn jarenlange sportbestuurder **Guillaume Driessens** zou het een tijdlang fout lopen. Na tien jaar samenwerking, waarvan zeker acht als twee handen op één buik, was het eind 1963 plots gedaan. Rik voelde zich bedrogen door Lomme die bij de aanvang van het conflict met flandria niet helemaal eerlijk was geweest over zijn contractuele relatie met die firma en voelde daarom geen verplichtingen tegenover zijn vroegere kompaan. Van Looy moest na het mislukte avontuur met G.B.C. op zoek naar een nieuwe werkgever en kwam zo terecht bij Solo, manager Jean Van Buggenhout en rivaal Rik Van Steenbergen. Voor Driessens was er geen plaats en ook zijn vroegere manager Fons Versnick werd bedankt voor bewezen diensten. Guillaume tekende prompt terug bij flandria en begon een guerrilla tegen Van Looy, nog aangewakkerd door de vijandschap tussen twee takken van de familie Claeys, die elk hun eigen fietsmerk hadden (Van Looy reed in de periode 1964 op Superia, de grote concurrent van flandria).

Vooral in 1965 werd het bepaald bitsig, denk onder meer aan de reeds behandelde Touretappe tussen Bagnères-de-Bigorre en Ax-les-Thermes, wat erin resulteerde dat tweevoudig Tourritwinnaar Guido Reybrouck en eerste Belg Frans Brands naast een WK-selectie grepen en flandria tijdelijk de sponsoring stopte. Vanaf dan kalmeerde Driessens, in 1966 zou hij zelfs in de Tour de Luxembourg Willy Planckaert aanbevelen Van Looy een etappe te laten winnen[26]. Het jaar nadien was er zelfs een, toch tijdelijke, soort verzoening, in hun gezamenlijke strijd tegen de opkomende Eddy Merckx. Driessens had in de Giro aan iedereen die het horen wilde, verteld dat ‘zijn’ coureur beter was en wou Planckaert kopman maken van de Belgische A-ploeg in de Tour 1967. Baankapitein Van Looy ging hierin mee en verklaarde zelfs dat Willy van alle Belgen de meeste kans had op de eindzege, een uitspraak die niet echt goed viel bij Frans

23 Het was in dit criterium dat Merckx naar eigen zeggen (Eddy Merckx - De mens achter de kannibaal van Rik Vanwalleghem, p. 46) Van Looy uitschold voor “Vieze, ouwe bok”, een uitspraak die hij later betreurde.

24 Hij moet hier eerder bedoeld hebben ‘wanneer Van Looy zelf meereed’, Merckx was immers al in 1967 Wereldkampioen geworden. Misschien werd Merckx hier verkeerd geciteerd door Rik Vanwalleghem in zijn boek “Eddy Merckx - De Mens Achter De Kannibaal”, Pinguin Productions, Gent 1993, pp. 46-47. In ieder geval een vreemde reactie van Rik. Dat je rijdt om een rivaal in het verlies te drijven, tot daar toe, maar een ploegmaat, ook al is het maar voor één dag? En daar dan nog fier op zijn? Opvallend hierbij, Van Looy won nooit een klassieker waaraan Merckx deelnam, zowel in Paris-Tours 1967 als in de Flèche Wallonne 1968 stond Merckx niet aan de start.

25 https://sporza.be/nl/2024/12/18/eddy-merckx-neemt-met-pijn-afscheid-van-boezemvriend-gemaakt-om-100-te-worden-maar-laatste-weken-ging-het-slecht-1734518177996/

26 Planckaert deed dat in eerste instantie niet, maar wel de volgende dag. Misschien best zo, want mede met de eindzege van Edy Schutz hielp dit het Romeo-Smiths van Driessens aan een Tourselectie.

Cools en diens poulains Vanspringel en Huysmans. Het zou echter op een serieuze tegenvaller uitdraaien. Van Looy gaf op in de 7de rit en de dag nadien kwam Planckaert te laat binnen. En het bondgenootschap was helemaal voorbij toen Driessens in 1969 sportbestuurder werd van Merckx en in zijn gekende stijl tegen Rik begon te stoken.

3: loyauteit, trots en koppigheid

In de voorgaande hoofdstukken is duidelijk gebleken om welke begrippen het bij Van Looy draaide. Hij verwachtte absolute trouw en zichzelf wegcijferen van zijn ploegmaats die als tegenprestatie ook op zijn **loyauteit** konden rekenen. Willy Schroeders was daarvan, zoals reeds besproken, een treffend voorbeeld, hij kreeg alle kansen en mogelijkheden om te herstellen van zijn zware zitvlakblessure. De eigengereidheid van Gilbert Desmet kon hij dan weer minder smaken en dat Sorgeloos stopte zonder eerst met hem te overleggen, zat hem hoog. De woordbreuk van De Bruyne (1956) en Beheyt (1963) in het wereldkampioenschap zag hij als verraad, vooral dan van de kant van Fred die hij als een vriend en bondgenoot beschouwde.



Ook bij zijn laatste ploeg Willem II nog altijd populair bij handtekeningenjagers, de brede glimlach is veelzeggend. (Foto Collectie JDS)

Rik was ook heel fier op zijn populariteit, zijn palmares en zijn prestaties. De **trots** straalde van hem af na zijn zege in Paris-Tours 1967, toen bij een groep jongelui voor zijn deur een handtekening van hem geruild werd tegen twee van Merckx. Dat hij in een interview met Sport'67 fier verwees naar zijn zege tegen Merckx enkele dagen voordien in een wedstrijd over 104 km in Dieren was ook veelzeggend. Even opvallend was het wereldkampioenschap in 1968 in Imola. Hij was 's ochtends te laat en de rest van de ploeg was zonder op hem te wachten naar de start getrokken. Gekrenkt trok hij onmiddellijk mee met Adorni in de aanval en reed zo de Belgen in het verlies. Maar dat hadden ze in zijn ogen aan henzelf te danken. Net zo typerend was zijn afscheid. Bij wat zijn laatste wedstrijd zou worden, op 22/08/1970, in Valkenswaard, voelde hij zich door de jongere renners uitgelachen ("wat wil die ouwe hier nog komen doen") en besloot prompt te stoppen, ook al omdat trainen hem begon tegen te steken (geen abnormaal verschijnsel als de resultaten niet meer overeenstemmen met de geleverde inspanningen).

En hier komen we een derde trefwoord, **koppigheid**. Eenmaal een besluit genomen, kwam hij daar niet meer op terug. Hij had nochtans een optie op een laatste seizoen bij Willem II[27] en ook aanbiedingen voor een afscheidstournee op de wielerbaan, maar dat kon allemaal niet baten, gedaan was gedaan. Ook Fred De Bruyne had destijds ondervonden wat voor een keikop Rik kon zijn. Na het wereldkampioenschap 1956 viel er volgens Fred met Rik gewoon niet te praten, over wat in feite vooral een misverstand was. In de wedstrijden was die karaktertrek eveneens sterk aanwezig, de ene keer draaide dat goed uit, de andere keer niet.

27 Nadat ook een, nogal optimistische, poging om Merckx in te lijven, mislukte, zou de ploeg ontbonden worden.

Zo zou hij jarenlang de grote aanvaller zijn, ook al kostte hem dit meermaals de zege. En pas na vier mislukte pogingen het alleen klaar te spelen, was hij eindelijk overtuigd dat je zo geen wereldkampioenschap kon winnen, je hebt bondgenoten nodig, landgenoten, merkgenoten of zelfs een totaal 'vreemde', die zelf toch niet kon winnen.

Typisch ook, een combinatie van zijn koppigheid en fierheid, hij maakte er een erezaak van om op het einde van zijn carrière, Rik was al ruim 34, nog de zege in de Flèche Wallonne, de klassieker die hem nochtans het minste lag, te willen behalen. Maar het was de enige van het Desgrange-Colombo lijstje die nog ontbrak en bovendien had Van Steenbergen die liefst tweemaal gewonnen.

11 + 7 (of 8?) = ?: constructeurs, sponsors en ploegen

Wanneer we het hebben over de ploegen waarvoor Rik Van Looy reed komen FAEMA en Solo direct naar voren, al zullen de meesten ook aan Willem II denken. Kenners zullen het ook over G.B.C. of G.B.C.-Libertas hebben. Rik was echter verbonden aan veel meer merken en ploegen, hoeveel 'ploegen' hangt zelfs een beetje af van hoe je 'ploeg' definieert.

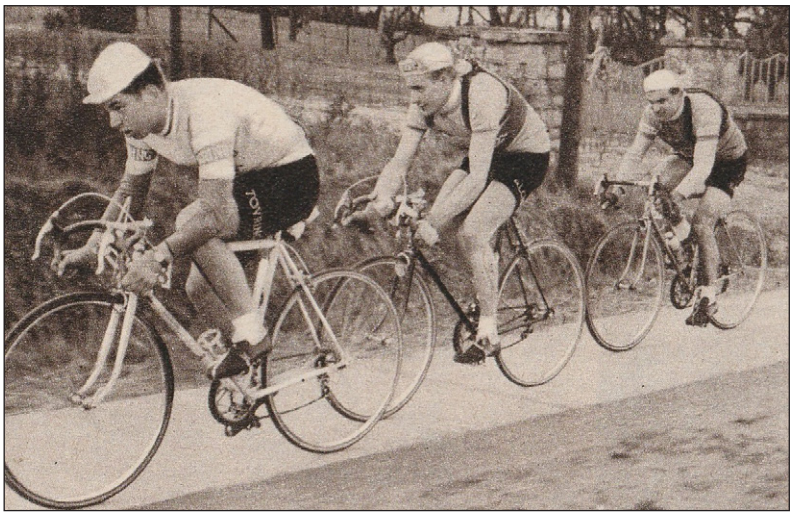

In 1954 bij Touring-Pirelli hier in de Driedaagse van Antwerpen met André Vlayen en Jan Zagers in het wiel. (Foto Collectie HVDP)

Het begon bij zijn debuut als beroepsrenner eind 1953. Rik had een contract bij een kleine lokale ploeg **L'Avenir**, maar reed Paris-Tours voor **Gitane-Hutchinson** en de Giro di Lombardia voor **Girardengo**, als ploegmaat van Rik Van Steenbergen. In 1954 zou hij bij Guillaume Driessens rijden (al zou hij lokaal ook voor L'Avenir rijden), maar die zat door het afhaken van Garin zonder sponsor. Door zijn vriendschap met Fausto Coppi kreeg hij toch een reddingsboei toegeworpen, hij kon met een aantal van zijn renners terecht bij **Touring-Pirelli**, een filiaal van het grote Bianchi. Rik zou dat jaar voor beide merken uitkomen, er bestaat een actiefoto van hem in een trui van **Bianchi-Pirelli**.



En in hetzelfde jaar 1954 ook bij Bianchi-Pirelli, hier in de Tour de Belgique met Robert Grondelaers, Karel Vandormael, Marcel Hendrickx en Omer Braeckeveldt. (Foto Collectie HVDP)

Het seizoen nadien kwamen dan de extra-sportieve sponsors op de proppen. Magni had met Nivea-Fuchs het startsein gegeven in Italië, Driessens zag de opportuniteit en was hierin een voorloper voor België. Hij wist al snel de invloedrijke oud-kampioen Cyriel Van Hauwaert te overtuigen zijn rijwielmerk aan een extra-sportieve partner te koppelen. Eerst zou dat **Salami Impérial** zijn, maar na heel wat controverse in de pers, haakte de grote baas, dhr. Edmond De Spiegeleire, af. Hij betaalde wel de renners uit, al naargelang de bronnen één maandloon plus een barometer plus een grote salami of twee maandlonen. Vervanging was al

snel gevonden, de bieren **Maes Pils** kwamen nog voor de start van het seizoen in de plaats en vormden zo samen met de rijwielen **Van Hauwaert** de eerste extra-sportieve ploeg in België. Daarbij bleef het niet, tien renners, waaronder Van Looy, werden door Girardengo ingehuurd voor de Giro en het rijwielmerk van de oude Campionissimo had ondertussen ook een extra-sportieve partner, **Eldorado**, een producent van roomijs in diverse vormen, vooral frisco's.

In 1956 begon dan de periode **FAEMA**. De Belgen hadden dat jaar nog Van Hauwaert als constructeur, in Italië was het **Guerra** en droeg de hele ploeg, ook Van Looy, truien met daarop Guerra-FAEMA. Vanaf het volgende jaar verdween de publiciteit voor beide rijwielmerken van de shirts en was Van Hauwaert niet langer constructeur. De ploeg was in de periode 1957-59 in Italië geregistreerd onder de naam G.S. FAEMA en in 1960 en 1961 in Spanje als G.D. FAEMA. In 1962 kwam er dan de fusie met **flandria** dat de nieuwe constructeur[28] werd, de ploeg heette vanaf dan G.S. FAEMA-flandria.

Na de breuk met FAEMA en flandria begin 1963 vond Van Looy een nieuwe geldschieter, Jacopo Castelfranchi van **G.B.C.**, een zaak die handelde in bandopnemers, radio's, televisies en de benodigde componenten voor die toestellen, en genoemd naar diens vader Gian Bruto Castelfranchi. Het seizoen werd begonnen onder Italiaanse registratie met de naam G.S. G.B.C. en zou na de fusie met het Antwerpse rijwielmerk **Libertas** verder doen als G.S. G.B.C.-Libertas.

Door diverse omstandigheden, en dan vooral de chaos in de Italiaanse wielersport[29], zou het avontuur maar een jaar duren en Rik stapte over naar Van Steenbergen en de margarines **Solo**. Na enig zoekwerk, de regels waren verstrengd en een (zelfs indirecte) associatie met Peugeot was niet langer toegestaan, werd **Superia**, het rijwielmerk van de andere tak van de familie Claeys, als constructeur[30] gevonden.

Na drie seizoenen was het hoofdstuk Solo-Superia voorbij en Rik zou zijn carrière afsluiten in Nederland, waar de fabrikant van sigaren **Willem II** zich associeerde met het lokale rijwielmerk **Gazelle**. Maar ook nu kwam er nog een extraatje. De ploeg betwistte de Giro 1967 voor rekening van het Italiaanse aperitiefmerk **Cynar**. Of dit helemaal overeenstemde met de geldende reglementen was nooit duidelijk, al was ondertussen een tweede extra-sportieve partner toegestaan. Cynar was reeds in 1966 aanwezig in de Giro als een soort co-sponsor van Ford France en had tussen 1961 en 1965 zijn eigen ploeg gesponsord.

Zo komen we in totaal aan elf fietsenmerken en zeven extra-sportieve partners (of zelfs acht als we Salami Impérial, dat ten slotte, zij het kortstondig, een salaris betaalde, meetellen). Hoeveel verschillende ploegen dit geeft, mag iedereen voor zichzelf uitmaken.

65: Nini Van Looy-Mariën

"Achter elk groot man staat een sterke vrouw" gaat het gezegde en voor Rik Van Looy was dat zijn echtgenote Nini Mariën. We kunnen noch willen dan ook aan haar voorbijgaan, zonder haar was dit hele verhaal anders geweest of er misschien nooit geweest. Pas na hun huwelijk nam Rik het wielrennen serieus op, er moest voor een gezin gezorgd worden en een vrouw die meer geld binnenbracht (via het café van haar ouders) dan haar man, dat kon in die tijd niet. Het was ook zij die Van Looy in contact bracht met dokter Dries Claes die een belangrijke rol zou spelen in zijn trainingsopbouw.

---

28 Bij 'constructeur' moeten we ons niet te veel voorstellen, dat had enkel belang voor de 'kleinere' renners. De top van de ploeg liet een kader op maat maken, veelal bij Masi, en rustte dat verder uit met hoogwaardige onderdelen als Campagnolo.

29 Die perikelen worden uitvoerig beschreven in het boek "Rik Van Looy De val van een (wieler)Keizer 1963 & 1964 Anni Horribiles" door Jan De Smet en Patrick Feyaerts en verkrijgbaar bij de auteurs.

30 Om in België geregistreerd te kunnen worden, moest een ploeg verbonden zijn aan een rijwielmerk. Een uitgebreid artikel over al deze constructies en regels zal in verschillende delen vanaf dit nummer van WAAIERS gepubliceerd worden.

Terwijl Rik reed, stond zij achter hem, zorgde voor het gezin en deed de administratie (vele supporters die een gehandtekende kaart van hem hebben, zullen niet weten dat zij het was die tekende). Nini was een elegante verschijning, blond, knap en altijd piekfijn gekleed en in zekere zin de Vlaamse tegenhangster van Jeanine Anquetil en Giulia Occhini, La Dama Bianca van Coppi, maar dan zonder het enigszins scabreuze kantje dat aan die twee relaties hing.



Na een overwinning samen met echtgenote Nini en sportbestuurder Lomme Driessens.

Ook al zocht ze zelf niet de publiciteit, ze kwam bijna evenveel aan bod in de pers als haar echtgenoot, waarschijnlijk omdat ze thuis altijd zorgde voor de ontvangst en altijd beschikbaar was, ook met alle nodige informatie. Rik Van Looy was zelf verbaasd over haar aanwezigheid in de pers. In het reeds meermaals vermelde laatste interview met Het Nieuwsblad ter gelegenheid van zijn 90ste verjaardag, toonde hij zich verrast over al die artikels met foto's en al, van tijdens haar jonge jaren, die Guy Mortier van Humo bij had voor een reportage de voorbije zomer. Rik vroeg zich zelfs af wanneer ze die interviews gegeven had, misschien wanneer hij in het buitenland zat? Naar de koers ging ze immers maar zelden mee. Een keer had Rik haar nochtans meegetroond naar de Giro d'Italia, veel later, voor Sport'80. De kans om haar aan iedereen te tonen, maar ze wou daar niet van weten en stopte zich weg wanneer hij de renners voorbij reed.

De laatste jaren van haar leven sukkelde ze zwaar met haar gezondheid en kwam niet meer buiten. Rik werd prompt mantelzorger, hij vond dat het na al die jaren dat zij voor hem gezorgd had, het nu aan hem was. Haar overlijden begin 2021 was een zware slag voor hem, het leek hem alsof het leven zijn zin verloren had. Toch herpakte hij zich, al bleef het gemis groot.

Conclusie

Rik Van Looy was een persoonlijkheid, het eerste echte Belgische wielericoon, meer nog dan zijn voorganger Rik Van Steenbergen en in zekere zin interessanter dan zijn opvolger Eddy Merckx, bij wie al die topprestaties zo makkelijk leken en die de pers veel minder voer gaf voor spraakmakende artikels.

Eigenlijk deed enkel Roger De Vlaeminck enigszins aan hem denken, een andere rebel die lak had aan de mening van anderen en zei wat in hem opkwam. Iemand als Rik wordt vandaag gemist, hij zou een echte verademing zijn in vergelijking met al de afgeborstelde praatjes die we nu voorgeschoteld krijgen. Al vragen we ons af of de doorsnee huidige wielerliefhebber zou kunnen omgaan met de rechttoe rechtaan uitspraken van de Keizer. Als aan Remco Evenepoel 'pretentie' verweten wordt, wat zou Rik Van Looy dan wel te verduren krijgen op de '(a)sociale media'?



Van links naar rechts en van boven naar onder, Van Looy in de criteriums van Londerzeel 1962 (met Impanis, Decabooter, Vanden Berghen en Armand Desmet), Londerzeel 1962 (met Robert Lelangue), Brasschaat 1962 (met Hoevenaers en Piet van Est), Londerzeel 1963, Brasschaat 1963 (met Aerenhouts en Sels, waarschijnlijk in de ploegentijdrit) en tweemaal Londerzeel 1964.
(Foto's Jasper De Deyne)



(Foto Collectie HVDP)

Maple Leaf Chewing Gum

Nummer 11: LUDO JANSSENS

door Jan De Smet

1965 *1966*



Ludo Janssens (° 19/04/1942 in Antwerpen) was een Belgische profwielrenner van 1962-1965 die in totaal 23 overwinningen behaalde.

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965-1966
Werd in 1961 5e in Parijs-Tours. Nadat hij in 1962 6e eindigde in de Ronde van Levante, lukte hij een prachtig seizoen in 1963, hoewel hij dan in dienst reed van Van Looy: 3e Ronde van Limburg, 10e Parijs-Nice, 9e Luik-Bastenaken-Luik en 39e Ronde van Frankrijk. In 1964 werd hij gehinderd door zijn legerdienst, maar werd toch 5e in de Landenprijs Toonde zich op de winterbaan in Antwerpen, tevens een uitstekend achtervolger.
Werd in 1961 5e in Parijs-Tours. Nadat hij in 1962 6e eindigde in de Ronde van Levante, lukte hij een prachtig seizoen in 1963, hoewel hij dan in dienst reed van Van Looy: 3e Ronde van Limburg, 10e Parijs-Nice, 9e Luik-Bastenaken-Luik en 39e Ronde van Frankrijk. In 1964 werd hij gehinderd door zijn legerdienst, maar werd toch 5e in de Landenprijs Toonde zich op de winterbaan in Antwerpen, tevens een uitstekend achtervolger.

Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

Onafhankelijke: vanaf 10 mei 1961	
1961	Solo-Van Steenbergen
Profrenner	
1962	Solo-Van Steenbergen / Flandria-Faema na het Belgisch kampioenschap
1963	Flandria / G.B.C. vanaf de Omloop der Vlaamse Gewesten op 9 maart / G.B.C.-Libertas vanaf 13 april
1964	Pelforth-Sauvage-Lejeune-Wolber
1965	Pelforth-Sauvage-Lejeune (gestopt op 19 september)

Belangrijkste prestaties

Nieuweling 1958 (3)[1]:	
Nieuweling 1959 (25)[2]:	
Nieuweling 1960 (±10)[3]:	
Amateur 1960 (±10)[4]:	
Amateur 1961 (2)[5]:	
Onafhankelijke 1961 (9)[6]:	
1ste	Oostakker (22/4), Duisburg (1/5), Vorst (27/5), Schellebelle (6/6), Bruxelles-Liège (11/6), Brussel-Bambrugge (1/7), Zingem (21/8), Druivenkoers in Overijse (28/8) en Ardooie (17/9)
5de	Paris-Tours

Profrenner 1962 (10)	
1ste	Flèche Brabançonne (5/4)
	Uit de Gazet van Antwerpen van 06 april 1962, p. 12

Daems en Vanderveken streden en bezweken ...
Ludo Janssens won Brabantse Pijl
in spurt op De Middeleir en pechvolle Impanis

"Wij waren naar de tweede Brabantse Pijl gaan kijken in de hoop dat wij er wat zouden kunnen aan leren in verband met de nakende Parijs-Roubaix.
Wij komen kletsnat van een kale reis terug. Met een zeer verdienstelijke winnaar, weliswaar. Ludo Janssens heeft sterk gereden en zijn laatste tegenstrevers, Robert De Middeleir en Raymond Impanis in de 1300 meter lange spurt met overtuiging geklopt. Maar voor de rest... achttien aankomsten, over ruim een kwartier verspreid. Het zegt alles.

DAEMS WILDE KOERSEN

Wij moesten onmiddellijk na de aankomst der eersten de wagen weer inspringen, om te schuilen voor de zoveelste koude regenbui die ons op de huid viel. De renners kwamen, grijs, beslijkt, onkennelijk een voor een door de finish gereden. Het werd de tijd om de lichten aan te steken (rond 7 uur).
De inrichters hadden hun tijdtabel uitgerekend aan een gemiddelde snelheid van 40 km. Zij hadden ook heel wat volk aan de start verwacht. Zij konden alles bij elkaar 113 renners bewegen om (onder de regen reeds) naar de officiële start buiten de stad mee te rijden. Rik Van Looy en Michel Van Aerde waren ter plaatse, maar verkozen van niet aan te zetten, net trouwens als Marcel Janssens.
...

1 Op basis van het interview verschenen in Coups de Pédales 151 pp. 34-39. Slechts Molenbeek-Wersbeek (18/5) en Zichem (7/9) konden gedocumenteerd worden.
2 Op basis van het interview verschenen in Coups de Pédales 151 pp. 34-39. Slechts Mol (7/7), Molenbeek-Wersbeek (21/7), Tongerlo (23/8), Kumtich (13/9), Begijnendijk (20/9) en Essenbeek-Halle (4/10) konden gedocumenteerd worden.
3 Op basis van het interview verschenen in Coups de Pédales 151 pp. 34-39. Slechts Hoeilaart (13/3), Stokrooie (21/3) en Evere en Zichem (9 & 10/4) konden gedocumenteerd worden.
4 Op basis van het interview verschenen in Coups de Pédales 151 pp. 34-39. Slechts Gilly (26/4), Duisburg (2/5), Waret-La Chausée (3/7), Aarschot (10/7), Zichem (14/8) en Molenbeek-Wersbeek (25/9) konden gedocumenteerd worden. De laatste overwinning stond in de krant aangegeven als zijn 9de zege.
5 Op basis van het interview verschenen in Coups de Pédales 151 pp. 34-39 zouden er 2 overwinningen zijn. Deze overwinningen konden echter niet gedocumenteerd worden.
6 Hierbij een overwinning bij de profs: de Druivenkoers in Overijse (28/8).

Profrenner 1962 (10)

– Mogen wij weten tot waar Miel Daems zal meerijden? wilden wij weten.
– Ik wil koersen klonk het antwoord. De winnaar van Milaan-San Remo heeft woord gehouden. Hij is het die, met zijn trainingspartner René Vanderveken, in de winderige vlakte bij Melsbroek de strijd aanvuurde die over een 5-tal km acht renners voorop groepeerde. Zij zouden de koers maken en uit de achtergrond nooit meer bedreigd worden.
Wij hadden tot zolang alleen maar enkele opgaven en bandbreuken mogen noteren. Bandbreuken van Impanis, Wolfshohl (2), Schroeders. Opgaven van Norbert Kerckhove en Jan Zagers.
Toen te Ternat (km 52) de reeds verkleumde en tot 60 renners herleide groep voor een gesloten overweg opgehouden werd, gaven ook Borra, Manten Desmet, Clément Roman en Pino Cerami (de winnaar van 1961) er de brui aan.
Wij zagen daar Willy Vannitsen – te laat weer aangezet – met Willy Schroeders aansluiten. Buiten Vilvoorde stapte ook Willy Vanden Berghen af (hij was thuis en de verleiding was te groot).

DE SLAG VAN MELSBROEK

Wij gingen erin berusten. Er zou tot de bergstreek – te Overijse – moeten gewacht worden om in deze 'waterpijl' gang te krijgen. Maar neen. In de wind over de grote vlakte bezijden het vliegveld te Melsbroek, trokken plots Miel Daems en René Vanderveken vooruit. Impanis en Derboven trokken onmiddellijk in de repliek, gevolgd door Callebaut, De Middeleir en Ludo Janssens, even verder Schils en De Mulder, nog verder Puschel en Seneca.
Te Sterrebeek, 5 km verder, waren acht renners met 20 seconden voorsprong op een groep van nog amper een 20-tal renners.
De slag was reeds geslagen. Met vooraan Daems, Vanderveken, Impanis, De Middeleir, L. Janssens, De Mulder en Puschel die de plaatsen van Derboven en Schils ingenomen hadden en, ten slotte, Callebaut even verder achteruit geslagen.

REACTIE KWAM ER NIET EN ZOU ER NOOIT KOMEN

Daems spurtte letterlijk de berg van Overijse op (km 117) en te Waver in de ravitaillering (km 126) telden onze zeven aanvallers reeds drie minuten voorsprong op de door Meuleman ingelopen Callebaut. 3 m. 30 s. op een groep met Vigna, Seneca, Sweeck, Vercauteren, Van Gompel, Bar, J. Schils, Junkermann, Beheyt, Rog. Coppens, K. Clerckx, Stan Goossens. Wright M., Bostoen, Vrancken, Van de Boer.
Meer mensen waren er niet meer in koers. Want Ciampi was zojuist wegens bandbreuk uitgeschakeld geworden. Fons Hermans had zijn fiets gebroken en Willy Vannitsen was in zijn wagen gestapt met dewelke zijn vrouwtje was opgekomen om de ravitaillering aan te brengen.

IMPANIS DE PECHVOGEL

Wij waren zo op 60 km der aankomst gekomen en het regende pijpenstelen.
De aanvallers klommen gezwind de hellingen van Bierges, Rosières en Terhulpen op waar Impanis bandbreuk leed.
Raymond kwam in recordtempo weer aansluiten, over Frans De Mulder, de eerste die begaf. Impanis werd echter door een nieuw defect getroffen en ditmaal moest hij Vanderveken voorbij om weer aansluiting te krijgen. De Middeleir had al evenmin moeite om na bandbreuk terug te komen.

ALSEMBERG (km 170) ZOU ECHTER DE GROTE ZIFTING BRENGEN

Daar werd Puschel achter gelaten, daar rukten Ludo Janssens en Robert De Middeleir vooruit terwijl Miel Daems begaf en Impanis weer met zijn versnellingsapparaat overhoop lag.
Impanis weerde zich tot het uiterste, tegen zijn twee jeugdige tegenstrevers en kon bij de aanvang van de laatste kilometer weer aansluiting krijgen. Te laat echter om zich nog bij de

Profrenner 1962 (10)

spurt te kunnen mengen, in dewelke de sterke Janssens het van de even sterke De Middeleir won.
De animators van de koers Miel Daems en Vanderveken, werden ondanks hun beste voornemens geslagen.
Impanis tempeestte tegen zijn weigerig 'mekaniek'. "Zonder dat, had ik Cerami op de erelijst kunnen opvolgen" beweerde hij.
Ludo Janssens glunderde, als bij zijn eerste grote zege bij de onafhankelijken in Brussel-Luik verleden jaar.
De Brabantse Pijl had wel een beter lot verdiend. En wij zouden nu precies niet durven beweren dat zij die thuisbleven, of al vroeg de weg terug kozen – zoals Jos Wouters – ongelijk hadden. Het vermindert de verdiensten niet van de overwinnaar en zijn moedige tegenstrevers die tot het bittere einde op de fiets wilden blijven."

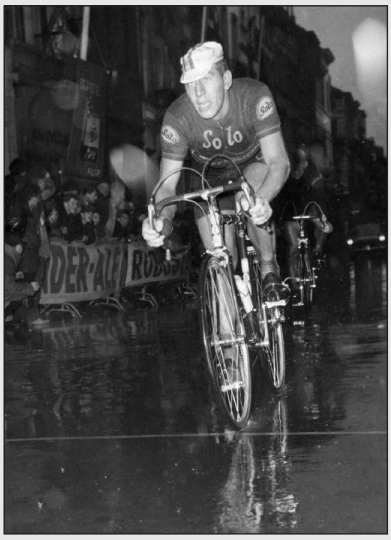

Ludo Janssens wint de Flèche Brabançonne in 1962. (Foto CDP 202 p. 86)

DE UITSLAG:
60 deelnemers
1. Ludo Janssens (BEL), de 185 km in 5h22'00"
2. Robert De Middeleir (BEL)
3. Raymond Impanis (BEL) op 3"
4. Emile Daems (BEL) op 1'48"
5. Dieter Puschel (GER) op 4'20"
6. Hans Junkermann (GER) op 5'35"
7. Etienne Vercauteren (BEL) op 8'10"
8. José Thomas (BEL)
9. André Bar (BEL)
10. Benoni Beheyt (BEL) op 8'30"

1ste Sluitingsprijs Putte Kapellen (16/10)

Uit de Gazet van Antwerpen van 17 oktober 1962, p. 26

Machtige Ludo Janssens
besloot Belgisch wegseizoen te Putte–Kapellen
met een keiharde sprint

"Wij hebben moeten wachten tot op de eindmeet om te weten en te zien dat Ludo Janssens, winnaar van de voorlaatste koers van het Belgische wegseizoen (vorige zondag te Boom) ook winnaar zou worden van de 'Grote Sluitingsprijs' te Putte-Kapellen.
Dat, de naam van de 'laatste Belgische overwinnaar 1962', was het enige dat wij niet wisten voor dat de zesentachtig renners werden losgelaten.
Wat wij wel wisten, lang voor deze herfstkoers bij een zomerse temperatuur en in een zomerse stemming van start werd gewaaid, was dat het Sportcomité van Putte-Kapellen (weer) gewonnen had. Want er was (weer) zeer veel volk in de grenszone. En er was ook stemming, een zomerse kermisstemming…
Er was stemming doordat de duizenden, wandelende, pratende, lachende, etende, drinkende en kopende toeschouwers daar steeds voor zorgen te Putte-Kapellen. Zelfs al was het ditmaal geen sportief-hoogstaande, geen boeiende wedstrijd.
Inderdaad: de wedstrijd zelf was niet zo prachtig als het weder, deze klassieke herfstklassieker was niet zo zonnig als de tinteling in de ogen der ontelbare aanwezigen. Wat normaal is voor … de wedstrijd zelf! Wij zijn toch half oktober. Dat betekent: het einde van een lang en zwaar wegseizoen. Dat betekent ook vermoeide renners. Niet zo zeer moe van benen en

Profrenner 1962 (10)

moe van hart. Maar moe van het trekken en sleuren, het reizen en koersen. Daarvan wordt ge koersziek. En koersziek zijn half-oktober vele renners. Dat was te Putte-Kapellen erg duidelijk.
Meer dan eens geraakte daar een groepje voorop, een groepje dat vroeger in het seizoen de beslissing had kunnen forceren. En meer dan één renner zorgde voor een demarrage, die vroeger in het jaar tot iets hadden kunnen leiden. Maar nu, nu misten al die aanvallers stootkracht, doorzettingsvermogen. Zij gaven daarom de voorkeur aan een berekende, passieve verdediging. Liever dit dan zich in een slopende aanval te wagen.
Nochtans bezaten enkele aanvallers blijkbaar alles om de koers naar de beslissing te sturen … Neen, niet de aanvallers van de eerste ronden: Ray Vrancken, Van Vaerenbergh en Van Immerseel, De Roo en P. Post. Hun aanvallen kwamen te vroeg. Maar toen de ijzersterke Huib Zilverberg en de doordrijvende Willy Van Driessche het in de derde omloop (van de negen) probeerden onder de blauwe hemel versierd met vele herfstwolkjes, hadden zij mits de nodige hulp de rest in de hoek der verliezers kunnen duwen.
Gedurende drie volle ronden reden die twee voorop, hun voorsprong opdrijvend tot 1 min. 10 sec. De versterking bleef echter uit en op de loper van goud, oud-brons en roodkoper – welke op het prachtige circuit uitgespreid werd door de blaren welke de herfst van de bomen plukt – kwam alles weer samen.
En alles bleef samen. Zelfs al probeerde ook Scrayen het, in de zesde toer, waarin hij op zijn beurt 50 sec. nam op het peloton, waarin de waakzamen, de voorzichtigen de lasso ook ditmaal fluitend naar het hoofd van de vluchter wierpen. Zij deden dit ook naar het hoofd van Damen, Devers[7], Van Immerseel en Van Schil, die in de voorlaatste ronde alles voor alles probeerden. Zonder succes. Omdat zij ook punch misten. Dus geraakte er niemand weg. En zo kregen de duizenden te Putte-Kapellen een massasprint. En … spanning.
Een gesloten groep betekent immers meestal spanning ter aankomst. Een massasprint schenkt daar veelal de nodige waarborgen voor. Bijvoorbeeld omdat er altijd gehoopt wordt dat de minder-rappe, de sterke mannen de snelsten zullen kloppen. Hetzij door een laatste demarrage in het zicht der eindmeet. Hetzij door een verrassende finish.
Wij kregen dinsdagnamiddag die laatste demarrage. Nl. van Noël Foré. Hij sprong nog eens weg toen de aankomstrechters reeds wenkten. Juist op dit ogenblik leden enkele renners bandbreuk, werd er gevallen. Daardoor geraakten twaalf renners weg. Tussen hen zat o.a. Ludo Janssens, Pietje Damen, Rik Luyten …



Ludo Janssens wint met een machtssprint de Sluitingsprijs 1962. Hij won zo de twee laatste koersen van het Belgisch wegseizoen 1962. (Foto Het Belang van Limburg)

7 De naam van deze renner kon niet achterhaald worden.

Profrenner 1962 (10)	
	Zouden die twaalf de massasprint in extremis ontlopen? Ja en neen. Want in de laatste rechte lijn naar de laatste aankomstlijn van het seizoen kwamen verschillende groepjes nog tot bij de eersten. Tussen dezen zat o.a. Staf De Smet, die echter niet meer voorbij Ludo Janssens geraakte – voorbij een oppermachtige Ludo Janssens die zich op het psychologische ogenblik langsheen Foré, Damen en Luyten naar de leiding had gesmeten en die leiding – midden op de steenweg spurtend – behield tot op de eindstreep. De sterkste klopte alzo de gevreesde finisseur Staf De Smet en de zeer snelle Benoni Beheyt. Daardoor kenden wij winnaar en uitslag van de laatste race van het jaar. En daarmee wisten wij er alles van, van deze Sluitingsprijs, welke vóór de start reeds een succes was, dank zij het weder en de massale toeloop. Ludo Janssens deed met zijn keiharde sprint de rest. Ook al was de bijval van Gene Teysen en zijn helpers toen reeds lang verzekerd. Zelfs al werd het, zoals wij zegden, geen sprankelende, geen boeiende, geen levendige, kleurvolle race! Iets wat er immers minder toe doet, te Putte-Kapellen, waar de meesten niet komen om koers te zien. Wel om te lachen, te praten, te drinken, te eten en te kopen. En ook om de laatste winnaar van het jaar in de bloempjes te zetten. En daar die laatste winnaar de machtige, stoere, zeer begaafde, jeugdige Ludo Janssens is, was iedereen ten zeerste tevreden. En dat, dat is toch het voornaamste, bij het feestelijk slot van het Vlaamse wielerjaar. Of niet?" DE UITSLAG: 86 deelnemers 1. Ludo Janssens (BEL), de 165 km in 3h53'00" 2. Staf De Smet (BEL) 3. Benoni Beheyt (BEL) 4. Piet Damen (NED) 5. Lode Troonbeeckx (BEL) 6. Rik Luyten (BEL) 7. Gilbert Maes (BEL) 8. Julien Gekiere (BEL) 9. Robert Lelangue (BEL) 10. Jaap Kersten (NED)
1ste	4de rit Vuelta a Levante (28/2), Sint-Truiden (8/7), Wilrijk (13/8), Huldenberg (16/8), Kumtich (9/9), Hoegaarden (11/9), Hoegaarden (16/9) en Boom (14/10)



De kussen werden in dank aanvaard.
(Foto Gazet van Antwerpen)

Profrenner 1963 (3)	
1ste	Omloop van Limburg (1/6), G.P. van Kessel (15/6) en Ninove (1/8)
2de	Omloop Het Volk (2/3)
3de	Ronde van Limburg (3/3)

Profrenner 1964 (6)	
1ste	Zomergem (10/5), Zichem (12/7), Lessines (13/8), Assent (23/8), Eeklo (26/8) en Nederbrakel (16/9)
5de	G.P. des Nations (20/9)

Profrenner 1964 (6)	
1ste	Oedelem (11/4), G.P. Denain (20/4) en Hoogstraten (21/8)

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 23[8]

Palmares in de 'grote' wedstrijden

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1962	-	-	-
1963	39ste	DNF[9]	-
1964	-	-	-
1965	-	-	-

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1962	40ste	17de	24ste	-	-
1963	DNS of DNF[10]	25ste	DNS of DNF	DNF	-
1964	-	50ste	74ste	DNS of DNF	-
1965	-	15de	-	DNS of DNF	-

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1962	DNS of DNF	-	18de
1963	26ste	-	DNS of DNF
1964	DNS of DNF	-	DNS of DNF
1965	-	-	DNS of DNF

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1962	-	17de
1963	-	41ste
1964	-	DNS of DNF
1965	-	38ste

8 Hierbij dus ook de overwinning als onafhankelijke bij de profs.

9 De G.B.C.-ploeg verliet na de tweede rit de Giro d'Italia nadat er onduidelijkheid ontstond of de wedstrijd legitiem kon doorgaan. Er waren op dat ogenblik nl. twee Italiaanse kampioenen in wedstrijd. Voor wie in meer details geïnteresseerd is, kunnen wij het boek "Rik Van Looy De val van een (wieler)Keizer 1963 & 1964 Anni Horribiles", door Jan De Smet en Patrick Feyaerts, specifiek pp. 28-31 en pp. 62-67, (verkrijgbaar bij de auteurs) aanbevelen.

10 Met DNS of DNF wordt aangeduid dat de renner wel op een deelnemerslijst terug te vinden was, maar niet in de uitslag. Ofwel nam de renner de start niet, ofwel gaf hij op tijdens de wedstrijd maar kon daarvan niks teruggevonden worden.

Achteraf bekeken

Ludo Janssens[11] begon zijn wielercarrière in 1957 bij de niet-aangeslotenen. Het jaar erop nam hij een licentie bij de B.W.B. In dat jaar 1958 behaalde hij naar eigen zeggen drie overwinningen[12]. Vanaf 1959 werden het er steeds meer en zou hij, opnieuw volgens eigen zeggen, 25 zeges behaald hebben.



Ludo Janssens in 1961.

Begin 1960, na nog eens een 10-tal overwinningen behaald te hebben bij de nieuwelingen (ook weer naar eigen zeggen)[13], werd Ludo Janssens op 18 april amateur. Als amateur zou hij in dat jaar ook een 10-tal keer gewonnen hebben. Ook hier vonden we slechts een 6-tal overwinningen terug. Er dient wel vermeld te worden dat bij de laatste, Molenbeek-Wersbeek, vermeld stond dat het zijn 9de zege was.

In 1961 start hij nog als amateur, wint, opnieuw naar eigen zeggen, twee keer (zeges die niet gedocumenteerd konden worden) en stapt dan op 12 maart over naar de categorie van de onafhankelijken. Op 12 maart zelf rijdt hij al Hoegaarden-Antwerpen-Hoegaarden, een wedstrijd bij de profs waar hij 17de eindigt.

Het is dus duidelijk moeilijk om het aantal zeges van Ludo Janssens in de jeugdcategorieën te achterhalen. Ludo was ook actief op de winterbanen en misschien telde hij zelf de daar behaalde overwinningen mee.

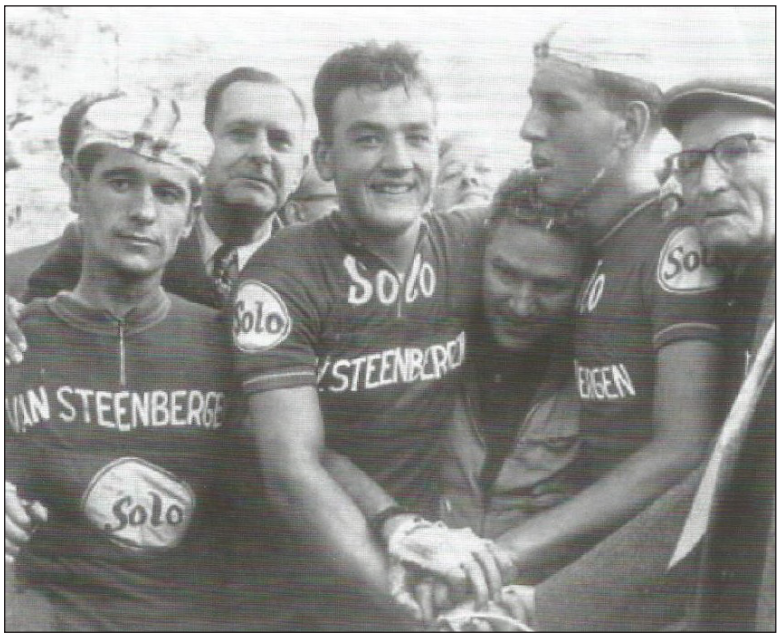

Robert Seneca, Jos Wouters en Ludo Janssens in de Tour de Belgique 1961. (Foto Coups de Pédales)

In elk geval was hij in 1961 onafhankelijke bij Solo-Van Steenbergen. Hij wint er 8 wedstrijden waaronder de klassieker Bruxelles-Liège en een wedstrijd bij de profs, de Druivenkoers in Overijse.

In de Tour de Belgique voor onafhankelijken rijdt hij in dienst van zijn vriend uit de jeugdcategorieën, Jos Wouters en eindigt 25ste (2de in rit 5, op 15" van Wouters, en 3de in rit 7). Jos wint die Tour de Belgique, dank zij een goede tijdrit op de laatste dag, met 2" voorsprong op Theo Nijs.

Even was er sprake van dat Wouters en Janssens de Tour de l'Avenir zouden rijden, maar sportdirecteur Robert Naeye stelde zijn veto.

11 De vader van Ludo, Jos Janssens was een broer van Staf Janssens, stichter van IJsboerke.
12 Twee overwinningen werden teruggevonden: Molenbeek-Wersbeek 18/5 en Zichem 7/9.
13 Slechts Hoeilaart (14/3), Stokrooie (22/3) en Evere en Zichem (11/4) konden gedocumenteerd worden in de Gazet van Antwerpen of Het Belang van Limburg. De datums zijn de verschijningsdatums van de krant.

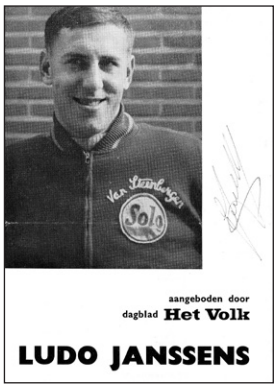

Vriend Jos Wouters ontpopte zich tot de nieuwe vedette van het Belgisch wielrennen door na de Tour de Belgique ook kampioen van België te worden en de Omloop der Vlaamse Gewesten te winnen. Daarna gaf hij bij de profs zijn visitekaartje af door Paris-Tours te winnen, wedstrijd waarin ook Ludo Janssens een ereplaats, 5de , behaalde. De jonge veulens van Solo-Van Steenbergen klopten duidelijk op de deur.

Beide vrienden vatten 1962 als beroepsrenner aan bij Solo-Van Steenbergen. Eind maart werden ze echter berispt door Jean Van Buggenhout omdat er nog niets gewonnen was[14]. Niets was eigenlijk ook niet juist gezien Ludo Janssens al de 4de rit van Vuelta a Levante gewonnen had en Jos Wouters de 7de rit (Janssens werd 6de in de einduitslag op 1'41" van winnaar Fernando Manzaneque, Jos 21ste op 8'36").

Ludo reed hoofdzakelijk in dienst van Jos Wouters en hielp hem aan de overwinning in Paris-Bruxelles door op het einde Robert De Middeleir, die voorop reed, weer bij de kraag te vatten. Jos Wouters die de sprint won kreeg alle lofbetuigingen, de helper werd met moeite bedankt. En toen brak er iets bij Ludo.

In het voorjaar had Ludo Janssens al de Flèche Brabançonne gewonnen door diezelfde Robert De Middeleir in de spurt te verslaan, maar in de ogen van Van Buggenhout telde alleen maar Jokke Wouters. Geldzaken speelden op den duur ook mee. Een 'zwaar' contract had Janssens niet en dus moesten de inkomsten van criteriums en pistemeetings komen. En daar ging het mis met de vriendschap met Wouters. Om een of andere reden eiste Wouters Robert Seneca en René Vanderveken bij zich in de criteriums. Ludo bleef in de kou staan en zag het met lede ogen aan.

Blijkbaar was er ook een conflict met Van Steenbergen, het fijne kon niet achterhaald worden, en dat maakte dat Ludo andere oorden wou opzoeken.

Rik Van Looy contacteerde hem met het oog op een overgang en Ludo hapte, na het Belgisch kampioenschap, toe. Vandaar dat Ludo vanaf augustus in een andere trui reed, nl. die van FAEMA-flandria.



Voor zijn nieuwe ploeg behaalde hij dat jaar nog 8 overwinningen waaronder de Sluitingsprijs in Putte-Kapellen. Maar toch vond Ludo zijn transfer naar FAEMA-flandria een misser. De ploeg bestond uit vrij veel West- en Oost-Vlamingen waar hij, als Brabander, zich minder thuis bij voelde.

Eind 1962, begin 1963 kreeg Ludo Janssens ook te maken met de heibel tussen flandria en FAEMA enerzijds en Van Looy-Driessens anderzijds[15].



Twee overwinningen voor zijn nieuwe ploeg. Links in Wilrijk, rechts in Boom.

14 Men had indertijd duidelijk weinig geduld met jonge renners.

15 Voor wie in meer details geïnteresseerd is, kunnen wij het boek "Rik Van Looy De val van een (wieler)Keizer 1963 & 1964 Anni Horribiles", door Jan De Smet en Patrick Feyaerts (verkrijgbaar bij de auteurs) aanbevelen.

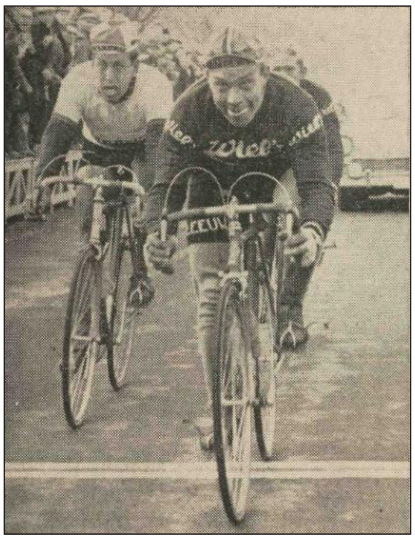

Ludo Janssens wordt in een flandria-trui tweede in de Omloop Het Volk. (Foto Het Belang van Limburg)

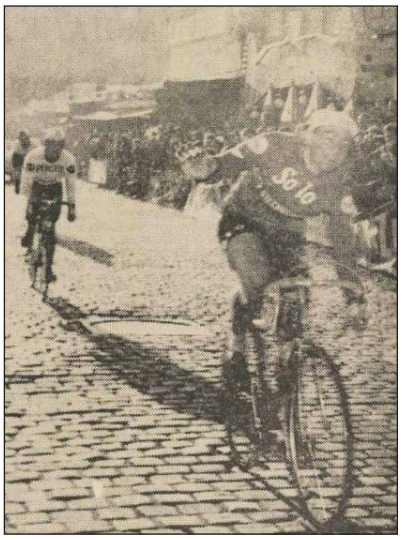

Ludo Janssens wordt in een flandria-trui derde in de Ronde van Limburg. (Foto Het Belang van Limburg)

Ludo Janssens startte het seizoen in een flandria-trui waarmee hij tweede werd in de Omloop Het Volk, verslagen door de Wiel's-Groene Leeuw-tandem René Van Meenen (1ste) en Jean Baptiste Claes (3de). De dag erop werd hij derde in de Ronde van Limburg na Jos Wouters en Jo de Haan. Op 9 maart stond hij dan aan de start van Omloop der Vlaamse Gewesten in een donkerblauwe G.B.C.-trui om uiteindelijk vanaf 13 april de hemelsblauw-witte trui van G.B.C.-Libertas te dragen. Hij kreeg er een contract van 8000 BEF per maand wat toen goed betaald was[16].



De voorstelling van de nieuwe G.B.C.-ploeg voor de start van de Omloop der Vlaamse Gewesten. V.l.n.r.: Rik Van Looy, Ludo Janssens, Martin Vangeneugden, Willy Schroeders, Huub Zilverberg, Jan Lauwers en Roger Baens.

16 Jef Planckaert verdiende volgens Ludo Janssens toen, als Belgisch kampioen en als tweede van de Tour de France, ± 20 000 BEF per maand.

De financiële moeilijkheden begonnen voor de ploeg tijdens de Giro. Van Looy, absoluut niet in vorm na een sleutelbeenbreuk, stond na een rit al op enorme achterstand in het klassement toen de problemen begonnen betreffende de twee Italiaanse kampioenen die in wedstrijd waren. Van Looy, bang om geschorst te worden en waarschijnlijk ook blij, wetende dat zijn conditie allesbehalve was, trok zich met zijn ploegmaats terug uit de Giro. Sponsor G.B.C. was daar niet gelukkig mee en stopte dan ook de betalingen.

Alles werd dan in het werk gesteld om alsnog de Tour de France te kunnen rijden. Van Looy had tegen nogal wat schenen geschopt en de organisatoren waren niet direct happig om hem toe te laten.

Ludo Janssens stond dus aan de start van zijn eerste, en zoals later zou blijken, enige Tour de France. Die Tour was voor de ploeg vrij succesvol. Van Looy won 4 ritten en de groene trui, Ludo eindigde 39ste en besefte dat de Tour voor hem niet weggelegd was. Hij was te groot en te zwaar om over de cols te geraken.

Ten tijde van het interview met Coups de Pédales in 2012 beweerde Ludo nog altijd een aanzienlijk deel van het prijzengeld te goed te hebben van de Keizer van Herentals. Het was en het bleef een discussiepunt. Reeds eind 1963 had Janssens, samen met enkele ploegmaats, gerechtelijke stappen ondernomen om hun tegoed aan prijzengeld te recupereren. Van Looy heeft altijd beweerd dat alles uiteindelijk in orde gekomen is en dat iedereen zijn deel kreeg, maar blijkbaar valt er nog iets te regelen met Ludo Janssens. Einde van het verhaal was dat Janssens vond dat hij niet bij Rik II kon blijven, en waarschijnlijk ook niet gevraagd werd, en dat hij, opnieuw, andere lucht moest zoeken.

Dank zij José Dewit, een kennis, zijn goede contacten met Willy Monty en Carmine Preziosi en de hulp van Willy Cogniaux, voorzitter van de club Wanfercée-Baulet, kwam Ludo in contact



Ludo Janssens in 1963 als winnaar van de Omloop van Limburg. (Foto Coups de Pédales)

met Maurice De Muer van de Pelforth-Sauvage-Lejeune-ploeg. Jan Janssen, kopman van de ploeg gaf uiteindelijk het laatste duwtje dat er voor zorgde dat Janssens een contract kreeg.

Ludo kwam in een totaal andere omgeving terecht met o.a. trainingskampen, daar waar zijn voorbereidingscampagne vroeger eerder op de piste doorging. Daarnaast was hij sedert oktober 1963 ook nog zijn militaire dienst aan het vervullen, Ludo was uiteindelijk nog altijd maar 22 jaar oud, en had hij niet echt een commandant, kolonel Wendelen[17], die hem welgezind was. Gelukkig was er de minister van defensie, Paul-Willem Segers die er voor zorgde dat hij van veel taken vrijgesteld werd.

Niettegenstaande dit alles reed Ludo een redelijk seizoen. Hij behaalde tenslotte zes overwinningen, weliswaar allemaal regionale wedstrijden.

Met Pelforth-Sauvage-Lejeune werd hij derde in de G.P. Parisien. De ploeg bestaande uit Jan Janssen, Joseph Groussard, Ludo Janssens, Willy Monty, Jean-Claude Lefebvre en José María Errandonea Urtizberea eindigde op iets meer dan 2' van St Raphaël-Gitane en op 13" van Cynar nadat ze halfweg nog aan de leiding reden.

In de G.P. des Nations werd Ludo mooi 5de op 3'03"5/10 van de verrassende winnaar Walter Boucquet en op 38" 4/10 van het podium.

In 1965 bleef hij dus bij Pelforth-Sauvage-Lejeune maar hij werd ziek. Aanvankelijk reed hij een goed seizoen met winst in Oedelem op 11 april en in de G.P. Denain op 22 april. Maar het begon op 24 mei in Brussel-Meulebeke waar hij 11de eindigde en hij zich niet goed voelde. Een geplande deelname aan Bordeaux-Paris werd door dokters afgeraden en tegelijkertijd schreven ze Ludo 6 weken rust voor.





Ludo Janssens (Foto Jan De Smet)

17 Deze zorgde er zelfs voor dat Ludo Janssens niet kon deelnemen aan het militair kampioenschap, gewonnen door Willy Planckaert.

Na die rustperiode voelde hij zich nooit meer dezelfde, ondanks winst op 22 augustus in Hoogstraten, en begon hij zich zorgen te maken over zijn toekomst en zijn gezondheid. Hij besloot dan ook zijn carrière te beëindigen op 19 september, hetgeen op 27 oktober in de kranten vermeld werd.

In de winter van 1965-66 had hij nog een onderhoud met Jean Van Buggenhout. Deze stelde hem nog een mooi contract voor om drie zesdaagsen te rijden[18]. Daarnaast was er ook een voorstel[19] om in 1966 in de ploeg van Jacques Anquetil te gaan rijden, maar ook dat werd door Ludo geweigerd.

Ludo ging studeren in de avondschool en klom steeds hoger op de maatschappelijke ladder. Hij werd uiteindelijk Technisch ingenieur waarna hij bedrijfsleider werd van verschillende bedrijven in België, Zwitserland en Groot-Brittannië om uiteindelijk zijn eigen bedrijf van werktuigmachines op te starten. Kortom een zeer geslaagde reconversie.

Ludo Janssens op de piste

Ludo was ook zeer actief op de piste en dit in verschillende disciplines.

Hij reed achter de derny, reed achtervolgingen, ploegkoersen en zesdaagsen.

Derny:

9 januari 1965 in Antwerpen Belgisch kampioenschap achter derny 4de

29 januari 1965 in Antwerpen 1ste

10 januari 1965 G.P. des Konings in Brussel 3de in de drie reeksen en de einduitslag

23 januari 1965 G.P. Lauwers Ploegkoers achter derny over 1 uur 3de met Guillaume Van Tongerloo

24 januari 1965 G.P. Ockers-Coppi in Brussel 7de (6de-7de-7de in de reeksen)

6 februari 1965 Europees Criterium in Antwerpen 4de

Zesdaagsen:

In Brussel op 13 november 1961 haalde hij met Oscar Plattner de finale niet.

Forfait voor de finale in Brussel op 25 november 1963 wegens te gevaarlijk (met Fernand Deferm).

In Brussel op 16 november 1964 eindigde hij met Jos Verachtert 5de, waar hij oorspronkelijk met Jos Wouters was gestart.

In Antwerpen op 2 maart 1965 eindigde hij met Guillaume Van Tongerloo en Frans Aerenhouts 5de.

18 "Zelfs een bom duiten, waarvoor de gewone man een gans jaar moet werken, hebben Ludo Janssens niet van zijn standpunt kunnen afbrengen. Neen, heeft hij J. Van Buggenhout geantwoord en bevestigd toen deze hem nog wilde aanwerven voor de drie zesdaagsen die in ons land worden betwist." Het Belang van Limburg van 28 oktober 1965 p. 11.

19 Ludo Janssens spreekt in Coups de Pédales nr. 151 p. 37 van 500 000 BEF per jaar. Gezien de renners toen meestal maar 10 maanden betaald werden was dat toch 50 000 BEF per maand.

Ploegkoers:

2 augustus 1962 2de met Jos Wouters in Rocourt

27 oktober 1962 5de met Benoni Beheyt in het Belgisch kampioenschap

12 oktober 1963 5de met Frans Aerenhouts in het Belgisch kampioenschap

13 december 1964 4de met Jos Verachtert in Antwerpen

27 januari 1965 1ste met Gerard Koel (profrenner-liefhebber) in Antwerpen

30 januari 1965 4de met Guillaume Van Tongerloo in Antwerpen



Ludo Janssens ontmoet Koningin Fabiola tijdens de Zesdaagse van Brussel 1961. (Foto Coups de Pédales)

Omnium:

22 juni 1961 2de in Rocourt

5 februari 1962 5de in Brussel

13 februari 1965 Belgisch kampioenschap 2de (3de in puntenkoers, 2de op de km en 1ste in de achtervolging)

22 mei 1965 4de in Brussel

Ploegomnium:

5 juli 1961 2de in Rocourt met Jos Wouters

30 juli 1961 2de in Rocourt met Jos Wouters

30 januari 1965 Ploegenomnium Wegrenners (Jan Janssen, Ludo Janssens, Frans Aerenhouts en Guillaume Van Tongerloo) 1ste



Guillaume Van Tongerloo, Ludo Janssens en Frans Aerenhouts tijdens de Zesdaagse van Antwerpen 1965.
(Foto Collectie Stedelijk Museum Hoogstraten)

Achtervolging:

Ludo Janssens maakte echter op de piste vooral furore in de slopende Antwerpse Armband-competitie[20] van 1965. Deze reeks van achtervolgingen hebben er misschien ook wel voor gezorgd dat Ludo Janssens 'over zijn toeren' is gegaan. Want zoals de winnaar van 1963, Hugo Scrayen, het in een interview vertelde: "Je wordt als renner uitgemolken".

30 november 1964:

Ludo Janssens wint van Karel Colpaert

Jan Nolmans wint van Roger Cooreman

14 december 1964:

Ludo Janssens wint van Jan Nolmans

21 december 1964:

Ludo Janssens wint van Romain De Loof

20 In Antwerpen was het systeem van de Armband-competitie zo dat er elk jaar een reeks achtervolgingen gereden werd. In 1965 startte men met 4 renners die 2 aan 2 (volgens lottrekking) tegen elkaar uitkwamen. De winnaars reden dan tegen elkaar. De winnaar hiervan werd dan week na week uitgedaagd door een nieuwe renner.

28 december 1964:

Ludo Janssens wint van Albert Covens

11 januari 1965:

Ludo Janssens wint van Roland Zöffel

18 januari 1965:

Ludo Janssens wint van Henk Nijdam

25 januari 1965:

Dieter Kemper[21] wint van Ludo Janssens



Ludo Janssens na zijn laatste overwinning in Hoogstraten.
(Foto Collectie Stedelijk Museum Hoogstraten)

21 Kemper verslaat vervolgens Jaap Oudkerk en Hugo Scrayen en wordt dan geklopt door Peter Post. Het is niet helemaal duidelijk of die uiteindelijk nog geklopt werd door Ferdi Bracke in de Armband-competitie of dat dat een aparte (exhibitie) achtervolging was.

Enkele schnabbels waren altijd welkom.





Wat publiciteit voor enkele dranken.





En eveneens voor uurwerken.



1962

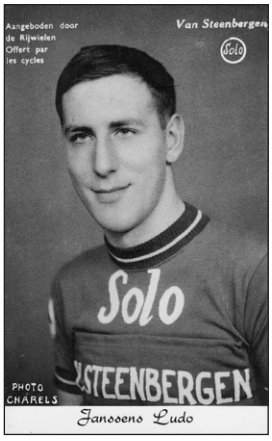

1962



1963



1964

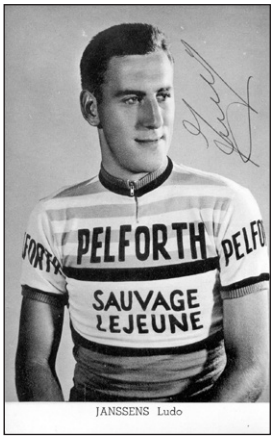

1965



Nummer 11: JOAQUÍN GALERA

door Jan De Smet

Joaquín Galera Magdelano (° 25/03/1940 in Baúl (Baza) in Andalucía) was een Spaanse profwielrenner van 1964-1972 die in totaal 25 overwinningen behaalde.

1967 *1968* *1969*



Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1967-1969
Kleine Spaanse klimmer, die voor het eerst in de aktualiteit kwam toen men hem, in 1964, als kandidaat-winnaar voor de Tour aanzag. Een val kwam hem echter remmen, sindsdien kon hij nooit bevestigen. Hij werd in de Ronde van Frankrijk van 1966 vijftiende en dat is zijn beste uitslag.
Kleine Spaanse klimmer, die voor het eerst in de aktualiteit kwam toen men hem, in 1964, als kandidaat-winnaar voor de Tour aanzag. Een val kwam hem echter remmen, sindsdien kon hij nooit bevestigen. Hij werd in de Ronde van Frankrijk van 1966 vijftiende en dat is zijn beste uitslag. Kende een zeer matig seizoen 1967.
Kleine Spaanse klimmer, die voor het eerst in de aktualiteit kwam toen men hem, in 1964, als kandidaat-winnaar voor de Tour aanzag. Een val kwam hem echter remmen, sindsdien kon hij nooit bevestigen. Hij werd in de Ronde van Frankrijk van 1966 vijftiende en dat is zijn beste uitslag. Kende een zeer matig seizoen 1967.

Zijn ploegen als onafhankelijke en profrenner

Onafhankelijke	
1961	KAS-Royal Asport
1962	Licor 43
1963	Pinturas Ega
1964	Peña Malaguista (Vuelta a Andalucía)
Profrenner	
1964	KAS-Kaskol
1965	KAS-Kaskol
1966	KAS-Kaskol
1967	KAS-Kaskol
1968	Fagor
1969	Fagor
1970	La Casera
1971	Karpy Licor
1972	Karpy Licor (gestopt in februari na het dodelijk ongeval van zijn broer Manuel Galera)

Belangrijkste prestaties

Onafhankelijke 1961
Onafhankelijke 1962 (5)[1]
Onafhankelijke 1963 (1): Palencia
Onafhankelijke 1964 (0)

Profrenner 1964 (3)	
1ste	Bergkampioen van Spanje (9/8)
1ste	Subida a Arrata (5/4) en Subida a la Reineta (2/8)

Profrenner 1965 (6)	
1ste	Rit 16 Tour de France (8/7)
	De Belgische pers besteedde weinig aandacht aan de overwinning van de voor hen zo goed als onbekende Galera. Ter illustratie hetgeen gevonden werd in Het Belang van Limburg. Uit Het Belang van Limburg van 9 juli 1965 **TWEEDE SPAANSE RITZEGE** Te Briançon vierde Spanje zijn tweede ritzege. Van de solovlucht van Galera, die begon kort na het aanvatten van de beklimming van de Izoard, hebben we vooraf nog niet kunnen spreken, omdat de ritoverwinnaar met een achterstand van 45 minuten in 't algemeen

1 Minstens 5 overwinningen in 1961 en 1962 samen: Bollulos del Condado, Dos Hermanas, Écija, Huelva en Motril. Details konden echter niet teruggevonden worden.

Profrenner 1965 (6)	
	klassement slechts won met de openlijke genoegdoening van zijn tegenstanders. Zeker tot vreugde van Poulidor, die aldus het risico ontliep de minuut bonificatie, verbonden aan de ritzege kwijt te spelen aan een Italiaanse tegenstander. We menen aldus de voornaamste conclusie te hebben getrokken uit deze koninginnenrit, die enigszins ontgoochelde omdat men meer had verwacht van de strijd der favorieten, maar die daarentegen toch enige aanwijzingen heeft gegeven over het verdere verloop van de Ronde en dan meer bepaald de vraag heeft laten bestaan of Poulidor wel zo gemakkelijk de eindzege zal behalen, die gans Frankrijk verhoopt. Tenslotte nog dit. De Brit Tom Simpson kende vandaag zijn traditionele zware inzinking van elk jaar. Jan Janssen, die evenmin in zijn dagje was, werd voor de groene trui achterhaald door niemand minder dan Gimondi.
	
	Winst in de Tour voor Joaquín Galera. (Fotobron onbekend)
1ste	Vuelta a los Valles Mineros (7/6), rit in lijn en eindklassement Subida a la Reineta (1/8), Subida a Naranco (26/9) en G.P. Astorgano (?)

Profrenner 1966 (4)	
1ste	Rit in lijn Subida a Arrata (28/6), Rit in lijn, tijdrit en het eindklassement van de Subida a la Reineta (4/9)
2de	Bergklassement Tour de France

Profrenner 1967 (4)	
1ste	Circuito de Getxo (31/8), tijdrit van de Subida a la Reineta (3/9), Rit 3 Volta a la Rioja (22/9) en de rit in lijn G.P. Montjuïc (12/10)

Profrenner 1968 (4)	
1ste	Rit in lijn, tijdrit en eindklassement Volta Provincia de Castello (24/3) en Subida a Urkiola (1/4)

Profrenner 1969 (2)	
1ste	Laguirande (24/3) en rit 2 G.P. Eibar (17/4)
3de	Bergklassement Tour de France

Profrenner 1970 (2)	
1ste	Rit 5 Vuelta a Andalucía (19/2) en Subida a Arrata (21/3)

Profrenner 1971 (0)

Profrenner 1972 (0)
Gestopt in februari na het dodelijk ongeval van zijn broer Manuel Galera.

Totaal aantal overwinningen als profrenner: 25[2]

Palmares in de 'grote' wedstrijden

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1964	17de	-	-
1965	37ste (1)	-	16de
1966	15de	-	-
1967	-	-	DNF (5de rit)
1968	-	DSQ[3]	-
1969	11de	-	-
1970	-	DNF (7de rit)	8ste
1971	-	-	34ste

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1964	-	-	-	-	-
1965	-	-	-	-	DNS of DNF[4]
1966	-	-	-	-	-
1967	-	-	-	-	-
1968	-	-	-	-	-
1969	-	-	-	-	-
1970	-	-	-	-	-
1971	-	-	-	-	-

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1964	-	-	-
1965	-	-	-

2 Op basis van de erelijst in de 'Encyclopédie du Monde du Cyclisme' van Pascal Sergent, Guy Crasset en Hervé Dauchy, de Wielersite, de Velo jaarboeken en 'Con Ficha de la Española 1960-2003' van Javier Bodegas en Juan Dorronsoro.

3 Joaquín Galera eindigde 15de in de Giro d'Italia van 1968 maar werd gediskwalificeerd nadat bleek dat de dopingcontrole na de 19de rit Abbadia San Salvatore-Roma positief was. Vic Van Schil werd in dezelfde rit uitgesloten wegens poging tot fraude. Tijdens deze Giro werden ook Raymond Delisle, Gianni Motta, Peter Abt, Franco Bodrero, Franco Balmamion, Mariano Díaz en Felice Gimondi positief bevonden. Mario Di Toro weigerde de controle. Balmamion en Gimondi werden achteraf witgewassen.

4 Met DNS of DNF wordt aangeduid dat de renner wel op een deelnemerslijst terug te vinden was, maar niet in de uitslag. Ofwel nam de renner de start niet, ofwel gaf hij op tijdens de wedstrijd maar kon daarvan niks teruggevonden worden.

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1966	-	-	-
1967	-	-	-
1968	-	-	-
1969	-	-	-
1970	-	-	-
1971	-	-	-

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1964	-	19de
1965	-	12de
1966	-	DNF
1967	-	21ste
1968	-	11de
1969	-	DNS
1970	-	25ste
1971	-	11de e.a.

Achteraf bekeken

De eerste keer dat de Belgische kranten gewag maakten van Joaquín Galera was op 6 april 1964 toen hij de dag ervoor de klimkoers van 7,7 km, de Subida Arrate, won voor Francisco Gabica (op 6"), Eusebio Vélez (op 11"), Juan José Sagarduy (op 13"), Federico Bahamontes (op 15"), Julio Jiménez (op 35"), José Antonio Momeñe (op 37"), Tomás Ariño (op 39"), Manuel Manzano (op 50") en Jacques Anquetil (op 51").

Het deed de Spaanse pers al dromen van een opvolger in de bergen voor Federico Bahamontes en Julio Jiménez en waarom niet van een toekomstige winnaar van de Tour de France of Vuelta a España.

Joaquín Galera, geboren in Baúl in Andalucía[5] op 25 maart 1940, won als onafhankelijke in 1961 en 1962 verschillende kleine wedstrijden, zoals die in Bollulos del Condado, Dos Hermanas, Écija, Huelva of Motril. In 1961 nam hij met KAS[6] ook deel aan de Vuelta a Andalucía en werd er 24ste in het eindklassement zonder op te vallen in de ritten. Het jaar erop bij Licor 43 was het qua uitslagen pover. Misschien zat een militaire dienstplicht daar voor iets tussen, het kon echter niet achterhaald worden. Hij nam in elk geval deel aan de Vuelta a Andalucía en werd 21ste in het eindklassement, met een 9de plaats in rit 7 en een tweede plaats in het bergklassement er bovenop.

In 1963 verhuisde hij naar Pinturas Ega en reed opnieuw, als Andalusiër, de Vuelta a Andalucía. Deze keer werd hij 27ste, werd derde in het bergklassement en won de prijs van de strijdlust. In de 7de rit werd hij tweede na Fernando Manzaneque, maar de uitslag werd niet gehomologeerd

5 Over de juiste geboorteplaats van de gebroeders Galera verschillen de meningen. De, voor ons, meest betrouwbare bronnen geven Baúl (Baza) in Andalucía. Andere bronnen hebben het over Armilla, dicht bij Granada, eveneens in Andalucía. Als een van de lezers een doorslaggevend bewijs kan aanleveren, is dat altijd welkom.
6 Misschien toch wel een eigenaardige keuze om als Andalusiër deel uit te maken van een hoofdzakelijk Baskische ploeg.

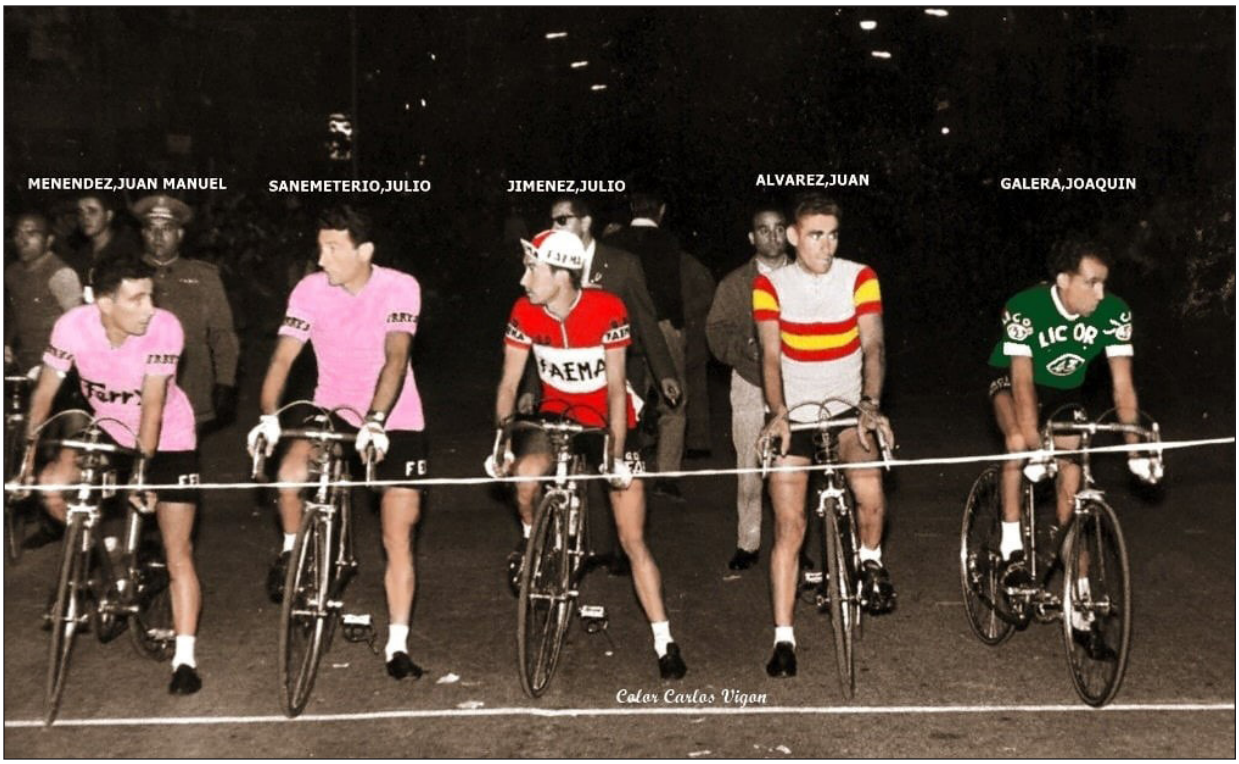

Joaquín Galera in 1962 aan de start van een (exhibitie?)wedstrijd met Juan Manuel Menéndez, Julio San Emeterio, Julio Jiménez en Juan Ramón Álvarez. (Fotobron Carlos Vigon)

omdat de wedstrijd stilgelegd werd omwille van de vele regen. In de G.P. Eibar gaf hij op in de derde rit. Hij zou ook gewonnen hebben in Palencia, maar dat kon niet bevestigd worden. Hij werd alleszins 13de in het Spaans kampioenschap voor onafhankelijken.

In 1964, nog altijd als onafhankelijke reed hij begin februari de Vuelta a Andalucía voor Peña Malaguista. Hij beëindigde de wedstrijd echter niet. Hij gaf op tijdens de 5de rit toen hij 12de stond in het algemeen klassement en 4de in het bergklassement en de dag ervoor de prijs van de strijdlust had gewonnen. Vervolgens werd hij profrenner bij KAS[7]. In de klimtijdrit Subida a Urkiola op 22 maart werd hij al derde na ploegmaten Jiménez en Sagarduy. Op 5 april won hij, zoals hiervoor reeds aangegeven, de klimtijdrit Subida a Arrate voor ploegmaten Gabica en Vélez. Hij werd 3de in de G.P. Eibar op 34" van ploegmaat Carlos Echeverría die ex aequo eindigde met nog een KAS-renner, Julio Jiménez. Sebastián Elorza, nog een ploegmaat, werd ex aequo derde. Hij nam niet deel aan de Vuelta a España maar wel aan het Critérium du Dauphiné Libéré waar hij 24ste eindigde (met een 4de en 5de plaats in de ritten 3a en 3b en een tweede plaats in het bergklassement).

Galera werd wel direct geselecteerd door de KAS-ploeg om deel te nemen aan de Tour de France. Zijn debuut was veelbelovend. Hij werd derde in de 5de rit Metz-Fribourg, enkel vooraf gegaan door Willy Derboven en Rudi Altig. Deze laatste veroverde de gele trui ten koste van Bernard Van de Kerckhove en Joaquín werd op 1'29" derde in het klassement. In de 8ste rit verloor hij meer dan 8 minuten[8] op winnaar Bahamontes en zakte zo weg in het klassement naar de 15de plaats op 7'27" van de leider Georges Groussard. Enkel in de 15de rit kwam zijn naam nog eens in de Tourgeschiedenisboeken daar hij als eerste bovenkwam op de Col des Ares. In het eindklassement werd hij 17de op 43'47" van Jacques Anquetil. In het bergklassement werd hij 16de ex aequo met Pambianco met 11 punten[9] en 40ste in het puntenklassement.

7 Wanneer exact kon niet achterhaald worden. Hij startte in elk geval het jaar nog als 'independiente'.
8 Dit zou het gevolg geweest zijn van een injectie in Thonon-les-Bains die Galera 'misvallen' zou zijn.
9 Bahamontes won het bergklassement met 173 punten voor Jiménez met 167 punten. Ook de volgende Spanjaarden gingen Galera vooraf: Manuel Martín Piñera 10de met 23 punten, Francisco Gabica 13de met 15 punten en Fernando Manzaneque 14de met 12 punten.



De KAS-Kaskol-ploeg voor de Tour de France. V.l.n.r.: Antonio Barrutia, Sebastián Elorza, Carlos Echeverría, Francisco Gabica, Julio Jiménez, José Antonio Momeñe, Manuel Martín Piñera, Joaquín Galera, Juan María Uribezubia, Valentín Uriona en Eusebio Vélez. (Foto Miroir du Cyclisme)

Op 2 augustus won hij opnieuw een klimtijdrit, de Subida a la Reineta, voor de ploegmaten Sagarduy en opnieuw Gabica en dat in een nieuwe recordtijd.

Op 9 augustus werd Joaquín 'bergkoning van Spanje' door het Spaanse klimkampioenschap te winnen. Dit gebeurde wel in afwezigheid van Bahamontes en Jiménez, de twee beste Spaanse klimmers, hetgeen zijn stempel drukte op de koers. Galera maakte van de afwezigheid van de groten gebruik om zich de titel van Spaans bergkampioen toe te eigenen. Hij won voor Tous, Elorza, Mas en Gabica. De Volta a Catalunya werd niet echt een succes met een opgave in de derde rit.

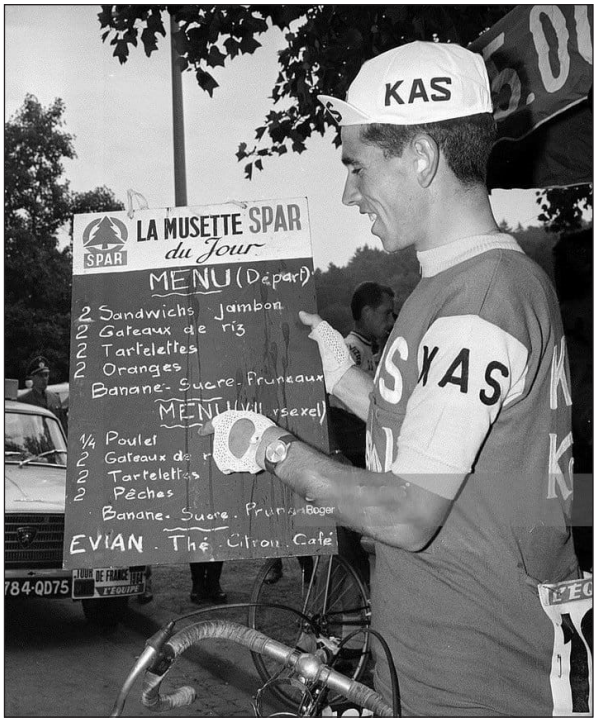

1964 of 1965 Joaquín bekijkt het menu van de dag. (Fotobron onbekend)

Gezien de vrij mooie resultaten in 1964 reed Joaquín ook in 1965 voor de KAS-ploeg. Geen Vuelta a Andalucía dit jaar. In 1965 was er de derde editie van de Challenge Drink. Joaquín Galera stond op de deelnemerslijst maar opmerkelijke resultaten konden niet teruggevonden worden[10]. Vervolgens kwamen er een aantal klimkoersen waar Galera toch wel in uitblonk. Op 15 maart werd hij op de Castillo de Montjuïc derde ex aequo met Karmany na Bahamontes en Jiménez. Vier dagen later in de Subida a Arrate werd hij 7de in de rit in lijn. In

10 De Challenge Drink, die later de Setmana Catalana werd, was in 1965 nog een groepering van wedstrijden met een eindklassement op punten. De wedstrijden die meetelden waren:
10/03 - Trofeo Doctor Assalit (Barcelona-Villanueva y Geltrú)
11/03 - Trofeo Masferrer (Barcelona-L'Hospitalet de Llobregat)
12/03 - Trofeo Jaumendreu (Barcelona-Granollers)
13/03 - Trofeo Juan Fina (Barcelona-Tarrasa)
14/03 - Gran Premio Drink (Barcelona-Barcelona)

de tijdrit, en dus ook het eindklassement, kwam hij niet in de uitslag voor. Twee dagen later, in de koers in lijn te Campanza, gewonnen door Jacques Anquetil, werd hij derde. Acht dagen later werd hij in de door Julio Jiménez gewonnen Subida Urkiola 7de.

Begin april, in de G.P. de la Bicicleta Eibarresa werd hij 7de in rit 3 en 9de in het eindklassement op 1'33" van ploegmaat Sebastián Elorza.

In de Vuelta a España werd hij 16de op 32'44" van Rolf Wolfshohl en 7de in het bergklassement. In rit 4a werd hij 8ste, in de zesde rit werd hij tweede en in de 11de rit vierde. Goed, maar toch niet van het kaliber Bahamontes of Jiménez zoals voorspeld of gehoopt werd.

In het Spaans bergkampioenschap, begin juni, werd hij ditmaal derde na Jiménez en Otaño. Op 7 juni won hij wel de Vuelta a los Valles Mineros.



De KAS-Kaskol-ploeg voor de Tour de France. V.l.n.r.: Carlos Echeverría, Sebastián Elorza, Francisco Gabica, Joaquín Galera, Antonio Gómez del Moral, Julio Jiménez, José Antonio Momeñe, Juan José Sagarduy, Valentín Uriona en Eusebio Vélez.
(Foto Miroir du Cyclisme)

Op 20 mei startte hij in de G.P. du Midi-Libre waar hij 26ste eindigde op 12'08" van André Foucher. Het was voldoende om opnieuw geselecteerd te worden voor de Tour de France en daar stak hij een eerste keer zijn neus aan het venster toen hij 4de werd op 4'37" van ritwinnaar José Pérez Francés in de 11de rit van Ax-les-Thermes naar Barcelona. In het algemeen klassement stond hij ondertussen wel al 59ste op bijna een half uur van Felice Gimondi.

In de 14de rit van Montpellier naar de Mont Ventoux werd hij 5de op 1'43" van Raymond Poulidor.

Zijn 'moment de gloire' kwam er in de 16de rit van Gap naar Briançon over de Col d'Izoard. Joaquín kwam als eerste boven op deze col en won de rit met 45" voorsprong op Gianni Motta en 1'01" op Felice Gimondi. Jiménez werd 4de, Frans Brands 5de, Cees Haast 6de, Poulidor 7de. Het leverde hem ook de prijs van de strijdlust op. In het klassement werd hij 47ste op 44' van Gimondi. In het bergklassement werd hij derde na Jiménez en Brands. De dag erop, in de 17de rit, werd de tussenstand van het bergklassement ook de rituitslag, Joaquín werd dus derde. Het was zijn laatste wapenfeit in die Tour. Hij werd 37ste op 50'55" van Gimondi, derde in het bergklassement[11] en 14de in het puntenklassement.

11 Jiménez won met 133 punten voor Brands 73 punten en Galera 68 punten.



Joaquín Galera in de aanval op de Col d'Izoard.
(Fotobron onbekend)



Joaquín Galera juichend over de streep in Briançon.
(Foto Gazet van Antwerpen)

Na de Tour won hij het eindklassement van de Subida a la Reineta door 4de te eindigen in de rit in lijn en de tijdrit te winnen.

In het najaar won hij in september het bergklassement in de Volta a Catalunya (7de in rit 5 en 33ste in het eindklassement). Nog in september werd hij 10de in rit 3, 11de in het eindklassement en 2de in het bergklassement van de Volta a la Rioja. En eind september won hij dan de Subida al Naranco, en werd hij derde in de klimkoers op Montjuïc na Raymond Poulidor en Federico Bahamontes.

Joaquín Galera stond nog wel op de deelnemerslijst van de Giro di Lombardia maar kwam niet in de uitslag voor. Of hij opgaf of misschien niet startte, kon niet achterhaald worden.

Opnieuw geen slecht jaar, maar ook geen top en al zeker niet wat men van hem verwacht had. Een grote ronde zou hij, door gebrek aan fond, zeker niet winnen en als klimmer stond hij toch een of twee trapjes lager dan Bahamontes en Jiménez.

Ook in 1966 bleef Joaquín Galera bij KAS. Geen KAS-ploeg aan de start van Vuelta a Andalucía en dus ook de Andalusiër Galera niet aan de start. Ook geen Vuelta a Levante voor Galera. In de Challenge Drink[12] reed hij al enkele mooie uitslagen. In de Trofeo Doctor Assalit werd hij 10de, in de Trofeo Jaumandreu werd hij 4de. In het eindklassement werd hij 12de met 34 punten.

In de G.P. Bicicleta Eibarresa is hij er wel bij. Hij werd 9de in rit 2, zijn enige toptienplaats. In het eindklassement werd hij 10de op 2'18" van ploegmaat Eusebio Vélez. In het bergklassement,

12 Dit jaar waren de wedstrijden die meetelden:
23/03 - Trofeo Doctor Assalit (Barcelona-Viladecans)
24/03 - Trofeo Masferrer (Barcelona-Manlleu)
25/03 - Trofeo Jaumendreu (Barcelona-Badalona)
26/03 - Trofeo Juan Fina (Barcelona-Las Colinas)
27/03 - Gran Premio Drink (Barcelona)
- Deel 1 TT - Circuit de Montjuïc
- Deel 2 - Circuit de Montjuïc (12 ronden)

toch zijn habitat, moest hij tevreden zijn met een 4de plek.

Vervolgens kwamen de klimkoersen. Joaquín werd 4de in de Subida a Urkiola en winnaar van de rit in lijn van de Subida a Arrate waar hij 5de werd in de tijdrit en 4de in het eindklassement. Tussendoor werd hij 7de in het Spaans klimkampioenschap. Hij werd niet geselecteerd voor de Vuelta a España maar wel voor het Critérium du Dauphiné Libéré. Hij werd 6de in rit 4 en 19de in de eindstand op 23'52" van Raymond Poulidor.



De KAS-Kaskol-ploeg voor de Tour de France. V.l.n.r.: Carlos Echeverría, Sebastián Elorza, Francisco Gabica, Joaquín Galera, Antonio Gómez del Moral, Aurelio González, José Antonio Momeñe, Gregorio San Miguel, Valentín Uriona en Eusebio Vélez. (Foto Miroir du Cyclisme)

Ondanks deze zwakke prestatie mocht hij mee naar de Tour de France. In de 11de rit kwam hij als eerste boven op de Col des Ares (3de cat. 797 m) en de Col de Mente (2de cat. 1350 m). In de 15de rit naar Le Bourg-d'Oisans werd hij tweede op 2'34" van Luis Otaño. De dag erop kwam hij als eerste boven op de Croix-de-Fer (1ste cat. 2066 m) en werd hij 6de op 3'28"



Tom Simpson, Julio Jiménez en Joaquín Galera in de aanval. (Fotobron onbekend)

van weer een landgenoot, Julio Jiménez. In het eindklassement werd hij 15de op 13'02" van winnaar Lucien Aimar. In het bergklassement werd hij tweede (98 punten) na Julio Jiménez (123 punten) en voor een derde Spanjaard, ploegmaat Aurelio González. KAS-Kaskol won wel het ploegenklassement.

In het najaar werd hij op 1 september derde in de G.P. Vizcaya en won hij de Subida a la Reineta door zowel de rit in lijn als de tijdrit te winnen. In de Vuelta a la Rioja gaf hij op tijdens de tweede rit. Tenslotte was er in de Volta a Catalunya een 5de plaats in rit 5 en een 10de in rit 7. In het eindklassement werd hij 7de en daarnaast won hij het bergklassement.

Opnieuw een jaar dat op zich niet slecht was voor een ... gewone renner. Maar absoluut geen resultaten voor een toprenner. Toch mocht Joaquín in 1967 bij KAS blijven waarschijnlijk omdat zijn broer Manuel, weliswaar nog 'aficionado 1a especial', waarvan vermoed werd dat die meer talent had, ook voor KAS tekende. Joaquín kreeg zo naast meerdere ploegmaats die ondertussen hoger in rang stonden dan hijzelf zoals Echeverría, Elorza, Gabica, Gómez del Moral, Momeñe, Uriona en Vélez, en voor wie hij in dienst moest rijden, ook nog zijn broer erbij om over te waken.

Opnieuw geen KAS-ploeg aan de start van de Vuelta a Andalucía bij het begin van het seizoen. Eind februari was er de Vuelta a Levante en daar was KAS met Galera wel aanwezig. Joaquín reed een onopvallende rittenwedstrijd en eindigde 10de in het eindklassement. Vervolgens werd hij, begin maart, 4de in de Subida a Arrate.

Half april reed hij de G.P. de la Bicicleta Eibarresa. Hij werd 9de in rit 3 en 11de in het eindklassement in dezelfde tijd als Eusebio Vélez, José Manuel Lasa en Mariano Díaz. Winnaar was ploegmaat Carlos Echeverría wat er nog maar eens op wees dat Joaquín in dienst had moeten rijden, hetgeen ook duidelijk was doordat hij met moeite een paar punten sprokkelde voor het bergklassement.

Geen Critérium du Dauphiné-Libéré (niet georganiseerd) of G.P. du Midi Libre in 1967 voor Galera. Hij reed wel opnieuw de Vuelta a España maar hij nam niet meer de start in de 5de rit.

De Tour de France werd in 1967 met landenploegen gereden. KAS, dat naar de Giro trok, gaf zijn renners liever niet vrij voor de Tour. Dus geen Tour voor Joaquín. Enkel Elorza werd voor Esperanza, de zogezegde beloftenploeg geselecteerd.



Joaquín Galera op een van de vele chromo's.

Eind juli was er een wedstrijd in Guecho. Zowel Velo'68 als het boek 'Con Ficha de la Española 1960-2003' van Javier Bodegas en Juan Dorronsoro[13] kennen de zege toe aan Manuel Galera. De Wielersite geeft Joaquín Galera wel de overwinning in Guecho[14]. Op 6 augustus wordt Joaquín 4de in San Salvador del Valle.

Pas in september is de grote vorm er eindelijk. Op 3 september wint Joaquín de klimtijdrit van de Subida a la Reineta voor Gregorio San Miguel (op 3") nadat hij eerder 3de op 7" werd in de rit in lijn, gewonnen door Sagarduy voor San Miguel (op 3"). In het eindklassement kwam hij hierdoor 1" te kort voor de overwinning die dus naar San Miguel ging.

13 Hier staat wel de opmerking 'Para Amateurs' bij.
14 Velo geeft als tweede Juan Maria Azcue en als derde Eugenio Lisarde, beiden 'amateur 1a especial'. De Wielersite geeft dezelfde tweede en derde.

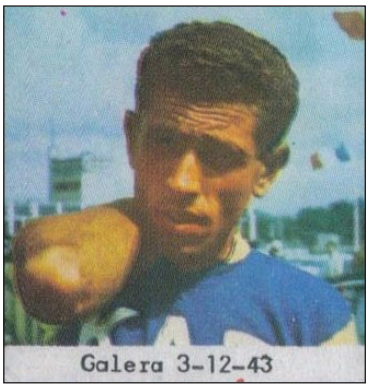

Verzamelprentje uit de 'sjiekenbak'.

Kort daarna startte hij in de Volta a Catalunya. Hij concentreerde zich volop op het bergklassement[15] dat hij uiteindelijk won. In het algemeen klassement werd hij 49ste op 23'04" van winnaar Jacques Anquetil.

Als laatste rittenwedstrijd was er de Vuelta a la Rioja. Galera was duidelijk in goeden doen. Hij werd 10de in rit 2 en won rit 3 voor José Pérez Francés en Carlos Echeverría. In het eindklassement werd hij 11de in dezelfde tijd als de 7de, Carlos Echeverría en op 2'02" van Gabino Ereñozaga. In het bergklassement werd hij tweede[16].

Het jaar 1968 bracht een grote verandering voor Joaquín Galera. Na vier jaar trouwe dienst verliet hij de KAS-Kaskol-ploeg voor een overstap, met zijn broer, naar Fagor. Ook Francisco Gabica en Eusebio Vélez deden hetzelfde. Of het veel zou uitmaken voor Joaquín was nog maar de vraag. Maar er waren op zijn minst evenveel 'meesters' om voor te knechten. Gabica en regerend Spaans kampioen Otaño waren de uitgesproken kopmannen in wiens dienst hij zou moeten rijden en verder waren er ook Perurena, Marino Díaz en opkomend talent Luis Ocaña.

Verandering van lucht doet blijkbaar deugd. Begin maart stond Joaquín er al. Op 3 maart in de Subida a Arrate werd hij 4de in de klimtijdrit en in het eindklassement. De dag erop startte de Vuelta a Levante. Joaquín werd er in dienst van ploegmaat en eindwinnaar Mariano Díaz mooi 12de. In de klimkoers Desierto de Las Palmas (of Volta Castello) won hij vervolgens de rit in lijn, de tijdrit en dus ook het eindklassement. Hij ging op zijn elan door en won op 1 april de Subida a Urkiola.

Vervolgens kwamen de rittenkoersen. Het begon met de G.P. de la Bicicleta Eibarresa. Hij werd 10de in rit 3b en 17de in het eindklassement, gewonnen door ploegmaat José Maria Errandonea. In het bergklassement, gewonnen door ploegmaat Gabica, werd hij ex aequo 5de.

Joaquín Galera werd geselecteerd voor de Giro d'Italia. Hij zou er geen goede herinneringen aan overhouden.

In de 7de rit werd hij nog 9de, in de 10de rit 6de, in de 12de rit naar de Tre Cime de Lavaredo 4de (op 1'04" van Merckx) en in de 20ste rit 8ste. Het leverde hem een 15de plaats op in het eindklassement tot ... de uitslagen van de dopingcontroles binnen kwamen. Na rit 19 testte Joaquín Galera positief tijdens de dopingcontrole. Vic Van Schil (poging tot fraude) liep eveneens tegen de lamp. Hoe de reglementen juist in elkaar zaten kon niet achterhaald worden, de kans is groot dat Galera, die uit het eindklassement verdween, ook zijn 20ste plaats in de rit verloor[17].

Een selectie voor de Tour de France, weer met landenploegen, zat er dus niet in. Ook de Vuelta a los Valles Mineros reed hij niet. Broer Manuel wel en die deed dat goed met een tweede plaats in rit 1 en een 5de in rit 2 hetgeen een derde plaats in het eindklassement opleverde.

In het nationaal kampioenschap, een tijdrit gewonnen door kopman Luis Ocaña, werd Joaquín 11de. In het klimkampioenschap was het broer Manuel die de familie-eer moest hoog houden met een 10de plaats.

---

15 Joaquín Galera kwam in de 10 beklimmingen die meetelden voor het bergklassement vier maal als eerste boven, eenmaal als tweede en eenmaal als derde. Hij won het klassement met 50 punten voor Antonio Blanco (41 punten) en Francisco Juan Granell (38 punten). Julio Jiménez werd 5de met 18 punten.

16 Er waren vijf beklimmingen die meetelden. Vier waren van 3de categorie, een van 1ste categorie. Op deze laatste kwam Galera als eerste boven.

17 Gianni Motta die betrapt werd na winst in rit 2, speelde wel zijn eerste plaats kwijt aan Merckx. Motta werd ook niet weerhouden in het eindklassement.



De Fagor-ploeg in de G.P. Eibar 1968. V.l.n.r.: Domingo Perurena, José María Errandonea (eindwinnaar), Joaquín Galera, Mariano Díaz (winnaar van de Metas Volantes), Luis Ocaña, José Manuel López Rodríguez (winnaar puntenklassement), Jesús Aranzabal en Francisco Gabica (winnaar bergklassement). Opmerkelijk zijn de sjerpen met de sponsors van de nevenklassementen. La Casera voor het ploegenklassement, onleesbaar voor de Metas Volantes, eveneens onleesbaar voor het puntenklassement en BIC voor het bergklassement. (Fotobron onbekend)

Zoals gewoonlijk was Joaquín Galera in het najaar top. Het begon op 7 september met een 6de plaats in de Trofeo Masferrer waarna de Volta a Catalunya kwam.

In de tweede rit, gewonnen door Eddy Merckx, werden Joaquín en Manuel respectievelijk 5de en 6de. In het eindklassement, ook gewonnen door Merckx, werden ze in omgekeerde volgorde 6de en 7de. In het bergklassement was het dan weer Joaquín die won voor Manuel[18].

Daarna volgde de Vuelta a la Rioja waar beide broers ook mee deden. Doordat er tijdens de tweede rit een massale valpartij was ten gevolge van niet-geautoriseerde personen die op het circuit kwamen, moest Manuel Galera opgeven. Joaquín werd uiteindelijk 16de in dezelfde tijd van de 7de, Domingo Perurena, op 13'29" van winnaar en ploegmaat Ramón Mendiburu.

Tenslotte was er nog de klimkoers in Barcelona op de Montjuïc. In de rit in lijn eindigde Joaquín Galera 5de, in de tijdrit derde, eenzelfde plaats die hij bekleedde in het eindklassement op 23" van Raymond Poulidor.

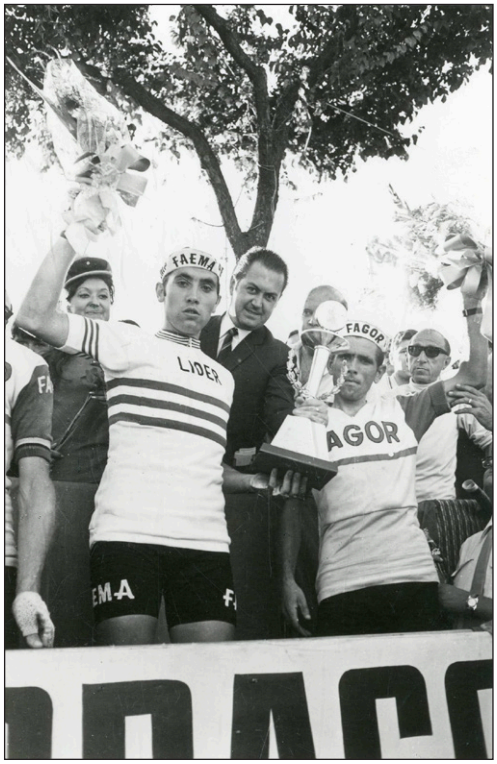

1968 Volta a Catalunya, eindwinnaar Merckx en bergkoning Galera. (Fotobron onbekend)

18 Er waren 14 beklimmingen die meetelden voor de bergprijs (5 x 2de cat. en 9 x 3de cat.). Joaquín kwam driemaal als eerste boven en vijf maal als tweede. Manuel werd eenmaal eerste, eenmaal tweede en vijf maal derde. Driemaal waren zij 2de en 3de en eenmaal 1ste en 2de.

Beide broers hadden zich goede knechten getoond van Luis Ocaña en de andere ploegmaten en mochten dus ook in 1969 de kleuren van Fagor verdedigen.



Ook in Spanje waren er kleine verzamelprentjes.

Geen Vuelta a Andalucía voor de Galera-broers. Op 1 maart was er wel de Trofeo Muñecas Famosa in Onil waar Joaquín ver in de uitslag, 34ste, terug te vinden is. Twee dagen later was er de Vuelta a Levante. Zonder in de top tien te verschijnen werden Joaquín en Manuel respectievelijk 14de op 53" en 16de op 1'06" van Eddy Merckx die hun kopman, Ocaña, duidelijk versloeg. Op 16 maart werd Joaquín tweede in de Desierto de Las Palmas om zes dagen later 4de te worden in de Subida a Arrate.

Voor de Setmana Catalana, die startte op 24 maart, staat Joaquín Galera op de deelnemerslijst op de site van Mémoire du Cyclisme. Joaquín startte echter niet, of gaf op in de eerste rit. Hij won op 24 maart wel een wedstrijd in Frankrijk nl. Lagorcé-Laguirande.

Op 31 maart nam hij dan deel aan de Vuelta a Mallorca, gewonnen door Jan Janssen waarin hij 9de eindigde.

Begin april werd hij 8ste in de G.P. Navarra, 5de in de Subida Urkiola en startte hij in de Vuelta al País Vasco. Joaquín won er de tweede rit voor Gregorio San Miguel en Eduardo Castello. Hij werd tevens leider in het algemeen klassement. Hij behield de leiderstrui tot na rit 4a om die dan te verliezen aan de toekomstige eindwinnaar Jacques Anquetil. In het eindklassement werd hij 8ste op 4'19" van Maître Jacques.

Begin juni reden de broertjes Galera ter voorbereiding van de Tour de France de G.P. du Midi Libre en Joaquín de Tour de Suisse. In de Midi Libre konden ze enkel in rit 4a een toptienplaats veroveren. Joaquín werd 9de op 2'21" van ritwinnaar Derek Harrison en Manuel 10de op 3'02". De Midi Libre werd gewonnen door ploegmaat en kopman Luis Ocaña. Joaquín werd 26ste op 7'20" en Manuel 34ste op 7'59".



Joaquín Galera leider in de Vuelta al País Vasco. (Fotobron onbekend)

In de Tour de Suisse werd Joaquín 6de in de 7de rit en daardoor 5de in het klassement. Hij behield die plaats en werd dus 5de op 10'56" van Vittorio Adorni. In het bergklassement werd hij 6de.

Twee zaken werden ondertussen duidelijk. Joaquín Galera was een luxeknecht geworden voor het gebergte en mocht meestal in het najaar eens voor eigen roem en eer gaan. Verder was het zo dat Manuel Galera duidelijk stagneerde en zelfs het niveau van Joaquín niet benaderde.

Toen kwam de Tour de France van 1969 en Joaquín Galera mocht vanop de eerste rij getuige zijn van het begin van de suprematie van Eddy Merckx voor de komende jaren. Getuige vanop de eerste rij mocht echt letterlijk genomen worden. In de eerste vijf ritten van deze Tour was Eddy Merckx een ritzege misgelopen.



De Fagor-ploeg voor de Tour de France. V.l.n.r.: D.S. Pedro Machain, Mariano Díaz, Francisco Gabica, Joaquín Galera, Manuel Galera, José Manuel López Rodríguez, Ramón Mendiburu, José Antonio Momeñe, Luis Ocaña, Domingo Perurena en Luis Santamarina. (Foto Miroir du Cyclisme)

Maar tijdens rit 6, van Mulhouse naar Ballon d'Alsace, was er geen houden meer aan. Rudi Altig ging in de aanval op de Grand Pierre en er volgde een reactie van Eddy Merckx met Pingeon, Gimondi, Poulidor, Wagtmans en Schutz. Poulidor en Gimondi kenden pech en Wagtmans toonde zich als een superdaler en ging alleen achter de Duitser aan. Merckx, samen met De Vlaeminck en Galera, volgde op korte afstand. Merckx haalt met o.a. Roger De Vlaeminck, Rini Wagtmans en Joaquín Galera nog voor de voet van de Ballon d'Alsace Rudi Altig bij. Wagtmans is de eerste die begeeft. De Vlaeminck, die nog voor de beklimming al eens ten val gekomen was en alleen terugkwam, rijdt vervolgens lek en zakt terug. Even verder plooit ook Galera en nog wat verder ligt ook voor Altig het tempo te hoog. Joaquín Galera slaagt er nog in de Duitser bij te halen en achter te laten. Merckx wint met 55" voorsprong op Galera. Altig volgt nog eens 1' later, de rest op ruim 4'.

Tijdens de rit was kopman Luis Ocaña zwaar ten val gekomen tijdens de afdaling van de Grand Ballon. Hij kwam, in het gezelschap van de ploegmaats Manuel Galera, José Manuel López

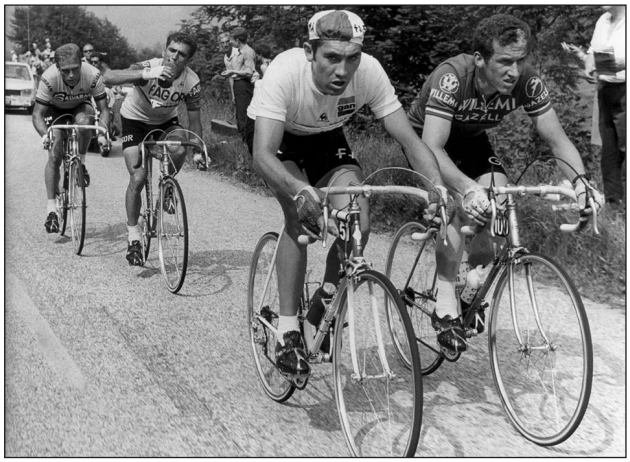

Op de Ballon d'Alsace. Merckx en Wagtmans bepalen het tempo, Galera tankt bij en Altig dreigt de rol te lossen. (Foto Personalities)



Nog altijd op de Ballon d'Alsace: Roger De Vlaeminck moet lossen, Galera heeft het moeilijk en Rudi Altig houdt voorlopig stand in het wiel van Merckx. (Foto l'Équipe)

Rodríguez, Domingo Perurena, Luis Pedro Santamarina en Francisco Gabica 7'25" na Merckx binnen. Ocaña zou dan ook opgeven tijdens rit 8b. Vanaf dan was Joaquín Galera, 15de in de stand, eigenlijk de 'kopman' en moest de ploeg de Tour de France in functie van hem rijden. Joaquín, weliswaar kansloos, verdedigde zich goed. Hij was van rit 7 tot en met 8 even leider in het bergklassement. In rit 10 kwam hij als eerste boven op de Col du Télégraphe (2de cat. 1670 m), werd 7de in rit 11, 8ste in het klassement en derde in het bergklassement. In rit 17 kwam hij als eerste boven op de Col de Peyresourde (2de cat. 1563 m) en de Col d'Aspin (2de cat. 1489 m) maar was hij al teruggezakt naar de 12de plaats in het klassement. In de 21ste rit werd Manuel 9de en Joaquín 10de.



Joaquín Galera op de Col d'Aspin in de Tour de France. (Fotobron onbekend)

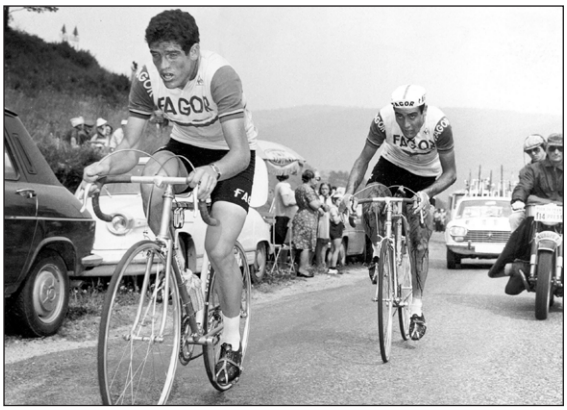

Manuel Galera, hulp en toeverlaat van Luis Ocaña. (Fotobron onbekend)

In het eindklassement werd Joaquín 11de op 54'47" van Merckx. Manuel werd 47ste op 2h31'22". Voor de bergprijs bleef Joaquín met 80 punten 3de na Merckx (155 punten) en Pingeon (94 punten). In het combinéklassement was hij 9de met evenveel punten als Jan Janssen. Kortom voor Joaquín Galera was dit een schitterende Tour de France.

Na de Tour was het weer Manuel die de familie-eer hoog moest houden in het Spaans klimkampioenschap met een 4de plaats.

Er waren in het najaar nog twee belangrijke rittenkoersen voor Joaquín Galera. Eerst was er begin september de Volta a Catalunya en eind september de Volta a la Rioja. In de eerste rittenkoers werd Joaquín 7de in rit 2 met een zelfde plaats in het klassement als gevolg. In rit 5 werd hij 8ste en behield hij zijn 7de plek in de stand om de dag erna in de zesde rit Marcello Bergamo zich op de 6de positie te zien wurmen waardoor hij een plaatsje zakte. In rit 7 werd hij 6de en in het klassement steeg hij zo naar dezelfde plaats hetgeen ook het eindresultaat zou worden. Hij eindigde op 1' van ploegmaat Mariano Díaz, Manuel werd 25ste. Het bergklassement was weer voor Joaquín ondanks dat hij maar op een top van de 17 die in aanmerking kwamen, als eerste boven kwam.

Tot slot werd de Volta a la Rioja verreden. In de eerste rit werd Manuel 4de en was het duidelijk dat Joaquín voor de bergprijs ging (1ste op 2 van de 3 toppen). De tweede rit met aankomst bergop won hij zelfs. In de derde rit (tijdrit + rit in lijn) was het enkel consolideren. Joaquín Galera won de bergprijs en werd 24ste in het eindklassement waar Manuel Galera 20ste werd.

In het boek 'Con Ficha de la Española 1960-2003' van Javier Bodegas en Juan Dorronsoro is er ook sprake van een rit in de Subida a la Atalaya die gewonnen werd door Joaquín Galera. Maar hier kon geen gedocumenteerde bevestiging van gevonden worden.

Voor 1970 ging Luis Ocaña naar BIC en smolt Fagor samen met het Franse Mercier. De ploeg werd grosso modo in vier stukken getrokken. Aranzabal en Mendiburu gingen mee met Ocaña naar BIC, Errandonea en Perurena gingen naar de fusieploeg, Momeñe en Santamarina gingen

naar Werner TV en Mariano Díaz, López Rodríguez en Sillóniz gingen naar La Casera. De broertjes Galera konden, mochten of wilden niet mee met Luis Ocaña naar BIC en kozen voor La Casera.

Ander spijs doet eten wordt soms gezegd. De nieuwe omgeving van La Casera werkte stimulerend voor de Galera broers. Toch in het begin van het seizoen. De broers Miguel María en José Manuel Lasa waren de kopmannen bij La Casera maar daar was in het begin weinig van te merken.

De Vuelta a Andalucía leverde winst op in rit 5 voor Joaquín Galera, Manuel werd 15de. In het eindklassement werd Joaquín 6de op 16'38" van José Gómez Lucas en Manuel 14de.

De Trofeo Muñecas Famosa in Onil gaf een 5de plaats voor Manuel, de G.P. Valencia een tweede plaats eveneens voor Manuel.

In de Vuelta a Levante leverde rit 2b een 5de en rit 3 een tweede plaats op voor Joaquín. Het resulteerde in een derde plaats in het eindklassement voor Joaquín op 6" van winnaar Ventura Díaz. Manuel werd 28ste. Het bergklassement was voor Joaquín.

De Subida a Arrate op 21 maart was ook voor Joaquín Galera en het Criterium Europeo de Montaña resulteerde in een 4de plaats. In de Vuelta a Mallorca werd Manuel tweede in de eindstand.



Joaquín Galera bij La Casera.
(Fotobron onbekend)

In de Setmana Catalana kon Joaquín Galera teruggevonden worden op 55ste plaats in het eindklassement. In de G.P. Primavera in Amorebieta werd hij dan weer tweede.

Aan de Vuelta al País Vasco nam Joaquín wel deel, maar finishte hij niet. De vrees bestond dat Joaquín zijn goede vorm van het voorjaar niet kon doortrekken tot aan de Vuelta a España. Maar dat viel uiteindelijk wel mee. Het duurde inderdaad wel tot de 17de rit vooraleer hij een toptienplaats reed. Hij werd tweede op 1" van Willy In 't Ven. In de laatste rit werd hij nog eens 9de. Al bij al resulteerde dit in een 8ste plaats in het eindklassement op 3'15" van Luis Ocaña, zijn beste resultaat in een grote ronde. Voor Manuel was het nu helemaal duidelijk, na een 50ste plaats, dat hij zijn broer nooit zou evenaren. Na diskwalificatie van Luis Balagué[19] werd Joaquín Galera uiteindelijk ook derde in het bergklassement.

Beide broers namen deel aan de Giro d'Italia. Geen van beiden haalde de finish, ze gaven samen op in de 7de rit. Een 13de plaats voor Joaquín en een 19de voor Manuel in de derde rit waren hun beste resultaat.

De resultaten werden minder. In het nationaal kampioenschap eindigde Manuel 19de. Het duurde tot augustus voor ze weer boven water kwamen. Joaquín werd op 16 augustus tweede in Leganes, op 20 augustus 7de in de G.P. Vizcaya en Manuel werd drie dagen later 4de in de Memorial Uriona.

Daarna volgde het klassieke einde van het seizoen. De Volta a Catalunya, en meer specifiek het bergklassement, moest weer het jachtterrein worden van Joaquín. Het werd echter niks.

19 Het reglement stelde dat de geclassificeerden voor de bergprijs in de eerste 15 van het algemeen klassement moesten eindigen. Luis Balagué, tweede, was slechts 18de in het algemeen klassement.

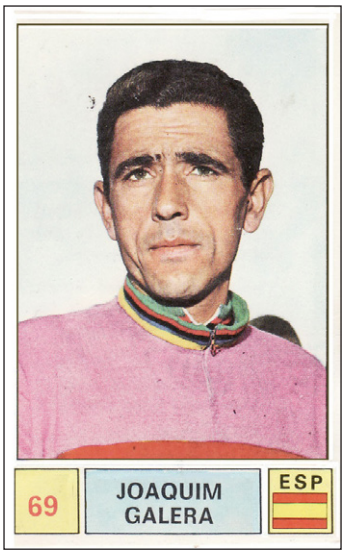

Een 26ste plaats in het algemeen klassement was een zeer magere troost. Voor Manuel werd het een 46ste plaats. De conclusie was vlug getrokken. Het was op en er werd dan ook verzaakt aan de Vuelta a la Rioja.

Het avontuur bij La Casera duurde maar een jaar. Beide broers trokken naar Licor Karpy waar ze de ex-KAS-ploegmaat Antonio Gómez del Moral terugvonden. Joaquín was ondertussen 30 jaar en kwam in de herfst van zijn carrière. Manuel was 27 en in principe op zijn sterkst. Het zou een jaar worden zonder overwinningen.

De Volta a Andalucía startte met een 7de plaats voor Joaquín in rit 3. In de eindstand werd het een 9de plaats op 2'10" van Jempi Monseré. Manuel werd 22ste op 5'10".

Ook in de Vuelta a Levante werd het een 7de plaats in rit 3 voor Joaquín. In het eindklassement werd het wel een 25ste plek voor Joaquín en een 27ste voor Manuel.

In het eindklassement van de Trofeo Muñecas Famosa in Onil werd Joaquín 6de en Manuel 10de. De Setmana Catalana bracht een 9de plaats in de 5de rit voor Joaquín en een 10de plaats in de eindstand op 1'10" van Raymond Poulidor. Manuel werd 23ste.

De Subida a Arrate resulteerde in een 7de plaats voor Joaquín, het Criterium Europeo de Montaña een 9de plaats.

Dan kwam het Spaans klimkampioenschap en het was nu weer Joaquín die de eer hoog hield door 5de te eindigen.

In de Vuelta a Mallorca werd Joaquín 5de in rit 2 en 17de in het eindklassement waar Manuel 13de eindigde.

Een alles behalve schitterend seizoen tot dan toe. Toptienplaatsen, ja, uitschieters of overwinningen? Neen. Niettemin werden beiden geselecteerd voor de Vuelta a España.

Na de 4de rit liep Joaquín nog maar eens tegen de dopinglamp. Het leverde hem een straftijd van 10' op. Manuel werd 7de in die rit. In de 12de rit werd Joaquín 6de, in de 14de rit Manuel derde en tenslotte in de 15de rit werd Manuel 9de.

In het eindklassement werd Manuel toch mooi 5de op 2'37" van Ferdinand Bracke. Joaquín werd 34ste op 22'28" hetgeen zonder zijn straftijd een 20ste plaats zou opgeleverd hebben.

De Vuelta a Aragón gaf voor Manuel een derde plaats in rit 1 en een 7de plaats in het klassement waar Joaquín 10de eindigde maar wel het bergklassement won voor broer Manuel.

De volgende rittenkoers was de Vuelta a Asturias met een 5de (rit 1) en een derde (rit 2) plaats voor Manuel. Joaquín werd 6de en Manuel 9de in het klassement. In het bergklassement werd Joaquín tweede. Het was voornamelijk in



Joaquín Galera groet zijn supporters. (Fotobron onbekend)

de kleine rittenkoersen dat de broers nog aan de bak kwamen. In de Vuelta a Menorca werden in rit 2b Joaquín en Manuel respectievelijk 4de en 5de. In het eindklassement werd Joaquín 6de en Manuel 14de. In de volgende rittenwedstrijd, de Vuelta a Cantabria werd Joaquín derde. In de wedstrijd in lijn, de N.D. Oro, werd Manuel 4de en Joaquín 8ste.

Geen Giro d'Italia, geen Tour de France voor Licor Karpy en dus bleef enkel de Volta a Catalunya en de Vuelta a la Rioja over. In de Volta werd Joaquín zonder opvallen 16de, Manuel gaf op in rit 5a. het was hetzelfde liedje als het jaar ervoor. Een slecht resultaat in de Volta en dus geen zin of geen selectie meer voor de Vuelta a la Rioja.

De resultaten gingen steeds duidelijker bergafwaarts. Top tien nu en dan maar geen overwinningen meer en slechts zijgaaien in kleinere rittenkoersen.

De broers bleven bij Licor Karpy ondanks de geruchten dat ze naar Luis Ocaña's BIC zouden gaan. Luis wilde blijkbaar Manuel, die hij goed kende van bij Fagor en de Tour van 1969, aan zijn zijde hebben, om hem te helpen de Tour van 1972 te winnen. Het zou echter nooit zover komen want om een of andere reden ging de transfer niet door.

Het seizoen 1972 startte met de Vuelta a Andalucía, het zou de laatste wedstrijd van Joaquín worden. Tijdens de tweede rit, toen hij samen met zijn broer Manuel en José Antonio González Linares, ontsnapt was tijdens de klim naar Puerto de El Mojón, passeerde Manuel als eerste de top. Toen hij probeerde te schakelen, raakte de ketting verstrikt tussen de tandwielen, waardoor Manuel over zijn stuur werd geworpen en met zijn hoofd vol op de weg terecht kwam. Een schedelbreuk was het gevolg en hij stierf diezelfde dag, 14 februari.

Joaquín Galera besloot direct de fiets te laten voor wat hij was en de volgende dag met wielerpensioen te gaan.

Joaquín Galera Magdelano was een goede klimmer in de Spaanse traditie van berggeiten. Hij was weliswaar niet van het kaliber van zijn landgenoten Bahamontes en Jiménez en de buitenlandse klimmers uit andere perioden zoals een Gaul of Van Impe. Het ontbrak hem zeker aan voldoende fond en tijdrijderscapaciteiten om in een grote ronde aanspraak te kunnen maken op een eindoverwinning. Hier en daar een bergprijs wegkapen in een kleinere rittenkoers zoals de Volta a Catalunya (5 x), Vuelta a la Rioja, Vuelta Levante en Aragon (1 x) lukte dan weer wel. In de grote ronden werd hij in het bergklassement 2de en 3de in de Tour en 3de in de Vuelta. Overwinningen in rittenwedstrijden zaten er niet in tenzij in een paar wedstrijden van 2 à 3 ritten zonder internationale bezetting. In de grote ronden waren een 8ste (Vuelta) en 11de (Tour) plaats zijn beste resultaten.



Joaquín Galera met een foto van hemzelf en zijn betreurde broer. (Fotobron onbekend)

1964

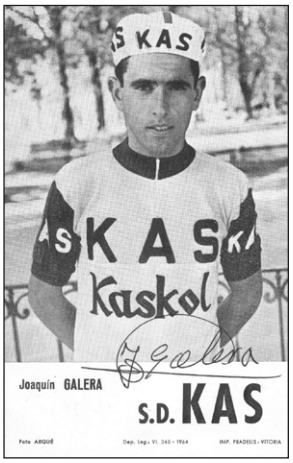

1965

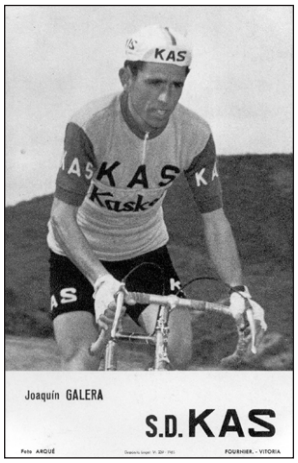

1966



1967

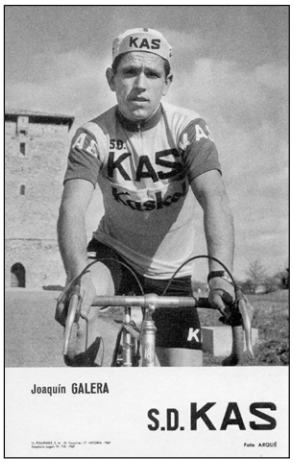

1968

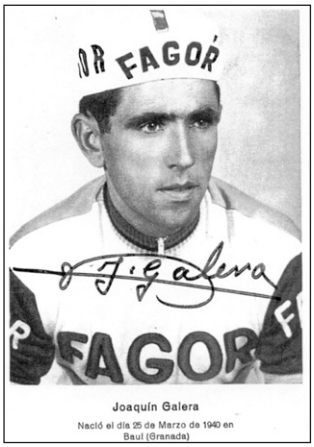

1969

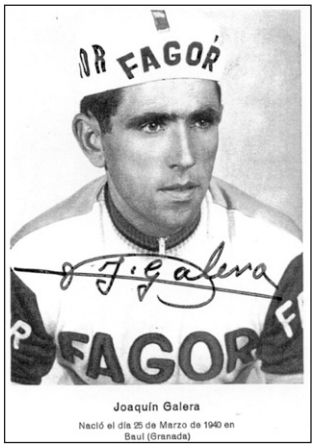

1970

Geen foto beschikbaar

1971

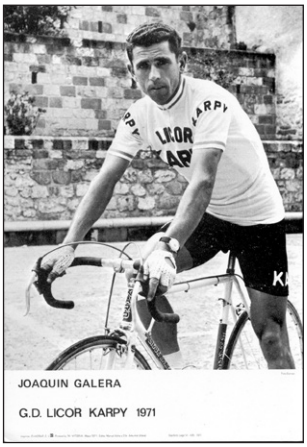

1972

Geen foto beschikbaar

Weetjes

In deze rubriek zijn we bereid alle nieuwigheden te vermelden. Dat gaat van de data van de Wielerbeurzen tot het verschijnen van nieuwe wielerboeken. Wens je een recensie van het boek, dan zal je natuurlijk een exemplaar moeten aanleveren. Let echter op wij zijn kritische lezers.

Beurzen

Wielerbeurs in Wanze in de Salle Omnisport, Rue Géo Warzée, 19, 4520 Wanze

16/02/2025 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Guy Crasset: guy.crasset@scarlet.be

Wielerbeurs in Eeklo in het Sportpark, B.L. Pussemierstraat 157, 9900 Eeklo (de zaal is gelegen op 300 meter van het station).

10/05/2024 van 9.00u tot 12.30u

Info en reservaties: Mark Van Hamme: markvanhamme@hotmail.com

De moeilijke wederopstanding van de Duitse wielersport na de Tweede Wereldoorlog (deel 1)

door Hans Vandeput

Om de situatie van de Duitse wielersport in het naoorlogse Duitsland (periode 1945-1950) te kunnen schetsen moeten we even terugkeren in de tijd. Vanaf midden 1944 tot bij het einde van de vijandelijkheden in 1945 werd het wielrennen zowel op de weg als op de baan fel gereduceerd, voornamelijk door de aanhoudende geallieerde luchtbombardementen die een desastreus landschap achterlieten. Het overgrote deel van de renners moest bovendien onder de wapens vanaf 1940. Van de vooroorlogse Duitse smaakmakers keerden velen niet terug, vooral degenen die ingezet werden aan het Oostfront en er de duurste prijs betaalden met hun leven. Het bekendste slachtoffer is Toni Merkens, Wereldkampioen snelheid bij de amateurs in 1935 en Olympisch kampioen snelheid in 1936. Tijdens de gevechten om Charkow (Oekraïne) trof een granaatscherf Merkens tussen het hart en de longen op 19/08/1943. Hij werd nadien afgevoerd naar Duitsland en overleed er in een militair hospitaal te Bad Wildbad op 20/06/1944 aan de gevolgen van de opgelopen verwondingen. Twee andere bekende Duitse renners werden ook het slachtoffer van oorlogsgeweld: Herman Buse, winnaar in 1930 van Liège-Bastogne-Liège en de Deutschlandrundfahrt, kwam om het leven tijdens de laatste oorlogsdagen bij de Slag om Berlijn op 28/04/1945. Georg Stach, nationaal kampioen op de weg bij de profs in 1940, liet het leven te Königs-Wusterhausen, eveneens in de buurt van Berlijn, op 09/03/1945.

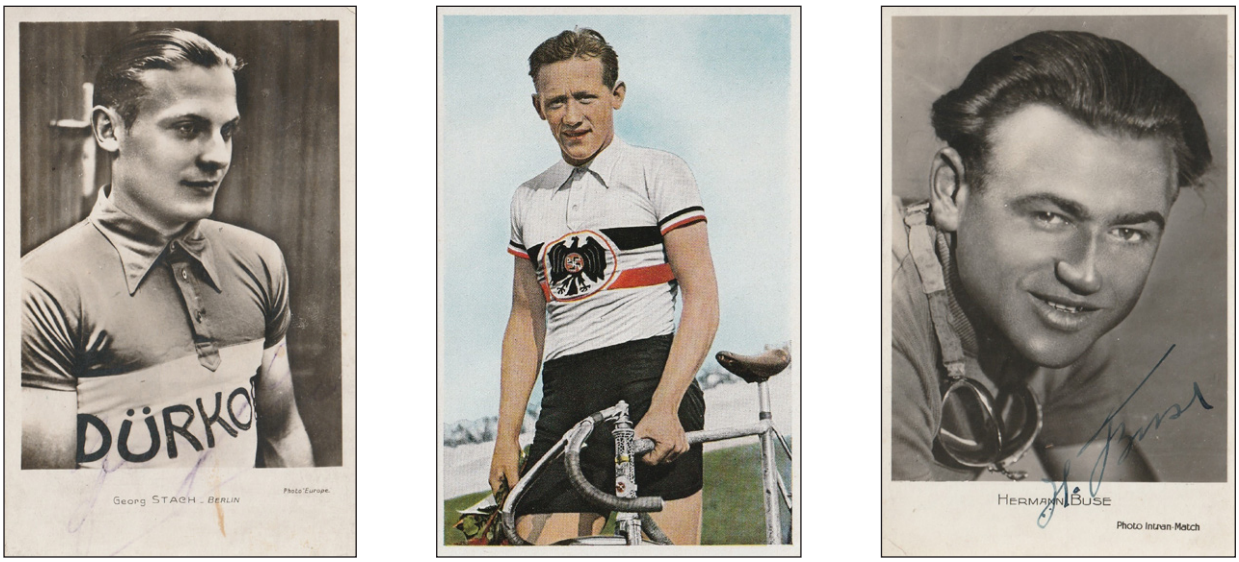

Georg Stach, Toni Merkens en Herman Buse. (Foto's Collectie Hans Vandeput)

Anderen kampten met zware oorlogskwetsuren en nog een aanzienlijk aantal bevond zich in krijgsgevangenschap. Toen de Nationalsozialisten (NS) op 30 januari 1933 aan de macht kwamen in Duitsland paste de meerderheid van de Duitse wielrenners zich bereidwillig aan de tijdsgeest en de ideologische grondbeginselen van de nieuwe machthebbers aan. Ze integreerden zich naadloos, werden een onderdeel van de Nationalsozialistische beweging, werden lid van de NSDAP (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei), traden toe tot NS-organisaties, werden activisten in de NS-staat of zwommen ten minste mee in de grote stroom van de meelopers. Van slechts weinigen is bekend dat zij zich afzijdig hielden van de NS-staat of actief weerstand boden. Albert Richter, de Wereldkampioen snelheid bij de amateurs in 1932 en afkomstig uit Köln is de enige uit de wielersportgarde die vanuit het huidige oogpunt

als lichtend voorbeeld kan aangeduid worden. Hij moest echter zijn kritische houding met de dood bekopen. Hij paste zich niet aan het systeem aan en maakte er geen geheim van kritiek te spuien op het regime. Hij weigerde meermaals de Hitlergroet uit te brengen, startte in de door de NS-dictatuur verboden wedstrijden in het buitenland en hield vast aan zijn Joodse trainer en manager Ernst Berliner nadat deze in 1937 asiel verkregen had in Nederland.



Albert Richter, zijn ongehoorzaamheid aan het regime bekocht hij met de dood. (Foto Collectie Hans Vandeput)

In den beginne leek alles nog goed te gaan voor Richter: zijn grote overwinningen in binnen- en buitenland en zijn enorme populariteit boden hem bescherming. Uiteindelijk belandde hij in het net van de Gestapo. Toen hij voor een naar het buitenland uitgeweken bekende Jood, de textielhandelaar Alfred Schweizer en vroegere buurman, tijdens één van zijn buitenlandse reizen diens geld over de grens wou smokkelen – geld dat hij ingenaaid had in fietstubes – werd hij in de late namiddag van 31 december 1939 opgepakt in het treinstation van Weil am Rhein aan de Duits-Zwitserse grens. Enkele dagen later was hij dood. Zijn ware doodsoorzaak is tot op vandaag een mysterie, maar uit verschillende onderzoeken is gebleken dat de meest voor de hand liggende piste een terechtstelling door Gestapo-leden in een gevangeniscel te Lörrach zou zijn.

De organisatie van de 'Grossdeutschlandrundfahrt', de Ronde van Duitsland van 1939, was een weerspiegeling van de grootheidswaanzin van het Nationalsozialistische sportbeleid. Het ging in eerste instantie niet om de begeestering van de wielersport, maar het evenement diende om propagandistische doelen te verwezenlijken. Met een totaal van 5037 wedstrijdkilometers, verdeeld over 20 ritten, was deze ronde beduidend langer dan de Tour de France of de Giro d'Italia en bracht de rennerskaravaan ook door Oostenrijk, sinds 1938 geannexeerd door het Duitse Rijk. De wielersport werd hier naar de normen van de NS-ideologieën gebruikt om politieke motieven uit te stralen. De organisatoren wilden met zekerheid 'aartsvijand' Frankrijk ook tonen dat men het met deze ongeziene lange totaalafstand nog beter en groter kon. De leider droeg eveneens een gele trui en er was ook een berg- en ploegenrangschikking voorzien. Winnaar werd Georg Umbenhauer, die de leiding nam na rit 5 en deze niet meer afstond. De Zwitser Robert Zimmermann won de bergprijs en België de ploegenrangschikking. Na de Duitse inval in Polen op 1 september 1939 – het begin van WO II – ging het stilaan bergaf met het Duitse profwielrennen. Tot een nieuwe Ronde van Duitsland kwam het niet meer. Enkele traditionele Duitse wegwedstrijden zoals Rund um Köln voor amateurs bleven verder bestaan. Men wou hierbij het doorzettingsvermogen van de Duitse bevolking onder de oorlogsomstandigheden versterken en hen van de last die de oorlog teweeg bracht weghouden. Men vreesde geallieerde luchtaanvallen, doch deze waren in het eerste oorlogsjaar nog niet zo intens. De wedstrijden werden gehouden op stratencircuits waarbij in geval van luchtalarm het gebeuren onmiddellijk kon stilgelegd worden. Om het bij Köln te houden: zo werd Rund um Köln in 1940 op een 1,2 km lange omloop gehouden die de renners 50 x dienden af te leggen en met Jacob Kropp als winnaar. In 1941 organiseerde men dan opnieuw een wedstrijd over 209 km die langs het voorgebergte van de Eiffel liep en waarbij Hans Preiskeit de zegekrans mocht omgorden. Ook voor de 30ste Rund um Köln op 10 mei 1942 stuurde men de renners opnieuw voor een 209 km lange tocht door het Keulse ommeland en werd Heinrich Schwarzer tot winnaar gekroond. Een massale luchtaanval op Köln door de Britse luchtmacht in de nacht van 30 op 31 mei 1942 had als gevolg dat de stad volledig in puin lag. Vervolgens duurde het tot 9 mei 1943 alvorens Köln opnieuw wielrenners aan het werk zag, nu op een 2,3 km lange omloop rond het Müngersdorfer Stadion waarbij 26 ronden dienden afgelegd te worden, goed voor 59,8

wedstrijdkilometers en met Karl Kittsteiner als winnaar. Nadien viel de wielerbedrijvigheid in Köln volledig stil. Na het einde van de oorlog viel er in de verste verte niet te denken aan wielersport in Köln. De weinige voorhanden zijnde koersfietsen werden door de eigenaars als transportmiddel gebruikt voor allerhande soorten verplaatsingen en niet voor training of competitie. Er was een reusachtig tekort aan binnen- en buitenbanden alsmede andere fietsonderdelen en men beschouwde dit als luxegoederen. Men slaagde er wel in om op 5 mei 1946 een 'Ersatz' Rund um Köln te organiseren voor amateurs. Vermits het merendeel der straten in het stadscentrum en de buitenwijken van Köln nog steeds niet berijdbaar was en de bruggen over de Rijn er nog altijd verwoest bij lagen wegens nog niet heropgebouwd, week men uit naar de streek rond Brühl, Kierberg en Hürth voor een wedstrijd waarbij vier ronden van 35 km dienden afgelegd te worden en gewonnen werd door de latere prof Friedl Nowakowski.



Georg Umbenhauer, winnaar van de Grossdeutschlandrundfahrt 1939. (Foto Collectie Hans Vandeput)

Het Duitse wielerblad Der Deutsche Radfahrer kondigde na de annexatie van het Belgische Duitstalige gebied Eupen-Malmedy-Sankt Vith (de huidige Oostkantons) in mei 1940 een nieuwe in het leven geroepen wielerwedstrijd aan voor amateurs: de 'Grosser Preis der Vereinigung'. De 1ste editie vond plaats op 8 september 1940.

"Duitse renners zullen de naar ons teruggekeerde renners in Eupen en Malmedy groeten" schreef het Duitse wielerblad Der Deutsche Radfahrer in zijn nr. van 28 augustus 1940 en verder, "met deze wedstrijd zal in deze moeilijke tijden de publiciteit voor de ononderbroken Duitse sportgedachte gepaard gaan". De wedstrijd liep van Köln naar Köln via Frechen, Düren, Aachen, de Eiffel en de Ardennen met een doortocht in Eupen, Baraque Michel en Malmedy. Na de militaire inname van het gebied enkele maanden voordien werd nu ook op sportief vlak de inbezitname door Duitsland doorgevoerd. De Grosser Preis der Vereinigung werd nadien nog driemaal ingericht: in 1941, 1942 en 1943 en ook in 1944 stond er een op het programma voor 30 juli 1944 maar het is nergens te achterhalen of deze ooit van start ging wegens gebrek aan documentatie. De editie van 1 augustus 1943 vond niet meer plaats via Eupen en Malmedy, maar op een 1,2 km lange stratenomloop in Köln-Mülheim. Het was geen triomftocht meer van Duitse renners door België, maar het was eerder een tot klein criterium verschrompeld gebeuren. Deze wedstrijden werden nadien de spreekwoordelijke mantel der liefde opgelegd en belandden volledig in de vergeethoek. De Grosser Preis der Vereinigung diende uitsluitend voor NS-propaganda. De renners stelden zich allen in dienst van het Nationalsozialisme. Op sportief vlak hebben de vier edities geen enkele waarde gehad, daarom werden de uitslagen in geen officiële statistieken of palmaressen van renners vermeld. Voorlopig konden enkel de winnaars van 1940, 1941 en 1942 achterhaald worden: Hans Preiskeit in 1940, Krahe in 1941 en Scholthaus in 1942.

Zoals eerder al aangehaald bleef men in de meeste streken van Duitsland echter doorzetten met het organiseren van wielercompetities zowel op de weg als op de baan, nog steeds om de bevolking wat afleiding te bieden van het oorlogsgebeuren. Het wielertijdschrift Der Deutsche Radfahrer publiceerde in zijn nummer van 18 maart 1942 een kalender voor het komende seizoen: er werden 126 wedstrijden op wielerbanen aangekondigd, waarvan 30 voor profs en 163 op de weg waarvan 16 voor profs. Eénmaal beland in het stadium van de 'Totalkrieg' in 1943 kwamen er aanpassingen: vanaf maart 1943 moesten van-stad-tot-stadwedstrijden zoveel mogelijk vermeden worden en mocht men geen gebruik meer maken van hoofdwegen maar nog enkel van secundaire wegen. Andere wegwedstrijden moesten plaatsvinden op

kleine stratencircuits. Ook werd het profwielrennen opgeheven. Voor 1944 werd opnieuw een seizoenskalender gepubliceerd in Der Deutsche Radfahrer van 19 april 1944: 204 wegwedstrijden. Of deze effectief allemaal plaatsvonden kon niet achterhaald worden, waarschijnlijk niet. Der Deutsche Radfahrer, dat een zekere faam genoot als wielertijdschrift, verscheen in 1944 op nog maar 7 exemplaren, het julinummer was het allerlaatste dat ooit verscheen. Van het aantal aangekondigde baanwedstrijden voor 1944 kon voorlopig ook geen info gevonden worden.

1945

8 mei 1945 betekende de definitieve ineenstorting van Nazi-Duitsland.

Begin mei 1945 was de nakende overgave van de Duitse strijdkrachten een feit. Op het geallieerde hoofdkwartier, gevestigd in de Franse stad Reims, werd op 7 mei 1945 om 02.41 u. Midden Europese Tijd de formele A.M.S. (Act of Military Surrender) – Akte van onvoorwaardelijke Militaire Overgave – van de Duitse strijdkrachten ondertekend. Voor Duitsland ondertekende Generaal Alfred Jodl, stafchef van het O.K.W. – Oberkommando der Wehrmacht – of Opperbevel Duitse Strijdkrachten. Namens Generaal Eisenhower, opperbevelhebber van de geallieerden, tekende zijn stafchef Luitenant-Generaal Walter Bedell Smith en in naam van het Opperbevel van het Sovjetleger Generaal Ivan Susloparov. Generaal-Majoor Sever tekende als vertegenwoordiger van het 1ste Franse Leger als getuige. Hierdoor zouden alle strijdkrachten onder Duits gezag hun actieve operaties staken op 8 mei 1945 om 23.01 u. Jodl ondertekende een tweede document waarmee hij instemde met een formele ratificatie van de A.M.S. door de opperbevelhebber van de Wehrmacht en de opperbevelhebbers van de Duitse Landmacht, Zeemacht en Luchtmacht en de geallieerden op een nader te bepalen plaats en datum. De originele tekst van de A.M.S. was bindend.

Reeds daags nadien, op 8 mei 1945, werd om 23.30u. op de zetel van de Sovjet-Militaire Administratie te Berlin-Karlshorst de ratificatieakte ter bekrachtiging van het Capitulatiedocument van Reims ondertekend door Veldmaarschalk Wilhelm Keitel, chef van het O.K.W. en eveneens bevelhebber van de Landmacht alsmede door Admiraal Hans-Georg von Friedeburg als opperbevelhebber van de Marine en Generaal Hans-Jürgen Stumpf als vertegenwoordiger van de opperbevelhebber van de Luchtmacht. Voor de geallieerden ondertekenden de Britse Luchtmaarschalk Arthur Tedder en Maarschalk Joeri Zjoekov als opperbevelhebber van het Rode Leger. De getuigen langs geallieerde zijde waren de Amerikaanse Generaal Carl Spaatz, Commandant van de U.S. Strategic Air Force in Europa en de Franse Generaal Jean de Lattre de Tassigny, bevelhebber van het 1ste Franse Leger. Deze gebeurtenissen betekenden de volledige ineenstorting van Nazi-Duitsland en luidden het einde van WO II in Europa in. Op 5 juni 1945 werd de Verklaring van Berlijn ondertekend te Berlin-Wendenschloss door de geallieerden waardoor Duitsland verdeeld werd in vier bezettingszones onder militair gezag: drie Westelijke en een Oostelijke. De Westelijke zones werden onderverdeeld in een Britse, een Amerikaanse en een Franse terwijl de Oostelijke voorbehouden was voor de Russen. Elk van de vier bezettingsmachten oefende overheidsgezag uit in hun respectievelijke zones.

De verordeningen uitgevaardigd door de voorlopige militaire gezagsdragers hadden ontegensprekelijk een invloed op het dagelijkse leven van de Duitse bevolking, ook op sportieve gebeurtenissen en bijgevolg ook op de wielersport in al zijn geledingen. Deze zoneverdeling werd officieel bekrachtigd door de Conferentie van Potsdam (17 juli - 2 augustus 1945). Berlijn kreeg een apart statuut met eveneens vier sectoren, maar kwam als een enclave in de Sovjetzone te liggen.

Berlijn was een verdeelde stad in een verdeeld land in een verdeeld continent. De Amerikaanse zone omvatte de deelstaten Bayern, Hessen, Baden-Württemberg en de haven van Bremen.

De Britse Nordrhein-Westfalen, Niedersachsen, Schleswig-Holstein en de haven van Hamburg. De Franse Rheinland-Pfalz, Baden en Württemberg-Hohenzollern. De Russische Sachsen, Sachsen-Anhalt, Thüringen, Brandenburg en Mecklenburg. Het gebied Saarland kwam onder Frans protectoraat en werd na een volksraadpleging op 1 januari 1957 de tiende West-Duitse deelstaat.

Tot zover deze korte historische bijdrage beste lezer, om de geografische situatie van het naoorlogse Duitsland te schetsen.

In het 'Handbook for Military Government in Germany', uitgegeven door het westerse geallieerde Oppercommando S.H.A.E.F. (Supreme Headquarters Allied Expeditionary Force) in december 1944 werd vooropgesteld dat na de zege op Nationalsozialistisch Duitsland als één van de eerste maatregelen de ontbinding van de NSDAP alsmede de bijhorende organisaties en verenigingen prioritair was. Onder punt 42 viel ook de N.S.R.L. (National Sozialistische Reischsbund für Leibesübungen) die alle sportverenigingen in de Nationalsozialistische staat omvatte en dus ook de wielersport in al zijn facetten. De toen officiële Duitse Wielerbond D.R.V. (Deutschen Radfahrer Verband) en de diverse wielerclubs en wielerploegen zouden hierdoor automatisch ontbonden en verboden worden vanaf het ogenblik dat de geallieerden de macht overnamen. Op 30 augustus 1945 werd de Alliierten Kontrollrat (Geallieerde Controleraad) opgericht. Het was een militair bestuursorgaan in de door de geallieerden bezette gebieden waar de Verenigde Staten, Groot-Brittannië en de Sovjetunie deel van uitmaakten en met zetel in Berlin-Schöneberg. Eén van de eerste richtlijnen uitgevaardigd door deze Raad was o.a. de afschaffing en ontbinding van de bij de N.S.R.L. aangesloten sportverenigingen. Het gaf de zonebevelhebbers echter een zekere speelruimte. De westerse geallieerden beschouwden sport echter kort nadien als een uitlaatklep voor de toekomstige generatie Duitse jongeren en stemden er uiteindelijk mee in om vanaf de zomer 1945 opnieuw het sportgebeuren te lanceren op regionale basis. In de Britse bezettingszone werd op 15 september 1945 eveneens het samenscholingsverbod opgeheven. Hierdoor konden sportverenigingen met toestemming van de toenmalige plaatselijke militaire commandanten opnieuw opgericht worden. Op 17 december 1945 werd de veelzeggende, doch dikwijls verkeerde interpretering van de Kontrollratsdirektive nr. 23 geïmplementeerd. Men herhaalde het verbod van de verenigingssporten in de N.S.R.L., doch verbood geen oprichting van nieuwe sportverenigingen in zoverre deze zich beperkten tot civiele, niet-militaire sporten en slechts op lokaal gebied. In Oost-Berlijn en de Sovjetbezettingszone werd dit, anders dan in de Westelijke zones, geïnterpreteerd als een algemeen verbod op sportverenigingen. Het lag in de lijn van de verwachtingen want de Russen favoriseerden eenduidig ploegsporten tegenover het strikte afwijzen van verenigingsprincipes. De hoop van de westerse bezettingsmacht berustte er in dat sportverenigingen een doorslaggevende rol zouden kunnen spelen in het kader van een nieuw democratisch Duitsland. Men ging er van uit dat enerzijds basisdemocratische regels in sportmiddens zouden aangeleerd worden en dat sport anderzijds waarden zoals fairplay, solidariteit, empathie en vrede kon toegeschoven worden. De wielersport werd in den beginne echter bekeken met een bijzonder kritisch oog. Men catalogeerde dat onder de naam 'gevechtssporten' omwille van de competitiedrang! Vrij vlug stapte men af van dat idee zodat het op korte tijd mogelijk werd de wielercompetities opnieuw te laten doorgaan. De westerse militaire gezaghebbers stonden uiteindelijk positief tegenover grootschalige sportevenementen. Het dagelijkse leven nam enkele weken na 8 mei 1945 opnieuw draaglijke

vormen aan en niet veel later werd in Berlijn, het hart van het verwoeste Derde Rijk, door toedoen van de burgemeester van het stadsdistrict Berlin-Mitte en met de zegen van de Russische Militaire Overheid de eerste wedstrijd verreden. Een maand na de 'Slag om Berlijn' dokkerden onder het toeziend oog van het Rode Leger opnieuw mannen met koersfietsen over wat nog overbleef van kasseistraten en aardewegen, langs verwoeste huizenrijen en parken en uitgebrande ruïnes, maar een nieuwe start was gegeven en dat was het voornaamste niettegenstaande de nog vele onoverkomelijke moeilijkheden op organisatorisch, financieel en infrastructureel vlak. Op die 1ste junizondag van het jaar 1945 namen 35 amateurs de start voor een 45 km lange wedstrijd waarop een circuit van 3 km vijftien maal diende afgelegd te worden. Veteraan Willy Vegelahn won in een tijd van 1u 18' 30" de wedstrijd voor Werner Egerland – 1u 19'20" – Fritz Jährling, Arno Wiesner en Alfred Lohrke.



Willy Vegelahn wint de eerste na-oorlogse wielerwedstrijd in Duitsland te Berlijn. (Foto Tritt um Tritt)

De Oostzone had dus de primeur opnieuw met de wielercompetitie van start te gaan, terwijl men in West-Duitsland eerder in een winterslaap vertoefde en na enkele kleine pogingen in Hannover op 22 juni 1945 en in München korte tijd later pas in 1946 opnieuw uitpakte met wedstrijden op een grotere schaal.

Op 8 juli 1945 vond de eerste meeting plaats op de aarden wielerpiste van Berlin-Wannsee, op 15 juli gevolgd door deze op de 500 m lange assepiste van Berlin-Neukölnn. Samen met Berlin-Mitte en het Mommsenstadion werd Berlin-Neukölnn het mekka van de baansport. Hoofd van de affiche op 8 juli was een 50 km ploegkoers gewonnen door het duo Werner Egerland-Alfred Lohrke voor Erich Zawadski-Kurt Zerm. Het was hun laatste optreden als amateur alvorens het profgild te vervoegen. Op 22 juli 1945 vond hier nog een meeting plaats en een maand later kwam een koude douche. De Russische bezettingsautoriteiten verboden met onmiddellijke ingang de wielercompetities, wat meteen voor Berlijn ook het einde van het pas opgestarte wielerseizoen betekende.

In de door Rusland gecontroleerde bezettingszone werden naar analogie met de Westerse bezetter alle door het Derde Rijk opgerichte organisaties en verenigingen verboden en men legde ook een verbod op aan sportverenigingen waardoor ook het wielrennen getroffen werd.

Men beschouwde hier een verenigingsmatig beoefende wielersport als een potentiële paramilitaire sport! De tot dan toe georganiseerde wielerwedstrijden werden echter niet ingericht door verenigingen of sportorganisaties, maar door enkelingen en wielerfanaten. Men stootte echter op een onvoorwaardelijk “njet”.

Gevolg: om in de toekomst aan wielercompetities te kunnen (mogen) deelnemen moest men zich een vergunning als profrenner aanschaffen. Beroepssporters vielen niet onder het verbod. Profrenners werden dan beschouwd als zelfstandigen die met hun sport geld konden verdienen en hierdoor in hun levensonderhoud konden voorzien. De overgrote meerderheid van het toenmalige rennersbestand stemde hiermee in. Ook ex-renners die terugkeerden uit krijgsgevangenschap hadden geen andere keuze: profrenner worden of stoppen. Een vergunning als profrenner liet eveneens zoneoverschrijdend verkeer toe wat dus inhield dat men ook in Westelijke zones kon (mocht) aantreden en dit met het oog op het seizoen 1946. In 1945 vonden er nog geen nationale kampioenschappen plaats, zomin op de weg als op de baan.

1946

Het voorbeeld van Berlijn volgend namen een aantal wielerfanaten in München, voornamelijk door toedoen van profrenner Georg Singer, eveneens het voortouw om de wielersport in West-Duitsland nieuwe impulsen te geven. Begin 1946 werd de Berufssport-Vereinigung met zetel in München in het leven geroepen en dit zonder enige vorm van financiële middelen en in het voorjaar vonden de eerste wedstrijden plaats. Het resultaat bleef niet uit. Overal te lande in West-Duitsland werden wedstrijden op omlopen en baanrennen georganiseerd. Hoogtepunt waren de eerste naoorlogse Duitse kampioenschappen op de weg en op de baan. In Schweinfurt, bekend om de vestiging van de befaamde Fichtel & Sachs fabrieken, vond op 14 juli 1946 het eerste nationale wegkampioenschap voor profs plaats. Karl Kittsteiner uit Nürnberg won de 120 km lange en zware wedstrijd met een gemiddelde snelheid van 40,4 km/u in 2u58’00” voor Sepp Berger, Ludwig Hörmann, Heinrich Schwarzer, Werner Richter, Harry Saager en Erich Bautz. Ook het eerste Duitse criteriumkampioenschap ging door in München. Na 170 km had Fritz Scheller de eer om met de zegebloemen te gaan lopen voor Karl Kittsteiner, Emil Schöpflin, Konrad Kessler, Sepp Berger, Fritz Diederichs en Werner Richter.



Georg Singer, initiatiefnemer van het heropstarten der wielerbedrijvigheid in West-Duitsland.
(Foto Collectie Hans Vandeput)

Duits criteriumkampioenschap.

Voor 1946 is hiervan weinig terug te vinden, enkel dat Fritz Scheller te München na twee dagen en 170 km zich op de erelijst schreef van dit eerste kampioenschap. Werden die 170 km gesplitst over twee dagen en wie waren de beide winnaars? Niet te achterhalen bij gebrek aan gedetailleerde documentatie.

1947: Op Pinksteren en tweede Pinksterdag 1947 vond er telkens een wedstrijd plaats van 80 km te Mannheim, op een omloop Rund um den Mannheimer Wasserturm. Heinz Vopel won de eerste dag en Sepp Berger op dag twee. Volgens een puntensysteem over de twee dagen werd Sepp Berger kampioen met 46 punten voor Heinz Vopel, 44 punten en Rudi Mirke 43 punten.

1948: Het kampioenschap werd verreden over drie proeven met een afstand van elk 100 km en met een puntensysteem. De eerste wedstrijd ging door te Aachen en werd gewonnen door Günter Pankoke (datum niet te achterhalen). Op 27/06/1948 vond de tweede wedstrijd plaats te Wiesbaden en werd gewonnen door Ludwig Hörmann.

De derde proef ging door te Gießen met Fritz Diederichs als winnaar (geen datum teruggevonden). Ludwig Hörmann werd uitgeroepen tot winnaar met 72 punten voor Sepp Berger 70 punten en Erich Bautz 43 punten. In 1949 vond het criteriumkampioenschap al niet meer plaats.

Dat criteriumkampioenschap was dus maar een kort leven beschoren. Blijkbaar ging het steeds om enkele meerdaagse criteriums waarbij dan een eindwinnaar uitgeroepen werd.

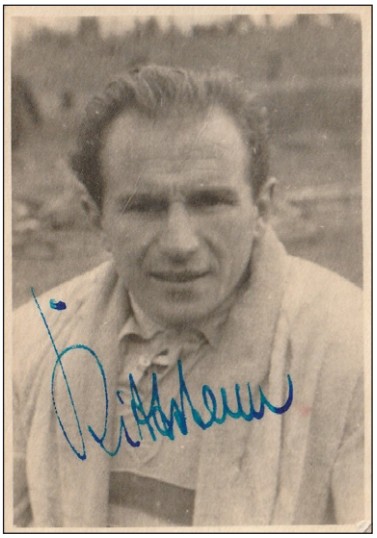

Karl Kittsteiner, nationaal kampioen op de weg bij de profs in 1946. (Foto Collectie Hans Vandeput)



Fritz Scheller, nationaal criteriumkampioen bij de profs in 1946. (Foto Collectie Hans Vandeput)

Op de Stadionbahn te Frankfurt am Main verzekerde Georg Voggenreiter zich van de titel in zuivere snelheid voor Karl Siehl, Rudi Mirke en Heinz Vopel. Walter Lohmann haalde het bij de stayers voor Gustav Kilian en Jean Schorn en het duo Harry Saager-Rudi Mirke kaapte de titel weg in de 50 km ploegkoers voor Voggenreiter-Kittsteiner en Siehl-Schwarzer. West- en Noord-West-Duitsland, omvattende de Britse, Amerikaanse en Franse bezettingszones waren met hun talrijke intact gebleven openluchtbanen het mekka voor de stayers geworden.



Georg Voggenreiter, rechts op de foto met Günther Schulz, nationaal kampioen snelheid bij de profs in 1946. (Foto Collectie Hans Vandeput)

Terug naar de Oostzone: in Berlijn bleven een aantal idealisten ijveren om het verbod, opgelegd door de Russische bezetter, te beëindigen. Op 18 maart 1946 was het zover: niet-militaire sportwedstrijden mochten opnieuw doorgaan, doch slechts in steden of stadsdistricten. De wielerwedstrijden waren de eerste officiële sportwedstrijden die na het einde van de oorlog opnieuw van start gingen en trokken massa's toeschouwers aan. Daarvan profiteerde de beroepswielrennerij. Op 6 mei 1946 werd de 'Kommision für Berufsradsport Berlin' opgericht onder voorzitterschap van wielerjournalist Fredy Budzinski.

Met de oprichting van deze commissie konden er officieel wielerwedstrijden voor beroepsrenners ingericht worden. Op 26 mei 1946 had de eerste meeting plaats op de assepiste van Berlin-Neukölnn: 52 renners boden spektakel aan 20 000 toeschouwers. Het nummer in zuivere snelheid ging naar Gerhard Schulz, Arno Wiesner won de premiekoers, Erich Golz de afvalling, Erich Hofmann de achtervolging en de ploegkoers was voor het duo Kurt Zerm-Herbert Bresching. Het waren echter uitsluitend Berlijnse profrenners die hier aantraden in tegenstelling tot de meeting van 15 september 1946 in het Radstadion an der Avus waaraan voor het eerst niet-Berlijnse profrenners deelnamen. Ook de amateurcategorie werd opnieuw ingevoerd, maar door het eerder aangehaalde verbod waren het uitsluitend jonge renners die met competitie startten of ouderen die opnieuw in het circuit terecht kwamen die hiervan gebruik konden maken.



Heinrich Schwarzer, kampioen van Berlijn bij de profs in 1946. (Foto Collectie Hans Vandeput)

Tijdens de laatste zondag van september 1946 had het Kampioenschap van Berlijn voor profs plaats, gewonnen door Heinrich Schwarzer. Van de 50 gestarte renners bereikten er 21 de eindstreep.

1947



Hans Preiskeit, winnaar van Rund um Berlin 1947. (Foto Collectie Hans Vandeput)

In 1947 kwam reeds een omvangrijk programma tot stand in Oost-Duitsland: 66 baanwedstrijden en 3 wegwedstrijden vonden er plaats. De wegwedstrijden vonden plaats in Berlijn: Berlin-Cottbus-Berlin gewonnen door Hermann Schild, Rund um Berlin door Hans Preiskeit en het nationaal kampioenschap door Georg Voggenreiter, evenals 26 van de 66 baanwedstrijden.

1947 was een succesvol jaar voor de Duitse profs die deelnamen aan wedstrijden op de Berlijnse wielerbanen. 83 'Berliners' en 50 niet-Berlijners waren hier van de partij. Nog eens 50 anderen betwistten competities op de andere Oost-Duitse wielerbanen, wat neerkomt op een totaal van 183 profs! Doch niet alle van deze 183 konden de verwachtingen als 'profrenner' inlossen en een groot aantal bleef onder het gemiddelde prestatievermogen. Men gaf hen de kans terug te keren naar de categorie amateurs, maar weinigen gingen hierop in[1]. In Berlijn alleen al hadden 129 verschillende proeven plaats op de banen van Neukölnn met 12 organisaties, Stadion Mitte had er 9 en het Mommsen- en Poststadion elk 1. Het ging hierbij om 25 ploegkoersen, 20 individuele achtervolgingen, 17 afvallingskoersen, 13 tijdritten, 13 rondentijdritten, 10 omniums, 9 proeven als voorspel, 6 snelheidsproeven per twee, 5 puntenkoersen, 4 premiekoersen, 3 individuele wedstrijden, 2 sprinttornooien en 2 wedstrijden achter kleine motoren. Werner Bünzel domineerde de sprintproeven en Heinrich Schwarzer de achtervolgingen. De renners

1 Hauptsportambt Berlin liet eind augustus 1947 volgende nota verspreiden: "Elke beroepsrenner die destijds bij het verbod van de amateurwielersport betrokken was en die de lokroep naar de categorie beroepsrenners niet kon weerstaan, maar nu wenst terug te keren naar de amateurcategorie en vanaf 8 september 1947 geen wedstrijden meer wenst te rijden kan tot 31 oktober 1947 een verzoek indienen terug de overstap naar de amateurcategorie aan te gaan en kan vanaf het seizoen 1948 terug als amateur starten in de A-categorie". Men was er zich dus duidelijk van bewust geworden dat de profcategorie in Berlijn en de Oostzone maar weinig voorstelde, mede door de eigen regelgeving uit 1945.

waren onderverdeeld in A, B en C klassen al naar gelang hun kwaliteiten. Het merendeel van deze renners beschouwde de profsport eerder als een 'nevenactiviteit'. De meesten hadden een andere hoofdbedrijvigheid.



Rudolf Voigt, winnaar van twee ritten in de Grünes Band vom Rhein 1947. (Foto Collectie Hans Vandeput)

Het was de Duitse renners in 1947 nog steeds niet gelukt opnieuw aansluiting te vinden met het internationale peloton. In de loop van de zomer 1947 trachtte Hermann Schwartz, organisator van de vooroorlogse Grossdeutschlandrundfahrt, het profwielrennen in de Westelijke zones opnieuw optimaal van start te laten gaan. Reeds in 1946 zocht hij contact met firma's zoals Continental, Torpedo en Dürkopp om zijn plannen bekend te maken en in korte tijd kreeg hij het voor mekaar deze en andere firma's met betrekking tot de fietsindustrie in te schakelen om de wegwedstrijden weer op volle toeren te krijgen. Hij slaagde er in deze firma's te verenigen in een 'Industriegemeinschaft zur Förderung des Radfahrwesens und des Radsportes', kortweg I.R.A. genoemd en op wiens onvoorwaardelijke materiële en financiële steun hij kon rekenen om zijn plannen uit te werken. Het was in dit nog steeds donkere jaar 1947 niet vanzelfsprekend en quasi onmogelijk om met de profs grote wedstrijden te organiseren. Uiteindelijk vroegen een 25-tal van de beste amateurs een profvergunning aan. Ook uit de Oostzone kwamen Werner Richter, Rudolf Voigt, Hermann Schild en Otto Weckerling evenals de voltallige 'Berlijnse elite' proeven van de wedstrijden in de Westelijke zones. Met de organisatie van 'Das Grüne Band vom Rhein', door de Beroepsrennersvereniging van de Britse bezettingszone in samenwerking met de I.R.A., trachtte men terug aan te knopen met een meerdaagse rittenwedstrijd tussen 19 en 24 augustus 1947. Het werd geen rittenwedstrijd in de ware zin van het woord, maar een geheel van rondritten in zes verschillende steden van het 'Rheinland'. 25 renners, zowel uit de Oost- als de Westzone namen er aan deel. In Solingen (19/08) won Rudolf Voigt de 60 km lange rondrit, gevolgd door Fritz Diederichs in Bonn (20/08 - 68 km), Herman Siebelhoff in Aachen (21/08 -60 km), opnieuw Rudolf Voigt op 22/08 in Mönchengladbach (65 km), Erich Bautz op 23/08 in Düsseldorf (66 km) en ten slotte Philipp Hilbert in Köln op 24/08 (72 km) De eindoverwinning ging naar Bautz met een tijd van 11u00'03" voor Diederichs 11u00'59" en Voigt 11u01'10'. Het drietal behaalde respectievelijk 128, 110 en 127 punten maar de eindrangschikking werd opgemaakt aan de hand van de tijdopnames. Verder



Velodroom Zwickau. Erich Metze aan de start van één van zijn laatste wedstrijden. (Foto Collectie Hans Vandeput)





V.l.n.r.: Jean Schorn, Karl Kittsteiner en Gustav Kilian. Na Walter Lohmann de bekendste Duitse stayers in het naoorlogse Duitsland. (Foto Collectie Hans Vandeput)



Sepp Berger, nationaal criteriumkampioen bij de profs in 1947. (Foto Collectie Hans Vandeput)

hadden we op de 4de plaats Otto Schenk - 11u01'29", 5de Heini Noss - 11u01'40", 6de Peter Schulte - 11u01.40", 7de Armin Henning - 11u02'00", 8ste Philipp Ziegler - 11u02'06", 9de Paul Langhoff - 11u02'33" en 10de Philipp Hilbert in 11u04'29". Het was geen gekleurde trui die de leider tijdens de ritten droeg, maar een groene armband. Maar wat waren ze bescheiden geworden, die Duitse renners. In tegenstelling tot het grote Duitsland van voor de oorlog vond deze wedstrijd plaats in Nordrhein-Westfalen waar de renners in aldaar verspreide steden aan de slag gingen. Het was nog slechts een afgietsel uit vervlogen tijden. In 1948 kreeg de 'Grüne Band' een vervolg.

In tegenstelling tot de Oostelijke zones waar sprint-, achtervolgings- en ploegkoersen steevast de bovenhand hadden tijdens de pistemeetings brandden deze disciplines in de Westelijke zones op een laag pitje. Stayerswedstrijden vormden hier het leeuwenaandeel der organisaties. Een 40-tal renners beoefende deze discipline bij de profs. De vooroorlogse vedetten Erich Metze[2], Walter Lohmann, Gustav Kilian en Jean Schorn lokten duizenden toeschouwers naar de diverse wielerbanen. Op nieuw stayersbloed was het evenwel wachten tot in de jaren '50. Sommigen voelden zich geroepen, doch ouderdom,

2 Erich Metze, Wereldkampioen halve fond in 1934 en 1938 en winnaar van de Ronde van Duitsland in 1931 liet op 43-jarige leeftijd het leven op 28 juli 1952 na een stayerswedstrijd op de 600 m lange Andreasriedbahn in Erfurt. Bij het ingaan van de laatste ronde van de eerste reeks lag Metze in tweede stelling achter Herbert Gerber. Na de bel opende hij een ultieme aanval op Gerber. Beiden streden zij aan zij voor de zege. Gerber moest de rol van zijn gangmaker Kirchner lossen, terwijl deze zich niet bekommerde om zijn renner en gewoon bleef doorgaan op volle snelheid naast Metze. Bij het uitkomen van de laatste bocht op zowat 100 m van de finish week Kirchner plotseling uit naar de balustrade. Metze's gangmaker, de meer ervaren Werner Schmidt, moest eveneens de uiterste bovenkant van de baan kiezen om een aanrijding te vermijden, doch raakte met het stuur van zijn moto de betonnen afsluiting, verloor zijn evenwicht, raakte zijn moto kwijt en sloeg zelf enkele keren over kop. Metze werd over de balustrade gesmakt en zwaargewond afgevoerd naar het ziekenhuis van Erfurt waar hij dezelfde dag nog overleed aan de opgelopen verwondingen. Hij had kort voordien nog aangekondigd de competitie vaarwel te zeggen, had nog twee contracten lopen en had zijn materiaal al verkocht. De meeste Oost-Duitse gangmakers zoals Kirchner hadden eigenlijk weinig ervaring met de stayerij. Het waren veelal motorsportbeoefenaars die af en toe aangeworven werden om als gangmaker te fungeren, maar onvoldoende kennis hadden van de geheimen van een wielerpiste met alle gevolgen van dien.

gebrek aan routine, slecht materiaal en ontoereikende gangmaking deden de verwachtingen niet inlossen.



Mirke (L)-Preiskeit nationaal kampioen ploegkoers bij de profs in 1947. (Foto Collectie Hans Vandeput)

Het was hoofdzakelijk in Berlijn en op de banen in de Oostzone dat de Zuid- en West-Duitse sprinters aan de bak kwamen, doch het maakte voor het merendeel niets uit. Werden in het Westen op dat ogenblik wegwedstrijden gehouden, waren zij daar steevast van de partij. Wegwedstrijden in de ware zin van het woord waren het echter niet. Het waren rondritten in steden, een soort veredelde criteriums. Hoogtepunten voor het seizoen 1947 waren het in Mannheim ingerichte Duitse criteriumkampioenschap gewonnen door Sepp Berger en de hierboven aangehaalde Grünes Band vom Rhein. Georg Voggenreiter werd nationaal kampioen op de weg alsmede in de snelheid, Heinrich Schwarzer behaalde de titel in de achtervolging, Jean Schorn in de halve fond en Rudi Mirke-Hans Preiskeit in de ploegkoers.

Op 15 november 1947 had te Nürnberg een bijeenkomst plaats tussen een afvaardiging van de Amerikaanse en Britse bezettingszone en organisatoren en vertegenwoordigers van diverse landelijke wielerfederaties en werd een 'Interessengemeinschaft des Deutschen Radsports' gesticht. Doel was zo vlug mogelijk te bepleiten opnieuw deel uit te maken van de Internationale Wielerunie U.C.I., de hoogste gezagdrager binnen de wielerwereld. Op 10 december 1947 had te Köln een vergadering plaats van de Duitse beroepsrenners afkomstig uit de Britse bezettingszone. In alle zones moest volgens gemeenschappelijke standpunten en richtlijnen gewerkt worden. Niettegenstaande er in de eerste naoorlogse jaren wegkoersen en criteriums voor profs in de Oostzone plaatsvonden domineerde hier toch het baanwielrennen. Voornamelijk in Halle an der Saale, Chemnitz en Erfurt waren inrichters te vinden die regelmatig wedstrijden voor profs uitschreven. Profrennen werden echter ook ingericht in Brandenburg, Dresden, Merseburg, Nordhausen, Leipzig, Zwickau, Frost en in Ost-Berlin (stadion Mitte en Neukölnn). Er werden in 1947 door de inrichter van de wedstrijden op de twee laatstgenoemde velodrooms zelfs op het einde van het wielerseizoen gedetailleerde brochures uitgegeven met alle mogelijke uitslagen van alle meetings die er plaatsvonden.

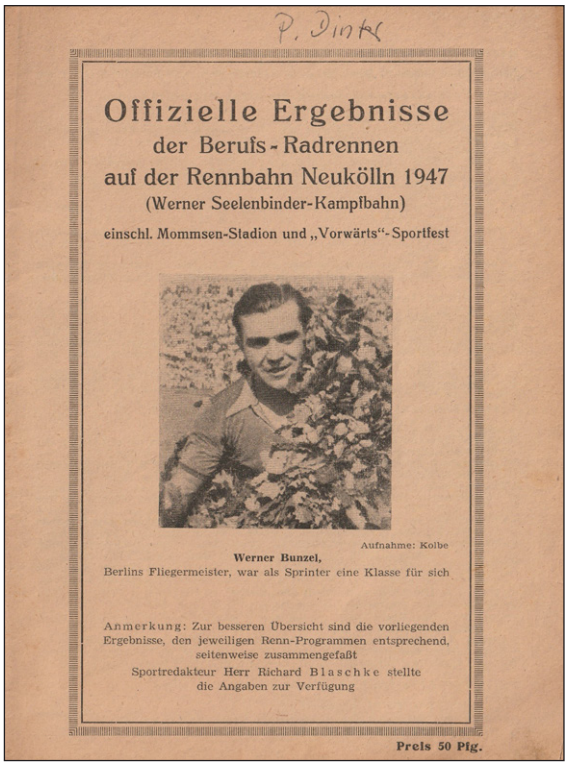
P. Dinter

Offizielle Ergebnisse
der Berufs-Radrennen
auf der Rennbahn Neukölln 1947
(Werner Seelenbinder-Kampfbahn)
einschl. Mommsen-Stadion und „Vorwärts"-Sportfest

Aufnahme: Kolbe

Werner Bunzel,
Berlins Fliegermeister, war als Sprinter eine Klasse für sich

Anmerkung: Zur besseren Übersicht sind die vorliegenden Ergebnisse, den jeweiligen Renn-Programmen entsprechend, seitenweise zusammengefaßt
Sportredakteur Herr Richard Blaschke stellte die Angaben zur Verfügung

Preis 50 Pfg.

Brochure met uitslagen uit 1947.

De financiële ondersteuning van deze wedstrijden kwam voornamelijk van regionale sponsors, die in de eerste jaren overwegend prijzen in natura aanboden. Kledij, worsten, likeuren, gebak tot zelfs een emmer confituur, aangevuld met enkele geldpremies.

Een van de toenmalige hoofdsponsors was Igelit, de Berlijnse firma van Heinz Walter en fabrikant van regenkledij. Walter had een hart voor het veloke en had tussen 1947 en 1949 sporadisch een eigen ploeg onder de naam Igelit-Walter. Ook Werlin, een firma eveneens bedrijvig in dezelfde branche, sponsorde meermaals renners. Een gedeelte van de inkomgelden werd ook verdeeld onder de renners. In regel werd 45 % van deze



De ploeg IGELIT-Walter in 1948. V.l.n.r.: Bernhard Matysiak (zwarte trui), Sepp Berger, Emil Schöpflin, Otto Ziege, sponsor Heinz Walter, Harry Saager, Erich Gölz, Heinrich Schwarzer en Erich Dorn. (Foto Collectie Hans Vandeput)



De ploeg Patria-W.K.C. in 1948. V.l.n.r.: Heinrich Schultenjohann, Philipp Ziegler, Fritz Siefert, Erich Bautz, Otto Schenk (in burger), Oskar Thierbach en Arthur Essing. (Foto Collectie Hans Vandeput)

inkomsten voorbehouden aan de renners, de rest ging naar de organisatoren. Dit bedrag werd opgeschroefd volgens een procentueel aandeel, afhankelijk van de plaats in de uitslag. Hierbij bedroeg het verschil tussen de eerste en de laatste plaats 6 % zodat alle renners een aanvaardbaar bedrag overhielden.

1948

Op 3 januari 1948 vond te Hannover de eerste vergadering plaats van de in Nürnberg verkozen leden van de Interessengemeinschaft des Deutschen Radsports. Hier werden de data voor de Duitse Kampioenschappen bij de profs, seizoen 1948, vastgelegd. Voor de baandisciplines was er een consensus, voor het wegkampioenschap niet. De heer Münzer, voorzitter van de Commissie voor beroepswielrennen in de Oostzone, eiste dat het nationaal kampioenschap op de weg in de Oostzone zou plaatsvinden onder voorwendsel dat de Oostzone alleen al meer profs telde dan de andere bezettingszones samen. Hij voerde als tegenargument eveneens aan dat de diverse organisaties in de Oostzone in 1947 beduidend hoger lagen dan in de andere zones en veel meer toeschouwers lokten en geldelijk veel meer opbrachten dan in de westelijke zones. De messen tussen Oost en West waren geslepen en waren vlijmscherp! Het kwam tot een ongekende rivaliteit tussen beiden in deze materie. De Oostzone had tot dan toe grotere inspanningen geleverd in verband met de organisatie van wedstrijden, zowel op de weg als op de baan. In het Westen was geen enkele firma op dat ogenblik bereid gevonden grote sommen geld te investeren in de organisatie van wielercompetities. Het jaar 1948 zou daar verandering in brengen. De I.R.A. die een 15-tal firma's telde behorende tot de fietsindustrie stond in voor de organisatie van de meeste grotere wedstrijden maar de Duitse wielersport zou nog steeds op zuivere nationale basis beoefend worden. In de Oostzone en Berlijn werden zowat 500 wedstrijden verdeeld over 82 dagen ingericht en waaraan ongeveer 170 profs deelnamen en dit hoofdzakelijk op de wielerbanen. Het waren opnieuw ploegkoersen en sprintwedstrijden die het hoofd van de affiches kleurden en zeer geliefd waren bij de bezoekers. De Berlijners Werner Bünzel en Fritz Jährling traden af en toe ook op in de Amorbahn te München bij dergelijke proeven.

In het jaar 1948 werden 192 profvergunningen uitgereikt, 182 voor verzorgers en 9 aan inrichters. Het bezoekersaantal op de wielerbanen schommelde per wedstrijd tussen de 6000 en 50 000 toeschouwers afhankelijk van de aangeboden capaciteit in de stadions. Voor de Oost-Duitse baankampioenschappen op de wielerbaan Andreasried in Erfurt moesten bezoekers geweigerd worden, zo groot was de belangstelling. De vooroorlogse sterren Erich Metze en Walter Lohmann traden veelvuldig op in de Oost-Duitse velodrooms en hun populariteit kende geen grenzen en zorgde mee voor de grote bezoekersaantallen. Het toelaten van beroepssporters in

de Russische bezettingszone was een historische bijzonderheid en na de stichting van de D.D.R. een doorn in het oog van het Staatsapparaat en werd dan ook door dit orgaan fel bekampt. In het vakblad van de Oost-Duitse Wielerbond, Illustrierter Radsport Express dat als wielertijdschrift eveneens de officiële mededelingen van deze bond bevatte, begon omstreeks dezelfde periode een campagne tegen de beroepswielersport!



Werner Richter, één van de weinige Oost-Duitsers met een West-Duitse sponsor: Dürkopp. (Foto Collectie Hans Vandeput)

Weinig of geen Oost-Duitse renners hadden als prof een contract met een wielerploeg. Deze vorm van sponsoring bestond niet in Oost-Duitsland en later ook niet in de D.D.R. Uitgezonderd enkelingen zoals Werner Richter (Dürkopp), Rudolf Voigt (Rapier) en Hermann Schild (Bismarck en Rabeneick) hadden een voltijdse of tijdelijke overeenkomst met hun West-Duitse wielerploeg. De steeds sterker wordende ideologische opvatting over het beoefenen van sporten in de Russische bezettingszone en later in de D.D.R. leidde tot massieve kritiek over de West-Duitse profsport. Als gevolg hiervan werden de beroepsrenners steeds meer en meer onder druk gezet om zich opnieuw te laten 'amateuriseren'. Deze gebeurtenissen leidden uiteindelijk in 1956 tot de formele ontbinding van de Kommision für Berufsradsport in de D.D.R.

Zoals eerder reeds aangehaald had voornamelijk het baanwielrennen een uitgebreid aanbod aan wedstrijden in zowel Oost- als West-Duitsland. Er werden in de zomer van 1948 niet minder dan 158 wedstrijden ingericht verdeeld over 17 wielerbanen. Vooral de stayerswedstrijden waren zeer populair, voornamelijk in West-Duitsland. Zondag na zondag en ook op vele weekdagen vonden er dikwijls zelfs drie tot vier wedstrijden per dag plaats. Walter Lohmann was de ontegensprekelijke heerser in deze discipline met 37 eerste, 17 tweede, 11 derde, 2 vierde en 2 vijfde plaatsen, gevolgd door Jean Schorn en Gustav Kilian. Naar eigen zeggen won hij wanneer en hoe hij wou!

Dat viel echter niet altijd in de smaak van de duizenden toeschouwers. Meestal zette hij pas op enkele ronden van het einde de eindspurt in om dan met minimale voorsprong de zege weg te kapen voor de neus van zijn tegenstanders wat dan dikwijls onthaald werd op een fluitconcert. Hij kon echter ook met ronden voorsprong winnen en bewees dat voornamelijk tijdens de



Hans Zims, steeds opperbest achter de kleine motoren. (Foto Collectie Hans Vandeput)



Karl-Heinz Kramer, wereldsnelheidsrecord op de fiets. (Foto Collectie Hans Vandeput)

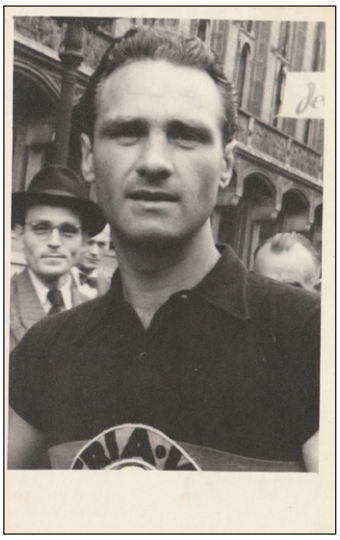

Heinrich Schultenjohann, winnaar van Rund um Berlin 1948. (Foto Collectie Hans Vandeput)



Otto Schenk, nationaal kampioen op de weg bij profs in 1948. (Foto Collectie Hans Vandeput)

nationale kampioenschappen. Naast de wedstrijden achter zware motoren had men ook wedstrijden achter kleine motoren. Het waren handelsmotoren met een minder vermogen waarachter dan eveneens een rol was aangebouwd en waaraan men meestal ook met gewone pistefietsen aan deelnam in plaats van de specifieke stayersfietsen.

Van deze discipline gingen 114 wedstrijden door op 24 verschillende locaties. Dit soort wedstrijden vond plaats op zowel de klassieke wielerbanen met hoge bochten als op vlakke banen zonder verhoogde bochten, assepisten, drafrenbanen, grasbanen en zelfs stratencircuits.

Hans Zims uit Köln ging hier met de meeste zeges aan de haal: 16 maal werd hij uitgeroepen als winnaar en eindigde 12 maal tweede, 3 maal derde en 2 maal vierde, in de rangschikking gevolgd door Karl-Heinz Kramer[3] en Erich Bautz. West-Duitsland nam het leeuwenaandeel der wedstrijden voor zich, 96 tegenover 18 in Oost-Duitsland. In de Westelijke zones hadden in 1948 53 wegwedstrijden plaats voor profs, de etappes van de rittenwedstrijden Grüne Band der I.R.A. en de 3-daagse van Holstein meegerekend.



Fritz Siefert (L) en Werner Holthöfer behoorden bij de betere Duitse profs eind jaren '40, begin jaren '50. (Foto Peters)

De wegwedstrijden waren stilaan terug in opmars met Rund um Köln (Schwarzer), Berlin-Cottbus-Berlin (Preiskeit), Rund um Berlin (Schultenjohann), Schweinfurt-München (Schwarzer) en het nationaal kampioenschap te Bielefeld (Schenk).

Meestal namen nog de vertrouwde namen uit de oudere generatie het voortouw in deze wedstrijden, doch een aantal veelbelovende jongeren zoals Hans Hörmann, Günther Pankoke, Reinhold Steinhilb, Werner Holthöfer, Fritz Siefert, Hubert Schwarzenberg en Otto Ziege openbaarden regelmatig hun kunsten. Terwijl Rund um Berlin verreden werd op 20 juni 1948, overviel de West-Duitse renners van

3 Karl-Heinz Kramer vestigde op 24 april 1951 op de Grenzlandring, rond de stad Wegberg, een nieuw snelheidsrecord op de fiets met een maximumsnelheid van 105,859 km/uur.

de Patria-W.K.C. ploeg de 'Währungsreform'[4]. Hierover getuigde Erich Bautz in Radsport: "Het geld was alleen 's nachts nog iets waard! Er vertrok voor ons geen trein meer vanuit Berlijn naar het Westen. Ons geld was plotseling een onbruikbaar stukje papier geworden. We konden nog vlug enkele broden kopen, maar voor een treinkaartje lukte het van geen kanten. De Reichsmarktijd was voorbij en had ons verrast en D-marken hadden we niet. Laatste uitweg: een telefoongesprek met Hans May, directeur van Patria-W.K.C., de fietsfabriek en sponsor van de gelijknamige profwielerploeg uit Solingen waartoe Bautz en zijn ploegmaten behoorden. May stelde voor de renners per fiets tot Helmstedt te laten rijden. Van daaruit zou hij persoonlijk de renners opwachten met een auto. De Patriarenners kropen opnieuw in het zadel voor een tocht van Berlijn naar Helmstedt. Het was een komisch beeld, die 'Rudel' van renners. Schultenjohann had nog zijn gouden overwinningskrans op zijn rugzak! Aan de zonegrens werden we in ontvangst genomen door Russische militairen. Toen ze vernamen dat we per fiets vanuit Berlijn kwamen stonden ze ons versteld aan te staren. Ze vroegen onze doorlaatbewijzen en namen onze fietsen in beslag om er zelf enkele rondjes mee rond te toeren. Nadien konden we onbezorgd onze weg verderzetten. Aan de andere kant van de wegblokkade in West-Duitsland stond onze baas Hans May ons op te wachten. Hij had werkelijk aan alles gedacht. Koteletten, broodjes, een thermos met warme thee, koeken:



Emil Schöpflin, winnaar van twee ritten in de Grüne Band der I.R.A. in 1948. Zelfs bij de profs waren de fietsen geen 'luxepaardjes' in die periode. Bemerk dat de fiets slechts uitgerust is met één handrem vooraan. De achterrem was van het type terugtraprem: een vrijwielnaaf met rem van het merk Torpedo.
(Foto Collectie Hans Vandeput)



Philipp Hilbert, winnaar van de Grüne Band der I.R.A. in 1948. De versnellingshendel bevindt zich op de bovenbuis van het frame en is een drie-of viergangssysteem ontworpen door Fichtel & Sachs, te vergelijken met het ons beter bekende Britse Sturmey-Archer systeem.
(Foto Collectie Hans Vandeput)

4 De Währungsreform of Grote Geldzuivering: op 20 juni 1948 beslisten de leiders van de Westelijke bezettingszones tot het afschaffen van de Duitse Reichsmark die waardeloos was geworden en het invoeren van de Deutsche Mark (DM). Elk gezinshoofd of privépersoon kon de Reichsmark omwisselen tot een maximum van 40 DM per gezinslid. Voor ondernemingen golden andere regels. Als tegenzet voerden de Sovjetautoriteiten in Berlijn en de Oostzone op 23 juni 1948 de Oostmark in (OM). Het leidde tot ongeziene spanningen tussen de Westelijke en Oostelijke leiders met de 'Blokkade van Berlijn' tot gevolg. Van 26 juni 1948 tot 12 mei 1949 werd alle weg-, trein- en scheepvaartverkeer tussen West-Duitsland en Berlijn onmogelijk gemaakt. West-Berlijn bleef nog enkel toegankelijk via een luchtcorridor: de beroemde Berlijnse Luchtbrug. Deze blokkade leidde ertoe dat de Westelijke geallieerden het initiatief namen tot de oprichting van een West-Duitse Federale Staat op 23 mei 1949: de Bundesrepublik Deutschland (BRD). De Russen volgden met de stichting van de Deutsche Democratische Republik (DDR) op 12 oktober 1949. Duitsland bleef een verdeeld land, verscheurd door ego's en meningsverschillen en niet in staat de eenheid terug te brengen.

het ontbrak ons aan niets als uitgehongerde wezens. We vlogen er op af zoals wolven. Ter afsluiting van dit 'feestmenu' bood Herr May ieder van ons nog een splinternieuw biljet aan van 20 DM. Grote klasse, onze chef"[5]. Met de inrichting van 'Das Grüne Band der I.R.A.' werd opnieuw een soort van Ronde van Duitsland op poten gezet in de Britse, Amerikaanse en Franse bezettingszone. Het was een combinatie van rondritten in steden met van-stad-tot-stadwedstrijden. Dit evenement ging door van 17 september 1948 tot 26 september 1948 tussen Stuttgart en Hamburg. Ziehier de uitslag.

- Dag 1 op 17/09: stadsrondrit te Stuttgart, 70 km: 1ste Hans Hörmann
- Dag 2 op 18/09: Stuttgart-Wiesbaden, 247,7 km: 1ste Günther Pankoke
- Dag 3 op 19/09: stadsrondrit te Wiesbaden, 75 km: 1ste Gerhard Stubbe
- Dag 4 op 20/09: Wiesbaden-Gießen, 97,6 km: 1ste Emil Schöpflin
- gevolgd door een criterium te Gießen, 40 km: 1ste Sepp Berger
- Dag 5 op 21/09: Gießen-Köln, 269 km: 1ste Erich Bautz
- Dag 6 op 22/09: stadsrondrit te Köln, 60 km: 1ste Hans Hörmann
- Dag 7 op 23/09: Köln-Bielefeld, 233,6 km: 1ste Emil Schöpflin
- Dag 8 op 24/09: stadsrondrit te Bielefeld, 64 km: 1ste Sepp Berger
- Dag 9 op 25/09: Bielefeld-Hamburg, 267,1 km: 1ste Erich Bautz
- Dag 10 op 26/09: stadsrondrit te Hamburg, 75 km: 1ste Karl Weimer

Einduitslag:

1. Philipp Hilbert in 42u59'56"
2. Erich Bautz in 43u00'18"
3. Fritz Scheller in 43u01'21"
4. Fritz Siefert in 43u.02'51"
5. Fritz Diederichs in 43u02'54"
6. Emil Schöpflin in 43u08'37"
7. Heinrich Schultenjohann in 43u08'47"
8. Emil Kijewski in 43u08'47"
9. Hans Hörmann in 43u09'52"
10. Sepp Berger in 43u10'17"

44 Duitse renners verdeeld over de merkenploegen Bismarck, Dürkopp, Express, Goldberg, Meister, Rabeneick en Patria-W.K.C. namen er aan deel en 28 beëindigden de wedstrijd.



Ludwig Hörmann, nationaal criteriumkampioen bij de profs in 1948. (Foto Collectie Hans Vandeput)

Das Grüne Band der I.R.A. werd voorafgegaan door de driedaagse van Holstein tussen 10 en 12 september 1948: een combinatie van wedstrijden te Lübeck (winnaar Heiner Kopf), Neumünster (winnaar Philipp Hilbert) en Itzehoe (winnaar Heinz Heuser). Kopf werd hier eindwinnaar. In het nationaal kampioenschap voor profs op de weg ging de zege naar de éénogige Otto Schenk (een gevolg van oorlogskwetsuren) voor Heinrich Schwarzer en Georg Voggenreiter. Ludwig Hörmann haalde het in het nationaal kampioenschap criterium. Het was opnieuw Heinrich

5 Hans May overleed onverwacht op 14 augustus 1950. Zijn dood betekende eveneens het einde van de profploeg Patria-W.K.C. vanaf 1952.

Schwarzer in de achtervolging en Walter Lohmann bij de stayers, terwijl Werner Bünzel de titel wegkaapte in de snelheid en het duo Willi Funda-Herbert Bolte in de ploegkoers.

Op 21 november 1948 werd opnieuw de B.D.R. opgericht: de Bund Deutscher Radfahrer dat de officiële West-Duitse Wielerbond werd.

In 1948 had ook de eerste 'Friedensfahrt' of Vredeswedstrijd plaats[6].



Werner Bünzel, nationaal kampioen snelheid bij de profs in 1948. (Foto: Verlag Schirner)



Willi Funda(L) en Herbert Bolte, nationaal kampioen ploegkoers bij de profs in 1948. (Foto Collectie Hans Vandeput)



August Prosinek winnaar van Warschau-Praag in 1948. (Foto programma XV° Friedensfahrt



Alexander Zoric winnaar van Praag-Warschau in 1948. (Foto programma XV° Friedensfahrt

(wordt vervolgd)

6 De Vredeskoers werd voor de eerste maal ingericht in 1948 en kende bij de eerste uitgave een eigenaardig verloop. Van 1 mei 1948 tot 5 mei 1948 reed men met een selectie van Warschau naar Praag en van 1 mei 1948 tot 9 mei 1948 reed men met een andere selectie in de tegenovergestelde richting van Praag naar Warschau. De selecties werden gevormd door renners uit Polen, Tsjechoslowakije, Bulgarije, Hongarije, Roemenië en Joegoslavië. Het waren de Poolse krant Trybuna Ludu en de Tsjechoslowaakse krant Rude Pravo van de leidende Arbeidspartijen in samenwerking met de Poolse en Tsjechische Wielerbonden die instonden voor de organisatie. Het was in 1950 dat er voor het eerst een Oost-Duitse selectie deelnam en pas in 1956 een West-Duitse. Vanaf 1952 werd de D.D.R. mede-inrichter samen met de Partijkrant Neues Deutschland en kreeg de wedstrijd de naam Warschau-Berlijn-Praag. Deze benaming onderging verscheidene wijzigingen in de loop der jaren samen met het af te leggen traject. Het was ook pas in 1954 dat de Vredeskoers officieel erkend werd door de U.C.I.

Ge hadt erbij moeten zijn .... (9)

Sid en Tom

door Hans Vandeput

In buurgemeente Linden vindt sinds decennia een wielerwedstrijd plaats op de eerste woensdag van de maand augustus. Destijds een wedstrijd voor de categorie 'liefhebbers' wat nu de benaming 'Elite zonder contract' en/of 'Beloften' draagt. In 2005 kwam er een omvangrijk deelnemersveld aan de start, onder wie de Brit Tom Barras met rugnummer 72. Naar jaarlijkse gewoonte nam ik steevast na het vertrek plaats op de Hauwaartsebaan, een nijdige helling met een maximumpercentage van ± 8 % en ± 700 m lang. Bij iedere passage zijn er punten te verdienen voor de bergprijs. Er vormde zich vrij vroeg in de wedstrijd een kopgroep met o.a. Tom Barras. Na enkele doortochten begaf ik mij naar de top van de helling en hoorde aan de overkant van de weg Engels praten. Tot mijn grote verbazing herkende ik Sid Barras, de vader van Tom, en in de jaren '70 van vorige eeuw behorend tot de elite van de Britse profs. Ik stapte op hem af voor een babbeltje.

"Jezus", antwoordde hij, "hoe is het in godsnaam mogelijk dat jij mij hier, in een klein Belgisch dorp in het midden van België herkent?" Ik legde hem uit dat ik van kindsbeen af gepassioneerd was door de wielersport en er veel over verzameld had en zijn resultaten mij bovendien niet onopgemerkt voorbij waren gegaan met o.a. ritwinst in de Tour de Suisse 1973. Het werd een gezellige babbel. Naarmate de wedstrijd vorderde loste zoon Tom uit de kopgroep wat niet naar de zin was van papa Sid. "Hij rijdt niet goed, dat is voor mij het gevolg van een gebrek aan training. Hij verblijft voor het ogenblik als gast bij Roger Hammond in Tervuren. Wacht maar tot na de aankomst. Hij moet niet denken dat ik hem met de wagen tot in Tervuren zal voeren. Neen, hij zal het per fiets moeten doen, een extra training als strafmaat", aldus een misnoegde Sid. En zo geschiedde: Tom Barras vertrok na de wedstrijd in trainingspak, gevolgd door vader Sid in de auto! Verder heb ik van ons gesprek voornamelijk twee zaken onthouden.



Sid Barras indertijd bij Bantel.
(Foto Collectie Hans Vandeput)

1: Sid had een afkeer van Peter Post. In 1974 kwam de sportieve leiding van de ploeg TI-Raleigh in handen van Post. Het was een mix van Nederlanders en Britten. Sid Barras behoorde samen met o.a. landgenoten Bill Nickson , Phil Bayton en Dave Lloyd tot de A-kern van de ploeg. "Tijdens de G.P. d'Antibes, een voorbereidingswedstrijd aan de Azurenkust, eindigde ik 7de en zei Post na afloop dat ik best tevreden was met het resultaat". "Ik niet", zei Post, "het stelt niets voor jongen, alleen winnen telt voor mij", was zijn antwoord. "Ik kreeg een opdoffer van formaat, een morele klap die ik dat voorseizoen nooit te boven kwam. Post haatte ons, de Engelsen. Wij konden niets goed doen in zijn ogen."

2: Op de vraag of hij nooit aanbiedingen kreeg van een buitenlandse ploeg, gezien zijn status in Groot-Brittannië, zei hij: "Toch wel. Vooral Watneys had interesse in mij, met een zeer mooi

aanbod, maar ik verdiende in die tijd zeer goed mijn boterham in het Engelse profcircuit. Vooral de diverse criteriums waren erg lonend, met een mooi startgeld en lucratieve premies die ervoor zorgden dat er een extra dik beleg op de boterham kwam. Dus waarom zou ik mij gewaagd hebben aan een buitenlands avontuur? Ik deed het dan toch in 1974 bij TI-Raleigh en heb het mij altijd beklaagd". Tot zover Super Sid, destijds zijn bijnaam in het Britse wielerwereldje[1].

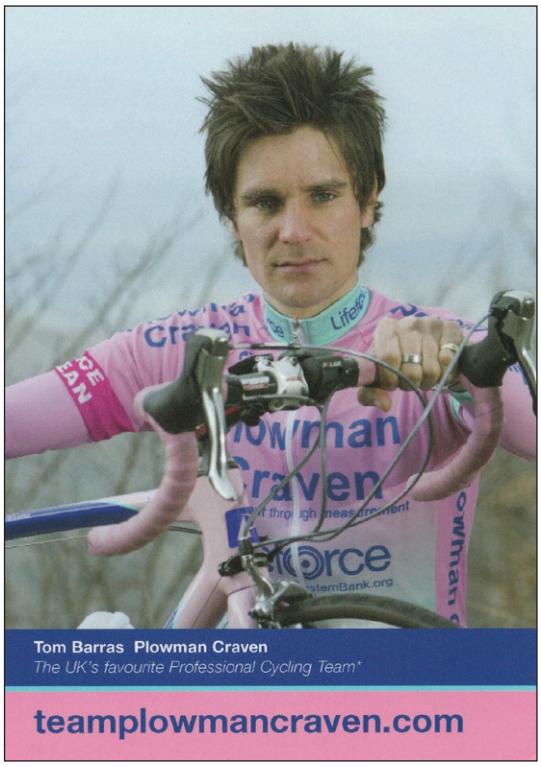

Zoon Barras probeert in de voetsporen van vader Sid carrière te maken.

1 Misschien kunnen we Post geen ongelijk geven in dit verhaal. Barras was waarschijnlijk te weinig ambitieus gezien zijn makkelijke zeges in Groot-Brittannië, gepaard gaande met mooi geldgewin. De andere Britten hadden te weinig inhoud, niet goed genoeg om zich te meten met de meer ervaren continentale profs en ook niet al te ambitieus. Maar Raleigh was een Britse sponsor en hield er blijkbaar aan om in dat eerste seizoen onder leiding van Post ook een aantal Britten op te stellen in de hoop van onder zijn leiding hen in de keiharde wereld van het continentale wielerbestel te kunnen laten aarden. Na 1974 werd trouwens de inbreng van Britse renners in de ploeg Raleigh sterk afgebouwd.

ROKADO (deel 6: 1976 en slot)

Alle Märchen gehen zu Ende

Aan alle sprookjes komt een einde

door Jan De Smet

tekeningen Jan Soens

Voorbeschouwingen

Eind 1975 hadden Maes★Pils en ROKADO een overeenkomst bereikt voor het oprichten van een nieuwe ploeg. Albert De Kimpe zou met Wim Poot als assistent het team leiden. Ook Jef Braeckevelt was min of meer betrokken. Ze stelden de ploeg voor op 15 januari in Kortrijk. André Dierickx zou de kopman worden. Met als beschermde renners Walter Planckaert en Staf Vanroosbroeck. Naast deze renners waren ook Willy Planckaert, de broers Lieven en Geert Malfait, Luc Dhondt, Willy Abbeloos, Willy Van Malderghem, Serge Vandaele, Ludo Van Stayen, José Vanackere, Roger Jochmans, Hervé Vermeeren en de ex-ROKADO's Eric Van de Wiele en Ghislain Van Landeghem lid van de ploeg. Ook de Duitsers Karl-Heinz Küster en Udo Hempel waren er bij evenals de Fransman André Mollet. De Duitser Karl-Heinz Bohnen, die als amateur regelmatig in België kwam rijden en ondertussen zijn studies als landmeter voltooide, was samen met de Belg Jean-Pierre Sterckx de enige neoprof. Op dat ogenblik dus 21 renners. Ook junior Eddy Planckaert werd materieel ondersteund door Maes★Pils-ROKADO[1]. De renners stonden allen onder contract bij de brouwerij Maes, maar Herr Kahl had, dank zij een forse financiële steun[2], kunnen bereiken dat de naam van zijn firma op de truien verscheen en dat de kleuren van ROKADO behouden bleven zij het dat het blauw eerder Maes★Pils-blauw geworden.

1 In de pers verscheen het volgende: "Het wekte wel enige verbazing op de voorstelling van deze wielergroep ook Eddy Planckaert aan te treffen. De benjamin van de fietsende Planckaerts, die toch nog maar junior was, kwam eveneens een trainingspak en fonkelnieuwe fiets afhalen. "Het is door mijn broers Willy en Walter gekomen dat ik voor deze voorstelling ben uitgenodigd." Niettemin een stunt van de heren Maes en Kahl om publiciteit met de tweevoudige nationale nieuwelingenkampioen te voeren. Want kleine Eddy is toch de grote kandidaat om het wereldkampioenschap voor junioren te winnen, dat voor de eerste keer in de geschiedenis in België zal verreden worden."
N.v.d.a. (1): Het was nog maar het tweede wereldkampioenschap voor junioren (volgens Het Belang van Limburg de derde keer). Het eerste werd gewonnen door de Italiaan Roberto Visentini, de latere winnaar van de Giro d'Italia 1986.
N.v.d.a. (2): De Belgische selectie bestond uit Luc Colijn (14de), Etienne De Wilde (opg.), Marc Haverhals (44ste), Bernard Huyghe (6de), Kurt Dockx (10de) en Jan Nevens (21ste). De Nederlander Roland Bessems won op 4 juli 1976.
2 Volgens Wielersport jaargang 25 nr. 4 van 19 februari 1976 p. 12 bedroeg de kostprijs van de ploeg ± 625 000 NLG wat toen overeen kwam met ± 9 500 000 BEF (https://www.cbs.nl/nl-nl/cijfers/detail/7139SHFO). Daarvan waren 385 000 NLG (± 5 850 000 BEF) voor de rekening van Maes★Pils en 240 000 NLG (± 3 650 000 BEF) voor rekening van ROKADO. De toenmalige 625 000 NLG is volgens (https://www.cbs.nl/nl-nl/onze-diensten/leren-met-het-cbs/gereedschappen/prijzen-toen-en-nu) nu ± 965 281 € waard.







Kopman André Dierickx en schaduwkopmannen Walter Planckaert en Staf Vanroosbroeck. (Foto's Eigen collectie)

Kopman André Dierickx stelde direct bijzonder strenge eisen. Iedereen die buiten de schreef fietste zou eruit gaan, maar wie voor hem werkte zou goed betaald worden. Alles stond op papier en was door de renners ondertekend. André Dierickx had beslist dat hij bij winst of verlies alle prijzen en premies zou verdelen onder de renners die tijdens de koers voor hem gewerkt hadden. Iedere renner die over hersens beschikte wist bijgevolg welke baat hij bij deze overeenkomst had. Of dezelfde regeling gold bij winst van Walter Planckaert kon niet achterhaald worden. Maar gezien het succesrijke seizoen dat Walter zou rijden, had het belangrijk kunnen zijn. Gelukkig voor Dierickx redde Walter Planckaert in het voorseizoen de meubelen, anders zou zijn uitspraak die hij deed in Sport' 70 Jaargang 25 nr.2 "Als je in het voorseizoen niet presteert worden de ploegmaats zenuwachtig. En dan kunnen er in de ploeg conflicten ontstaan. Dat wil ik ten allen prijze vermijden.", wel eens waarheid kunnen geworden zijn. Walter Planckaert had het in hetzelfde nummer nog over zijn conflict met Frans Verbeeck: "Ik had geregeld ruzie met Verbeeck. Dat werd dan wel uitgepraat, maar er bleef altijd wel iets van hangen." En dus was Walter blij dat er nu duidelijke afspraken waren.



Ploegvoorstelling in Kortrijk. (Foto Het Belang van Limburg)





Ex-Rokado's Karl-Heinz Küster, Eric Van de Wiele en Ghislain Van Landeghem. (Foto's Eigen collectie)




De twee neo-profs Karl-Heinz Bohnen en Jean-Pierre Sterckx. (Foto's Eigen collectie)

Wat het programma van de ploeg betrof, alles werd gezet op de klassiekers en kleine ronden.

Er was geen Tour, Giro of Vuelta voorzien. Wel stond de deelneming vast aan de Tour de Belgique, de Quatre Jours de Dunkerque, de Tour de Suisse, de Midi Libre en het Critérium du Dauphiné Libéré. De gezamenlijke trainingen van de groep zouden driemaal per week doorgaan te Waregem op het parcours waar in 1957 het wereldkampioenschap werd verreden. Op 18 februari zou de ploeg dan afreizen naar de Azurenkust waar vijf wedstrijden zouden betwist worden.

"André Dierickx heeft me als renner steeds de meeste vreugde verschaft. Aan hem beleefde ik meer plezier dan aan al mijn gewezen renners samen", zei Herr Kahl. "Alhoewel hij bijzonder zwak omringd was wist André een denderend seizoen 1975 te rijden dat hem o.a. overwinningen opleverde in Liège-Ligny en de Flèche Wallonne."

"Het ruikt misschien naar grootspraak, maar in feite had ik, ondanks dat ik enkel maar op de hulp van Ghislain Van Landeghem en Eric Van de Wiele kon rekenen, vier klassiekers kunnen winnen", voegde André Dierickx eraan toe. "Herinner u hoe ik in Gent-Wevelgem met Swerts tot op 1 kilometer van het spandoek voorop lag. Het tempo viel plots stil omdat Roger niet wenste door te gaan uit schrik toch te worden geklopt. Wij werden dus ingelopen. Neem dan Paris-Bruxelles. Op het ogenblik dat Merckx de spurt aantrekt en Maertens en ik ons op gang

trekken, word ik gehinderd door een motorrijder van de televisie. Ik kon er een kruis over maken. En tenslotte Tours-Versailles waar ik met Thurau gans de finale beheers en pas op de omloop zelf te Versailles werd ingelopen omdat de Duitser er doorzat."

"Men zegt dat ik een slecht karakter heb en dat het daarom is dat ik al zoveel werkgevers had. Niets van. Wie me kent weet dat ik allesbehalve een ruziemaker ben. Dat ik mijn mening durf zeggen? Toch normaal zeker, want iemand die geen mening heeft is volgens mij niet volwassen."



André Dierickx. (Foto Sport 70)

De Planckaert-brothers hebben weer de glimlach

(Het Belang van Limburg 16 januari 1976)

"Bij de Planckaerts te Nevele is een koersfiets belangrijker dan een tafel, een stoel of bed. Willy, Walter en Eddy hebben als renner al behoorlijk hun strepen verdiend. Eerstgenoemde is bijna aan zijn eindpunt[3]. Walter kan zijn carrière nog een nieuwe dimensie geven en Eddy is de coming-man, de benjamin waarvan kenners getuigen dat hij zijn oudere broers zal overtreffen.

Voor alle drie betekent 1976 een zeer belangrijk jaar. Dat vertelden ze ons te Kortrijk op de voorstelling van de ploeg Maes-ROKADO.



Willy, Eddy en Walter Planckaert. (Foto Het Belang van Limburg)

3 Willy Planckaert zou tot in 1984 blijven koersen. De laatste jaren weliswaar met een privésponsor. Hij behaalde zijn laatste overwinning in het criterium van Diksmuide in 1981.

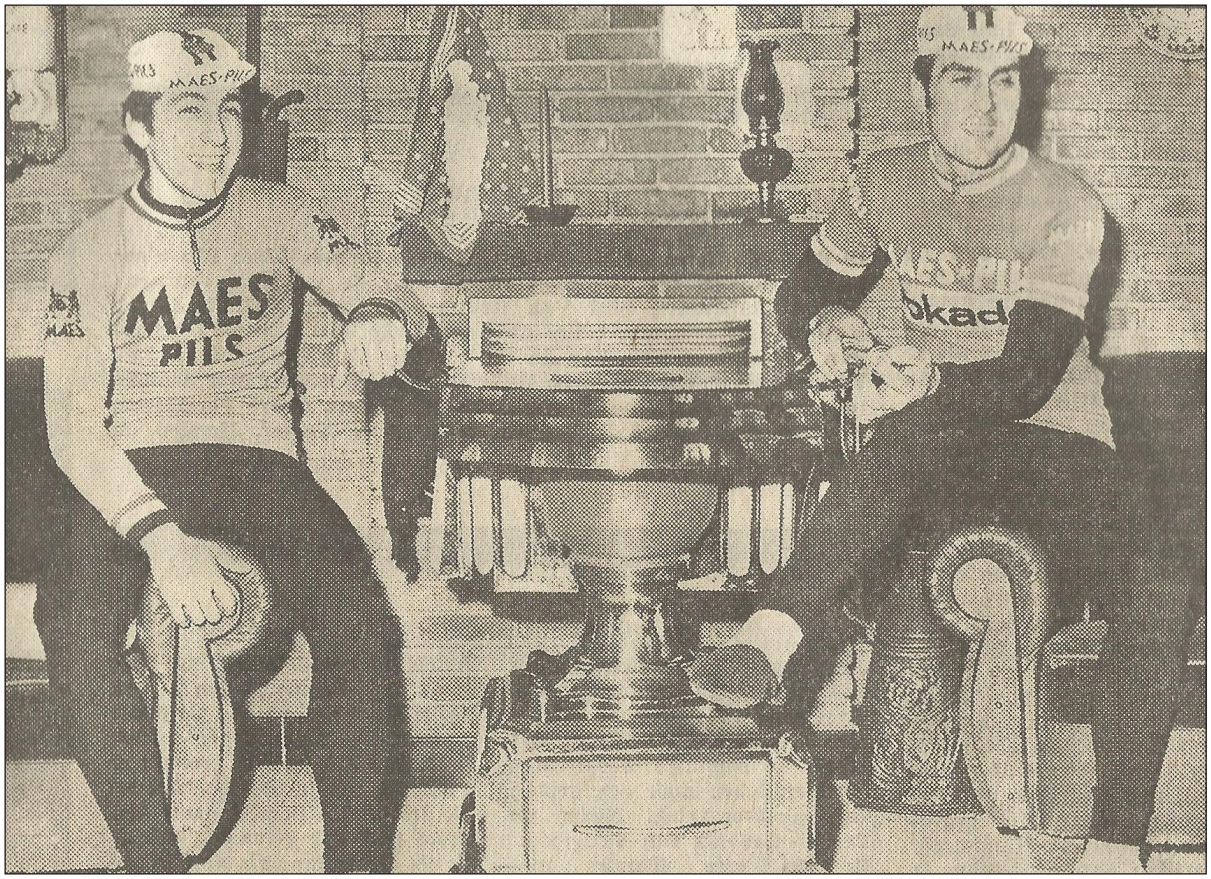

Eddy en Walter Planckaert bij de Leuvense stoof. (Foto Sport '70)

"Het voorbije seizoen was voor mij de grootste tegenvaller uit mijn loopbaan", aldus Walter. "Nadat ik in 1974 toch zeer goede uitslagen had behaald, wilde ik vorig jaar volledig doorbreken. Het werd een grote ontgoocheling. Wegens een heelkundige ingreep aan de amandelen had ik het seizoen niet te best kunnen voorbereiden. Ik geraakte moeilijk op dreef en de beoogde resultaten bleven dan ook uit." Walter (27 jaar) behaalde niettemin nog 7 overwinningen (n.v.d.a.: waaronder een rit in de Tirreno-Adriatico). Hij werd bovendien tweede in het nationale kampioenschap te Mettet.

"Een overwinning te Mettet had mijn seizoen nog kunnen redden. De verstandhouding met Verbeeck was die dag opperbest. Ik mocht ongestoord mijn kans gaan. Toen ik mijn hand reeds naar de driekleur uitstak, flitste die sakkerse Teirlinck me nog voorbij. Ik had in de grond kunnen zinken van spijt." Het is een publiek geheim dat het tussen Walter Planckaert en kopman Frans Verbeeck niet al te best vlotte vorig jaar. Nu hun wegen uit elkaar gingen hoopt Planckaert aan de zijde van Dierickx wat meer armslag te krijgen.

MET WILLY

Wie Walter ook terug zal vinden in zijn formatie is broer Willy, die intussen 31 jaar geworden is en die in 1964 zo formidabel bij de liefhebbers debuteerde[4], dat zijn tweede plaats achter Merckx in het wereldkampioenschap te Sallanches, nog in ieders geheugen ligt. Willy ging op dat élan verder en werd winnaar op punten in de Tour. Toen begon zijn teruggang. Wegens ziekte bereikte hij tot in 1973 zijn normaal rendement niet meer. Toen kwam plots de wederopstanding met ritoverwinningen in Duinkerke, Luxemburg en.... een derde plaats in het kampioenschap van België te Soumagne. Trouwens, was die wedstrijd één kilometer langer geweest, dan was Willy nog voorbij Verbeeck en Merckx gesneld, zo krachtig reed

4 Dit klopt natuurlijk niet. Willy Planckaert was al in 1962 liefhebber.

hij in de ultieme meters. Nadien bleef Willy weer hangen, alhoewel hij ook vorig jaar nog 6 tuilen (waaronder een veldrit in Zele) naar huis bracht. “Toch was het voor mij een verloren seizoen. Er heerste in de ploeg (IJsboerke-Colner) niet de minste organisatie, van ploeggeest was evenmin sprake. De bazen zetten alles op de jongeren zonder zich af te vragen of die jongeren wel in staat waren om de taak van ‘de ouderen’ over te nemen.” Persoonlijke ambities koestert Willy niet meer. “Ik ben al blij dat ik nog in een goede formatie ben terechtgekomen. En ik twijfel er ook niet aan dat ik nog goede diensten zal kunnen bewijzen aan kopman Dierickx.”

DE BENJAMIN

Jongste lid van de Planckaert-brothers is Eddy. Twee jaar tereke won hij meer dan vijftig wedstrijden bij de nieuwelingen, hij kroonde zich tevens tot tweevoudig nationaal kampioen in deze categorie, een unicum in de Belgische wielergeschiedenis. Volgend seizoen start Eddy bij de juniores[5]. Ook daar zal hij de te kloppen man zijn. Zijn naam wordt nu reeds vernoemd als mogelijk winnaar van het wereldkampioenschap dat in juli te Gooik wordt verreden. “Hola, niet overdrijven”, merkt Eddy op. “Als ge me kandidaat maakt voor de nationale titel bij de juniores ben ik nog akkoord[6]. Maar een wereldkampioenschap is toch nog wat anders.””



André Dierickx niet als veldrijder maar wel volop aan het trainen. (Foto Sport ’70)

Ondertussen hadden zich al een aantal renners in het veld onderscheiden. Walter Planckaert had in veldritten een 5de en 6de plaats behaald en op het Belgisch kampioenschap in Overijse, gewonnen door Marc De Block, eindigde hij 10de. Luc Dhondt was in datzelfde kampioenschap 16de, Lieven Malfait gaf op.

5 In zijn eerste jaar als junior won Eddy Planckaert 33 maal.
6 Marc Haverhals werd Belgisch kampioen. Eddy Planckaert werd 27ste.

Op 12 februari werd in de pers vermeld dat de Nederlander Bennie Ceulen, het zekere voor het onzekere koos en niet langer zou wachten op een contract bij de ploeg van Ton Vissers[7]. Hij tekende bij Maes★Pils-ROKADO.

De Zuid-Franse campagne was geen daverend succes. Een 9de en 10de plaats in Saint-Tropez voor respectievelijk Walter Planckaert en Serge Vandaele waren de beste resultaten. Het hoefde ook niet. Deze wedstrijden waren bedoeld als voorbereiding voor o.a. de Belgische openingskoers de Omloop Het Volk. Erger was dat na vier dagen André Dierickx met 'griep' naar huis terugkeerde. Het zou een pechvol seizoen worden voor André, maar dat wist hij toen nog niet.

Voorjaarswedstrijden

Maes★Pils-ROKADO stond aan de start van de Omloop Het Volk met André Dierickx, ondanks zijn onderbroken voorbereiding, Willy Abbeloos, Luc Dhondt, Lieven Malfait, Walter Planckaert, Ludo Van Staeyen, Willy Planckaert, André Mollet, Serge Vandaele, Ghislain Van Landeghem, Staf Vanroosbroeck en Karl-Heinz Küster.

Willem Peeters won de wedstrijd met 6" voorsprong op Hennie Kuiper. Op 1'04" won Patrick Sercu de sprint van een achtervolgend groepje van 22 waarbij hij respectievelijk Walter Planckaert en Eric Leman klopte. André Dierickx eindigde 16de, André Mollet ex aequo 31ste.

De dag erna was er traditiegetrouw Kuurne-Brussel-Kuurne. Daarin was Sus Verhaegen de beste. Op 50" versloeg Franky De Gendt Hervé Vermeeren voor de tweede plaats. Walter Planckaert eindigde opnieuw als 4de, als winnaar van de pelotonsprint waarin Eric Leman 3de en Patrick Sercu 6de werden. Verder ook nog in het peloton Geert Malfait (15de), Lieven Malfait (17de), André Dierickx (23ste), André Mollet (27ste) en Serge Vandaele (29ste).

Naast Kuurne-Brussel-Kuurne was er op de tweede dag van het Belgische seizoen ook altijd de Ronde van Limburg. Staf Vanroosbroeck en Eric Van de Wiele behaalden er respectievelijk de 7de en 8ste plaats in een massasprint gewonnen door de ploegmaat van Eddy Merckx, Frans Van Looy.

Maes★Pils-ROKADO nam deel aan Tirreno-Adriatico (12-16 maart) met Walter en Willy Planckaert, André Dierickx, Ghislain Van Landeghem, André Mollet, Staf Vanroosbroeck, Ludo Van Staeyen, Serge Vandaele, Willy Abbeloos en Lieven Malfait[8]. In de eerste rit eindigde Walter Planckaert 3de, geklopt in de spurt om de tweede plaats door Roger De Vlaeminck op 14" van Giuseppe Perletto, maar voor Eddy Merckx. In rit 4 werd Walter weer geklopt door Roger De Vlaeminck in de sprint voor de overwinning. Rik Van Linden werd derde.

Rit 5a leverde opnieuw een sprint op waarbij Walter 4de werd na Rik Van Linden, Roger De Vlaeminck en Walter Godefroot maar voor Pierino Gavazzi en Marino Basso, toch ook geen pannenkoeken. Op het einde van de Tirreno-Adriatico sukkelde Dierickx met een bronchitis. Het werd voor hem stilaan de processie van Echternach. Na elke terugkomst een terugval.

---

7 Eind 1975 was de naam van deze op te richten ploeg nog Zoppas-Rossin, begin 1976 werd het Zoppas-Splendor. Eind februari kwam er echter een kink in de kabel. Ton Vissers zou niet als ploegleider van de nieuwe wielerploeg Zoppas-Splendor optreden. Niet alleen onthield de B.W.B. hem een licentie als ploegleider/manager voor het wielerseizoen 1976, maar bovendien adviseerde de Belgische Wielerbond de K.N.W.U. tegen Vissers dezelfde sanctie te nemen. Het besluit van de B.W.B. om Vissers op een dood spoor te zetten, werd genomen na zware druk van Sporta, de vereniging/syndicaat die in de loop der jaren in de hoogste B.W.B.-kringen veel ontzag en vertrouwen verwierf. De Belgische wielerbond, toch al verveeld met de nasleep van de Alsaver-affaire met als gevolg daarvan een groot aantal klachten tegen Ton Vissers, besloot het advies van Sporta op te volgen en zette voor Vissers het sein op rood (voor meer details: 'Achteraan in het peloton moet er ook reclame zijn', door Jan De Smet (2015) pp. 160 en 169, te verkrijgen bij de auteur).

8 Mémoire du Cyclisme geeft ten onrechte Geert Malfait als deelnemer. Geert Malfait reed trouwens op 14 maart in Ichtegem.



De ploeg aan de start van een rit in de Tirreno-Adriatico (Foto Cicli Berlinetta)

Het was door de ziekte van Dierickx duidelijk dat hij niet de kopman voor Milano-Sanremo kon zijn. Walter Planckaert was wel in topvorm en werd dus als te beschermen renner aangeduid. Walter was rap in de sprint, echter niet zo rap als zijn broer in zijn hoogdagen. Maar hier in de Tirreno-Adriatico had hij al aangetoond zijn mannetje te kunnen staan tussen topsprinters zoals Roger De Vlaeminck, Rik Van Linden, Marino Basso, Pierino Gavazzi en Walter Godefroot. In België had hij al aangetoond dat hij ook Eric Leman en Patrick Sercu aankon.



Walter Planckaert geklopt door Roger De Vlaeminck voor de 2de plaats in de 1ste rit van de Tirreno-Adriatico. (Foto Het Belang van Limburg)

Tijdens de Tirreno-Adriatico was er op het thuisfront op 14 maart de wedstrijd in Ichtegem. De Maes★Pils-ROKADO's eindigden met vier in de top tien. Geert Malfait werd 4de, Karl-Heinz Bohnen 5de, Luc Dhondt 9de en Hervé Vermeeren 10de. Willy Van Malderghem werd nog 13de, Bennie Ceulen 19de, José Vanackere 26ste en Eric Van de Wiele 28ste. De wedstrijd werd gewonnen door Christian Debuysschere.

Maes★Pils-ROKADO schreef zich in voor Milano-Sanremo met André Dierickx, Walter en Willy Planckaert, André Mollet, Lieven Malfait, Staf Vanroosbroeck, Willy Abbeloos, Serge Vandaele, Ludo Van Staeyen en Karl-Heinz Küster. Kopman André Dierickx gaf echter, zoals eerder aangegeven sukkelend met een bronchitis, forfait.

De wedstrijd werd gereden met een forse rugwind hetgeen er voor zorgde dat er zo goed als geen aanvallen waren. De Capo Mele en de Capo Cervo brachten evenmin een scheiding in het peloton. Pas tijdens de beklimming van de Capo Berta kwam er strijd. Eddy Merckx viel aan, Roger De Vlaeminck volgde en tenslotte sloot Francesco Moser aan. Later kwamen bij dit drietal ook Rik Van Linden, Walter Godefroot, Patrick Sercu, Freddy Maertens, Luc Leman, Wilfried Wesemael, Jean-Luc Vandenbroucke, Michel Laurent, Vladimiro Panizza, Gerrie Knetemann, Gibi Baronchelli en, man in vorm, Walter Planckaert.

Dit groepje van 15 denderde richting Sanremo. Op 20 km van de meet probeerde Merckx een eerste maal weg te geraken. Hij werd gecounterd door Freddy Maertens en Roger De Vlaeminck. Op 15 km van het einde probeerde hij opnieuw, deze keer was het Panizza die reageerde. Op

10 km van de aankomst was de derde keer de goede keer. Enkel Jean-Luc Vandenbroucke kon aanklampen en samen reden ze naar de Poggio. Op de top waren ze zo goed als uit de greep van de achtervolgers ondanks een reactie van Michel Laurent en Vladimiro Panizza.

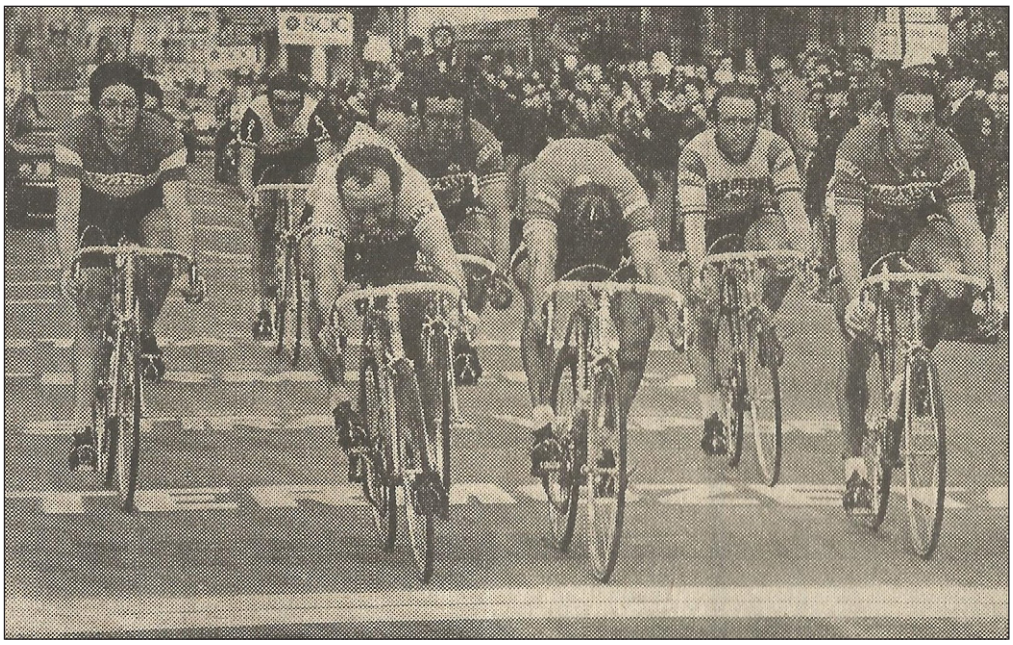

Walter Planckaert wordt 5de in Milano-Sanremo. (Foto Sport '70)

Merckx had geen enkele moeite om Vandenbroucke te verslaan in de sprint en behaalde zijn 7de overwinning, een record, in Milano-Sanremo. Panizza werd derde op 28", Laurent 4de op 31" en Walter Planckaert versloeg de rest van de groep voor de 5de plaats op 33". Van Linden werd 6de, Sercu 7de, De Vlaeminck 8ste, Moser 9de en Godefroot 10de.

Achteraf werd Vandenbroucke nog gedeclasseerd wegens doping en werd Panizza officieel tweede. In de uitslag vinden we verder nog Lieven Malfait op de 15de plaats en in dezelfde tijd van Walter Planckaert[9] en Ludo Van Staeyen op de 25ste plaats. Andere ploegmaten kunnen geëindigd zijn in het groepje van 43 renners die wel reglementair de streep bereikten, maar niet geklasseerd werden.

De dag erop, 20 maart, waren er in België al opnieuw twee wedstrijden. Enerzijds de E3-Prijs Harelbeke en de B-wedstrijd Harelbeke-Poperinge-Harelbeke. En de dag daarna waren er de Flèche Brabançonne en Dwars door België in Waregem.

Maes★Pils-ROKADO stond aan de start van drie van de vier wedstrijden. Enkel de Flèche Brabançonne werd niet gereden. Het werd een succesvol weekend met drie overwinningen. Walter Planckaert won de E3-Prijs Harelbeke, broer Willy won Dwars door België en Eric Van de Wiele won Harelbeke-Poperinge-Harelbeke. De nul werd direct ferm weggeveegd van de zegetabel.

De E3-Prijs Harelbeke was boeiend en had heel wat verrassingen in petto. Na amper twintig kilometer koers ontvluchtten zestien renners het peloton en dat was meteen de goede ontsnapping. Die zestien waren: Walter Godefroot, André Delcroix, Ronny Van de Vyver,

9 Dit is op basis van de uitslag zoals gegeven in het boek 'H.S. N° 10 Les 90 ans de Milan-San Remo, Michel Dargenton, uitgegeven door Coups de Pédales, 1997, p. 166'. Het zou betekenen dat Lieven Malfait deel uitmaakte van de 15 ontsnapten want nr. 16, Jacques Esclassan, eindigde op 3'40". Was er misschien een verwisseling gebeurd tussen Malfait en Maertens? De uitslagen in Het Belang van Limburg en de Gazet van Antwerpen brengen echter licht. Lieven Malfait eindigde wel degelijk als 15de maar op 3'40". Freddy Maertens, de 15de renner van de ontsnapping kreeg tijdens de afdaling van de Poggio een klapband en beëindigde de wedstrijd niet.



Jef Braekevelt en Albert De Kimpe ergens in Italië. (Foto Jan De Smet)

Arthur Van de Vyver, Daniel Verplancke, Pol Verschuere, Lieven Malfait, Walter Planckaert, Ludo Van Staeyen, Luc Dhondt, Alain Kaye, Eric Leman, Theo Smit, Roger De Vlaeminck, Willy De Geest en Ronald De Witte. Direct al vier renners van Maes★Pils-ROKADO. Opmerkelijk was zeker de afwezigheid van Freddy Maertens en Frans Verbeeck. Eerstgenoemde poogde nog de bres te dichten, maar De Vlaeminck, Planckaert, Godefroot en hun respectievelijke ploegmaats hielden er zo een vaart op na, dat Freddy vijftig meter te kort kwam. Hij zou trouwens na 150 kilometer de strijd staken. De zestien leiders verstonden elkaar bijzonder goed en dat weerspiegelde zich in de voorsprong. Na vijftig kilometer bedroeg die 1'45"; na 100 km was die aangedikt tot 4' en na 140 km tot 7'. Toen was de kopgroep, die intussen Malfait wegens pech had verloren, in de bergzone aanbeland en kon de afvallingsrit beginnen.



De goede ontsnapping wordt gevormd. Daniël Verplancke leidt voor Roger De Vlaeminck, Walter Planckaert, Pol Verschuere en Ronny Van de Vyver. (Foto Het Belang van Limburg)

Ondertussen was in de achtergrond een tegenreactie opgezet door Frans Verbeeck, Roy Schuiten, Ferdinand Bracke, Joop Zoetemelk, Pol Lannoo, Willy In 't Ven, Giovanni Jiménez en Joseph Bruyère, maar die werd vooralsnog niet ernstig genomen. Bij de beklimming van de Kwaremont werd het leidersgroepje flink door elkaar gerammeld. Vooraan bleven nog zeven renners over: Godefroot, Ronny Van de Vyver, Verplancke, Verschuere, Planckaert, Eric Leman en Roger De Vlaeminck. Op het Vossenhol te Tiegem viel vooraan nog Verschuere weg en waren de achtervolgers genaderd tot op 3 minuten. Helaas kwam Verbeeck bij de opposanten ten val en moest opgeven.

Dit brak een beetje de veer bij de achtervolgers, en dat was mogelijk ook de oorzaak dat van een hergroepering geen sprake meer was. Niettemin voelden in de eerste gelederen enkele

renners de dreiging. Vooral Godefroot en Planckaert. Op het einde probeerden zij om beurt weg te komen, maar Verplancke reed de kloof telkens dicht. Tien kilometer voor het spandoek lukten zij toch in hun opzet. Zij flitsten uit het kopgroepje weg en niemand had nog de macht te reageren, ook niet De Vlaeminck. In de kleine rondjes werden de twee Walters nog het slachtoffer van een kleine wegvergissing, die hun bijna de zege kostte. Gelukkig werd alles tijdig hersteld en na een ware surplace zette Godefroot uiteindelijk de spurt in. Met ontstellend gemak werd hij door Planckaert overstoken.

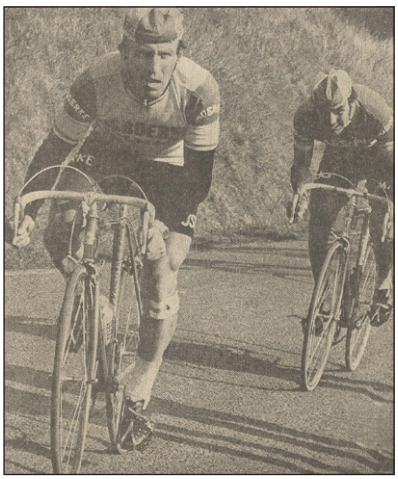

De twee sterkste rijden weg.
(Foto Sport '70)

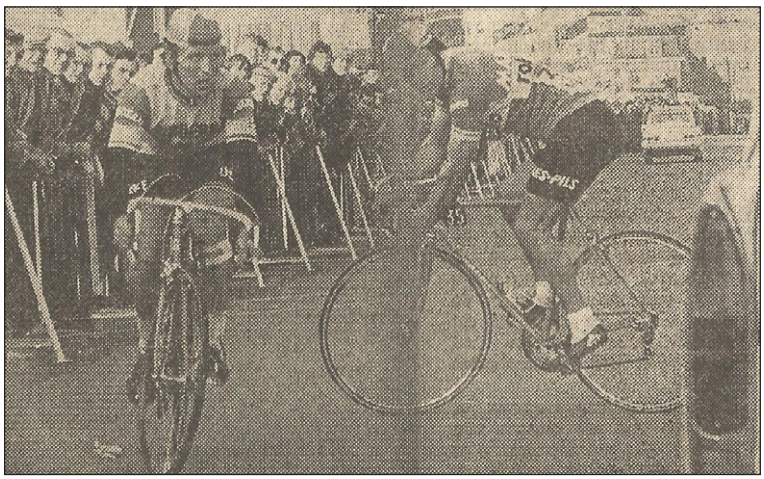

Een wegvergissing dreigt roet in het eten te gooien. (Foto Sport '70)

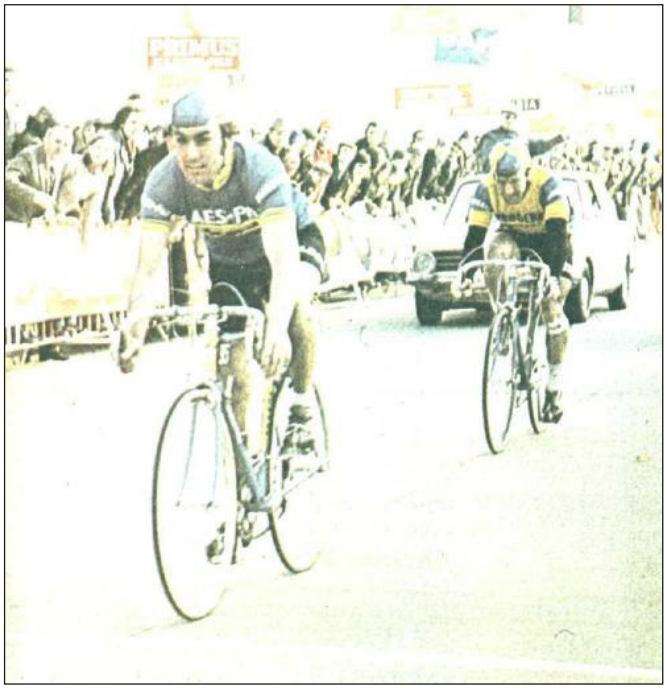

Walter Planckaert haalt het gemakkelijk van Walter Godefroot.
(Foto Het Belang van Limburg)

PLANCKAERT WIST WAAR HET ZOU GEBEUREN

(Het Belang van Limburg 22 maart 1976)

"Walter Planckaert, voor het vertrek lichtjes ontstemd omdat hij in de uitslag van Milano-Sanremo slechts zevende stond gerangschikt in plaats van vijfde, was natuurlijk opgetogen met zijn eerste zege. "Ik ken die koers hier op mijn duimpje. Ik had ook voorzien dat met de felle zijwind een vroege beslissing zou vallen. Daarom had ik mijn ploegmaats aangemaand in de mate van het mogelijke vooraan te fietsen. Malfait, Van Staeyen en Dhondt hadden die raad goed in hun oren geknoopt en lieten zich niet verrassen. Zij hebben flink voor me gewerkt. Zelf voelde ik me bijzonder sterk. Op elke helling kwam ik met ruim verschil eerste toe. In de spurt vreesde ik Godefroot niet.""

Walter Planckaert behaalde niet de eerste overwinning voor Maes★Pils-ROKADO. Die eer was weggelegd voor Eric Van de Wiele die in hetzelfde Harelbeke voor de aankomst van de 'grote' koers, de B-wedstrijd Harelbeke-Poperinge-Harelbeke won. Het dient gezegd dat er amper 36 renners aan de start stonden. De beperkte deelnemersgroep kon daarbij maar weinig animo brengen. De wedstrijd viel, zoals bij de E3-Prijs, vrij vlug in een plooi. De renners waren nog niet zo lang de baan opgestuurd of een groep van 20 man nestelde zich vooraan. Het tempo werd door hen opgedreven. Zo hoog zelfs, dat Ben Janbroers het niet meester kon. Anders was het gesteld met Miel Gysemans die wegens tegenslag achteropgeraakte maar knap terugkeerde. Intussen naderde men de Vlaamse bergen en het tempo bleef bijzonder hoog zodat niemand bekwaam was om iets te forceren. Op die zovele toppen was het steeds Geert Malfait die het commando in handen nam. Geert Malfait en Benny Schepmans konden zich los werken uit de kopgroep van 19 en dit samen met Eric Van de Wiele, Miel Gysemans, Benoni Michiels, Jean Van der Stappen en Jean-Pierre Sterckx. Dit zevental bleef echter niet bijeen. Het groepje werd aan diggelen gereden door Eric Van de Wiele. Van de Wiele geraakte alleen voorop en kon tijdens de laatste 5 km een halve minuut voorsprong nemen en kwam dus alleen over de streep. Ploegmaat Jean-Pierre Sterckx werd 6de, Willy Van Malderghem 9de, Karl-Heinz Bohnen 11de en Bennie Ceulen 15de. Ook hier dus een sterke prestatie van Maes★Pils-ROKADO.

Dwars door België is de wedstrijd van de gebroeders Willy en Walter Planckaert geworden[10]. Ze vormden als het ware een ploeg met hun beiden. Vooral Walter toonde zich opnieuw zeer sterk maar in de finale diende hij zijn krachten te gebruiken in het verweer. Hij moest immers een ontsnapping van broer Willy met geweldenaar Marc Demeyer afdekken. Dit deed hij werkelijk voorbeeldig en hij hield de Nederlander Cees Priem van een mogelijke reactie. Het was ook Walter Planckaert geweest die er met een fikse demarrage in geslaagd was het peloton aan flarden te rijden. Zo ontstond er een kopgroep van 21 renners maar die werd nog verminderd toen Marc Demeyer zijn krachten ging botvieren hij de beklimming van Parikeberg. Bij de beklimming van de Volkenberg waagde Walter Planckaert zijn kans, maar werd onmiddellijk door Demeyer gecounterd en Willy Planckaert samen met Cees Priem schoven met hem mee. De beslissing was gevallen. Het viertal verstond elkaar wonderwel zodat het bij de eerste keer binnenrijden van Waregem 1'30" boni had. Het was meteen duidelijk dat de strijd om de zege zich tussen dit viertal ging ontwikkelen. Marc Demeyer was de eerste die het offensief inzette. Willy Planckaert aarzelde niet te reageren en broer Walter, die er kon op rekenen dat Willy vlugger was dan Demeyer, sloeg behendig de kloof. Priem probeerde die nog wel te dichten, maar Walter Planckaert hing als een blok aan zijn been tot Priem het nutteloze van

10 Het was een wedstrijd die de Planckaerts blijkbaar lag. Willy won in 1976, Walter in 1977 en 1984 en Eddy in 1985. Walter werd nog eens derde in 1976 en tweede in 1979, Eddy won in 1988 maar werd gedeclasseerd wegens doping. Jo Planckaert werd derde in 1993 en 2002.

zijn zwoegen inzag. In de circa 25 km die de renners nog van de eindstreep scheidden heeft Demeyer nog menig keer zijn kans gewaagd, maar Willy Planckaert gunde hem geen meter voorsprong, en in de spurt om de zege toonde hij zich inderdaad heel wat vlugger dan de uitermate verdienstelijke Demeyer. Walter Planckaert werd op 1'50" derde, Serge Vandaele won op 3'15" de spurt van de achtervolgers en werd 5de. Luc Dhondt werd 10de, Lieven Malfait 11de, Hervé Vermeeren 14de en op ruim 10' Geert Malfait 27ste. Dus ook hier een sterke prestatie van de ploeg.



Luc Dhondt
(Foto Eigen collectie)

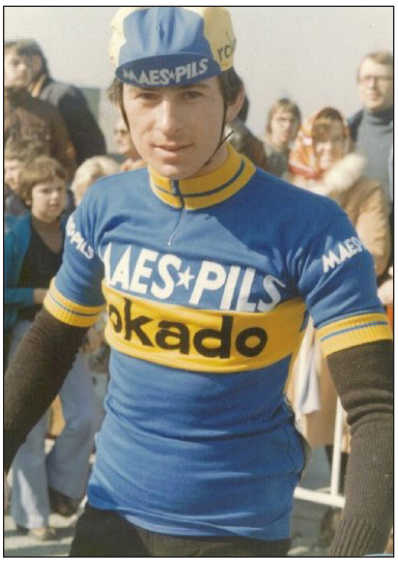

Serge Vandaele
(Foto Eigen collectie)



Hervé Vermeeren
(Foto Eigen collectie)

Walter Planckaert zat dus in de vorm van zijn leven. Om dat te bewijzen werd hij op woensdag 24 maart nog eens 5de in de koers in Knokke, gewonnen door Frans Van Looy in een spurt met 142 renners.

Kopman André Dierickx was in geen velden of wegen te bekennen en ook tweede schaduwkopman Staf Vanroosbroeck, die last had van een geknelde zenuw in de rug[11], had nog niet veel laten zien. André Dierickx had wel het excuus dat hij in het begin van het seizoen een griepje had opgelopen en net voor Milano-Sanremo hervallen was.

De Amstel Gold Race op 27 maart was de volgende belangrijke afspraak. Ook hier werd weer enkel Freddy Maertens als grote kanshebber aangekondigd gezien Eddy Merckx en Roger De Vlaeminck niet aan de start kwamen. Het duo Walter Planckaert-André Dierickx werd maar terloops vermeld, en dan nog voornamelijk omdat Walter Planckaert een oud-winnaar was en de laatste tijd mooie uitslagen reed. Maes★Pils-ROKADO startte met André Dierickx, Walter Planckaert, Bennie Ceulen, Karl-Heinz Küster, Karl-Heinz Bohnen, Geert Malfait, Eric Van de Wiele, Ghislain Van Landeghem, Willy Van Malderghem, Staf Vanroosbroeck, Jean-Pierre Sterckx en Hervé Vermeeren.

De kranten leken gelijk te krijgen. Freddy Maertens won de Amstel Gold Race overtuigend en Walter Planckaert kwam niet voor in de lijst van 42 aangekomen renners. Eerste Maes★Pils-ROKADO was Eric Van de Wiele op de 13de plaats op 6'47" van winnaar Freddy Maertens. Ghislain Van Landeghem was 22ste en Karl-Heinz Bohnen 38ste.

11 Nochtans was dit een belangrijk seizoen voor Staf Vanroosbroeck. Na een onbevredigend begin bij Mercier (alles gericht op de rittenwedstrijden in Frankrijk), een tweejarig verblijf bij Watney en Frans Verbeeck (met de nodige ruzies), een jaar bij M.I.C.-de Gribaldy-Ludo (waar hij nog 5 maanden loon van te goed had) en een jaar bij Alsaver (waar hij maar drie maand betaald werd), moest Staf zich weer in de kijker fietsen om in 1977 een goed contract bij een stabiele ploeg te kunnen versieren.

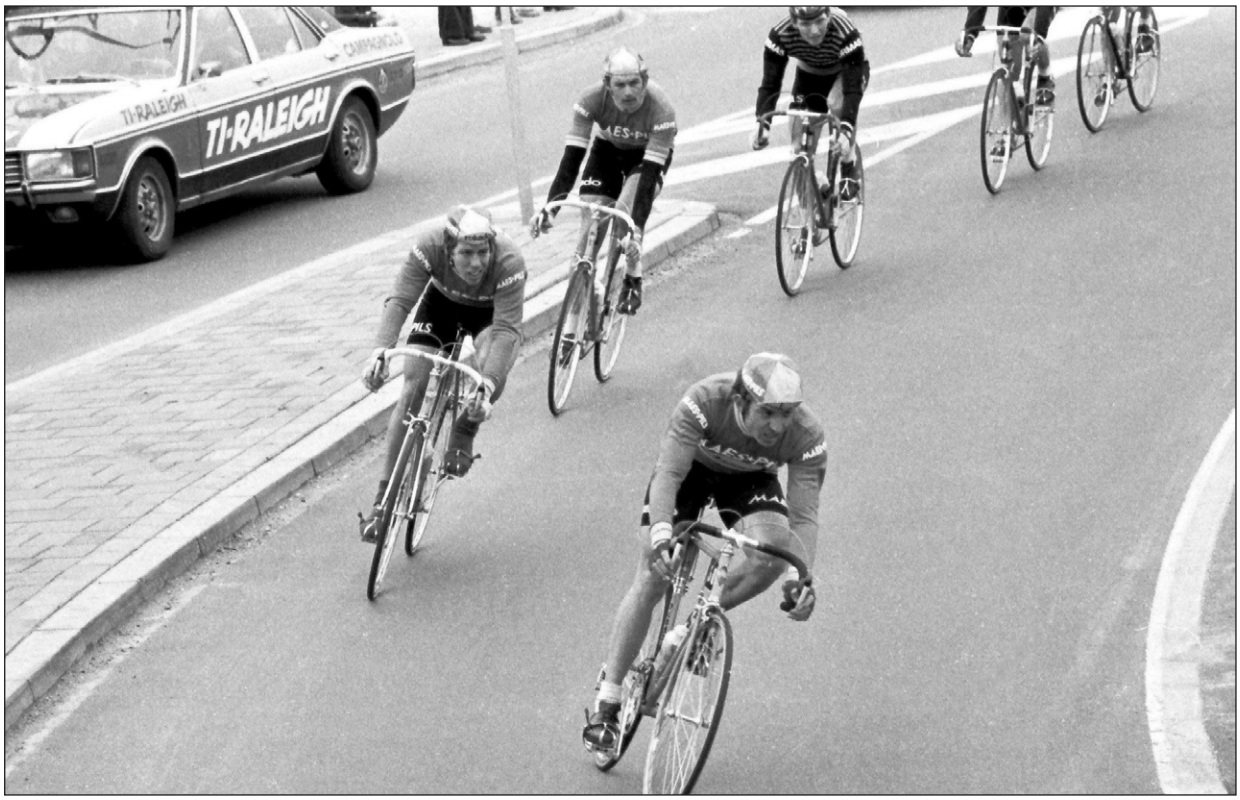

Amstel Gold Race richting voet van de Cauberg, Hervé Vermeeren, Bennie Ceulen, Willy Van Malderghem en Richard Bukacki in Strabeek. (Foto Leo Knops)

Op zondag 28 maart behaalden Geert Malfait (9de) en Staf Vanroosbroeck (10de) een ereplaats in Alken. Op dezelfde dag startte de Tour de Belgique (28 maart-1 april). Deze ronde, met 80 renners aan de start, werd aangekondigd als de strijd voor het meesterschap tussen Eddy Merckx en Freddy Maertens. Andere kanshebbers die werden vernoemd waren Frans Verbeeck, Raymond Poulidor, Lucien Van Impe, Jean-Luc Vandenbroucke en Hennie Kuiper. Walter Planckaert en ploegmaat André Dierickx werden niet meer vernoemd. Maes★Pils-ROKADO stond aan de start met André Dierickx, Walter en Willy Planckaert, Lieven Malfait, André Mollet, Luc Dhondt, Serge Vandaele en Ludo Van Staeyen.

De eerste rit, een veredeld criterium van 20 km, werd gewonnen door de onverzadigbare Freddy Maertens voor .... Walter Planckaert. Grootste blikvanger was echter Eddy Merckx die gekwetst bij een val in de laatste rit van de door hem gewonnen Setmana Catalana, slechts met één hand kon rijden.

In de namiddagrit werd Eddy Merckx, als kanshebber voor de Tour de Belgique, volledig uitgeteld alsook heel wat andere favorieten. Tijdens de opeenvolgende hellingen had er zich een groep van 27 renners afgescheiden met daarbij o.a. Frans Verbeeck en het grootste deel van zijn ploeg, Freddy Maertens met Michel Pollentier en Sus Verhaegen, Roger Swerts, Jos Bruyère, Jan Raas, Eric Leman en het duo André Dierickx en Walter Planckaert.

Op veertig km van het einde sprong André Dierickx weg. Twintig km verder werd hij ingelopen door Freddy Maertens en Walter Planckaert. Het drietal ging samen naar de meet alwaar Maertens mooi afgedroogd werd door Walter Planckaert.

Na de aankomst gaf Walter Planckaert nog een sneer naar zijn vroegere kopman Frans Verbeeck, zeggende dat hij, indien hij nog bij Verbeeck zou gereden hebben, nooit zijn eigen koers had mogen rijden. Nu hij van ploeg veranderd was ging alles veel beter.

In de derde rit won Walter Godefroot door de massaspurt te ontlopen. In die spurt werd Walter Planckaert tweede na opnieuw Freddy Maertens.

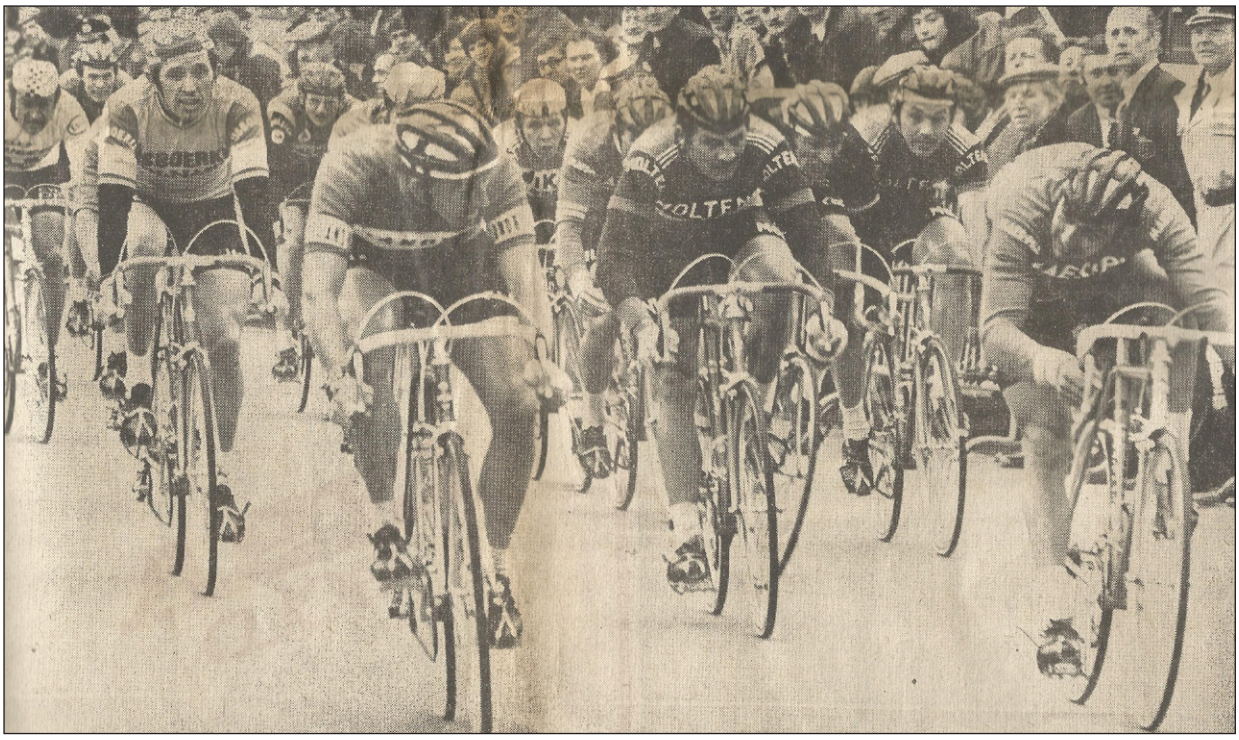

Eerste rit en 1-0 in de stand Maertens-Planckaert. (Foto Sport '70)

In de vierde rit zorgde Michel Pollentier voor een 'putsch'. Hij won met meer dan 5 minuten voorsprong. In de spurt om de vierde plaats, op ruim 7 minuten, won Frans Verbeeck voor Walter Planckaert en Freddy Maertens. In het algemeen klassement stond Walter op de vierde plaats en tevens was hij leider in het puntenklassement. Eddy Merckx meldde ondertussen dat hij geen hinder meer had van zijn kwetsuren.

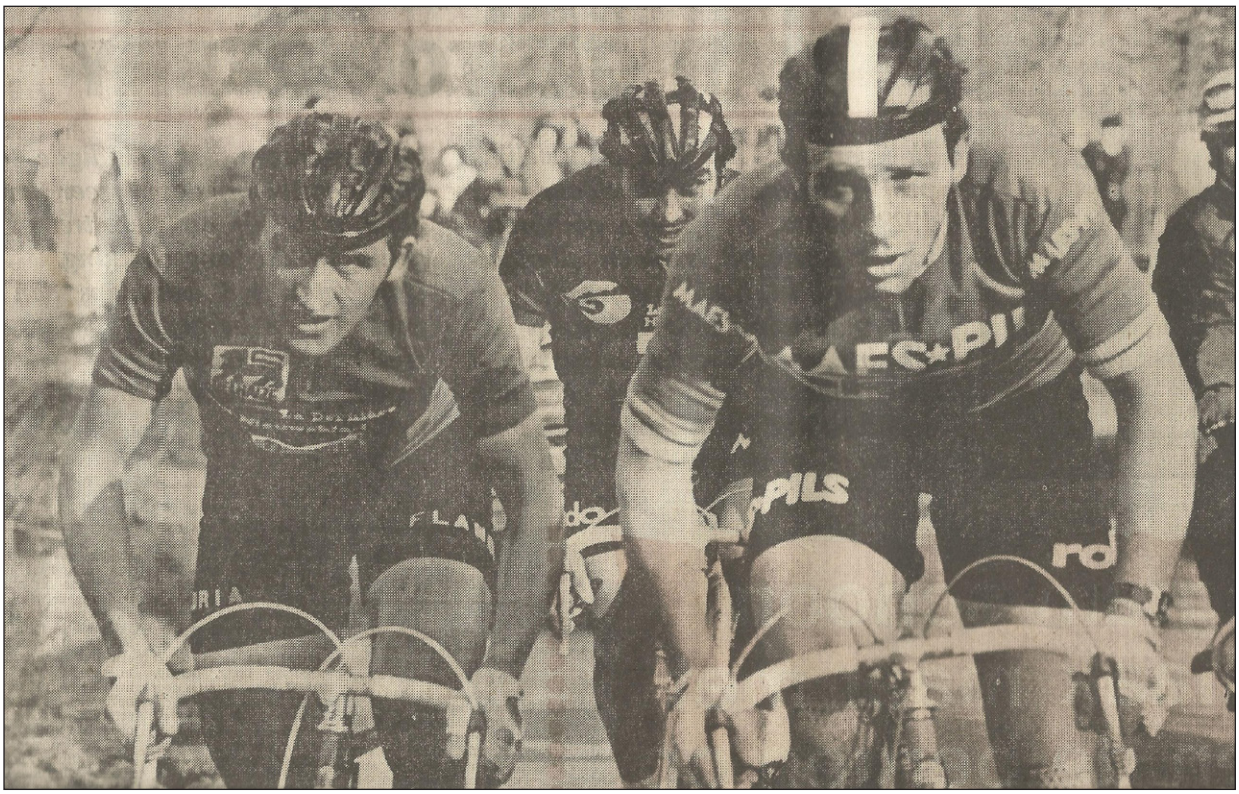

Freddy Maertens in de tang tussen André Dierickx en Walter Planckaert. (Foto Sport '70)

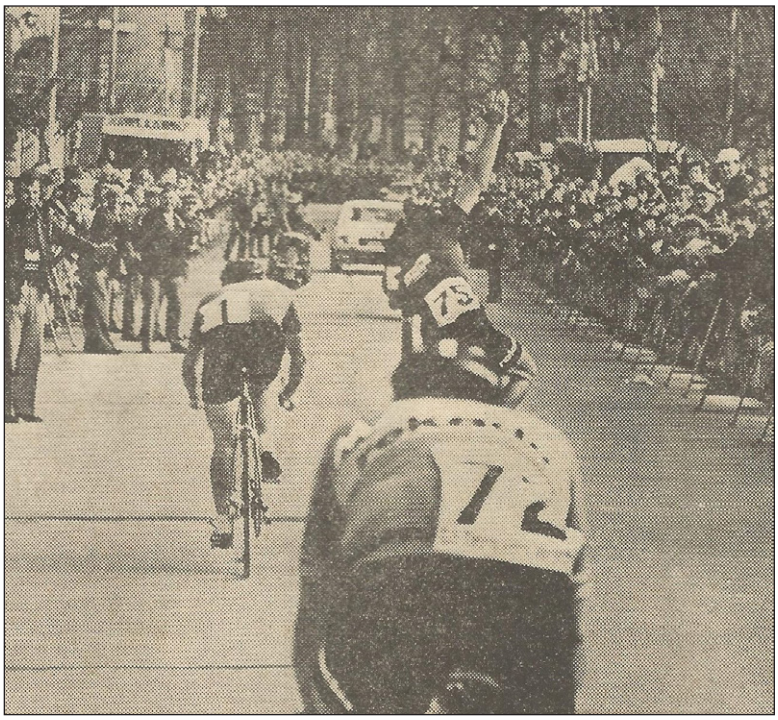

Freddy Maertens-Walter Planckaert 1-1. (Foto Sport '70)

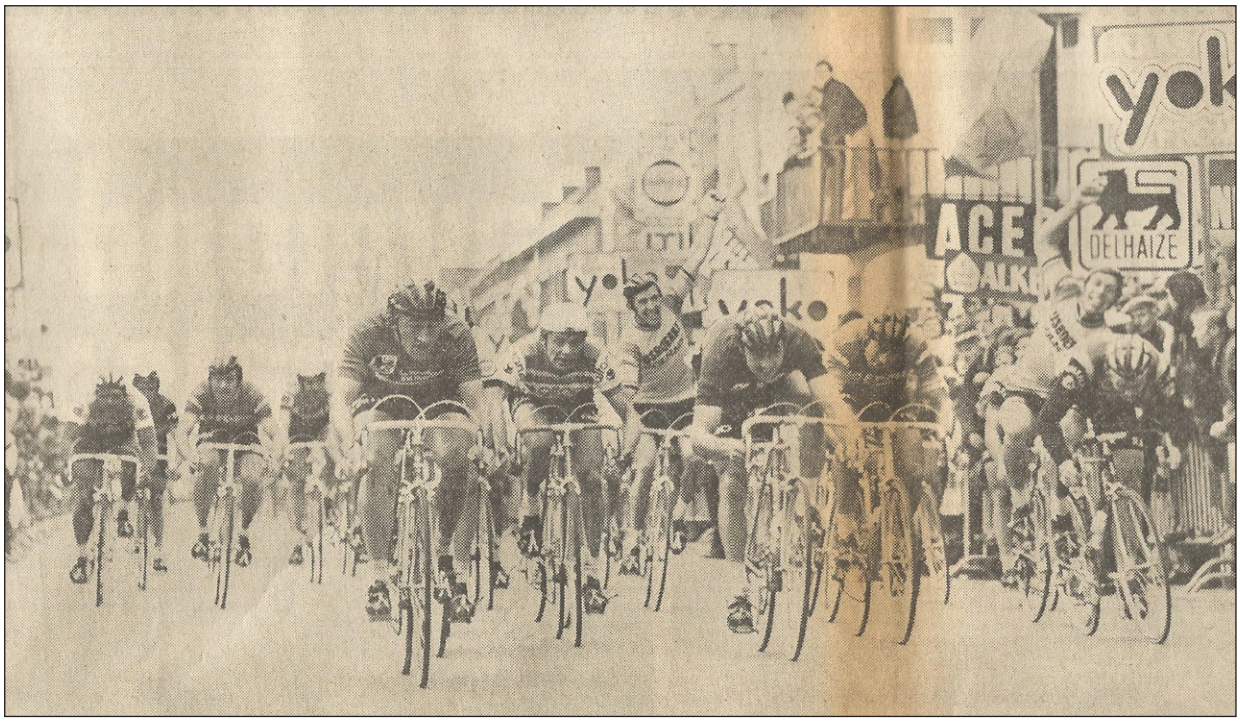

Freddy Maertens-Walter Planckaert 2-1 maar het was voor de 2de plaats. (Foto Sport '70)

Op 31 maart werd de vijfde rit gereden. Jan Raas bleef het peloton vijf seconden voor. Een peloton waarvan de spurt gewonnen werd door Walter Planckaert voor Piet van Katwijk, Frans Verbeeck, Willy Planckaert en Marc Demeyer. Hij kreeg daardoor de purperen leiderstrui van het puntenklassement steviger rond de schouders.

Eddy Merckx klaagde over stekende pijn in de elleboog. De conditie op zich was wel in orde en iedereen zag in hem weer een potentiële winnaar van de Ronde van Vlaanderen.

De laatste dag van de Tour de Belgique waren er nog twee ritten. De eerste rit werd in de spurt gewonnen door Walter Planckaert voor broer Willy, die de ontsnapte Ferdi Van den Haute

teruggehaald had. Freddy Maertens werd vierde. De tweede halve rit was, opnieuw in de spurt, voor Piet van Katwijk. Walter Planckaert werd vijfde, net voor broer Willy.

In de eindstand werd Walter vierde op 5'52" van Michel Pollentier. André Dierickx was 6de op 6'08" en Willy Planckaert 9de op 6'48". Verder nog Luc Dhondt (13de), Ludo Van Staeyen (27ste), André Mollet (28ste) en Lieven Malfait (30ste). In het puntenklassement won Walter afgetekend voor Freddy Maertens.

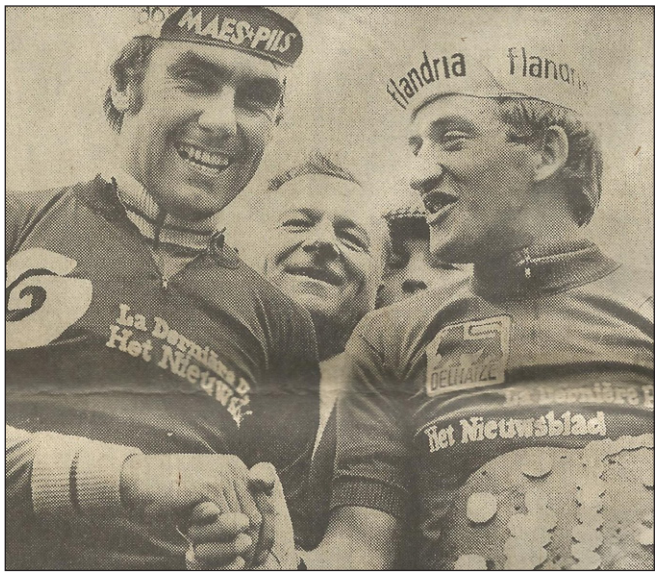

Maertens de leiderstrui die op het einde voor Pollentier was, Planckaert de puntentrui. (Foto Sport '70)

In de voorbeschouwingen op de Ronde van Vlaanderen op zaterdag 3 april in de krant Het Belang van Limburg stond er geen woord over Walter Planckaert. Eddy Merckx, Roger De Vlaeminck en Freddy Maertens waren de namen in de krantenkoppen.

Op maandag 5 april stond de volgende kop in de krant: "Prachtkoers krijgt lachwekkende ontknoping". Wat was er gebeurd?

Maes★Pils-ROKADO startte met André Dierickx, Walter en Willy Planckaert, Lieven Malfait, André Mollet, Eric Van de Wiele, Willy Abbeloos, Luc Dhondt, Serge Vandaele en Ludo Van Staeyen. Oorspronkelijk was Staf Vanroosbroeck voorzien, maar die was vervangen.

Na een eerste schifting kwamen er nog 28 renners in aanmerking voor de overwinning. Daarbij alle favorieten. Op de Koppenberg spatte de groep voorgoed uiteen.

Vijf renners hadden zich, mede door een val van Walter Godefroot, weten af te scheiden. Roger De Vlaeminck, Francesco Moser, Freddy Maertens, Marc Demeyer en Walter Planckaert. Eddy Merckx volgde in een groepje op 100 meter met daarin verder Didi Thurau, Frans Verbeeck, André Dierickx, Ferdi Van den Haute, Eric Leman, Rik Van Linden, Walter Godefroot, Lucien Van Impe, Joop Zoetemelk, Ronald De Witte en later Jan Raas, Charles Rouxel, Willy Teirlinck, Dirk Baert en Johan De Muynck.

Het werd een echte tweestrijd met in het ene groepje voornamelijk Francesco Moser en Marc Demeyer die het werk deden en een Walter Planckaert die afzijdig bleef, en aan de andere zijde vereende krachten.



Ferdi Van den Haute, Roger De Vlaeminck en Walter Planckaert op de Koppenberg. (Foto Sport '70)

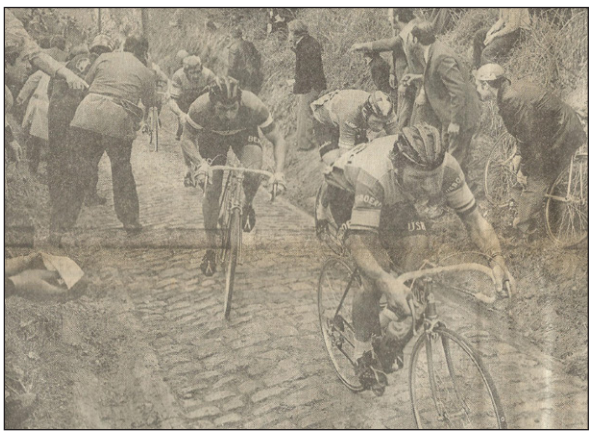

Walter Godefroot, André Dierickx en Francesco Moser op de Koppenberg. (Foto Sport '70)

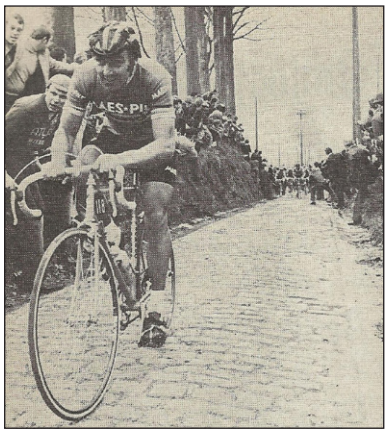

Walter Planckaert op jacht naar de vier leiders. (Foto Wielersport)



Walter Planckaert sluit aan bij Marc Demeyer, Francesco Moser, Freddy Maertens en Roger De Vlaeminck. (Foto Wielersport)

Dat het werk van Francesco Moser en Marc Demeyer berenwerk was getuigde de voorsprong van anderhalve minuut op de achtervolgende groep aan de voet van de Muur in Geraardsbergen. Op de top van de Bosberg was de voorsprong echter herleid tot 40 seconden en de wedstrijd kon nog alle kanten uit. Vanaf dat moment begon Walter Planckaert ook mee te werken in de ontsnapping.

Er moest toentertijd nog een slotronde afgelegd worden in Meerbeke en aan het begin van die ronde had het achtervolgende groepje, onder impuls van Eddy Merckx, de achterstand herleid tot 20 seconden. In de slotronde viel Freddy Maertens een eerste keer aan. Hij werd gecounterd door Roger De Vlaeminck. Toen Francesco Moser probeerde, kreeg die Walter Planckaert mee. Toen het er op leek dat de twee er vanonder zouden muizen bracht Marc Demeyer zijn kopman en Roger De Vlaeminck terug.

Francesco Moser probeerde opnieuw en kreeg, nog eens, Marc Demeyer en Walter Planckaert mee in het wiel. Freddy Maertens en Roger De Vlaeminck keken elkaar het wit uit de ogen en ondanks een heftig gesticuleren van Marc Demeyer sloten beiden niet meer aan.

In de spurt haalde Walter Planckaert het relatief gemakkelijk van Francesco Moser en Marc Demeyer. Roger De Vlaeminck werd alsnog vierde voor Freddy Maertens.

In het boek van Freddy Maertens: 'Een Leven in Wit en Zwart' van Rik Van Walleghem, Uitgeverij Kannibaal, 2012 p. 65, wordt beweerd dat Walter Planckaert Marc Demeyer betaalde om de spurt aan te trekken. Als men de beelden van vlak voor de spurt bekijkt, dan lijkt het inderdaad zo te zijn dat Walter en Marc even praten. Dit is echter dagelijkse kost in het wielrennen en doet niks af aan de overwinning van Walter.

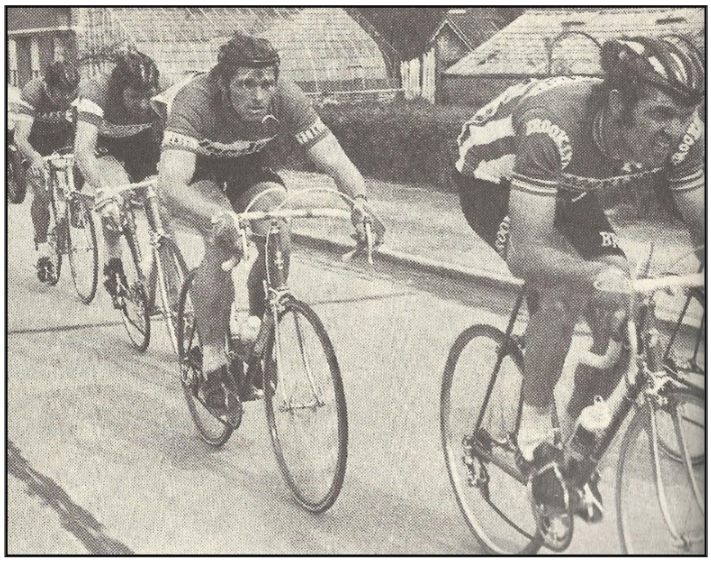

De vijf vluchters zijn riebedebie. (Foto Cyclisme Magazine)

Achteraf vielen er harde woorden. Walter Planckaert had de zege niet verdiend, hij was een zweetdief, hij was de minst actieve renner, hij reed pas mee op het moment dat de televisie er bijkwam, hij was ballast in de ontsnapping, enz....



Merckx leidt de achtervolging met in zijn wiel stoorzender André Dierickx. (Fotobron onbekend)



Merckx wordt even geholpen door Dirk Baert terwijl Dierickx alles controleert. (Foto Cyclisme Magazine)

Laat ons dit nu eens vanuit het oogpunt van Walter Planckaert bekijken.

Qua intrinsieke klasse stonden Freddy Maertens, Roger De Vlaeminck en Francesco Moser een stapje hoger dan Marc Demeyer en Walter Planckaert. Maar een renner fietst niet met zijn benen alleen. Ook het leep zijn, het uitspelen van de zwaktes van de tegenstanders en de sterktes van zichzelf spelen mee[12]. Daarnaast is er natuurlijk nog het ploegenspel.

Marc Demeyer moest onvoorwaardelijk in dienst rijden van Freddy Maertens, dat was logisch. Had hij alleen gezeten, dan had hij waarschijnlijk ook minder werk verzet in de ontsnapping indien zijn kopman in het achtervolgende groepje zou gezeten hebben. Had bijvoorbeeld Ronald De Witte, ploegmaat van Roger De Vlaeminck mee in de kopgroep gezeten, dan had ook die minder werk verzet met Roger in de achtervolgende groep. Voor Walter gold hetzelfde. André Dierickx zat in de achtervolgende groep en dat was een (mede)kopman. Eigenlijk was dit gewoon de toepassing van het 'Systeem-Post', dat toen door Raleigh in verschillende wedstrijden werd uitgevoerd.

Freddy Maertens moet beseft hebben dat Walter een kwaaie klant was. Hij was tenslotte door hem een paar keer geklopt in de Tour de Belgique. Hij moest er dus maar voor zorgen dat je zo een renner kunt kwijt geraken. Freddy heeft daar weinig toe ondernomen.

Roger De Vlaeminck won wel de sprint voor de vierde plaats, maar of hij wel zo fris zat, valt te betwijfelen. Op de beelden is te zien dat bij een van de demarrages, Roger vrij moeilijk het gat weer dicht rijdt[13]. Misschien speelde het ook wel in zijn hoofd dat hij recent in Italië in de spurt geklopt werd door Francesco Moser. In het verslag op YouTube is trouwens te zien dat Roger De Vlaeminck en Freddy Maertens niet veel op kop rijden. Het zijn voornamelijk Moser en Demeyer die het zware werk doen.

Daarbij speelde nog dat Freddy en Roger elkaar weinig gunden. Freddy Maertens en Roger De Vlaeminck, het is lang water en vuur geweest en het is het nog steeds.

Francesco Moser dan. Zijn houding was ook niet echt te verklaren. Hij verzette berenwerk in de ontsnapping wetende dat hij met 3 rappe mannen, Freddy, Roger en Walter, op stap was. Goed, hij probeerde een paar keer weg te geraken maar dat lukte niet. Rekende hij nog op zijn eindsprint? Zeker toen hij Roger De Vlaeminck en Freddy Maertens kwijt speelde?

12 Dat Walter Planckaert 'leep' kon zijn, hoeft geen betoog. Zijn tactisch inzicht was gekend en was ook een van de redenen dat Peter Post hem later naast zich als sportdirecteur plaatste. Dat Walter Planckaert dat goed deed getuigt het feit dat hij sportbestuurder gebleven is tot 2024.

13 (zie YouTube : https://www.youtube.com/watch?v=9uuutUICL0E)

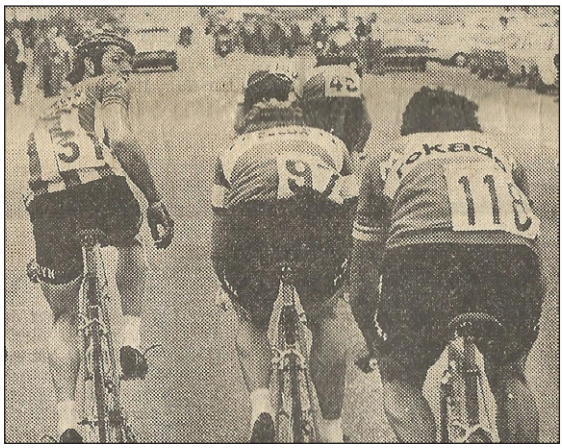

De Vlaeminck vertrouwt 'sleper' Planckaert niet. (Foto Sport '70)

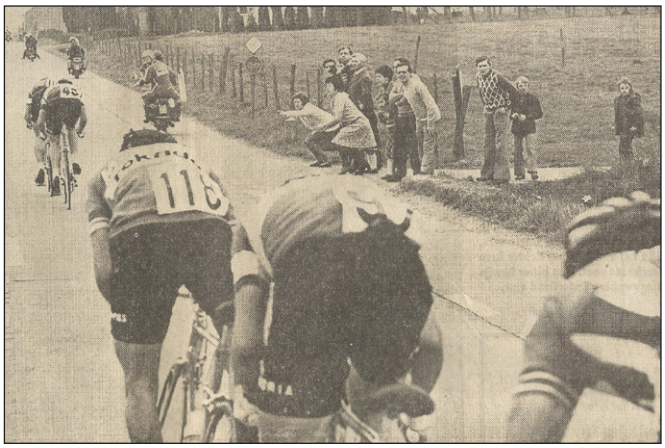

Planckaert reageert op Demeyer-Moser, Maertens gaat aanvankelijk mee. (Foto Sport '70)

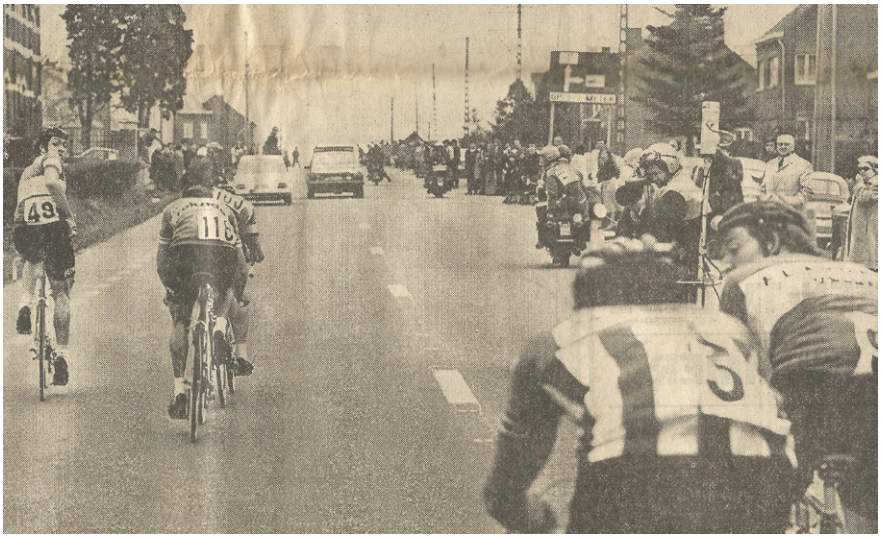

Moser kijkt achterom en kan het niet geloven. De Vlaeminck en Maertens kijken elkaar het wit uit de ogen. (Foto Sport '70)

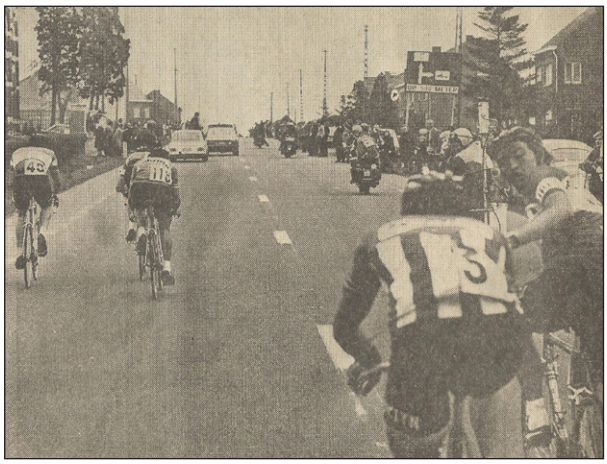

Nu is het Maertens die achterom kijkt. Moser beslist door te trekken. (Foto Sport '70)



Walter Planckaert gelooft ook zijn ogen niet. Hij gaat sprinten voor de overwinning. (Foto Sport '70)



Walter Planckaert haalt het gemakkelijk voor Moser en Demeyer. (Foto Miroir du Cyclisme)

En Walter dan? Wel eigenlijk paste hij het wereldberoemde gezegde van José De Cauwer al toe. Eerst de bordjes van een ander uit eten en dan pas aan dat van jezelf beginnen. Walter was op dat ogenblik de meester-tacticus. Hij verschool zich gedeeltelijk achter André Dierickx die in het achtervolgende pelotonnetje zat, buitte de rivaliteit Maertens-De Vlaeminck uit, liet Demeyer al het beulenwerk doen en concentreerde zich voornamelijk op Francesco Moser. Tactiek uit het boekje. Wat we dan noemen een slimme renner.



Walter Planckaert op weg naar het podium, André Dierickx op weg naar de douche. (Foto Cyclisme Magazine)

En zo zorgde Walter Planckaert voor de grootste zege van de (Maes★Pils-)ROKADO-ploeg ooit. Een overwinning in een van de vijf monumenten. André Dierickx werd 10de, Ludo Van Staeyen 22ste, André Mollet 35ste en Eric Van de Wiele 37ste.

Op dezelfde dag werd Geert Malfait in de Nordwestschweizer Rundfahrt (Circuit du Nord-Ouest Suisse) op 7" tweede na René Savary. Karl-Heinz Bohnen werd er 26ste, Bennie Ceulen 29ste en José Vanackere 43ste.

Twee dagen later was er Gent-Wevelgem. Maes★Pils-ROKADO startte met bijna dezelfde renners. André Dierickx, Walter en Willy Planckaert, Lieven Malfait, André Mollet, Eric Van de Wiele, Willy Abbeloos, Luc Dhondt, Ludo Van Staeyen en Hervé Vermeeren.

Freddy Maertens won Gent-Wevelgem voor Rik Van Linden en Frans Verbeeck. Walter Planckaert werd 5de, Roger De Vlaeminck 6de en Francesco Moser 7de, Marc Demeyer 34ste.

Van de ploeg werden André Dierickx, stilaan zijn vorm terugvindend, 9de, André Mollet 12de en Eric Van de Wiele 26ste.

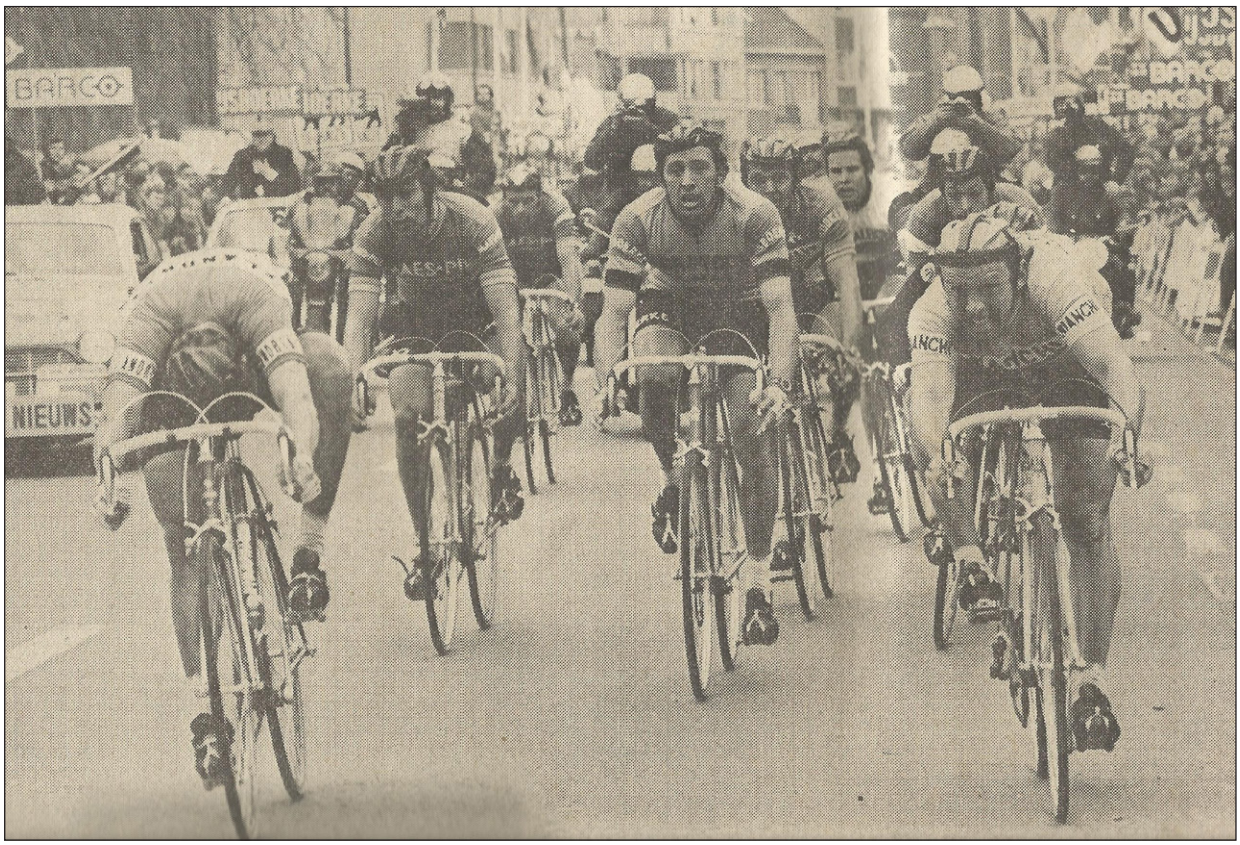

Walter Planckaert wordt 4de in Gent-Wevelgem. (Foto Sport '70)

De zondag erop won Marc Demeyer Paris-Roubaix voor Francesco Moser en Roger De Vlaeminck. Freddy Maertens (val), André Dierickx (val) en Walter Planckaert (zware val) kwamen niet in de uitslag voor.

Van de andere Maes★Pils-ROKADO-renners die aan de start stonden behaalden enkel André Mollet (36ste) en Willy Abbeloos (37ste) een uitslag. Luc Dhondt, Geert Malfait, Willy Planckaert, Serge Vandaele, Eric Van de Wiele, Ghislain Van Landeghem, Ludo Van Staeyen en Hervé Vermeeren haalden de eindstreep niet.

André Dierickx die mee in strijd was voor een goede uitslag, hij was teruggekomen tot op 50 meter van de kopgroep, viel door bandbreuk op het moment dat Albert De Kimpe zich

bekommerde om de eveneens gevallen Walter Planckaert. Weg de kans om te schitteren.

De val van Walter Planckaert leverde hem een hersenschudding op waardoor hij forfait moest geven voor de Ardense klassiekers.

Na de overwinning van Marc Demeyer klonk het in de kranten al heel anders: “Waarom zou een knecht geen klassieker mogen winnen?” Toch heel iets anders dan na de overwinning van Planckaert in de Ronde van Vlaanderen.



André Dierickx mee in Paris-Roubaix. (Foto Sport ‘70)

Op 12 april was er Nokere Koerse. Luc Leman won met lichte voorsprong. Geert Malfait werd derde, Serge Vandaele vierde, Willy Abbeloos 5de, José Vanackere 8ste en Willy Planckaert 13de.

In de Flèche Wallonne op 15 april won Joop Zoetemelk. André Dierickx, die na zijn val in Paris-Roubaix zich zedelijk verplicht voelde ten opzichte van de ploeg te starten omdat Walter Planckaert uitgeschakeld was, werd 8ste. Lieven Malfait werd 19de, Eric Van de Wiele 21ste en André Mollet 23ste. Willy Abbeloos, Willy Planckaert, Ghislain Van Landeghem, Willy Van Malderghem en Ludo Van Staeyen die ook op de deelnemerslijst stonden, kwamen niet in de uitslag voor.



Valpartij voor Walter Planckaert in Paris-Roubaix met zware gevolgen. (Foto Sport ‘70)

André Dierickx verklaarde achteraf: “Ik was niet sterk genoeg om een rol van betekenis te spelen. Mijn kwetsuren in Paris-Roubaix opgelopen, berokkenden me veel last. Tempo rijden ging, maar ritmeveranderingen waren moordend.” André bleef hopeloos achter de feiten aan lopen.

In Liège-Bastogne-Liège was dan weer Jos Bruyère aan de winst. Ook hier een matige wedstrijd van de Maes★Pils-ROKADO-renners. André Dierickx werd 15de, André Mollet 19de, Lieven Malfait 25ste en Karl-Heinz Küster 33ste. Willy Abbeloos, Willy Planckaert, Ghislain Van Landeghem, Willy Van Malderghem, Luc Dhondt, Eric Van de Wiele en Ludo Van Staeyen die ook op de deelnemerslijst stonden, kwamen niet in de uitslag voor. De ploeg zat zonder Walter Planckaert duidelijk in een dipje. André Dierickx geraakte niet in topvorm en kreeg van de dokter opdracht een week rust in te bouwen. Staf Vanroosbroeck gaf ook niet thuis. Dat was duidelijk toen Walter Planckaert opnieuw op de fiets kroop. Op 20 april was er de G.P. Denain waar Walter direct weer won. In tegenstelling met sommige krantenberichten, was het niet Willy, maar broer Walter Planckaert, die de Grand Prix de Denain won. Sedert zijn val in Paris-Roubaix, had Walter niet meer op de fiets gezeten, zijn conditie bleef evenwel zo schitterend dat hij de als training bedoelde wedstrijd in Denain, gemakkelijk won. Een kapotte voethaak kon hem zelfs niet afremmen. Maar pas was hij over de meet toen de gevolgen van zijn hersenschudding zich weer manifesteerden. Walter werd plots duizelig zodat hij opnieuw rust moest nemen en forfait geven voor Liège-Ligny. De aanwezigheid van Walter Planckaert had echter de ploegmaats gemotiveerd. De, reeds gans het seizoen verdienstelijke, Fransman André Mollet werd 4de, Willy Van Malderghem 6de, Ludo Van Staeyen 8ste, Luc Dhondt 9de, Hervé Vermeeren 11de, Eric Van de Wiele 13de, Ghislain Van Landeghem 18de en Bennie Ceulen 19de. De ploeg draaide weer op volle toeren.

De volgende grote afspraak waren de Duitse en Zwitserse klassiekers nl. Rund um den Henninger Turm en de Züri Metzgete die doorgingen op 1 en 2 mei. Tot dan waren er nog toptienplaatsen in Hanut (Geert Malfait 7de en Staf Vanroosbroeck 10de), Ruddervoorde (Jose Vanackere 3de), Niel (Willy Planckaert 6de), de G.P. Bank van Roeselare (Walter Planckaert 3de, Serge Vandaele 10de) en Hoboken (Jose Vanackere 6de).



André Dierickx in Liège-Bastogne-Liège achter Merckx, Maertens en Zoetemelk. (Foto Miroir du Cyclisme)

Opnieuw echter pech voor André Dierickx die zijn conditie aan het opbouwen was. Een week voor de Rund um den Henninger Turm had André last van een pijnlijk gezwel op een plaats die voor een renner heel onaangenaam was. Hij werd in Oostakker na Walter Godefroot nog wel tweede, tot dan toe zijn beste resultaat dat jaar, maar 's nachts werd de zwelling zo groot dat Dierickx in het ziekenhuis moest opgenomen worden en 's anderendaags geopereerd werd. Het werd dus een week ziekenhuis en antibiotica gevolgd door 3 weken herstel zonder training. Dierickx zat in zak en as en zag nog slechts het Belgisch kampioenschap als mogelijkheid om zijn seizoen te redden. Het zou een selectie voor het wereldkampioenschap kunnen opleveren en hem daardoor, als straks 29-jarige, in een betere positie plaatsen om na zijn eenjarig contract bij Maes★Pils-ROKADO te onderhandelen met de ploeg of andere ploegen.

Geen winst echter voor Herr Kahl in zijn achtertuin. In de Rund um den Henninger Turm, gewonnen door Freddy Maertens werd beste man van het seizoen, Walter Planckaert, 5de in de spurt. Geklopt door Verbeeck, De Vlaeminck en Godefroot, maar voor Rik Van Linden. Broer Willy werd 15de, vaste waarde André Mollet 17de, Eric Van de Wiele 25ste, Ghislain Van Landeghem 33ste en Bennie Ceulen 34ste.



Willy Planckaert winnaar van de G.P. Momignies. (Foto Eigen collectie)

De Züri Metzgete was eveneens voor Freddy Maertens die aan een fenomenaal seizoen bezig was. Hij won opnieuw in de spurt, deze keer voor Roger De Vlaeminck en Walter Godefroot. Eerste Maes★Pils-ROKADO was Lieven Malfait 14de op 6'26". Bennie Ceulen en Karl-Heinz Küster werden 26ste en 27ste, Ghislain Van Landeghem 34ste en Geert Malfait 37ste.

Om het leed wat te verzachten won Willy Planckaert diezelfde dag de G.P. Momignies door Jos Gysemans in de spurt te kloppen. Luc Dhondt werd 4de, Serge Vandaele 9de. Met verder nog Hervé Vermeeren 11de, Eric Van de Wiele 18de, Ludo Van Staeyen 19de en Jean-Pierre Sterckx, opnieuw een sterke prestatie.

(wordt vervolgd)

Chromoreeks Velo Chewing Gum 1962 deel 3

door Patrick Feyaerts

In dit derde deel behandel ik de chromo's 49 tot en met 60.

49. Imerio Massignan
50. Lode Troonbeeckx
51. Palle Jensen Lykke
52. Dirk Enthoven
53. Jo de Haan
54. Wout Wagtmans
55. Walter Bucher
56. Rik Van Steenbergen
57. Frans De Mulder
58. Jan Adriaenssens
59. Arthur De Cabooter
60. José Denoyette



49. Imerio Massignan

De foto dateert van de Tour de France 1961.

Die "grote verrassing" in de Tour de France 1960 is wel wat overdreven. Imerio was in zijn eerste jaar als beroepsrenner in de Giro 1959 de voornaamste rivaal van Charly Gaul in het gebergte en beëindigde die Giro als 5de. In 1960 was hij nog voor de Tour in de Giro, die hij als 4de beëindigde, in het gebergte opnieuw de belangrijkste tegenstander van Gaul en zelfs de betere. In het eindklassement van de Tour was hij 10de.

In datzelfde jaar werd hij ook 4de in het wereldkampioenschap, 6de in Milano-Torino, 8ste in de Giro di Lombardia en 9de in de Giro del Lazio. Voor 1961 kan aan zijn palmares de ritzege op Superbagnères in de Tour toegevoegd worden. Hij werd ook 4de in de Giro del Veneto en in de Coppa Agostoni, 5de in de Tre Giorni del Sud en 11de in de Tre Valli Varesine.

De volgende jaren kon hij echter de verwachtingen niet inlossen. In 1962 was hij in de Giro de beste van het overblijvende deelnemersveld na de rit stopgezet op de Passo Rollo, maar de Legnano's van Imerio waren te zwak om op te boksen tegen de Carpano's van Defilippis en Balmamion. Zo werd hij maar derde. In de Tour ontgoochelde hij, geen ritzege, slechts tweede in het bergklassement, ver achter Bahamontes, en 7de in de eindstand.

In 1963 bleef het bij een 7de plaats in de Giro en verder derde in de Giro di Toscana en 8ste in de Giro del Veneto en in de Coppa Placci. In 1964, ook al had hij een contract bij Carpano, was hij door ziekte niet actief. Hij hernam in 1965 en leek zich te hervatten. Hij werd 9de in de Giro en werd verder tweede in de Giro di Toscana, 4de in de Giro del Veneto, 6de in de Volta a Catalunya met een ritzege en 9de in de Giro del Lazio.

Het bleek echter maar een strovuur. De volgende jaren kon hij geen toptienplaatsen in een grote rittenkoers meer behalen en bleef het bij ereplaatsen in eendagswedstrijden. In 1966 was hij 4de in de Giro dell'Emilia en in 1967 6de in de Giro del Veneto. Zijn uitslagen in de Giro waren veelzeggend, 19de in 1967 en 34ste in 1968 en 1969. In 1970 reed hij geen enkel resultaat en werd niet eens geselecteerd voor Giro. Hij stopte dan ook zijn wielercarrière.



50. Lode Troonbeeckx

De foto dateert zeker uit 1961 en hij draagt daar de eerste versie van de trui van dat jaar.

Het palmares is, om het zacht uit te drukken, zeer approximatief. Het is niet mogelijk om met absolute zekerheid het juiste aantal zeges in de jeugdcategorieën te bepalen, maar die tweemaal zestig is toch wat optimistisch. Hij werd wel in 1959 4de in het wereldkampioenschap der liefhebbers.

De vier zeges bij de onafhankelijken klopt en hij werd dat jaar bij de beroepsrenners ook derde in de Driedaagse van Antwerpen en 5de in Dwars door België. De 26 zeges als beroepsrenner in 1961 zijn een grap ofwel een drukfout, in realiteit waren het er twee. Hij werd dat jaar wel derde in de Tour du Nord en in Hoeilaart-Diest-Hoeilaart.

De jaren nadien kon hij het niveau van een behoorlijke regionale renner, vooral sterk in het voorjaar, niet ontgroeien. In 1962 werd hij tweede in de Deutschland Rundfahrt en 5de in de Ronde van Limburg. In 1963 werd hij 4de in de Ronde van Limburg, 5de in de Elfstedenronde en 10de in de Scheldeprijs. In 1964 werd hij tweede in de Omloop der Vlaamse Gewesten, derde in de ronde van Limburg, 6de in de Omloop Het Volk en 10de in Gent-Wevelgem. In 1965 was er nog een 6de plaats in de Scheldeprijs. In 1967 boekte hij nog een laatste zege en stopte dan met wielrennen, niet eens dertig.

Zijn carrière is in detail beschreven in het Maple Leaf artikel van Jan De Smet in WAAIERS 3.1.

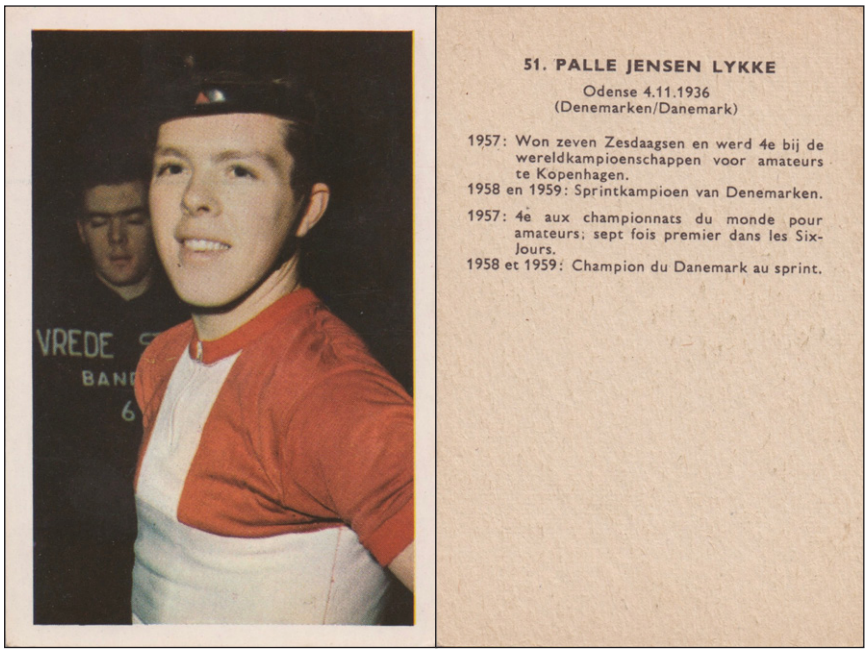

51. Palle Jensen Lykke

De foto dateert van de Zesdaagse van Antwerpen 1961 waar hij ploeg vormde met Kay Werner Nielsen en Leo Proost en derde werd.

De juiste volledige naam is Palle Lykke Jensen, de gebruikelijke naam in Denemarken gewoon Palle Lykke. De juiste geboorteplaats is niet Odense, maar Ringe (Faaborg-Midtfyn).

Het palmares bevat een aantal onvolledigheden en fouten of verkeerde voorstellingen.

Hij was 4de in het wereldkampioenschap op de weg voor amateurs in Kopenhagen in 1956 en niet in 1957 en won met Denemarken in 1957 het Europees criterium ploegenachtervolging in Leipzig. Uiteraard won hij geen zeven zesdaagsen in 1957, maar wel degelijk acht (alle met Kay Werner) in de periode 1958-61. Samen werden ze ook tweede in het Europees criterium américaine in 1959 en hij werd ook tweede in het Europees criterium omnium in 1960. Verder was hij niet alleen Deens kampioen snelheid in 1958 en 1959, maar ook in 1960 en 1961. In het wereldkampioenschap speelde hij nooit een rol van betekenis.

Vanaf 1962 vormde hij vooral ploeg met Rik Van Steenbergen (die later zijn schoonvader werd) en met zijn landgenoot Freddy Eugen. Hij won zevenmaal met Eugen, viermaal met Rik I en tweemaal met Severeyns en bracht zo zijn totaal op 21. Daarnaast won hij ook met Van Steenbergen het Europees criterium américaine in 1963 (tweede in 1966) en ook het Europees criterium omnium in 1962. Achter derny werd hij tweede in 1967 en derde in 1963 en 1964.

In de periode 1964-66 probeerde hij het ook, niet onverdienstelijk, op de weg. Hij won het kampioenschap van Vlaanderen (1965) en werd derde in Gent-Wevelgem en in de Grote Prijs Bank van Roeselare (1966). In 1969 beëindigde hij zijn carrière. Na zijn wielerloopbaan werd hij ship supplier (of chandler) en kwam zo in de problemen. Hij kreeg een voorwaardelijke celstraf (en een effectieve boete van 100 000 BEF) voor zijn aandeel in een trafiek van sigaretten en alcohol.

Zijn carrière is in detail beschreven in het Maple Leaf artikel van Jan De Smet in WAAIERS 4.1.

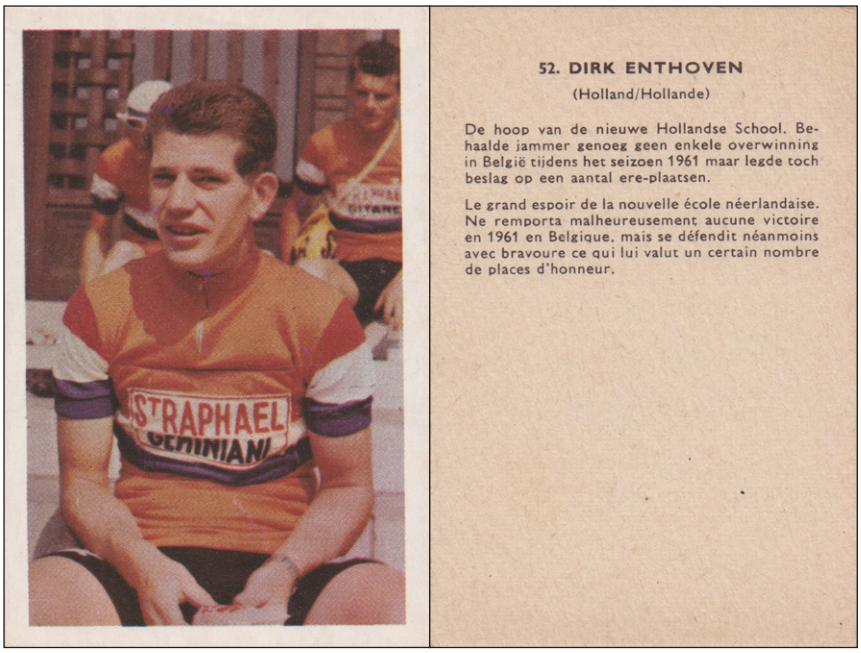

52. DIRK ENTHOVEN

(Holland/Hollande)

De hoop van de nieuwe Hollandse School. Behaalde jammer genoeg geen enkele overwinning in België tijdens het seizoen 1961 maar legde toch beslag op een aantal ere-plaatsen.

Le grand espoir de la nouvelle école néerlandaise. Ne remporta malheureusement aucune victoire en 1961 en Belgique, mais se défendit néanmoins avec bravoure ce qui lui valut un certain nombre de places d'honneur.

52. Dirk Enthoven

De foto komt uit de Tour de France 1961.

Ook al is zijn doopnaam Dirk, zijn meest gebruikte voornaam is Dick. Hij werd geboren op 12/03/1936 in Amsterdam.

Het palmares is totaal naast de kwestie en geeft geen enkele nuttige informatie.

Bij de amateurs werd hij in 1958 derde in de Ronde van Gelderland. In 1959 werd hij nationaal kampioen en derde in de Ronde van Polen met een ritzege. Hij werd vervolgens prof en eindigde in 1960 derde in de Tour du Nord en 6de in de Elfstedenronde. In 1961 won hij de Ronde van Nederland, maar gaf op in de 9de etappe van de Vuelta en kwam te laat toe in de 10de rit van de Tour.

In 1962 werd hij derde in de tijdrit van de Dauphiné Libéré en 7de in de eindstand, 4de in de Tour de l'Aude en 6de in de Tour du Nord. In de Tour de France gaf hij ditmaal op in de 18de rit. In 1963 lukte hij er dan toch in de Tour te beëindigen, als 34ste. In 1964 werd hij 6de in Liège-Bastogne-Liège. In 1965 behaalde hij geen enkel resultaat en stopte definitief in juni.

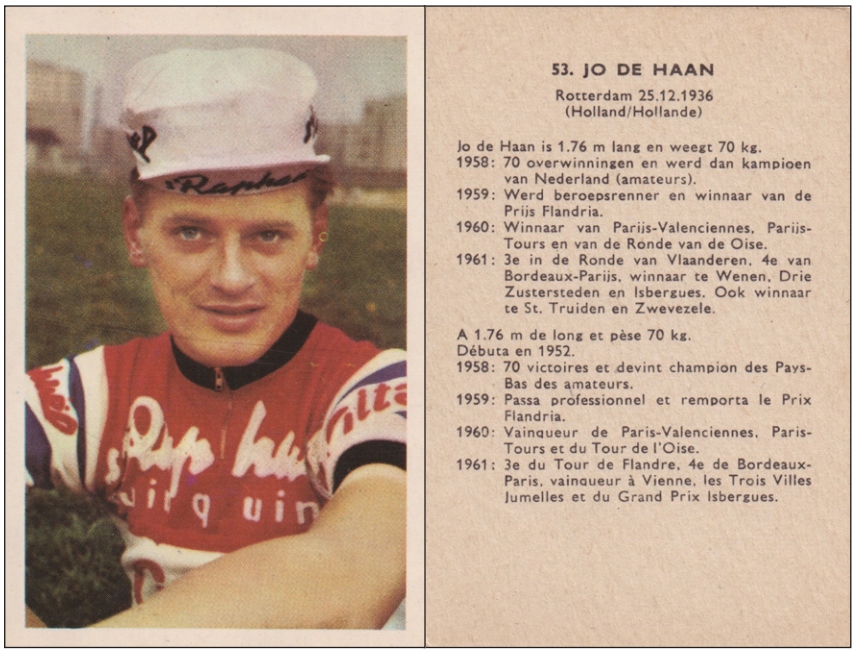

53. JO DE HAAN

Rotterdam 25.12.1936
(Holland/Hollande)

Jo de Haan is 1.76 m lang en weegt 70 kg.
1958: 70 overwinningen en werd dan kampioen van Nederland (amateurs).
1959: Werd beroepsrenner en winnaar van de Prijs Flandria.
1960: Winnaar van Parijs-Valenciennes, Parijs-Tours en van de Ronde van de Oise.
1961: 3e in de Ronde van Vlaanderen, 4e van Bordeaux-Parijs, winnaar te Wenen, Drie Zustersteden en Isbergues. Ook winnaar te St. Truiden en Zwevezele.

A 1.76 m de long et pèse 70 kg.
Débuta en 1952.
1958: 70 victoires et devint champion des Pays-Bas des amateurs.
1959: Passa professionnel et remporta le Prix Flandria.
1960: Vainqueur de Paris-Valenciennes, Paris-Tours et du Tour de l'Oise.
1961: 3e du Tour de Flandre, 4e de Bordeaux-Paris, vainqueur à Vienne, les Trois Villes Jumelles et du Grand Prix Isbergues.

53. Jo de Haan

De foto dateert in ieder geval uit 1961, het enige jaar dat deze St Raphaël-Gitane trui gedragen werd.

De juiste geboorteplaats is niet Rotterdam, maar Klaaswaal (Cromstrijen).

Het palmares is vrij accuraat, maar kan aangevuld worden. De 70 overwinningen toegewezen aan 1958 zijn uiteraard niet alle behaald dat jaar, maar eerder zijn totaal bij de jeugd (of bij de liefhebbers). Hierbij is ook een ritzege in de Olympia's Tour 1958. Hij trad al eind 1958 aan bij de profs, werd 13[de] in Paris-Tours en 12[de] in de Grand Prix des Nations.

In 1959 behaalde hij ook twee ritzeges in de Tour de Champagne (tweede in de eindstand) en een in de Tour de l'Ouest en werd hij 7[de] in de Midi Libre en samen met Tom Simpson 4[de] in de Trofeo Baracchi. In 1960 was hij naast de vermelde resultaten ook 6[de] in de Deutschland Rundfahrt en samen met Geldermans 5[de] in de Trofeo Baracchi. In 1961 waren er ritzeges in de Ronde van Nederland, de Tour du Nord (10[de] in de eindstand) en in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione (4[de] in de eindstand). Hij werd ook 6[de] in de Quatre Jours de Dunkerque en 10[de] in Milano-Sanremo. De Tour de France werd echter een tegenvaller. Buiten een 4de plaats in de 4de rit vervulde hij maar een bijrol en gaf op in de 9de rit.

In 1962 kon hij de verwachtingen niet inlossen. Het bleef bij ritzeges in de Vuelta a Levante, de Quatre Jours de Dunkerque en de Midi Libre, een 8ste plaats in de Flèche Wallonne, een 9de in Bordeaux-Paris en een 11de in de Ronde van Vlaanderen. 1963 was nog minder, met een tweede plaats in de Ronde van Limburg, een 8ste in de Grand Prix Stan Ockers en een 7de in de Liège-Bastogne-Liège. Hij kwam wel dicht bij de wereldtitel (derde)[1]. In 1964 was er nog een ritzege in de Quatre Jours de Dunkerque. Hij nam voor de tweede maal deel aan de Tour de France en haalde dit keer wel Parijs (60ste), met een tweede plaats in de 6de rit. In het wereldkampioenschap werd hij 6de. In 1965 was zijn beste resultaat een 5[de] plaats in de 8[ste] rit van de Tour (77[ste] in de eindstand) en in 1966 werd hij nog eens derde in het tweede deel van de 8[ste] rit van Paris-Nice, alvorens op het einde van het seizoen te stoppen.

1 Had de jury in Ronse het reglement strikt toegepast en zowel Benoni Beheyt (met de hand van het stuur zich in de sprint op andere renner afgeduwd) als Rik Van Looy (afgeweken van zijn lijn) gedeclasseerd (en meteen een volksopstand met gevaar voor eigen lijf en leden uitgelokt), was de Nederlander Wereldkampioen geworden.

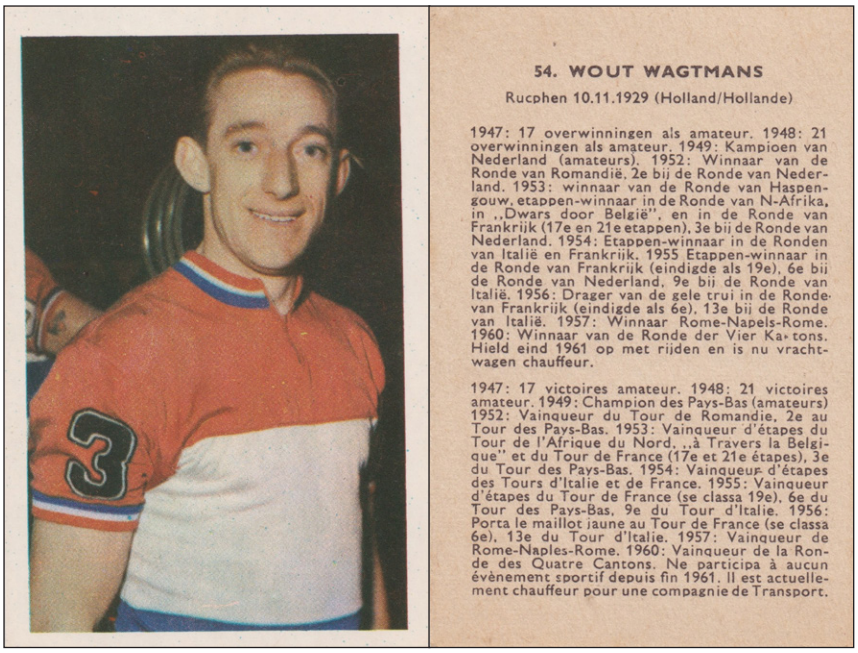

54. WOUT WAGTMANS

Rucphen 10.11.1929 (Holland/Hollande)

1947: 17 overwinningen als amateur. 1948: 21 overwinningen als amateur. 1949: Kampioen van Nederland (amateurs). 1952: Winnaar van de Ronde van Romandië. 2e bij de Ronde van Nederland. 1953: winnaar van de Ronde van Haspengouw, etappen-winnaar in de Ronde van N-Afrika, in „Dwars door België", en in de Ronde van Frankrijk (17e en 21e etappen), 3e bij de Ronde van Nederland. 1954: Etappen-winnaar in de Ronden van Italië en Frankrijk. 1955 Etappen-winnaar in de Ronde van Frankrijk (eindigde als 19e), 6e bij de Ronde van Nederland, 9e bij de Ronde van Italië. 1956: Drager van de gele trui in de Ronde van Frankrijk (eindigde als 6e), 13e bij de Ronde van Italië. 1957: Winnaar Rome-Napels-Rome. 1960: Winnaar van de Ronde der Vier Kantons. Hield eind 1961 op met rijden en is nu vrachtwagen chauffeur.

1947: 17 victoires amateur. 1948: 21 victoires amateur. 1949: Champion des Pays-Bas (amateurs) 1952: Vainqueur du Tour de Romandie. 2e au Tour des Pays-Bas. 1953: Vainqueur d'étapes du Tour de l'Afrique du Nord, „à Travers la Belgique" et du Tour de France (17e et 21e étapes), 3e du Tour des Pays-Bas. 1954: Vainqueur d'étapes des Tours d'Italie et de France. 1955: Vainqueur d'étapes du Tour de France (se classa 19e), 6e du Tour des Pays-Bas, 9e du Tour d'Italie. 1956: Porta le maillot jaune au Tour de France (se classa 6e), 13e du Tour d'Italie. 1957: Vainqueur de Rome-Naples-Rome. 1960: Vainqueur de la Ronde des Quatre Cantons. Ne participa à aucun évènement sportif depuis fin 1961. Il est actuellement chauffeur pour une compagnie de Transport.

54. Wout Wagtmans

De foto komt uit de Zesdaagse van Antwerpen 1961, die hij betwistte met Jan Plantaz en Gerrit Voorting.

De juiste geboorteplaats is eigenlijk Sint Willebrord (tot 1841 Het Heike, een naam die in sommige naslagwerken nog gebruikt wordt) een dorp van Rucphen.

Het palmares is zeer uitgebreid en er kan maar weinig aan toegevoegd worden. In 1951 was hij derde in Liège-Bastogne-Liège en 7de in het wereldkampioenschap. In 1952 won hij een rit in de Ronde van Nederland. In 1953 was hij 5de in de Tour de France. In 1954 was hij ritwinnaar in de Eibarko Bizikleta. In 1957 was hij ritwinnaar en 9de in de eindstand van de Giro.

Zijn uitslagen als stayer worden niet vermeld. Hij was nationaal kampioen in 1958, tweede in 1954 en derde in 1959. Hij was ook derde in het wereldkampioenschap in 1958 en tweede in het Europees criterium 1961 (winter 1960-61). Hij stopte eind 1961 wanneer zijn hoop op een herneming van de stayersactiviteit in Duitsland (dankzij de wereldtitel van Marsell) en dus contracten voor hem, niet uitkwam.

In 1967 was hij ploegleider van Nederland in de Tour de France.

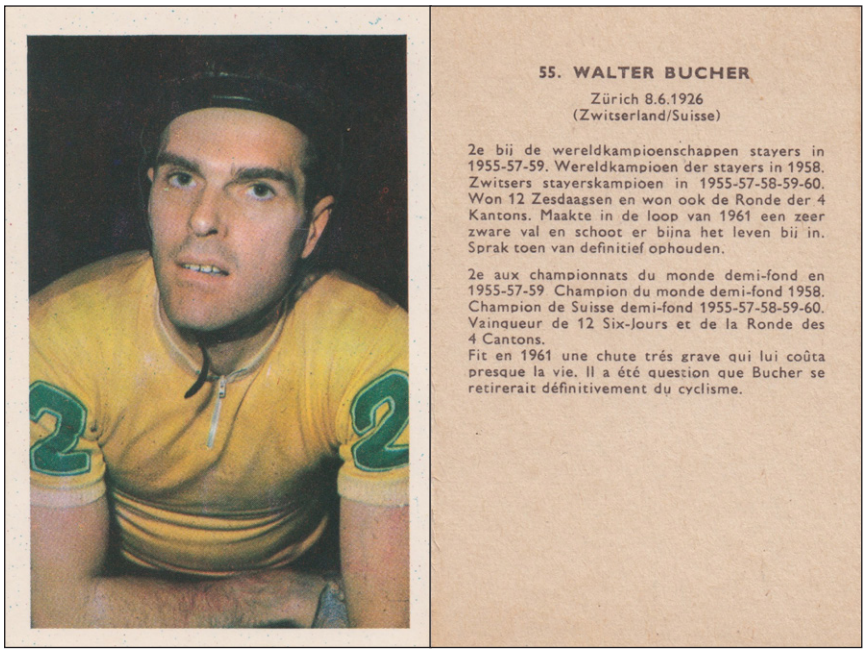

55. Walter Bucher

De foto dateert uit de Zesdaagse van Antwerpen 1961, die hij betwistte met Fritz Pfenninger en Guillaume Van Tongerloo.

Het palmares geeft de essentie van zijn carrière als stayer, enkel een derde plaats in het wereldkampioenschap 1956 en in het Europees criterium 1958 kunnen toegevoegd worden. Hij won geen twaalf maar elf zesdaagsen. Naast zijn activiteit als stayer was hij ook Zwitsers kampioen américaine in 1958 en tweede in het Europees criterium in 1955.

De ernst van zijn val in 1961 wordt wat overdreven (er was niet echt levensgevaar), maar het deed hem wel besluiten met stayeren te stoppen.

De overweging om helemaal te stoppen was reëel. Er was niet enkel die val, zijn beste tijd als zesdaagserenner was voorbij en buiten enkele keren Arnold kreeg hij minder en minder een competitieve ploegmaat. Hij beëindigde nog het winterseizoen 1961-62 (Milaan, 9de met Defilippis, was zijn laatste zesdaagse) en hield er dan definitief mee op.

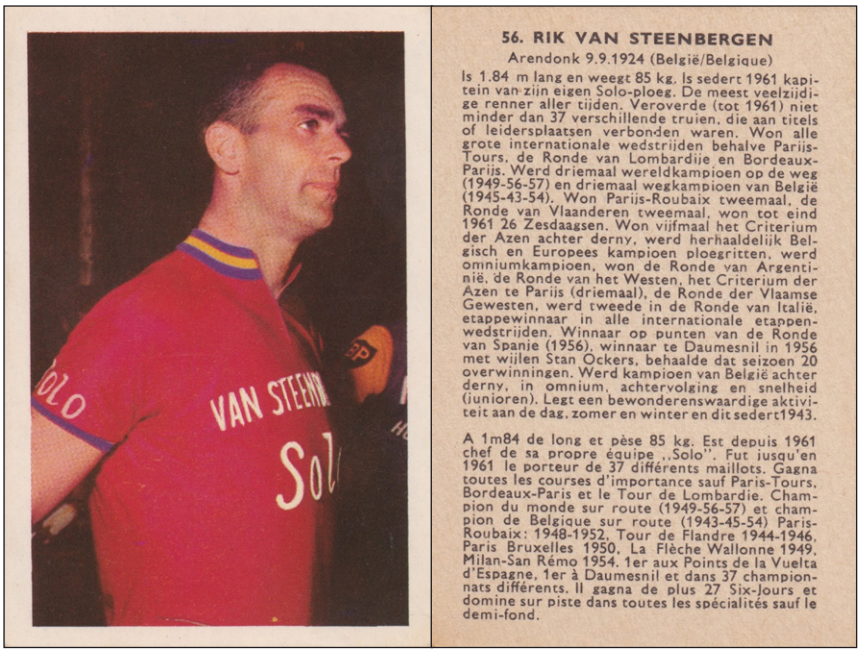

56. Rik Van Steenbergen

De foto dateert zeker uit 1961, het eerste jaar van de ploeg Solo-Van Steenbergen.

Een volledig palmares geven is bijna onmogelijk, het is opvallend dat de Franse versie zich echt tot de essentie (en overwinningen) beperkt. De Nederlandstalige versie vermeldt 26 zesdaagse-overwinningen, de Franstalige 27. De 27ste zege was Köln, van 28/12/61 tot 3/1/62. Vermits de Nederlandstalige tekst “tot eind 1961” specificeert, is 26 zeges zeker juist, maar als de Franstalige versie een update heel begin 1962 kreeg is die ook juist.

Er had duidelijker gesteld kunnen worden dat hij viermaal het Europees criterium américaine en eenmaal dat in omnium won. Ook zijn zege in de Elfstedenronde, zijn laatste belangrijke overwinning op de weg had kunnen vermeld worden.

Nadien bracht Van Steenbergen zijn totaal aantal zeges in zesdaagsen op veertig, toen een record. Hij werd nog een vijfde keer winnaar van het Europees criterium américaine in het winterseizoen 1962-63, samen met Palle Lykke. Hij reed zijn laatste zesdaagse in Antwerpen, 5de in 1966, samen met Rik Van Looy en Palle Lykke. Na nog tweede plaatsen in het Europees criterium américaine en omnium en in het Belgisch kampioenschap omnium in 1966, stopte hij zijn wielercarrière in december 1966.

Zijn reconversie was niet direct een succes. Hij verhuisde van de sportpagina’s naar de roddel en sensatiebladen, speelde in een ‘seksfilm’, kwam in het gokkersmilieu terecht, transporteerde drugs en liep bijna een gevangenisstraf op. Gelukkig zette hij na een nieuw huwelijk zijn leven terug op orde. Ook hij zal kort behandeld worden in de Maple Leaf-artikelen van Jan De Smet in WAAIERS.

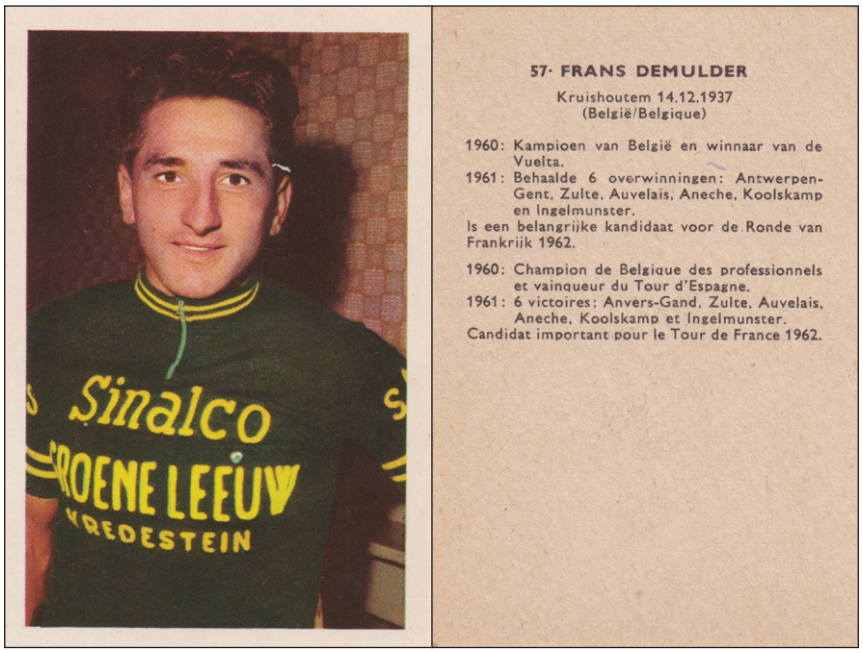

57. Frans Demulder

De foto dateert alleszins van na het Belgisch kampioenschap 1961, deze specifieke Sinalco-Groene Leeuw trui werd enkel in 1961 gedragen.

De juiste schrijfwijze van de naam is Frans De Mulder.

Het palmares begint pas in 1960 en is ook voor die jaren eerder onvolledig. In 1957 was De Mulder als liefhebber derde in de Ronde van België en 5de in het wereldkampioenschap. In 1958 was hij nationaal kampioen bij de onafhankelijken. In 1959 was hij bij de beroepsrenners ritwinnaar in de Tour de l'Ouest en verder tweede in het Weekend Ardennais, derde in Liège-Bastogne -Liège, 4de in Milano-Sanremo, en 7de in Paris-Roubaix en in de Flèche Wallonne.

In 1960 won hij ook vier ritten in de Vuelta en een in de Tour de Luxembourg (7de in de eindstand). Hij was ook tweede in Gent-Wevelgem, 5de in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, 6de in de Ronde van Vlaanderen, 7de in Milano-Sanremo en 15de in het wereldkampioenschap. In 1961 werd hij tweede in de Trofee van Vlaanderen en de vermelde zege in Koolskamp was in het kampioenschap van Vlaanderen.

De neergang die al begon in 1961 zette zich nadien voort. In 1962 was er een ritzege in de Dauphiné Libéré en verder een derde plaats in de Tour de Luxembourg en in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, een 4de in het Belgisch kampioenschap, een 5de in de Omloop Het Volk, een 7de in de Quatre Jours de Dunkerque en een 8ste in de Tour de Belgique. Hij gaf echter op in de Tour de France en in het wereldkampioenschap. In 1963 was er enkel een ritzege in de Tour de Belgique en een derde plaats in de eindstand. Wegens gezondheidsproblemen zette hij een punt achter zijn carrière.

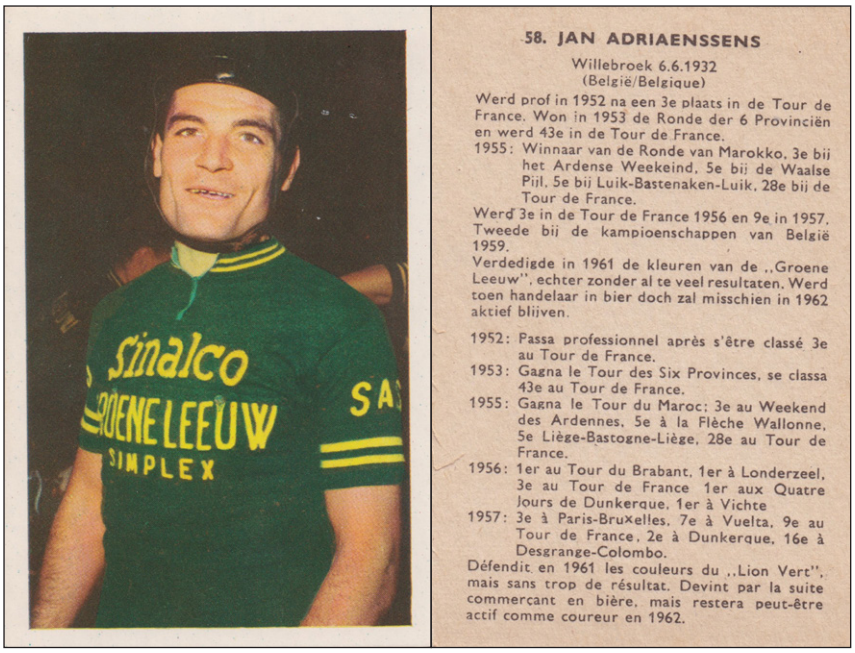

58. Jan Adriaenssens

De trui dateert alleszins uit 1961, zijn enige jaar bij Groene Leeuw. De foto is weinig flatteus en hij is er moeilijk op te herkennen.

De officiële voornaam is Cesar Jan, maar meestal wordt Jan en soms Jean gebruikt. De juiste schrijfwijze van de familienaam is Adriaensens.

Het palmares behandelt enkel echt de resultaten tot 1955 en is vanaf dan zeer onvolledig. In 1956 won hij ook de Quatre Jours de Dunkerque met een ritzege erbij. In 1957 won hij een rit in de Vuelta (7de in de eindstand) en in Paris-Nice en was derde in Paris-Bruxelles. In 1958 won hij het Circuit de l'Ouest met twee ritzeges, was 4de (en eerste Belg) in de Tour en 5de in de Grand Prix Marvan.

In 1959 was hij ook 6de in de Tour de France en opnieuw eerste Belg. In 1960 was hij derde in de Tour de France (voor de vierde keer eerste Belg) en 10de in de Quatre Jours de Dunkerque. Zijn seizoen 1961 was niet zo slecht als op de chromo gesuggereerd, hij was 10de in de Tour de France, ditmaal als tweede Belg.

In 1962 zou hij uiteindelijk niet meer actief zijn. Hij kreeg nog wel een aanbod van Wiel's-Groene Leeuw voor de Tour de France, maar wees dat af wegens te laattijdig en omdat hij zijn twijfels had of er met een merkenploeg in de Tour evenveel te verdienen ging zijn als met de nationale ploeg.

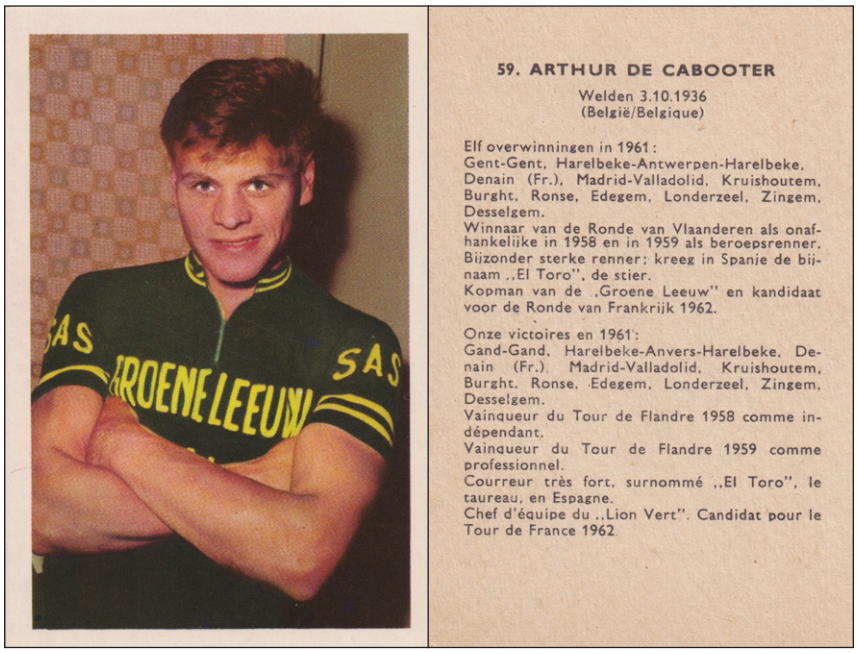

59. Arthur De Cabooter

De trui laat een foto uit 1960 vermoeden, het is alleszins een van de twee standaard truien uit dat jaar. Anderzijds doet de achtergrond twijfelen, die stemt overeen met andere foto's die zeker uit 1961 komen.

De juiste schrijfwijze van de naam is Arthur Decabooter.

Het palmares is enkel accuraat voor 1958 en voor de overwinningen in 1961 en zelfs dan had moeten aangegeven zijn dat Madrid-Valladolid een etappe van de Vuelta was. Gent-Gent is de Omloop Het Volk. Als liefhebber won hij de Ronde van Vlaanderen in 1955. In 1959 was hij tweede in Kuurne-Brussel-Kuurne, 4de in de Ronde van Vlaanderen, 8ste in de Omloop Het Volk, 9de in de Quatre Jours de Dunkerque en 10de in Milano-Sanremo. In 1960 won hij de Ronde van Vlaanderen (en dus niet in 1959, en won zo die wedstrijd in de drie categorieën), een rit en het puntenklassement in de Vuelta (10de in de eindstand) en was ook derde in het Belgisch kampioenschap, 4de in Milano-Sanremo, Gent-Wevelgem, Kuurne-Brussel-Kuurne en Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke en 8ste in Paris-Bruxelles.

In 1961 waren er een 6de plaats in Paris-Tours, een 8ste in de Ronde van Vlaanderen en in Gent-Wevelgem en een 9de in Paris-Roubaix. Dat hij "kopman van de Groene Leeuw" zou zijn, is vatbaar voor discussie, Albert De Kimpe had in ieder geval een voorkeur voor Frans De Mulder. Decabooter zou trouwens de ploeg verlaten.

Vanaf 1962 haalde hij niet meer hetzelfde niveau en dan zeker niet dat van 1960. In 1962 werd hij 5de in Gent-Wevelgem en gaf op in de Tour. In 1963 werd hij 9de in Paris-Roubaix en gaf opnieuw op in de Tour. In 1964 won hij Kuurne-Brussel-Kuurne, kwam terecht in een schorsingsverhaal wegens onregelmatig sprinten in de Omloop Het Volk, maar hij werd toch nog tweede in de Grote Prijs Bank van Roeselare en 6de in de Ronde van Vlaanderen. Hij gaf voor de derde maal op rij op in de Tour de France, meteen zijn laatste deelname.

In 1965 keerde hij terug naar Groene Leeuw en maakte een comeback. Hij werd derde in het nationaal kampioenschap, 5de in Paris-Tours, 8ste in Gent-Wevelgem en 9de in de Ronde van Vlaanderen. Hij werd tevens voor de enige keer in zijn carrière geselecteerd voor het wereldkampioenschap (opgave). In 1966 won hij de Elfstedenronde, een rit in de Quatre Jours de Dunkerque en twee in de Vuelta a Andalucía. Hij was verder 4de in Gent-Wevelgem, 8ste in Paris-Roubaix en 9de in Paris-Bruxelles.

In 1967 won hij de Omloop der Vlaamse Gewesten en Roubaix-Cassel-Roubaix en werd tweede in de Elfstedenronde, 9de in Paris-Roubaix en 10de in Gent-Wevelgem. Na zijn afscheid op de Gentse wielerbaan was hij nog twee jaar sportbestuurder van de Pull Over Centrale-ploeg. Hij was getrouwd met de zuster van de echtgenote van Walter Godefroot. Een korte bespreking is ook voorzien in de Maple Leaf artikelen van Jan De Smet.



60. José Denoyette

Gezien de trui dateert de foto alleszins uit 1961.

De juiste schrijfwijze van de naam is De Noyette en de geboorteplaats is Gent.

Ook dit palmares brengt weinig nuttige informatie. De Noyette was inderdaad kampioen van België achtervolging, bij de liefhebbers in 1957 en 1958. Hij was in 1958 ook kampioen américaine (samen met François Dewagheneire). In 1957 won hij de Ronde van Vlaanderen voor liefhebbers. In 1958 won hij twee ritten in de Ronde van België. In het winterseizoen 1958-59 stapte hij versneld over naar de onafhankelijken om in te springen als ploegmaat van Gerrit Schulte in de Zesdaagse van Gent. Dit was echter te zwaar voor hem en hij werd gevraagd op te geven zodat Schulte verder kon met de Italiaan Terruzzi die zonder ploegmaat was gevallen.

De Noyette werd echter een vaste waarde in de zesdaagsen van Antwerpen en Gent, met als beste resultaat een derde plaats in Gent in 1960 aan de zijde van Reg Arnold. In Gent was hij verder nog 5de in 1959 en 7de in 1961. In Antwerpen gaf hij op in 1960 en werd hij 7de in 1961. In 1960 was hij ook derde in Lille en in 1961 7de in Frankfurt.

Na de brand van het Kuipke kwam zijn carrière in het slop en moest hij zich noodgedwongen meer en meer op het kermiscircuit richten, zonder veel succes. Het bleef bij een enkele zege in Waarschoot (1962). Toch werd hij nog 9de in de Zesdaagse van Antwerpen 1962 en werd hij uitgeschakeld voor de finale in 1963.

Hij stopte zelfs even in 1965, maar nam in augustus een nieuwe licentie. Het leek er even op dat hij zijn carrière opnieuw op het spoor zou krijgen toen de Gentse wielerbaan heropende en hij samen met Frans Aerenhouts 5de in de zesdaagse werd en vervolgens in 1966 met Scrayen 7de in het Europees criterium américaine. Het was echter maar een strovuur en eind 1966 stopte hij definitief.

Steunfonds

Beste lezers van WAAIERS,

Ondertussen zitten we al aan het elfde nummer van WAAIERS en beginnen we de vijfde jaargang.

U zal gemerkt hebben dat wij onze uiterste best doen om de artikels zo gedetailleerd en zo waarheidsgetrouw te schrijven.

Dit vergt van ons veel werk en tijd, maar dat doen we met plezier. Maar het vraagt ook om enkele investeringen. Voor de website (en het gemak van downloaden), moeten we betalen, om bepaalde tools te gebruiken moet er betaald worden. We printen nogal wat af, we verbruiken papier, cartridges, we betalen soms voor downloads van buitenlandse krantensites enz....

Kortom, een deel van onze spaarvarkentjes gaat naar WAAIERS. We weten dat we beloofden dat alles gratis zou blijven, en dat zal ook zo zijn.

Niettemin doen we beroep op jullie sympathie en richten we, in navolging van het Wielerarchievenforum, een Steunfonds op waarin iedereen naar godsvrucht en vermogen iets kan storten om ons een beetje te helpen.

Niemand is verplicht, WAAIERS blijft bestaan en blijft gratis, maar een duwtje in de rug helpt altijd als de weg bergop gaat (vraag het maar aan de renners).

Bij deze de gegevens:

Jullie kunnen storten op BE 91001748529676 op naam van Jan De Smet. Het geld wordt dan apart gezet om de kosten van WAAIERS te dekken.

Wij, Patrick, Hans, Stef, Bart en ikzelf, danken jullie voor de eventuele bijdragen.

Jan De Smet

Eindredacteur

WAAIERS op papier

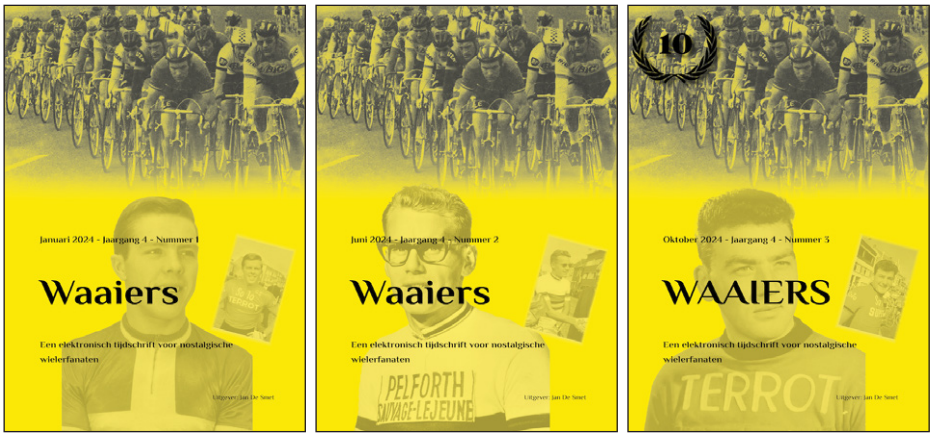

Op vraag van meerdere lezers van WAAIERS bieden wij vanaf 1 februari 2025 de ‘papieren’ versies aan jaargang 4. Enkel de versie van WAAIERS 4-2 (harde kaft) is niet verkrijgbaar omdat de firma in kwestie deze niet kan printen als de inhoud meer dan 295 blz. bevat. Onze excuses daarvoor en we zullen er voor zorgen dat we in de toekomst binnen deze limiet blijven. De andere jaargangen zijn eveneens nog verkrijgbaar.

De reden waarom we dit zo doen is om de lezer de mogelijkheid te geven een volledige jaargang te bestellen en slechts eenmaal verzendingskosten te betalen.

We werken namelijk met een POD (Print On Demand)-firma uit Nederland die, qua drukwerk, de beste voorwaarden aanbood. Onze uitgaven zijn, kijkend naar het aantal bladzijden, bijna boeken. Nadeel is dan weer dat de verzendingskosten iets hoger liggen. Maar wijzelf hebben niet de mogelijkheden, noch de tijd om ons bezig te houden met de verkoop.

Wij hebben voor elk nummer, met uitzondering van WAAIERS 4-2, twee versies in het aanbod. Een iets goedkopere versie met zachte kaft en een iets duurdere versie met harde kaft. Voor de rest zijn beide versies identiek.

De exemplaren van WAAIERS kunnen besteld worden op de volgende site (leveringstermijn is ± 14 dagen): https://print.24bookprint.com/shop/.

We hopen dat we hiermee de vraag naar ‘papieren’ exemplaren tegemoet gekomen zijn. In de toekomst blijft WAAIERS via PDF steeds gratis ter beschikking.

De reeks

Nederland: Hun grootste Sportdag

Uitgever: Koffie- en theehandel H. Smith
Zwart-Wit: 7,5 x 4,6, 6,2 x 4,6 en 15,2 x 10,5 cm
Jaar van uitgave: 1938

Rugzijde:
Zie foto

Opmerking:

Plaatjesalbum met sportfoto's

12 Interviews met Bekende Sportkampioenen door Han Hollander

De foto's zijn genummerd en 'geletterd', een deel betreft wielrennen.

37. Arie van Vliet
38. Jef v.d. Vijver
39. Arie van Vliet
40. Henk Ooms
41. Middelkamp
42. Arie van Vliet
43. Frans Slaats
44. Gerrit Schulte
45. Kees Pellenaars met Slaats
46. Cor Wals
47. Archambaud en Slaats
48. Pijnenburg en Piet van Kempen

C. Frans Slaats







N.v.d.r.: Ikzelf mis nog de nummers 42. Arie van Vliet, 46. Cor Wals, 47. Archambaud en Slaats, 48. Pijnenburg en Piet van Kempen en C. Frans Slaats (desmetjm@gmail.com)

FAEMA (deel 7c)

door Patrick Feyaerts en Jan De Smet

De FAEMA-buitenlander van het seizoen: Piet van Est

(°17/08/1934 Fijnaart † 17/10/1991 Roosendaal)

Piet van Est was de jongste van de drie fietsende Van Est gebroeders. Door omstandigheden, enerzijds de belangrijke leeftijdsverschillen (Piet was elf jaar jonger dan Wim en zes jaar jonger dan Nico) maar anderzijds ook, en eigenlijk vooral, het verschil in klasse, waren ze nooit gezamenlijk actief als beroepsrenner. Opvallend is dan weer wel dat zowel Nico (van 1953 tot 1955) als Piet (van 1956 tot 1965) hun hele carrière als prof deelden met hun oudere broer Wim, die dat zelf was van 1949 tot en met 1965.



Piet van Est en zijn oudere broer Wim. (Internetlink 1)

Piet van Est liet zich voor het eerst opmerken bij de liefhebbers in 1955 met een ritzege in de Olympia's Tour, dat jaar toe aan zijn eerste 'moderne' editie[1]. Bij de deelnemers waren ook Michel Stolker, derde in de eindstand en Jaap Kersten, opgave. Piet zelf vinden we, na in vijf dagen zeven etappes en iets meer dan 900 km afgehaspeld te hebben, terug als 12de in de eindrangschikking op 6'33" van winnaar Piet Kooyman.

1 Olympia's Tour, genoemd naar de inrichtende club A.S.C. Olympia uit Amsterdam, had al plaatsgevonden in 1909, 1910 en 1927. Deze rittenkoers zou in de loop van de jaren vijftig en zestig uitgroeien tot een belangrijke rittenkoers voor liefhebbers, al was het deelnemersveld vooral Nederlands getint. Op de zegelijst vinden we onder meer Huub Zilverberg, Henk Nijdam, Harrie Steevens, Jan van der Horst, in hetzelfde seizoen nationaal kampioen, Cees Priem, Fedor den Hertog en Roy Schuiten. Daarnaast waren er podiumplaatsen voor Michel Stolker, Arie den Hartog, Jan Janssen, de Belg Julien Stevens, Jos van der Vleuten en Rini Wagtmans.

Tijd voor een volgende stap in zijn carrière en in 1956 vervoegde hij de rijen van de onafhankelijken. Hij nam dat jaar deel aan de eenmalige editie van de Tour d'Europe[2] voor liefhebbers en onafhankelijken. Deze rittenkoers werd betwist met nationale ploegen, elf landen, waaronder dus ook Nederland en België, kwamen aan de start met zeven renners elk. Piet van Est kende zijn grote dag tijdens de 7de etappe, van Stuttgart naar Strasbourg, over een selectief parcours dat door de weersomstandigheden, regen en tegenwind, extra lastig werd gemaakt.

Hij was die dag mee in een ontsnapping met de meeste favorieten, op uitzondering van de Italiaan Giuseppe Fallarini. In de finale probeerde eerst Gianni Ferlenghi te ontsnappen, maar hij kreeg geen vrijheid. In de laatste kilometers konden Piet van Est, Richard Durlacher en Marcel Rohrbach zich uit de kopgroep losmaken. Een tegenaanval van Daniel Denys en Roger Rivière kwam te laat en dus mochten de drie sprinten voor de zege. De Nederlander toonde zich de snelste en boekte zo zijn eerste internationale overwinning. In de eindstand werd Piet, die in het ochtendgedeelte van de 9de rit ook nog eens 10de werd, 18de[3], op 40'53" van Roger Rivière.

Daarmee achtte Piet van Est zich klaar om een niveau hoger aan te vatten en hij werd in de loop van augustus beroepsrenner. Een zege zat er nog niet in, maar hij behaalde wel enkele ereplaatsen in kleinere koersen, met als beste resultaat tweede in Oosterhout.

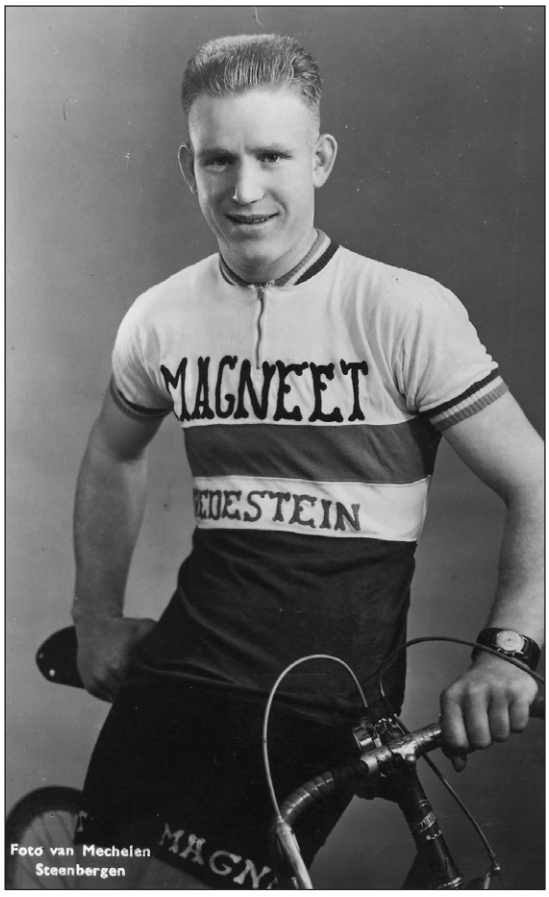

Beroepsrenner bij Magneet.

In 1957 begon hij aan het serieuze werk. Hij kreeg een contract bij Magneet-Vredestein en werd geselecteerd voor de Nederlandse C-ploeg in de Ronde van Nederland. Hij trok zich best aardig uit de slag met eerst een 9de plaats in de 6de rit en vooral een tweede stek in het tweede gedeelte van de 6de etappe, 20 km tegen de chrono. Enkel broer Wim was 12" sneller, leider Van Looy eindigde 5" achter Piet. In de eindstand werd hij 14de, op 25'02" van Rik Van Looy. Samen met zijn team Nederland C was hij ook derde geworden tegen het uurwerk en ze werden verder tweede in het ploegenklassement.

Deze prestatie opende perspectief en met de selectie voor de Tour de France op het oog, werd hij ook aangeduid voor het Critérium du Dauphiné Libéré. Opnieuw werd het een meevaller. Nadat hij al 6de was geworden in de tweede rit, trok hij zich ook in de bergachtige slotfase degelijk uit de slag, met een 8ste plaats in de 7de etappe Chambéry - Saint-Gervais en een 6de de laatste dag van Divonne-les-Bains naar Grenoble. Zijn meest opvallende prestatie had hij echter geleverd

2 Er was in 1954 reeds een editie voor beroepsrenners geweest, gewonnen door Primo Volpi, waarover we het al uitgebreid gehad hebben in het deel over Hilaire Couvreur.

3 De kranten uit die periode wijzen hem in de eindstand een 20ste plaats toe, op 41'05". De op dat moment gepubliceerde klassementen zijn echter foutief. Jean Vermaelen, die na de tijdrit op de voorlaatste dag 33ste op 1 uur 30'20" stond en Willi Funke, die toen 35ste op 1 uur 33'37" stond, zien eensklaps hun achterstand met een uur verminderd en zouden zo respectievelijk 12de en 14de worden. De eindklassering zal later wel herzien zijn, zonder dat dit in de Belgische pers vermeld werd. In ieder geval, alle moderne bronnen geven een correcte (of toch logischere) eindstand, met Piet van Est als 18de.

tussen deze beide etappes in, tegen de chrono over 68 km. Hij werd hier 6de en mede daardoor 8ste in de eindstand op 16'32" van Marcel Rohrbach.

Hij werd uiteraard geselecteerd voor de Tour de France. Na de prestaties van de voorgaande jaren, met onder meer de 6de plaats van Wout Wagtmans in 1956, diens tweede rang in het puntenklassement het jaar voordien en diens 5de in de eindstand in 1953, waarbij dan nog de zege in de ploegenrangschikking kwam, vertrok Nederland met redelijk wat ambitie naar de start in Nantes.

Het werd echter een zware tegenvaller. Voor Wagtmans was de Tour al voorbij na de 4de rit en er zat dit keer geen enkele dagzege in voor Nederland. Broer Wim, 4de in Rouen-Roubaix (die fataal werd aan Wagtmans), derde in Briançon-Cannes, 5de in de korte chronoproef op het circuit van Montjuïc (tweede deel 15de etappe), derde in de grote tijdrit (68 km) van Bordeaux naar Libourne en 4de in de traditionele afsluitende tocht naar Parijs, was op zijn vierendertigste nog duidelijk de beste Nederlander en werd 8ste in de eindstand.

Ook Piet trok zich meer dan behoorlijk uit de slag en dan zeker voor een debutant. Het begon met een 6de plaats in die rit naar Roubaix waar zijn broer 4de was en vervolgde met een 10de in de 9de etappe van Besançon naar Thonon-les-Bains en een 4de in de 13de van Marseille naar Alès. In Thonon-les-Bains had er meer ingezeten was hij in volle sprint niet ten val gebracht door een onvoorzichtige politieagent die met de rug naar de renners het parcours opstapte. Gelukkig kon Piet de wedstrijd vervolgen. In het gebergte was er geen hoofdrol voor hem weggelegd, maar tegen het uurwerk in Montjuïc stond hij er weer met een 10de rang. Dan was het opnieuw klimmen geblazen en verzeilde hij wat meer in de achtergrond, maar in de slotfase van de Tour zou hij zijn geschiktheid voor dit soort werk bewijzen en laten zien helemaal niet leeggereden te zijn. Het begon met een 17de plaats in de grote tijdrit, op 7'03" van Jacques Anquetil. De volgende dag toonde hij zich opnieuw en werd nog eens 10de. De slotetappe ging van Tours naar Parijs en eindigde op een massasprint. André Darrigade won, broer Wim was zoals al vermeld 4de en Piet 7de. In de eindstand werd hij 32ste, op 2 uur 11'24" van Anquetil en zodoende derde beste Nederlander, op een kwartier van Gerrit Voorting (29ste) en drie minuten voor Piet de Jongh (33ste).



Een geslaagd eerste compleet profseizoen in dienst van Magneet-Vredestein.

Een geslaagd debuut in de Tour en een geslaagd eerste volledig seizoen bij de beroepsrenners. Eigenlijk ontbrak enkel een zege bij de profs als kers op de taart. Ondanks dat gebrek aan overwinningen was zijn selectie voor het wereldkampioenschap in Waregem geen verrassing. Als voorbereiding op het Vlaamse kasseienwerk aldaar reed hij nog de Driedaagse van Antwerpen, die echter een serieuze tegenvaller werd. Ver in de achtergrond eindigde hij 55ste, op 31'11" van Leon Vandaele. Ook het wereldkampioenschap werd een afknapper, hij kwam niet in het stuk voor en gaf voortijdig op. Het was welletjes geweest, hij was nog altijd maar net 23, dus tijd om het kalmer aan te doen en te denken aan het volgende seizoen.

Ook in 1958 verdedigde Piet verder de kleuren van Magneet-Vredestein. Dit jaar stonden ook de Vlaamse kasseienklassiekers op het programma. De eerste afspraak was de Ronde van Vlaanderen. Hij was al in 1957 ingeschreven, maar startte toen niet. Dit

keer verscheen hij wel aan het vertrek, maar haalde het einde niet. Vervolgens kwam Gent-Wevelgem. Iets minder zwaar, en dus lukte uitrijden wel. Hij eindigde in het laatste groepje als 52ste. Vanaf dan begonnen de rittenkoersen en het opwerken naar de Tour de France.

Eerst was er nog de Driedaagse van Antwerpen. Opnieuw veel kasseien, nog niet echt zijn ding. Van Est kon zich enkel een beetje tonen in de slotrit rond Antwerpen waarin hij 12de werd. In de eindstand was hij 24ste. Vervolgens ging het naar Italië voor de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni. Weer een nieuwe ervaring voor de Nederlander, deze wedstrijd werd immers deels achter scooters betwist. Niet zo evident voor een debutant en zo bleef het naast enkele klasseringen tussen rang 10 en 15 bij een derde plaats in het korte tweede deel van de derde etappe, na 61 km enkel geklopt door Baldini met 36" en Giorgio Albani met 3". Meer zat er niet in, in de eindklassering werd hij 19de op 1 uur 06'39" van Jos Hoevenaers. Hij eindigde verder 9de in de bergprijs en in het klassement van de vliegende sprinten.

Van Italië ging het naar Duitsland, voor de Grosser Bali-Preiss[4]. Piet van Est was 6de in de tweede rit en tweede, op anderhalve minuut van Charly Gaul, in de derde. Zo werd hij in de eindstand 9de, op 11'43" van Rik Van Steenbergen. Dan ging het terug naar Nederland, voor de Ronde van Nederland. Magneet[5] kwam hier met een sterke ploeg aan de start, met naast Piet ook Daan de Groot, Michel Stolker, Jaap Kersten en Jo de Roo.

Reeds in de aanvangsrit viel er een eerste beslissing, toen driekwart van het deelnemersveld al meer dan 10 minuten verloor. Peter Post won, de jongste Van Est werd vierde, net als de dag nadien. Ploegmaat Kersten was de nieuwe leider. De derde etappe gebeurde er weinig, maar dan zou de beslissing vallen. Leider Kersten verloor 's ochtends, zoals het bijna voltallige resterende deelnemersveld, net geen 5 minuten op ritwinnaar Rik Van Steenbergen en ruim 4 minuten op een groepje met Peter Post (tweede), Piet van Est (derde), Michel Stolker (4de), Henk van den Broek (5de) en Leo van den Brand (6de). Piet werd leider en moest zich nog enkel bekommeren over Van den Brand en vooral Post. De namiddagrit werd per ploeg tegen het uurwerk betwist en gewonnen door Nederland IV-Magneet, zodat Van Est zijn leiderspositie nog wat verstevigde. De dag nadien werd het werk afgemaakt en in de etappe tussen Heerlen en Roosendaal moest ook het zwarte eskadron van Gerrit Schulte en Peter Post plooien. Piet zelf werd 5de en was nu comfortabel leider. Magneet controleerde simpel tijdens de laatste rit die gewonnen werd door Jo de Roo en zo was voor Piet van Est de eerste zege als beroepsrenner een feit. Hij werd eindwinnaar en won met Magneet ook nog het ploegenklassement.

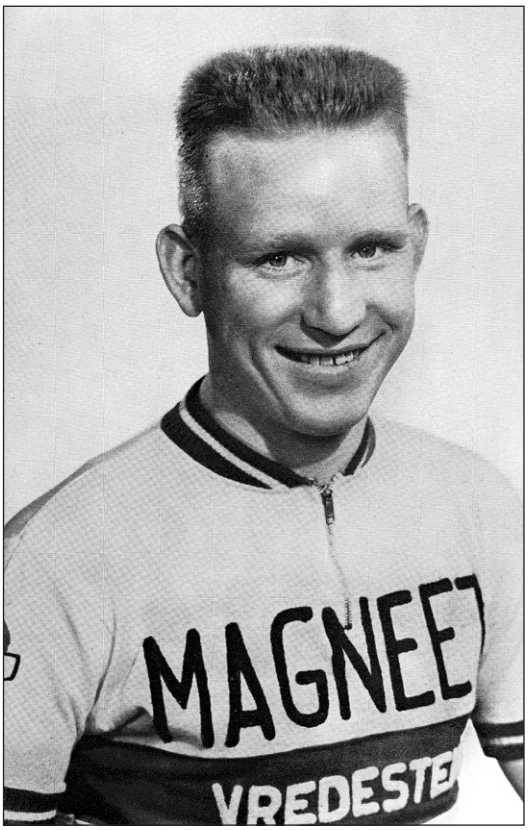

In 1958 winnaar van de Ronde van Nederland voor Magneet.

4 Deze rittenkoers ging in drie etappes van Frankfurt naar Ludwigshafen, over iets meer dan 900 km. De wedstrijd werd enkel in 1956 en 1958 ingericht. De editie 1956 werd uitvoerig besproken in WAAIERS 4.1. pp. 33-43.

5 De officiële naam van de ploeg was Nederland IV, maar gesponsord door Magneet en onder leiding van Kees Pellenaars, die een aantal rekeningen te vereffenen had, om te beginnen met Locomotief dat hem ontslagen had maar ook met de Radium-ploeg van Gerrit Schulte, welke al hoopte de rol van Pellenaars als Nederlands ploegleider te kunnen overnemen.

De laatste voorbereiding op de Tour de France was opnieuw het Critérium du Dauphiné Libéré[6]. Piet van Est haalde niet hetzelfde niveau als in 1957, maar toonde toch klaar te zijn voor La Grande Boucle. Op de slotdag was hij zowel tweede tegen de chrono over 41 km (op 44" van Jean Forestier) als 6de 's namiddags over 147 km in lijn. In de eindrangschikking werd hij zo 48ste, op 1 uur 29'38" van Louis Rostollan. Het voornaamste was echter dat hij er stond voor de Tour, waarin van hem vooral een helpersrol verwacht werd. Eerst was er nog een uitstapje naar de wielerbaan. Piet nam deel aan het nationaal kampioenschap achtervolging. Na zijn uitschakeling in de halve finale door Albertus Geldermans klopte hij in de troosting Daan de Groot voor de derde plaats. De titel was voor Peter Post.

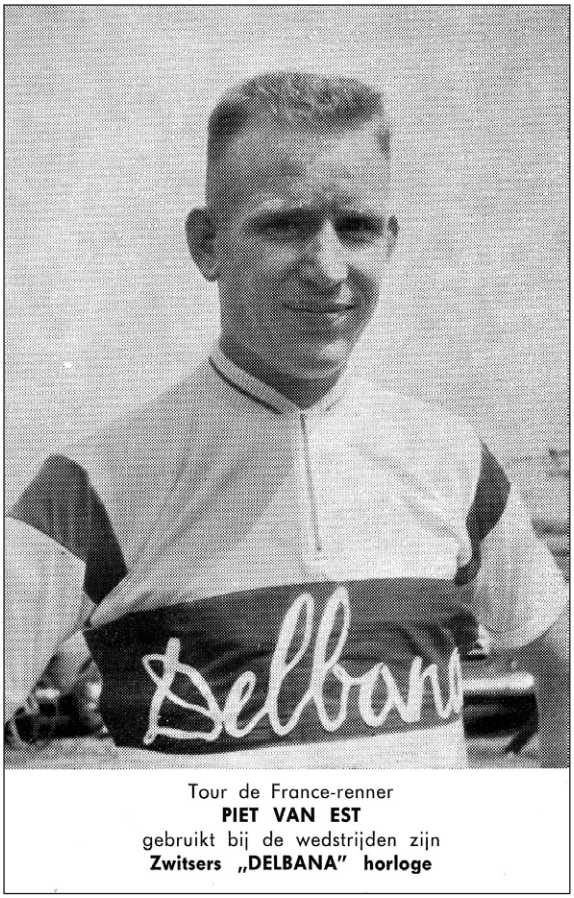

Delbana maakt publiciteitsfoto's van de Nederlanders in de NeLux ploeg.

Er waren ondertussen grote veranderingen en Nederland zou moeten afstappen van hun traditionele rol als vrijbuiters en animatoren. Deze Tour de France zou vanaf nu betwist worden met ploegen van twaalf renners, waarbij Nederland en Luxemburg samen een NeLux ploeg vormden, acht Nederlanders en vier Luxemburgers met Charly Gaul als absolute kopman. De Nederlandse bond had van de gelegenheid gebruik gemaakt om ploegleider Kees Pellenaars – met zijn ongezouten stijl voor hen al lang een luis in de pels – te wippen en te vervangen door Klaas Buchly, wel bekend aan Piet van Est, vermits voorheen zijn ploegleider bij Magneet. Al vlug zou het duidelijk worden dat de echte baas de Luxemburger Jean Goldschmit was en dat het voor Buchly bij een tweedeplansrol bleef. De taak van de Nederlanders was ook duidelijk, Gaul met minimaal tijdsverlies naar de bergen brengen en maximaal beschermen in de overgangsritten. Konden zij tussendoor een ritje winnen of even een trui dragen, meegenomen, maar geen objectief op zich, toch niet in de ogen van de Luxemburgse kopman.

Was er dit jaar dan maar plaats voor acht Nederlanders in de Tour, over de selectie van Piet was er weinig twijfel, net als zijn broer Wim stond hij aan de start. Ook al moesten ze op de eerste plaats Gaul beschermen, onze noorderburen toonden zich nadrukkelijk in de aanvangsfase van deze Tour. Er was een ritzege voor Gerrit Voorting, die ook drie dagen geel droeg, terwijl Wim van Est eveneens twee dagen de leiderstrui mocht tonen. Piet van Est deed vooral zijn werk in de schaduw, maar werd toch 8ste in de tweede etappe en toonde zich opnieuw vlak voor het gebergte met een 7de plaats in de 11de rit van Royan naar Bordeaux. Hij reed een zeer aanvallende wedstrijd en kreeg zo de prijs voor de strijdlust. Hij had ondanks die inspanningen nog voldoende reserves over om 24 uur later opnieuw op het voorplan te treden met een 4de rang in Dax. Ook op dag acht, 48 km tegen het uurwerk in Châteaulin, kwam hij er goed uit, mooi 19de op 3'24" van ritwinnaar Gaul.

6 Er is enige onduidelijkheid over welke van de gebroeders Van Est deelnam, Wim of Piet. Vélo 59 vermeldt Wim, net zoals procyclingstats.com en dewielersite.net, Mémoire du Cyclisme houdt het op Piet. Vermits ook de Gazet van Antwerpen en Miroir Sprint Piet als deelnemer vermelden en er rekening mee houdend dat de Dauphiné al begon de dag na Bordeaux-Paris, waarin Wim 9de werd, ver achter Jean-Marie Ciéleska, lijkt het ons evident dat Piet en niet Wim deelnam. Het moet dus gaan om een drukfout in Vélo 59 die enkele moderne sites misleid heeft.

Natuurlijk was Charly Gaul niet altijd even enthousiast over de persoonlijke ambities van zijn Nederlandse ploegmaats, hij vond bijvoorbeeld dat er geen enkele valabele reden was voor de broers Van Est om zich helemaal te geven tegen het uurwerk en respectievelijk 12de en 19de te worden. Maar al was dat inderdaad hun rol niet, toch hadden ze hun hoofdtaak met succes vervuld. Aan de voet van het gebergte stond Gaul 19de, weliswaar op 11'31" van leider André Darrigade, maar veel belangrijker, op amper 1'25" van titelverdediger Jacques Anquetil en slechts op 18" van outsider Jan Adriaensens. Andere rivalen als Louison Bobet, Adolf Christian, Jean Brankart en Gastone Nencini ging hij vooraf, Federico Bahamontes stond ver en Marcel Janssens (tweede in 1957) was al niet meer in koers. Enkel Raphaël Geminiani was aan de algemene waakzaamheid ontsnapt en had een bonus van 9'44" op Gaul, maar Le Grand Fusil werd niet als een echte zegekandidaat aanzien, hoogstens als een lastpost en eigenlijk vooral als de luis in de pels van Anquetil en Bobet. Dat ook een zekere Vito Favero 11'08" voorsprong op Gaul had, verontrustte niemand.

De Pyreneeën hadden geen grote invloed op het klassement, de niet-klimmers, leider Darrigade aan kop, verdwenen uit de voorposten en de favorieten rukten op. Anquetil stond nu 6de en Gaul 8ste. De verrassende nieuwe leider was Favero, die niet alleen geen krimp gaf, maar met twee accessits ijverig bonificatie sprokkelde en zo 57" uitliep op Geminiani, die ondertussen wel ernstig genomen werd, Anquetil en Gaul hadden immers nog altijd respectievelijk ruim 8 en bijna 9 minuten achterstand. De Nederlanders hadden goed hun streng getrokken, vooral Piet Damen (tweede in de 13de rit over de Aubisque en 17de in de 14de over Aspin en Peyresourde), Martin van den Borgh (18de in de 13de etappe en 14de in de 14de) en Piet zelf (24ste in de 13de rit en 30ste in de 14de) toonden dat zij hun kopman ook in het gebergte enige steun konden verlenen. De jongste Van Est bewees nog een dag later het middengebergte goed te verteren, in deze etappe over de Portet d'Aspet (1069 m) was hij mee in het koppeloton van 38 en werd 5de.

En hij bleef zich tonen. Vierentwintig uur later won broer Wim de pelotonsprint voor de 6de plaats, terwijl hij zelf 10de werd. In de 17de rit was hij heel actief in de aanvangsfase, hopende dat de tenoren met de komende beklimming van de Mont Ventoux tegen het uurwerk in gedachte zouden zitten en een vrijgeleide zouden geven. Dat zat er niet in, zijn pogingen werden gecounterd en zo was een plaats in het peloton zijn lot.

Dan kwam de demonstratie van Gaul tegen het uurwerk op Le Mont Chauve (1910 m), die we al uitvoerig behandelden in het hoofdstuk over 1958. Piet van Est werd 49ste op 11'11" en Charly was meteen opnieuw een van de grote favorieten op de eindzege. Vervolgens zou het een overgangsrit moeten worden, maar mechanische problemen van Gaul inspireerden zijn tegenstanders tot een groot offensief. De Luxemburger stond er zo goed als alleen voor, zijn Nederlandse helpers gaven deze keer niet thuis, misschien zat de Ventoux nog in de benen. Gaul verloor 11 minuten en meteen volgens iedereen ook zijn kansen op de eindzege, Piet van Est kreeg nog 10 minuten meer aan zijn been.

Een slag voor het moreel van de ploeg en van Gaul. De dag nadien, in de eerste Alpenetappe, schoot hij nog wat meer tijd in op zijn rivalen, terwijl Piet van Est helemaal ten onder ging en als 77ste bijna een half uur verloor. Ook Gerrit Voorting (78ste), Piet de Jongh (79ste) en Wim van Est (83ste) eindigden ver achteraan. Jaap Kersten (55ste op bijna 23 minuten) deed het iets beter dan die ploegmaats, enkel Piet Damen[7] (16de op 9'19"), die na een moeizaam begin zich beter en beter aanpaste en nu de kopman zijn kansen op de eindzege verspeeld had, aan zijn eigen klassement begon te denken, trok zich eervol uit de slag[8].

7 Piet Damen had in het voorseizoen nog de Friedensfahrt gereden en gewonnen, was pas in juni beroepsrenner geworden en meteen naar de Tour de France gestuurd. Na een moeizaam begin (aan de voet van de bergen stond hij pas 61ste op 28'05" van leider Darrigade) werd hij uiteindelijk nog 11de op een uur en 40" van zijn kopman Gaul.
8 Martin van den Borgh (opgave na een val in de 15de rit) en Jef Lahaye (ook gevallen en niet meer gestart in de 10de etappe) hadden de wedstrijd reeds verlaten.

Nog eens 24 uur later kwam dan die historische tocht door het Chartreuse-massief. Alles begon rustig aan met de beklimming van de Lautaret, 2043 m hoog, maar niet zo steil. Piet van Est profiteerde ervan om de kas wat te spekken, hij demarreerde in de laatste km en kwam als eerste boven en won zo de Souvenir Henri Desgrange[9]. Nadien kwam dan de grote raid van Charly Gaul, die de situatie helemaal omkeerde en zo opnieuw de grote favoriet van de Tour werd. Er waren nog twee in essentie vlakke ritten en een tegen de chrono over 74 km waarin de beslissing moest vallen. In de 22ste etappe werd Gaul goed omringd door zijn Luxemburgse ploegmaats en door de gebroeders Van Est en Piet Damen, terwijl Voorting (derde), Kersten (7de) en De Jongh (15de) hun eigen kans mochten gaan. Gaul won vervolgens tegen het uurwerk en nam, eindelijk, de gele trui, Piet van Est was 22ste op 5'57".

De laatste rit kwam die gele trui niet meer in gevaar. Na de val van Darrigade die in volle inspanning op een wedstrijdofficial botste, won Pierino Baffi de massasprint, Voorting werd 8ste en de gebroeders Van Est broederlijk 18de (Wim) en 19de (Piet). Een succesvolle Tour de France voor de NeLux-ploeg, met de eindzege van Gaul, vijf ritzeges en zes dagen geel, een derde plaats in het ploegenklassement, een 9de (Piet) en 10de (Wim) plek in de puntenrangschikking en een tweede (Gaul), 6de (Piet) en 8ste (Damen) rang in de bergprijs. Piet van Est werd zelf 22ste op 1 uur 35'37" in de eindstand, als 4de van zijn ploeg, enkel voorafgegaan door eindwinnaar Gaul, Damen (11de) en Marcel Ernzer (16de).

Na de Tour de France was het uiteraard tijd om geld te scheppen in de criteriumtournee, altijd interessant als ploegmaat van de Tourwinnaar. Die werd in augustus voor Piet van Est even onderbroken voor de Grand Prix Marvan, als voorbereiding op het wereldkampioenschap. Na de Tour was de grote motivatie echter weg, Piet werd 34ste op 5'04" van eindwinnaar Jacques Anquetil en zou in het wereldkampioenschap opgeven. En daarmee zat een zeer lucratief tweede seizoen als beroepsrenner erop.



Ook in 1959 nog bij Magneet. (Internetlink 2)

Piet van Est verdedigde in 1959 nog steeds de kleuren van Magneet-Vredestein. Opnieuw stonden de Vlaamse voorjaarswedstrijden op het programma en Piet trok er zich steeds beter uit de slag. De eerste echte afspraak was ook nu de Ronde van Vlaanderen, die hij als 32ste beëindigde. Een week later volgde de Trofee van Vlaanderen met eerst Gent-Wevelgem. Meer dan een 51ste plaats ex aequo in het grote peloton zat er niet in, maar al de volgende dag, in de aansluitende Omloop Het Volk, werd hij knap 4de, samen met Theo Dingens (derde) net tussen de koplopers Seamus Elliott (eerste) en Fred De Bruyne (tweede) en het sprintende peloton in.

De wedstrijden volgden elkaar snel op, vier dagen later was er al Antwerpen-Ougrée, een soort voorbereiding op Paris-Roubaix. Van Est werd als laatste van het kopgroepje van drie dat voor de zege sprintte derde, achter Marcel Janssens en Mies Stolker. Diezelfde Janssens zou drie dagen nadien

9 Deze premie werd toegekend op de hoogste top uit de ronde, ongeacht hoe steil die beklimming was en ongeacht vanaf welke hoogte die begon. In 1958 ging het zodoende over een col van derde categorie en was er een hoogteverschil van niet eens 700 m te overwinnen.



In de Tour de Suisse als voorbereiding op de Tour, ook al sponsorde Locomotief de Nederlandse selectie, toch even de kleuren van werkgever Magneet tonen.

derde worden in Paris-Roubaix, waar Magneet en dus Piet van Est niet aan de start kwamen. Ook van Paris-Bruxelles bleven ze weg en zo was de volgende afspraak het Weekend Ardennais. In de Flèche Wallonne gaf Van Est op en 24 uur later werd hij 26ste in Liège-Bastogne-Liège.

Na deze laatste voorjaarsklassieker was het tijd om aan het rondewerk te beginnen. Dit seizoen was de eerste afspraak de Quatre Jours de Dunkerque als lid van een Nederlandse selectie. Na een onopvallende wedstrijd werd hij 34ste in de eindstand op een halfuur van Anquetil. De grote vorm was er nog niet, zijn 25ste plaats in de tijdrit over 62 km op ruim 7 minuten van diezelfde Anquetil was dan ook veelzeggend.

Dit jaar werd de Ronde van Nederland niet georganiseerd en het Critérium du Dauphiné Libéré stond deze keer niet op het programma. De Tour de France werd voorbereid in de Tour de Suisse, opnieuw binnen een door Locomotief gesponsorde Nederlandse selectie, met verder broer Wim, Jan Nolten, Martin van den Borgh, Arie van Wetten, Hein van Breenen en Gerrit Voorting. Ook hier een weinig opvallende wedstrijd van Piet die 29ste in de eindrangschikking zou worden. Hoopgevend was wel zijn derde plaats in de slotrit, de goede vorm leek er net op tijd te zijn voor La Grande Boucle.

Voor de Tour werd, uiteraard, de succesrijke NeLux formule uit 1958 herhaald. Toch begon die ploeg dit jaar niet onder een goed gesternte. In Nederland had de selectie nogal wat voeten in de aarde. Eerst werd er vruchteloos gepoogd de 8-4 verhouding te veranderen in 9-3, daarna was er serieus kritiek dat renners die niet in vorm waren (althans volgens de critici) de voorkeur kregen op renners zogezegd in betere doen. Uiteindelijk werden op uitzondering van Bram Kool en Daan de Groot die Wim van Est en Jef Lahaye vervingen, dezelfde renners als in 1958 aangeduid. De ambities lagen desondanks hoog, de bedoeling was een tweede opeenvolgende Tourzege voor Charly Gaul, die, nadat hij al een van de weinigen was die Tour en Giro gewonnen hadden[10], daarmee naast Fausto Coppi de enige zou worden die Giro en Tour in hetzelfde jaar had gewonnen.

De Tour begon in ieder geval goed. De eerste rit eindigde op een massasprint, zoals ondertussen gebruikelijk gewonnen door André Darrigade, maar De Groot was 2de, Van Est 6de, Kersten 7de en Kool 10de. Dan was het wachten op de 4de etappe. Piet poogde een groot nummer op te voeren. Hij ontsnapte na 28 km en had na 106 km een voorsprong van 8'20. Dan kwam er echter reactie van het peloton en aan kilometer 119 was zijn bonus al geslonken tot 5'35". Sportbestuurder Goldschmit gaf 25 km verder opdracht te wachten op het peloton en na een solo van 123 km werd hij aan km 151 ingelopen. Het bleef aanvallen regenen in de finale en uiteindelijk konden Dino Bruni en Michel Van Aerde een handvol seconden overhouden en voor de zege sprinten. De Italiaan haalde het en 6" later won Arrigo Padovan de sprint van het peloton. Ondanks al zijn inspanningen eindigde Piet nog 7de, net achter Gerrit Voorting. De

10 De anderen waren op dat moment Gino Bartali, Fausto Coppi en Hugo Koblet (laatstgenoemde twee zijn nog altijd de enigen die zonder voorafgaandelijk een grote ronde betwist te hebben bij hun eerste deelname zowel Giro als Tour wonnen, in 2024 vervoegde Tadej Pogačar hen als winnaar van Tour en Giro bij zijn debuut, maar hij had vooraf al een Vuelta betwist). Jacques Anquetil en Gastone Nencini zouden er in 1960 bijkomen, dan was het wachten op Felice Gimondi (1967) en Eddy Merckx (1969). Pas in 1964 zou Anquetil Coppi vervoegen als winnaar van Giro en Tour in hetzelfde jaar, Merckx deed dat in 1970 en herhaalde het in 1972 en 1974.

6de dag was er de eerste tijdrit en Piet van Est verdedigde zich heel goed. Na een voorzichtige start reed hij een heel regelmatige wedstrijd om na 45 km 12de te worden, op 3'05" van Roger Rivière.

De Nederlanders bleven hier en daar een ereplaats halen, maar een ritzege of het dragen van de gele trui zat er in deze editie niet in. Gaul kwam eveneens iets minder goed uit de verf dan in 1958. Aan de voet van het gebergte stond hij weliswaar 19de op slechts 6'14" van leider Eddy Pauwels en op amper 7" van Bahamontes (17de) en 38" van Anquetil (13de), maar hij had aan de andere kant al een achterstand van 1'45" op Ercole Baldini, van 2'36" op Roger Rivière, van 2'52" op Jan Adriaensens en van 3'52" op de man in vorm Henry Anglade, Frans kampioen, winnaar van de Dauphiné en net nog tweede in de Tour de Suisse. Toch reden tot bezorgdheid.

De volgende ritten knabbelde Gaul aan zijn achterstand, maar dan kwam die fatale 13de etappe. Charly was in mindere doen door de warmte, reed bovendien lek en kraakte uiteindelijk, ontredderd door de hoge temperaturen. Hij verloor 20 minuten op een kopgroep met Anglade, Anquetil, Bahamontes, Adriaensens en Baldini en 17 minuten op Rivière en Brankart. En daarmee waren de kansen op een verlenging van zijn titel in de hitte weggesmolten. Veel steun had hij van zijn ploeg ook niet gekregen, De Jongh en Kersten eindigden drie minuten achter hem, de anderen zaten nog 9 minuten verder, behalve Van den Borgh die had opgegeven en Van Est, die sukkelde met een gezwollen knie, en 40 seconden na het sluiten van de tijdsgrens binnenkwam en naar huis moest.

Daarmee was ook het moreel van de ploeg weg en de volgende dag staakten De Jongh, Kool en Voorting de strijd. Vermits Daan de Groot al eerder (in de 10de rit) opgegeven had, beëindigden slechts twee Nederlanders de Tour, Damen en Kersten. Bitterheid overheerste, sommigen begonnen zelfs complottheorieën te spuien dat Gaul deze Tour aan Bahamontes verkocht had als wederdienst voor de Tour 1958, zonder daarom te kunnen uitleggen wat Bahamontes dan wel voor Gaul in 1958 gedaan had. Kees Pellenaars, die nog altijd niet verteerd had dat hij als ploegleider op een weinig dankbare noch respectvolle manier opzij geschoven was, gooide nog wat olie op het vuur en stelde dat zij die zelf de kas van de ploeg niet hadden kunnen spijzen, beter zouden zwijgen. Wat er ook allemaal van zij, NeLux was dood en begraven.

En zo zat het seizoen er voor Piet van Est eigenlijk al op. Dit jaar werd hij niet voor het wereldkampioenschap geselecteerd en na de mislukte Tour viel er ook niet veel te rapen in de criteriums. Om het nog wat erger te maken stopte Magneet de sponsoring van een wegploeg en moest er naar een nieuwe werkgever uitgekeken worden. Buitenlandse belangstelling ontbrak, niet onverwacht na een toch minder seizoen, maar gelukkig kwam sportbestuurder Kees Pellenaars, die na het stoppen van Magneet ook werkloos was[11], met een nieuwe ploeg, W.B.R.-Sinalco[12] voor de pinnen, en was er daar een plaatsje voor hem[13].

---

11 Pellenaars had eerst geprobeerd samen met Eroba een nieuwe ploeg, gesponsord door Sinalco, op te richten, maar toen deze onderhandelingen afsprongen, ging hij in zee met W.B.R.

12 Hierbij was W.B.R. de sportieve sponsor en de limonades Sinalco de extra-sportieve geldschieter. W.B.R. was de firma van de familie Buitendijk, die in Rotterdam fietsen (onder eigen naam) en bromfietsen verkocht en ook rijwielhersteller waren. Met de tijd is er enige onduidelijkheid ontstaan waarvoor W.B.R. exact stond, Willem Buitendijk Rotterdam is het meest waarschijnlijke, maar ook Willem Buitendijk Rijwielen en Wielerfabriek Buitendijk Rotterdam doen de ronde. De ploeg bestond maar een jaar. Na het seizoen 1960 stapte Kees Pellenaars tijdelijk uit de wielersport om voor zijn doodzieke echtgenote te zorgen. Pas na haar overlijden in 1962 keerde hij terug en zou in 1964 met TeleVizier aan een nieuw wielerhoofdstuk beginnen.

13 Vele bronnen plaatsen Piet van Est in 1960 bij Groene Leeuw-Sinalco en verbinden hem enkel voor de Tour de Suisse aan W.B.R.-Sinalco. Volgens ons is dat een misverstand doordat Sinalco beide ploegen sponsorde (zij het dan in België via de lokale verdeler, de brouwerij SAS uit Kampenhout). De foto's uit de Tour de France, waar hij op zijn trui enkel publiciteit voor G. S. Sinalco voert, dragen uiteraard bij tot de verwarring. Wij hebben in ieder geval geen enkele aanduiding gevonden die kan ondersteunen dat Piet van Est ooit voor Groene Leeuw reed, hetzij via een deelnemerslijst of fotografisch. Daarentegen is er wel ruime evidentie dat hij voor W.B.R.-Sinalco reed, alvast de Tour de Suisse en de Tour de Belgique.

Dit team was niet echt indrukwekkend, de bekendste namen waren Wout Wagtmans, die echter slechts een schim meer was van zijn vroegere zelf, Piet van Est, toch niet echt een veelwinnaar, Abraham Kool, Daan de Groot en gewezen nationaal kampioen Jef Lahaye. Pellenaars voorzag dan ook een aangepast programma, met de Vlaamse voorjaarskoersen maar geen klassiekers, een uitgebreid Zwitsers programma en een aantal Franse rittenkoersen. Er was ook even sprake van Vuelta en Giro, maar dat waren dagdromen, daarvoor mankeerde het team niveau.

W.B.R.-Sinalco brak weinig potten in Vlaanderen en ook Piet van Est liep duidelijk achter zijn beste vorm aan. Hij werd 27ste in Kuurne-Brussel-Kuurne, zowat zijn enig resultaat in het Vlaamse voorjaar. Het ging wel beter in Zwitserland. Op de dag van de Ronde van Vlaanderen stond de ploeg aan de start in de Vier Kantone Rundfahrt[14]. Wout Wagtmans was voorsprongwinnaar, Piet was 8ste.

Gezien Vuelta en Giro te hoog gegrepen waren, werd het voornaamste doel de Tour de Suisse. Vermits Pellenaars, en zodoende ook Piet van Est, ongewenst waren in de Ronde van Nederland[15], verliep de voorbereiding langs de Tour de Champagne en de Tour de Belgique, met tussendoor wat Zwitserse eendagskoersen. Piet van Est werd eerst 6de in de door André Noyelle gewonnen Preis vom Seetal in Hochdorf (Tour de la Suisse Centrale) en nadien achtereenvolgens 30ste in de Tour de Champagne op 6'47" van Robert Cazala en 19de in de Tour de Belgique, op 13'41" van Alfons Sweeck. Hij liet zich daar even opmerken met een 4de plaats in de tweede rit, als tweede in de sprint van het peloton achter de ontsnapten Jef Schils (eerste) en Alfons Sweeck (tweede), Louis Proost was derde.

Dan kwam de Tour de Suisse. W.B.R.-Sinalco kwam er aan de start met zijn sterkste ploeg, aangevoerd door een blijkbaar herboren Wout Wagtmans. Na zijn zege in de Vier Kantone Rundfahrt had hij ook een zeer sterke Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione achter de rug, waarin hij enkel, met 6'19", door Louison Bobet geklopt was en viermaal derde in een rit[16] werd. De ploeg bestond verder uit Piet van Est, Daan de Groot, Jef Lahaye, Abraham Kool, Albert van Egmond en Frits Knoops.

De Tour de Suisse werd echter een ontgoocheling. Enkel Lahaye trok zich echt goed uit de slag. Hij eindigde vier keer in de top tien, werd 8ste in de eindstand en derde in het bergklassement. Van Est zelf kwam alleen op het voorplan in de slotrit. Hij ging mee in een vroege ontsnapping die tot bijna 10 minuten kon uitlopen, kwam als eerste boven op de Passwang, maar zag in de slotfase zijn frissere gezellen Marcel Blavier (ritwinnaar) en Nino Assirelli (tweede) van hem wegrijden. In de eindrangschikking kwam hij niet verder dan een ontgoochelende 40ste plaats. Verder beëindigden enkel Knoops (37ste) en Kool (38ste) de wedstrijd.

Toch was er voor Piet ook goed nieuws. Nadat hij eerst onvoldoende in vorm beoordeeld was om mee te mogen naar de Tour de France, werd hij op het allerlaatste moment toch opgeroepen om Jo de Haan te vervangen. Nederland was dat jaar bij de 'kleine' ploegen ingedeeld en mocht slechts acht renners[17] opstellen, de 'grote' landen hadden recht op veertien deelnemers. Kopman bij Nederland was Ab Geldermans, bezig aan een sterk seizoen[18].

Piet van Est, met de Tour de Suisse in de benen, zou in de Tour de goede vorm geleidelijk aan terugvinden. Het begin was nochtans heel moeizaam, het zou tot de 12de rit duren alvorens

14 Ook bekend als de Tour des Quatre Cantons.

15 Het deelnemersveld was verdeeld over diverse nationale en semi-nationale ploegen, met eigen sponsor en sportbestuurder. Enkel Locomotief en Radium mochten als structurele ploegen aantreden, dezelfde gunst was er niet voor Pellenaars, nog altijd, of meer dan ooit, door zijn grote bek en zijn gebrek aan respect voor de (in zijn ogen totaal onbekwame) nobiljons in het bestuur van de bond, op de zwarte lijst van de wielerbond.

16 Het betrof hier telkens het (korte) tweede gedeelte van de etappe, geheel of grotendeels achter motoren.

17 Uiteindelijk was dit evenveel als de twee voorgaande jaren, maar toen zaten ze wel in een gemengde ploeg met ook nog vier Luxemburgers erbij.

18 Hij had al Liège-Bastogne-Liège, het Weekend Ardennais en de Deutschland Rundfahrt gewonnen.



De Nederlandse ploeg voor de Tour 1960, staande van links naar rechts Martin van den Borgh, Piet van Est, Jo de Roo, Wim van Est en ploegleider Klaas Buchly, zittende Ab Geldermans, Coen Niesten, Piet Damen en Jaap Kersten. (Internetlink 3)

hij eens in de top twintig kon eindigen. Die dag had er zelfs meer ingezeten. Hij was mee in de groep van veertig die met bijna een kwartier voorsprong Toulouse bereikte en sprong bij het binnenrijden van de wielerbaan weg. Hij kon echter geen stand houden en dertien man, ritwinnaar en groene trui Jean Graczyk op kop, staken hem nog voorbij.

Van Est had nu de smaak te pakken en in de 15de etappe werd hij 12de, als 6de van de sprint van het eerste peloton met alle favorieten. Drie dagen later, in de laatste tocht door de Alpen, was hij weer vooraan te vinden. Hij werd 7de in de sprint van de groep achter de ontsnapte Fernando Manzaneque, net achter zijn ploegmaat Jaap Kersten. Dan volgde de grote tijdrit over 83 km. Normaal had hier de beslissing over de eindzege moeten vallen, maar na de opgave van Roger Rivière ging het nog enkel om het prestige. Rolf Graf won, Piet van Est werd knap 13de, op 5'44".

Hij had nu duidelijk zijn beste benen gevonden en in de slotrit naar Parijs werd hij 6de in de massasprint in het Parc des Princes, net achter broer Wim. Groene trui Graczyk was weer eens de snelste. In de eindstand eindigde Piet van Est 28ste, als derde Nederlander, op 1 uur 2'48" van Gastone Nencini. Geldermans, 12de op 26'33" was met overwicht de beste, maar

Piet Damen (27ste) had slechts 2'27" voorsprong op Piet. Ook Martin van den Borgh (34ste), Wim van Est (39ste) en Jaap Kersten (45ste) beëindigden de Tour. Coen Niesten en Jo de Roo hadden er al een tijdje geleden de brui aan gegeven. Nederland werd op die manier 5de in het ploegenklassement, als eerste van de acht kleine ploegen en dus enkel voorafgegaan door de vier veertienkoppige 'grote' ploegen. En daarvan deed Spanje het amper 12 minuten beter.



Eind 1960 de overstap naar FAEMA.

Ondanks de weergevonden vorm werd hij niet weerhouden voor het wereldkampioenschap, de Nederlandse bond rekende vooral op renners die er in La Grande Boucle niet bij waren, van de Tourrenners vonden alleen Geldermans, Damen en Van den Borgh genade in de ogen van het selectiecomité. Veel belang had het niet, niemand geloofde in Nederlandse zegekansen en Piet Damen, 8ste, was de best geklasseerde. Verder haalden enkel Geldermans (21ste) en Piet Rentmeester (22ste) het einde.

Veel belangrijker voor Piet van Est was dat hij de aandacht getrokken had van Guillaume Driessens, de sportbestuurder van nieuwbakken Wereldkampioen Rik Van Looy. Vermits Nederlandse renners zowel voor een nationale als buitenlandse ploeg mochten rijden, stond niets een onmiddellijke aansluiting bij de rood-witte garde in de weg[19]. Piet werd al ingeschreven voor Paris-Tours, maar startte niet. Voor de Giro di Lombardia werd hij niet geselecteerd, zijn grote debuut zou dus voor 1961 zijn.

Het contract bij FAEMA betekende een belangrijke stap in de carrière van de Nederlander. Niet alleen kreeg hij de kans op belangrijk geldgewin als ploegmaat van Rik Van Looy, tevens zou hij voor het eerst kunnen genieten van een tiptop voorbereiding op het seizoen.

Piet van Est mocht al direct mee naar het Gardameer en vervolgens naar de Giro di Sardegna. De vorm was er nog niet en vooral de tweede rit verloor hij veel tijd. Hij kwam er echter geleidelijk aan door en werd 6de in de 5de en voorlaatste etappe. In de eindstand was hij 60ste, op bijna 20 minuten van Emile Daems, vooral door het tijdverlies in de tweede rit. Van Sardinië ging het direct naar België, want twee dagen later nam hij deel aan de Ronde van Limburg. Ze waren met drie FAEMA's in de zevenkoppige leidersgroep, maar, mede door een gebrek aan verstandhouding, werden ze netjes afgetroefd door eenzaat Martin Vangeneugden. Willy Schroeders was tweede, Raymond Impanis derde en Piet zelf 4de[20].

De volgende afspraak lag vijf dagen later in Frankrijk. Van Est zat mee in de selectie voor Paris-Nice, waar op uitzondering van Guillaume Van Tongerloo de basisploeg voor de klassiekers opgesteld werd. Hij werd 7de in de 4de rit en 24ste in de eindstand, op 20 minuten van Jacques Anquetil. Milano-Sanremo was al twee dagen later, meteen het debuut van Piet in de Primavera. Hij werkte hard mee om de koers te controleren en bereidde samen met Sorgeloos de sprint van Rik Van Looy voor. Rik won die, maar enkel voor de tweede plaats. De FAEMA's hadden

19 Tijdens zijn 'Belgische' periode gedurende de drie volgende jaren had hij daarnaast geen Nederlandse werkgever (buiten een gelegenheidssponsor in 1963 in de Ronde van Nederland), ook al zou dat toegelaten geweest zijn.

20 Een dergelijk resultaat geeft altijd de indruk dat er geen greintje samenwerking was en dat elkeen dacht sneller dan zijn ploegmaats te zijn.

Raymond Poulidor wat onderschat en deze hield 30 m over op het aanstormende peloton. Piet werd zelf 21ste[21].

Ook in de Ronde van Vlaanderen en Paris-Roubaix was hij erbij, telkens uiteraard in dienst van de Wereldkampioen. In de Ronde werd Van Looy door een val uitgeschakeld, terwijl ook Van Est opgaf. In Paris-Roubaix was de zege eindelijk voor Rik, Piet werd zelf 46ste. Het volgend weekend was het dan de tweedaagse Antwerpen-Gent-Wevelgem, de opvolger van de Trofee van Vlaanderen nu de Omloop Het Volk op zijn eentje verder deed. Ook Piet van Est was ingeschreven en reed een aanvallende Antwerpen-Gent. Hij ontsnapte samen met Stan Goossens, maar werd bijgehaald en gaf wat later op. De volgende dag startte hij niet in Gent-Wevelgem.

Nog een weekend verder was het tijd voor Paris-Bruxelles. Van Looy was in een mindere dag en toen hij in de finale het leidende trio Jean Graczyk, Marcel Janssens en Gilbert Desmet probeerde te vervoegen, werd hij voorbijgereden door Pino Cerami en terug bijgehaald door de eerste achtervolgers. Piet van Est had zoals gewoonlijk zijn werk gedaan in dienst van de kopman en werd 23ste in de schoot van het peloton. Daarmee zat het eerste deel van de voorjaarsklassiekers erop, het was nog wachten op het Weekend Ardennais. Maar eerst waren er in België nog de Omloop van Limburg, Dwars door België en Tour de Belgique, in Italië de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione, in Frankrijk de Quatre Jours de Dunkerque en in Duitsland de Deutschland Rundfahrt, terwijl in Spanje de Vuelta bezig was.

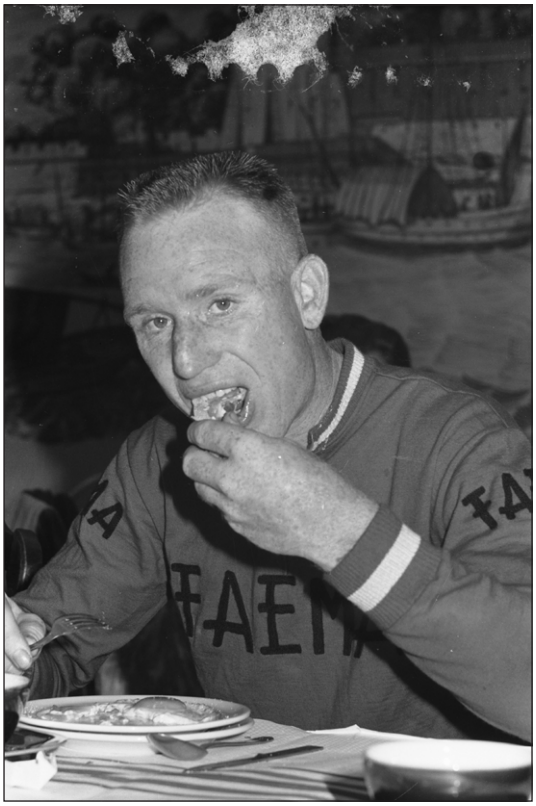

Sterk bezig in de Giro, dan moet er ook goed gegeten worden. (Internetlink 4)

FAEMA stuurde een ploeg naar Duitsland, echter zonder Van Est die even rust kon nemen. In de Tour de Belgique was hij er opnieuw bij. Hij kon profiteren van het overwicht van FAEMA en mocht van Rik Van Looy de derde rit, van Zwevegem naar Hoei, winnen. Na een solo van 140 km van Marcel Blavier sprong René Vanderveken op 22 km van de meet weg uit de kopgroep en kreeg Van Est mee als waakhond van FAEMA. Op enkele kilometers van de aankomst kwam de Solo-renner ten val en Piet kreeg een vrijgeleide naar de zege. FAEMA won uiteindelijk alle ritten met inbegrip van de ploegentijdrit, maar Piet van Est kon hiervan niet profiteren om een mooi klassement te rijden. Hij had te veel tijd verloren tijdens de eerste twee dagen en werd zo pas 21ste op 37’34” van Rik Van Looy.

Dan was het tijd voor het Weekend Ardennais. Rik Van Looy had vooral zijn zinnen gezet op Liège-Bastogne-Liège en zou deze wedstrijd ook winnen, na een aanvallende koers en met hulp van Armand Desmet. Van Est had eerst met de ploeg de wedstrijd gecontroleerd alvorens, samen met Van Tongerloo, de achtervolgers op het leidende trio Rik Van Looy,

21 Dit is onze beste inschatting. Er bestaat nogal wat verwarring over de uitslag. La Gazzetta dello Sport plaatst hem zowel 21ste in dezelfde tijd als Van Looy als 96ste op 1’18” van Rik. Een vergelijkbaar lot ondergaat Vito Favero die zowel 88ste als 95ste geklasseerd wordt, tweemaal in dezelfde tijd. In Het Belang van Limburg wordt Piet ook als 21ste en 96ste gemeld, maar daar is Sorgeloos zijn kompaan in de dubbele aanwezigheid in het klassement, als 19de en 95ste. Vermits in het ritverslag wel vermeld wordt dat ze onder hun beiden, eerst Piet en vervolgens Sorgeloos, de sprint aantrokken voor Rik, lijkt het ons het meest waarschijnlijk dat ze in het peloton Van Looy eindigden. Zowel Van Est als Sorgeloos kregen in ieder geval de bijhorende punten van hun ‘beste’ klassement toegekend in de Wereldbeker Intermerken.

Marcel Rohrbach, Armand Desmet, in bedwang te houden. De twee FAEMA's maakten het ook nog mooi af, Piet werd 4de, meteen zijn beste uitslag in een klassieker ooit, Guillaume 5de. Hij startte ook nog in de Flèche Wallonne, maar gaf op.

Vervolgens was het tijd voor de Giro d'Italia, het volgende grote objectief van Rik Van Looy. Piet van Est was uiteraard geselecteerd en werkte hard voor zijn kopman. In de 8ste rit kwam de beloning voor dat labeur. Piet was samen met Van Tongerloo en Schroeders mee in een zevenkoppige leidersgroep die het peloton op 8 minuten zette. De FAEMA's zorgden die dag voor een dubbelslag, Van Est maakte het af in de sprint en behaalde zo de belangrijkste zege uit zijn carrière, Van Tongerloo veroverde de roze trui. Nadien was Piet tijdens de 15de rit nog eens mee in een groep van 27 die zevenenhalve minuut uitliep. Van Looy won de sprint en behaalde zo zijn tweede ritzege, zelf eindigde hij 7de. In de eindstand werd Piet van Est 35ste op 1 uur 08'02" van Arnaldo Pambianco. Met FAEMA won hij ook het ploegenklassement.

Het seizoen was al lang en zwaar geweest, maar het was nog niet gedaan. De Tour werd deze keer met ploegen van twaalf betwist en het Nederlandse selectiecomité had het moeilijk een volwaardige ploeg samen te stellen. Over de aanduiding van Piet kon dus weinig twijfel bestaan. Nederland rekende vooral op Geldermans voor het klassement en op de snelle Jo de Haan voor een ritzege. Het zou echter een teleurstellende Tour worden voor de Oranjen, des te meer toen Geldermans al in de 6de rit door een val uitgeschakeld werd. Nochtans zag het er de dag voordien goed uit voor de Nederlanders. Ouwe taaie Wim van Est was mee in de kopgroep, werd 4de en rukte zo op naar de 7de plaats in de stand. Piet kon in de slotfase nog uit het peloton wegspringen en werd 5de.



In gezelschap van Jacques Anquetil na de eerste halve rit van de Tour 1961. (Foto Alchetron, The Free Social Encyclopedia)

Dan was het wachten op de 9de etappe, van Saint-Étienne naar Grenoble door het Chartreuse-massief. Charly Gaul probeerde, zonder echt succes, Anquetil aan het wankelen te brengen. Ondanks een val won hij, maar kon slechts 1'40" (plus 30" bonificatie) goed maken. Piet van

Est reed een heel verdienstelijke wedstrijd. Met de betere klimmers kon hij niet mee, maar hij werd wel 12de, zij het dan op zevenenhalve minuut. Dit was echter een schrale troost op een dag dat liefst vier Nederlanders (Jo de Haan, Coen Niesten, Wim van Est en Wout Wagtmans) de strijd staakten. Veelzeggend voor het niveau van de ploeg was ook dat Piet meteen de best geklasseerde Nederlander werd, maar dan wel als 37ste op 26'22" van Jacques Anquetil.

De twee volgende dagen werden er nog twee Nederlanders uitgeschakeld. Eerst kwam Dick Enthoven te laat binnen en vervolgens kregen we de opgave van Jef Lahaye, weinig gemotiveerd in deze Tour en stilaan einde carrière. Gedurende deze Alpenritten verzeilde Van Est ook meer en meer in de achtergrond en zakte zo terug naar de 52ste plaats, op 1 uur 12'13". Hiermee was hij wel nog altijd de best geklasseerde Nederlander. Tijdens de 14de etappe liet Piet zich nog eens zien. In de slotfase was hij mee in een groepje van zeven dat uit het peloton wegsprong en voor de 6de plaats mocht sprinten. Piet eindigde 4de in die spurt en meteen 9de in de rit.



Wat extra publiciteit en inkomsten langs Houthandel Brabant uit Breda.

Aan de voet van de Pyreneeën was Piet van Est zo opgerukt naar de 48ste plaats op 1 uur 12'04", daarmee nog altijd de hoogst gerangschikte van zijn ploeg. Hij was stilaan wel door zijn beste krachten heen. In de rit naar Superbagnères werd hij pas 66ste op een kwartier van Imerio Massignan en zakte zo terug naar de 51ste plaats, nu op 1 uur 27'05" van Jacques Anquetil. Nog altijd ging geen Nederlander hem vooraf, maar hij had nog slechts een voorsprong van 10 minuten op Piet Damen. Veel maakte dat niet uit, want zijn liedje was uitgezongen.



In 1962 bij FAEMA-flandria. (Fotobron onbekend)

De volgende dag was het de traditionele koninginnenrit in de Pyreneeën van Luchon naar Pau. Piet zat er echt door en voelde op de Tourmalet alle kracht uit zich wegvloeien. Hij zette door, maar kwam ziek en op zowat een uur van ritwinnaar Eddy Pauwels in Pau toe, 13'25" na het sluiten van de tijdsgrens van 12%. De jury was onverbiddelijk, hij moest naar huis. Nederland bleef dus slechts met vier renners over, Piet Damen was nu de best geklasseerde en zou de Tour beëindigen als 51ste op iets meer dan 2 uur van Anquetil. Ook Jaap Kersten (58ste), Antoon van der Steen (64ste) en Jan Westdorp

(66ste) haalden Parijs. Veelzeggend was dat Nederland in de ploegenrangschikking allerlaatste eindigde, niet eenmaal hadden ze zich in een rit in de top drie van het dagklassement kunnen klasseren.

Ook al had Piet van Est het beste seizoen uit zijn carrière achter de rug, hij werd net als de voorgaande jaren niet geselecteerd voor het wereldkampioenschap. Waarschijnlijk vreesden de selectieheren, vermoedelijk niet geheel ten onrechte, dat zijn loyauteit eerder naar titelverdediger Rik Van Looy zou uitgaan dan naar zijn landgenoten. Daarmee zat zijn seizoen er bijna op. Er was enkel nog Paris-Tours, waar Willy Schroeders de afwezige Rik Van Looy als kopman mocht vervangen. Het was echter Raymond Impanis die zich het beste uit de slag trok en als 4de eindigde. Piet werd in de schoot van het peloton 34ste, net voor Edgard Sorgeloos.

Piet van Est had indruk gemaakt op Rik Van Looy en dan zeker in de Giro. Zijn contract werd dan ook al snel verlengd voor 1962. Op het einde van het seizoen kregen we echter twee grote verrassingen. Enerzijds werd er al begin oktober aangekondigd dat de volgende Tour de France, voor het eerst sinds 1929, terug met merkenploegen zou betwist worden en anderzijds werd eind oktober het samengaan van FAEMA met flandria aangekondigd. Hiermee kreeg Rik Van Looy een flink aantal extra helpers, waardoor Piet van Est minder zou gesolliciteerd worden tijdens het voorjaar en zich vooral zou kunnen richten op de grote rittenkoersen. Van Looy en Driessens hadden immers besloten dat dezelfde renners Giro en Tour zouden betwisten[22].

Piet werd niet opgesteld in de Giro di Sardegna en Paris-Nice. Hij betwistte daarentegen als voorbereiding op Milano-Sanremo met de B-ploeg een Belgisch programma en werd 23ste in Kuurne-Brussel-Kuurne[23] en 18de in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke. In Milano-Sanremo gaf hij op. Vervolgens werd hij 37ste in Gent-Wevelgem. Voor de andere aprilklassiekers werd hij niet opgeroepen evenmin als voor de Tour de Belgique. Ook in deze periode reed hij een eerder lokaal programma, met als hoogtepunt de zege in Hoegaarden-Antwerpen-Hoegaarden na een solo. Hij werd ook tweede in Brugge-Gentbrugge, de zogenaamde Ronde van Vlaanderen 'B' of voor 'niet-gegroepeerden'[24], in een sprint met twee geklopt door zijn ploegmaat Clément Roman, de enige die op een late uitval van de Nederlander had kunnen reageren.

Dan was het tijd om toe te werken naar de Ardennenklassiekers en de grote rondes. Eind april won hij het tweede gedeelte van Dwars door België, Ciney-Waregem. In de eindstand werd hij derde, de zege was voor ploegmaat Martin Vangeneugden, die het eerste gedeelte had gewonnen. In eerste instantie werd Piet zelfs als winnaar uitgeroepen, omdat de organisatoren tussen de eerste en de tweede rit het reglement hadden veranderd en besloten hadden de overwinning op basis van de tijd en niet op basis van punten toe te wijzen. Ze werden echter twee maanden later teruggefloten door de B.W.B. die enkel het oorspronkelijke reglement aanvaardde en de zege definitief toewees aan Martin. Piet van Est werd vervolgens opgesteld in de Grand Prix Peugeot-Trophée Stan Ockers, die meetelde voor de Wereldbeker. Jo Velly zegevierde, zelf eindigde hij 10de.

Daarna kwam het Weekend Ardennais. De eerste proef was Liège-Bastogne-Liège. Jef Planckaert won, Piet gaf op. De volgende dag, in de Flèche Wallonne, ging het beter. De bloemen waren voor de jonge Henri De Wolf die zowel de lokale ster Pino Cerami als de FAEMA's te sterk af was, Van Est eindigde 8ste. En nog een week later was het de Rund um den Henninger Turm

22 Van Looy had eerst aangekondigd niet naar de Tour te willen gaan, wegens te veel (individuele) tijdritten en eiste de schrapping (of vervanging door een ploegentijdrit) van een ervan. Zijn dreigementen maakten geen indruk op de Tourdirectie en het was Rik die moest inbinden. Een voorbode van wat er zich in 1963 zou afspelen.

23 Sommige bronnen crediteren hem met een 10de plaats. Dit is echter een misverstand, het was een andere Nederlander, Piet van Hees, die 10de eindigde.

24 Deze wedstrijd, betwist op dezelfde dag als de 'echte' Ronde, werd individueel verreden en was voorbehouden aan de renners die niet geselecteerd waren voor de Ronde van Vlaanderen en aan de merklozen.

in Frankfurt, een nieuwe wedstrijd die enkele jaren later (in 1964) naar Wereldbekerstatus gepromoveerd zou worden. FAEMA-flandria domineerde en telde liefst zeven renners in de top tien. Armand Desmet won voor Huub Zilverberg en Rik Van Looy, Piet van Est was zevende.



Hard werkend in Giro en Tour voor Van Looy vooral, maar ook voor Mantie Desmet en Jef Planckaert. (Foto Miroir Sprint)

Vervolgens was het tijd voor de Giro, in de ogen van Rik Van Looy de ideale voorbereiding op de Tour de France en daarom vaardigde FAEMA-flandria zijn sterkste ploeg af. Ook Piet was er dus bij en zou zich behoorlijk uit de slag trekken. Een ritzege zat er dit jaar niet in, maar hij wist zich toch een paar keer te tonen, terwijl hij in dienst reed van Rik Van Looy en Armand Desmet. Van Est werd al direct 5de, Dino Livieri won de sprint van een kopgroep van 23. Ook in de derde etappe was hij heel aandachtig. Hij was mee in de tweede groep, werd 14de en klom zo naar de 9de plaats in het algemeen klassement, ex aequo met José Pérez Francés, Aurelio Cestari en Imerio Massignan. De volgende twee ritten werd hij 10de en behield zijn klassement.

In de 5de etappe werd hij tweede, als winnaar van de sprint van een eerste peloton achter de ontsnapte Joseph Carrara. Ook de dagen nadien bleef hij vooraan in de uitslagen. Eerst werd hij nog eens 10de alvorens in de 7de rit de ontsnapping van zijn ploegmaat Armand Desmet te beschermen. Deze won en werd leider, zelf werd hij 8ste en consolideerde zo zijn 9de plek in de rangschikking, nu enkel nog met Pérez Francés ex aequo. De dagen nadien verdedigde Piet zowel de leiderspositie van Mantie als zijn eigen toptienplaats. Zo werd hij achtereenvolgens 13de in de 8ste etappe, 21ste in de 9de en 6de in de 10de, als enige in de kopgroep van acht die vooraan stond in de stand. Op die manier klom hij op naar de 4de rang in het algemeen klassement, op 3'01" van Desmet.

De volgende dag rukte hij zelfs op naar de derde plaats. Ook al eindigde hij zelf maar in de schoot van het peloton, Vincenzo Meco, die derde stond, kende een slechte dag en viel weg uit de kop van de stand. FAEMA-flandria, en Van Looy, bleven hun pionnen zetten. Deze keer was Huub Zilverberg mee in de goede vlucht met Van Looy, die ritwinnaar werd, en klom zo naar de 6de stek. Ook in de 12de rit beperkte Piet zich tot volgen en zijn positie in het klassement verdedigen. De dag nadien lukte dat minder. In deze bergachtige etappe kon hij niet mee met de besten, viel bovendien een drietal keer en werd slechts 24ste, op 2'40" van dagwinnaar Guido Carlesi. Roze trui Armand Desmet werd tweede en verstevigde zijn leidersplaats, Zilverberg werd 85ste, verloor bijna 12 minuten en viel weg uit de top van het klassement.

Zo stond Piet van Est tijdens de rustdag, net voor de koninginnenrit, die gepland was van Belluno naar Moena, nog altijd 5de in de stand. Deze etappe zou echter de ondergang van de FAEMA-flandria-falanx worden. De wedstrijd werd onder verschrikkelijke weercondities betwist en vroegtijdig stopgezet op de Passo Rolle. Toen was het echter al te laat voor de rood-witten. Niet gekleed voor de omstandigheden staakten ze allen de strijd, op uitzondering van Armand Desmet, die tegen beter weten in zijn trui probeerde te redden, en Huub Zilverberg. Desmet verloor wel 18 minuten en alle zegekansen.

Daarmee was voor Piet van Est de Giro voorbij. Hij werd niet opgesteld in de Tour de Luxembourg en dus was de volgende afspraak de Tour de France. FAEMA-flandria selecteerde zoals gepland zijn Giro-ploeg, enkel Martin Vangeneugden, zwaar gevallen in Italië en onvoldoende fit geraakt, werd vervangen door Roger Baens. Piet was er dus bij en wist wat zijn rol ging zijn: proberen Rik Van Looy aan de eindzege te helpen.



Met kopman Van Looy aan de start van de Tour 62. (Internetlink 5)

De Tour begon aan een hoog ritme. Van Looy hield woord dat hij iedere rit als een klassieker ging betwisten en deed vooral de klimmers pijn in de aanvangsfase. Piet van Est, terende op zijn vorm uit de Giro, hield heel goed stand. In de eerste rit werd hij 7de, de dag nadien 8ste in het ochtendgedeelte en 's namiddags met FAEMA-flandria eerste tegen de chrono. Het resultaat was een derde plaats in het voorlopige klassement, ex aequo met ploegmaats Van Looy en Planckaert. De volgende dag viel echter tegen. Opnieuw sprintte hij mee, maar kwam ten val, verloor 52" en zakte terug naar plek 12 in de rangschikking.

Dan ging het een tijdje minder, maar in de 7de rit stond hij er opnieuw. Het werd een echt Nederlandse dag. Huub Zilverberg won voor Bas Maliepaard, Piet was mee in het achtervolgende groepje, werd 5de en klom zo naar de 7de plaats in het klassement, op 3'54" van nog een Nederlander, Albertus Geldermans, die leider bleef. De volgende dag was in twee gesplitst. In de namiddag werd Van Est 14de in de tijdrit over 43 km, op 2'12" van Anquetil. Tijdens de voormiddag had hij echter de goede trein gemist, 6 minuten verloren en zo stond hij pas 14de in de stand, op 5'33" van André Darrigade en als derde van FAEMA-flandria, achter Planckaert (10de) en Schroeders (11de).

Piet bleef zich goed verdedigen tijdens de volgende etappes. In de rit naar Bordeaux zakte hij een plaatsje in het algemeen klassement, doordat Schroeders, die de nieuwe leider werd, en Zilverberg mee in de goede vlucht waren. Zilverberg werd zo 13de. Dan begon het gebergte. In de rit Bayonne-Pau, waarin Van Looy door een moto werd aangereden en moest opgeven, zat hij in het eerste peloton, werd 32ste in de rit en opnieuw 14de in de rangschikking.

Toen was het echter voorbij met zijn klassementsambities. Tijdens de rit Pau - Saint-Gaudens, over Tourmalet, Aspin en Peyresourde verloor hij 8'45 en zakte terug in de stand. Piet van Est was echter nog niet aan het eind van zijn krachten, want in de daaropvolgende klimtijdrit naar Superbagnères werd hij knap 14de op 4'03" van Bahamontes. Ploegmaat Planckaert veroverde die dag de gele trui en dus was de opdracht duidelijk voor de volgende dagen: de trui verdedigen.

Dat belette Van Est niet de komende etappes nog mee te sprinten voor de ereplaatsen, zo werd hij 9de in de 15de rit en zelfs 10de in de 19de, de grote Alpenrit van Briançon naar Aix-les-Bains over de Chartreusecols. De volgende dag was het dan de beslissende proef tegen de chrono over 68 km. Anquetil won en reed Planckaert uit het geel, Van Est werd 19de op



Met FAEMA-flandria aan de start van de Tour 62. We herkennen onder meer, te beginnen van boven, op de eerste rij Soler, tweede rij Rudi Altig in gesprek met Hans Junkermann en uiterst rechts De Mulder, op de derde rij Emiel Daems, Rik Van Looy en Huub Zilverberg (?), op de vierde rij Piet van Est en Willy Schroeders, op de vijfde rij Marcel Ongenae (?) en Edgard Sorgeloos en op de zesde rij André Messelis. (Foto met dank aan Wim Schouw)

9'27". Piet bleef zich tonen en schitterde de laatste dag toen hij in Parijs de sprint van het peloton won voor de 4de plaats. De ritzege was voor Rino Benedetti. In de eindstand was Van Est 26ste, op 1 uur 07'14" van Jacques Anquetil. Al bij al een meer dan bevredigende ronde voor de Nederlander, al werd alles overschaduwd door de val van kopman Van Looy.

Het seizoen zat er echter nog niet op. Voor het wereldkampioenschap werd hij opnieuw niet geselecteerd, het selectiecomité had twijfels bij de loyauteit van degenen die bij een (grote) buitenlandse ploeg aangesloten waren[25] en koos eerder voor jeugd en renners met een Nederlands contract. Niet dat het in het eindresultaat veel uitmaakte[26].

Piet van Est werd vervolgens opgeroepen om in de Volta a Catalunya te starten en daar de Spaanse FAEMA-kern te versterken. Piet presteerde sterk. Hij stapelde de ereplaatsen op, met al direct een derde en een 7de plaats de eerste dag en verder een tweede rang in de 6de etappe, een 6de in de tweede, een 7de in de 6de en in de 7de (58 km tegen het uurwerk), en ten slotte een 8ste plek in de 8ste rit. Hij droeg ook twee dagen de leiderstrui en werd in de eindstand 4de op 59" van Antonio Karmany en bleef zo al zijn Spaanse gelegenheidsploegmaats voor.

Ook in de laatste Wereldbekerwedstrijd Bayonne-Bilbao was Van Est erbij, hij werd 10de. Voor de Grand Prix Parisien, per ploeg tegen het uurwerk, werd hij niet weerhouden, voor Paris-Tours was hij reserve en in de Giro di Lombardia gaf Piet op.

Al had Piet van Est een goed seizoen achter de rug, met in totaal zes zeges, het hoogste aantal uit zijn carrière, toch was zijn toekomst onzeker bij FAEMA-flandria (of zou het flandria zonder FAEMA worden, het contract met FAEMA was nog niet verlengd en of dat zou gebeuren was op zijn minst twijfelachtig). Van Est was niet al te gelukkig dat hij vooral moest knechten – zelfs al verdiende hij zo best veel geld – en veel te zelden zijn eigen kans mocht gaan. Daarom overwoog hij andere lucht te gaan opsnuiven. Al in oktober waren er geruchten dat hij naar de Mann-ploeg zou overstappen en toen hij door flandria aangekondigd werd in een soort B-ploeg onder Briek Schotte, sponsor nog te regelen, was de kogel snel door de kerk. Begin november kregen we dan toch de bevestiging van zijn overgang naar de gelen van Frans Cools, waar hij zijn broer Wim zou terugvinden. Ook Peter Post vervoegde weinig later zijn landgenoten.

25 Blijkbaar eiste de Nederlandse wielerbond dat als FAEMA-flandria of Helyett-St Raphaël renners geselecteerd wilden hebben, dat ze dan maar zelf de reis- en verblijfskosten moesten betalen. In dat geval was loyauteit ineens geen probleem meer, misschien onder het motto, als hun baas alles betaalt, kan het ons verder niet schelen. Zo bleven nationaal kampioen Geldermans en Bordeaux-Pariswinnaar Jo de Roo thuis, net als Van Est. Zilverberg was er wel bij, we vermoeden dus dat FAEMA of flandria (of Van Looy?) voor hem over de brug kwam. Ook Bas Maliepaard en Piet Rentmeester werden opgeroepen, we weten niet of Gitane-Leroux voor hen betaald heeft of dat die regel enkel voor de twee vermelde ploegen gold.

26 Huub Zilverberg was als 6de de beste Nederlander, Maliepaard en Rentmeester waren 11de en 14de, Damen 19de en de jonge Jan Jansen 31ste, de drie anderen gaven op.

Piet kwam zo in een heel andere, veel minder professionele omgeving terecht. In het seizoensbegin informeerde sportbestuurder Frans Cools bij zijn renners over hun wensen voor de voorbereiding. Vooral onder druk van de oudere renners werd zowel een zuiders oefenkamp (wegens te saai) als zuiderse voorbereidende rittenkoersen (wegens meer geld in België te verdienen) afgevoerd[27]. Dat moest je eens bij Rik Van Looy geprobeerd hebben. Dit belette Çois Cools echter niet het te hebben over een kandidatuur voor de Tour de France. De kopmannen zouden Leon Vandaele en Peter Post worden, waarbij laatstgenoemde zelf mocht kiezen aan welke andere wedstrijden deel te nemen.

Dit jaar stond er voor Piet van Est een bijna volledig klassiek voorseizoen, met daarnaast de voornaamste Belgische wedstrijden, op het programma. Geen voorjaarsrittenkoersen en dus geen Paris-Nice en al evenmin Milano-Sanremo. Wel de Omloop Het Volk, gewonnen door René Van Meenen – Piet eindigde 10de en was daarmee de beste Mann – en Kuurne-Brussel-Kuurne, gewonnen door Noël Foré. Hier was Leon Vandaele de beste van zijn ploeg, Piet eindigde opnieuw 10de. Het volgende weekend was er de Omloop der Vlaamse Gewesten. Rik Van Looy won, Piet was nog eens de beste Mann en werd 4de. Nog een week later volgde Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, Foré won opnieuw, hier was Post de beste Mann, tweede. Piet van Est eindigde 18de. De dag nadien zorgde Post dan voor het eerste belangrijke succes van zijn ploeg en won de Elfstedenronde. Dit keer was Piet 12de.

Een week later begon dan het serieuze werk, met eerst Gent-Wevelgem. De jongste Van Est vervulde telkens zijn rol in dienst van de ploeg en haalde nog ereplaatsen in de iets minder gequoteerde wedstrijden. Aldus werd hij 30ste in Gent-Wevelgem, (gewonnen door Benoni Beheyt, Andre Noyelle was 5de), 37ste in de Ronde van Vlaanderen (gewonnen door Noël Foré, Norbert Kerckhove was 15de), 11de in de Flèche Brabançonne (gewonnen door Jos Wouters, Lode Troonbeeckx was 8ste), 5de en beste Mann de volgende dag in Antwerpen-Ougrée (Beheyt won) en 48ste in Paris-Roubaix (gewonnen door Emile Daems, Peter Post, die zijn kansen opgeofferd had voor Van Looy[28], was 7de).

Een week na de Helleklassieker was er eerst de Grote Prijs Bank van Roeselare, gewonnen door Frans Melckenbeeck, met Piet van Est als beste Mann op de 5de plaats. Twee dagen later volgde de Omloop van de Fruitstreek. Willy Vannitsen won, Wim van Est was 7de en Piet 10de. Nog een week verder was het tijd voor de Tour de Belgique, waar Peter Post zorgde voor de belangrijkste zege van het seizoen voor de gele troepen van Cools. Met een tweede plaats in de etappe van Agimont naar Namen nam hij de leiding in het klassement om die niet meer af te staan. Piet van Est werd 8ste in de namiddagrit, de beklimming naar de Citadel tegen het uurwerk (Post was derde, Frans De Mulder won). Piet werd ook nog 9de op de slotdag en 42ste in de eindstand.

Het volgende weekend was het de beurt aan Paris-Bruxelles. Wereldkampioen Jean Stablinski klopte Tom Simpson, Peter Post won de sprint van het eerste peloton en werd derde op 48", Piet zat in dezelfde groep en werd 19de. Dan kwam het Weekend Ardennais. Piet van Est werd gespaard voor Liège-Bastogne-Liège en was zo geen getuige van de knappe derde plaats van kopman Post in de Flèche Wallonne, op 11" van Raymond Poulidor. De volgende dag won Frans Melckenbeeck La Doyenne, Piet was 16de, de beste Mann was Fons Hermans, 13de.

Een paar dagen later kreeg Piet van Est de kans zich in eigen land te tonen. Na een jaar onderbreking werd de Ronde van Nederland terug ingericht. Hij reed die wedstrijd

27 Gazet van Antwerpen, 30 januari 1963, p. 13, "De "MANN'en" van Çois Cools tegen voorjaars-rittenkoersen en oefenkampen", door Jos Van Landeghem.

28 Vandaag zou er moord en brand geschreeuwd worden over 'verraad' aan zijn eigen werkgever, toen werd er amper aandacht aan besteed. Vooreerst was in de Belgische pers kritiek op Van Looy uit ten boze, vervolgens was sportbestuurder Frans Cools waarschijnlijk al lang tevreden met de aanwezigheid van Post, normaal toch kansloos in de sprint, in de kopgroep.



Gehuldigd na zijn zege in de 5de rit van de Ronde van Nederland. (Internetlink 6)

echter niet voor Mann, maar wel voor een lokale gelegenheidsploeg, Robur-Helmond[29]. Piet won de tweede en de 5de rit en werd 4de in de eindstand, weliswaar op 13'31" van Lex van Kreuningen, en net achter Mann-ploegmaat Theo Nijs. De Deutschland Rundfahrt ging niet door en de ploeg werd niet weerhouden voor de Tour de Suisse. Vermits van de Tour de France al lang geen sprake meer was, bleef enkel het regionale werk over.

Piet was in goede vorm uit de Ronde van Nederland gekomen en werd een week later tweede in de Omloop van Mandel-Leie-Schelde achter derny in Meulebeke[30], op 43" van ploegmaat Kerckhove en 1'49" voor Peter Post. Begin juni volgde een zege in de Omloop van Oost-Vlaanderen in Ertvelde en een week later in de kermiskoers in Kwaadmechelen. Met nog een bloementuil in Ulvenhout in Nederland bracht hij zijn jaartotaal op 5 overwinningen. Tussendoor was hij ook nog eens tweede geworden in het Nederlands kampioenschap achtervolging, in de finale geklopt door ploegmaat Peter Post.

Van een selectie voor het wereldkampioenschap was uiteraard geen sprake, ook niet in de achtervolging, waar titelverdediger Henk Nijdam (tijdens het nationaal kampioenschap nog herstellende van zijn ongeval na het verlaten van de Giro) en nationaal kampioen Peter Post logischerwijze de voorkeur kregen[31]. Zo bleven enkel de eindeseizoenswedstrijden over. Eerst was er het Nederlandse interclubkampioenschap. Samen met broer Wim en Jan Pieterse vormde hij de winnende ploeg van Willebrord Wil Vooruit, die na 82 km 1'13" sneller was dan Hoekse Renners. Twee dagen later startten de gebroeders Van Est met de Mann-ploeg in de Grand Prix Parisien, de ondertussen traditionele ploegentijdrit over 130 km. Zij werden 9de en laatste, op 8'03" van de winnende Peugeot-ploeg, maar wel goed voor 25 punten voor de Coupe du Monde Intermarques, die ze zo als 8ste konden afsluiten, net voor Wiel's-Groene Leeuw en G.B.C.-Libertas van Rik Van Looy.

In Paris-Tours gaf Piet op en de ploeg bleef thuis van de Giro di Lombardia. In het Nederlandse nationale jaarklassement, gebaseerd op de wedstrijden verreden in Nederland, werd hij tweede. Piet Rentmeester won met 90 punten, Piet had er 80 en het nummer drie Peter Post 51. Broer Wim was 5de met 42 eenheden. In het internationale klassement werd hij 4de, met 224 punten, achter Bas Maliepaard (317), Jan Jansen (253) en Peter Post (251).

En daarmee zat het seizoen er op en was het tijd om aan 1964 te denken. Zijn contract bij Mann werd ondanks een meer dan behoorlijk seizoen niet verlengd en zelf was Piet ook ontevreden over het gereden programma, vooral dat hij niet had mogen starten in Bordeaux-Paris was een ontgoocheling geweest. Het was wel even zoeken, want knecht spelen zag hij niet zitten en om een vrije rol te krijgen had hij toch wat weinig adelbrieven. Gelukkig had Kees Pellenaars met TeleVizier een sponsor gevonden voor een Nederlands team dat aan de Tour de France zou deelnemen. Jammer genoeg lagen de meeste vooraanstaande Nederlandse beroepsrenners al vast in het buitenland en zo was het zoeken (en rekenen op wat 'goede wil' van de 'grote'

29 De twee andere Nederlanders van Mann werden eveneens in een Nederlandse selectie ondergebracht, Peter Post en Wim van Est verdedigden de kleuren van Rijnbende, ook al kwam er een officiële, volledig Belgische, Mann-ploeg aan de start.

30 Vanaf 1964 zou Brussel-Meulebeke ingericht worden met een finale achter derny terwijl de Omloop van Mandel-Leie-Schelde een gewone rit in lijn met individuele inschrijving werd.

31 Zij zouden respectievelijk derde en tweede worden, beide geklopt door de Italiaanse specialist Leandro Faggin, de ene in de halve finale, de andere in de finale.

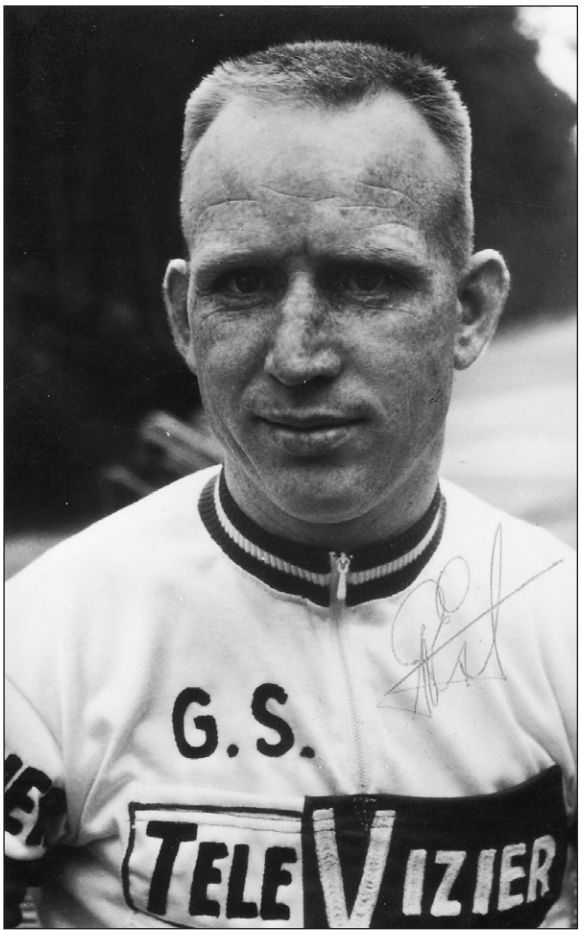

In 1964 opnieuw bij een Nederlandse ploeg, bij TeleVizier en Kees Pellenaars.

ploegen[32]) om aan een Tourwaardige selectie te komen. Na enig speurwerk en veel moeite kwam de Pel met een mengeling van ervaring en jeugd voor de pinnen. Henk Nijdam zou kopman worden en Piet Damen, Piet van Est en Jo de Haan zouden de jongeren, Cees Haast, Jan Hugens en Rik Wouters op kop, omkaderen.

Pellenaars plande een uitgebreid klassiek voorjaar om vandaar naar het hoogtepunt van het seizoen, de Tour de France, te werken. Paris-Nice en Milano-Sanremo vielen nog wat vroeg voor de nieuwe ploeg, maar al snel zorgde Piet van Est voor een eerste succes. Nadat hij de week voordien nog opgegeven had in Gent-Wevelgem, stond hij er wel in Dwars door België, ook dit jaar op punten betwist. Met achtereenvolgens een derde plaats in de eerste rit, Waregem-Genk, een 9de in het eerste gedeelte van de tweede, Genk-Waregem en een 5de in het afsluitend criterium in Waregem, won hij met 17 punten, voor Etienne Vercauteren met 23. Een kleine revanche voor de perikelen in 1962.

De zege kwam wat laat om nog startrecht te krijgen in de Ronde van Vlaanderen, de ploeg trok in de plaats naar de Vier Kantone Rundfahrt. Jan Hugens won, Piet eindigde 4de. In de Tour de Belgique en Paris-Roubaix waren ze er wel bij. De ploeg speelde in geen van beide wedstrijden een rol van betekenis. In de Tour de Belgique was Henk Nijdam de eerste dag mee in de goede vlucht en werd 9de. In de eindstand was echter Cees van Espen de hoogst geklasseerde van de TeleVizier-mannen met een 22ste plaats, Piet werd 32ste. In Paris-Roubaix was dan weer het kleine klimmertje Cees Haast de beste als 22ste, Piet werd 43ste. Paris-Bruxelles was niet voorzien, maar in het Weekend Ardennais stond TeleVizier wel aan de start.

Dit jaar stond Liège-Bastogne-Liège eerst op het programma. Het weder was alweer guur, koud en nat, maar Piet reed een beste wedstrijd en werd 11de. In de Flèche Wallonne de volgende dag gaf hij net als zijn ploegmaats op, de renners die niet aan de Doyenne deelgenomen hadden waren te zeer in het voordeel. Het klassieke voorseizoen werd afgesloten in de Rund um den Henninger Turm in Frankfurt, hij eindigde 18de.

Dan was het tijd om aan de Tour de France te denken. Eerst kwamen de Quatre Jours de Dunkerque. Piet deed een greep naar de ritzege in het eerste deel van de slotdag maar werd bijgehaald. Zijn ploegmaat Jo de Haan sprintte het snelst maar werd voor onregelmatig spurten gedeclasseerd. Geen van beiden kwam nog aan de start van de afsluitende tijdrit. De Tour de Suisse was de laatste voorbereiding. Cees Haast toonde dat hij toekomst als ronderenner had en eindigde mooi 12de. Voor Piet van Est was het zwaar, hij eindigde 44ste, op 46 renners die uitreden.

32 Vanuit de Tourdirectie, gebrand op een (competitieve) Nederlandse ploeg, en in tegenstelling tot de Nederlandse wielerbond met goede herinneringen aan Kees Pellenaars, kwam de vraag of ze niet een Nederlander konden vrij geven.



Met Pellenaars en TeleVizier klaar voor zijn 7de Tour de France. Piet is de derde van rechts, we herkennen verder van links naar rechts Piet Damen, Jo de Haan, Cees Haast, Alfons Steuten, Henk Nijdam, André van Aert, Jacques van der Klundert, Leo van Dongen, Cees van Espen, Piet dus, Rik Wouters en sportdirecteur Kees Pellenaars. (Fotobron onbekend)

En dan dus La Grande Boucle. Het werd al vlug duidelijk dat Piet zijn beste jaren voorbij waren. Enkel in de 5de (18de) en 6de (14de) rit kon hij even de schijn ophouden, maar aan de voet van de Alpen, na de 7de etappe, stond hij in het klassement 90ste, op 22'47" van Rudi Altig. In het gebergte verachterde hij verder, hij stond na de doortocht van deze eerste bergketen 91ste, op 1 uur 24'17". Tijdens de volgende vlakke ritten kon hij de schade beperken. In de Pyreneeën was het echter terug harken om op tijd binnen te komen, en zo stond hij aan de vooravond van de koninginnenetappe Luchon-Pau 82ste en voorlaatste, op 2 uur 14'49". Die dag stonden dan de Peyresourde (1563 m), de Aspin (1489 m), de Tourmalet (2114 m) en de Aubisque (1710 m) op het programma, te veel van het goede. Piet van Est was echter een taaie en weigerde op te geven. Het kon echter niet baten, hij kwam net als Decabooter buiten de tijdsgrens binnen. TeleVizier bleef zo slechts met vier over, Jo de Haan, Henk Nijdam, Cees Haast en Rik Wouters, alle anderen hadden al voordien opgegeven of waren te laat binnengekomen.

Daarmee zat de Tour er voor hem op en ook de rest van het seizoen was er van Piet weinig te horen. In Paris-Tours gaf hij op en TeleVizier startte niet in de Giro di Lombardia. Zo was zijn enig wapenfeit na de Tour de hernieuwing van de zege met Willebrord Wil Vooruit in het Nederlands interclubkampioenschap.

Pellenaars had nu meer tijd om zijn ploeg samen te stellen en te versterken, na de Olympische Spelen kwamen er ook een aantal beloftevolle amateurs over en voor Piet van Est was er begrijpelijk geen plaats meer in de ploeg voor 1965. Het zou een laatste seizoen in mineur worden. Piet kon nog een contractje krijgen bij Gazelle en reed bij Fritesspecialist de Ronde van Nederland, die hij als 59ste beëindigde. Hij won ook de kermiskoers in Duffel, werd derde in Polder-Kempen en 5de in de Omloop van het Waasland. Aan het einde van het seizoen stopte hij met wielrennen, ook al was hij pas 31. Ook zijn broer Wim hield ermee op, maar die was wel 42.

Na zijn wielercarrière nam Piet de ouderlijke boerderij over en ging bloembollen kweken. Hij breidde nog uit, maar verloor alles door een verregende oogst. Alsof het nog niet erg genoeg was, kreeg hij ook nog kanker en overleed, amper 57 jaar oud.

Piet van Est was een sterk renner, die echter niet de klasse, en misschien ook niet de kracht, van zijn oudere broer Wim had. Hij reed echter een behoorlijke carrière bij elkaar en was gedurende twee seizoenen een gewaardeerd lid van de rode garde van Rik Van Looy. Misschien heeft hij zich in die periode geforceerd in dienst van een veeleisend kopman als Rik en zo zijn carrière ingekort.



Na de wielersport het burgerleven, hard werken om gladiolen te kweken. (Internetlink 7)

Postkaarten

Italiaanse hoofdreeks



Piet van Est



Rik Van Looy

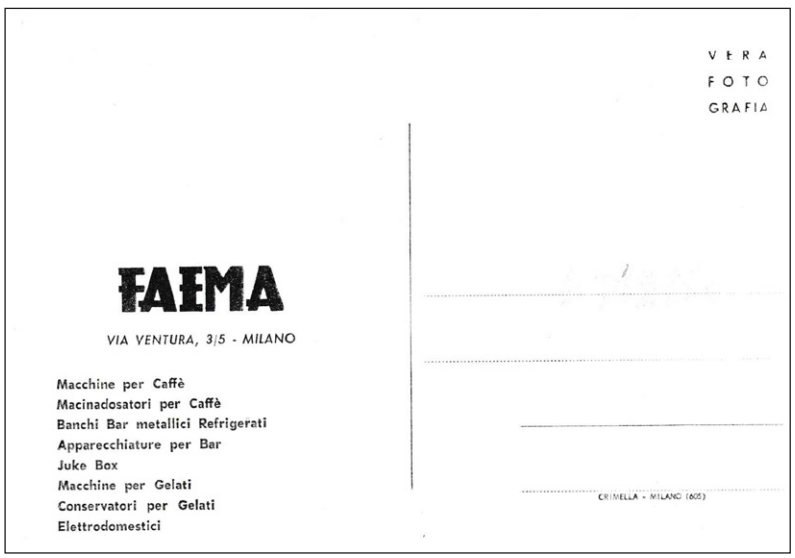

Rug

Italiaanse reeks persfoto's nieuwkomers



Willy Derboven

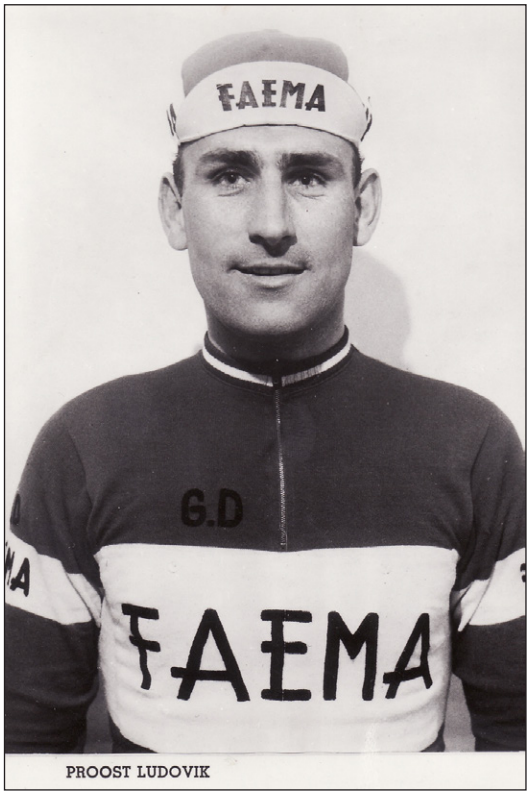

Louis Proost

Spaanse reeks

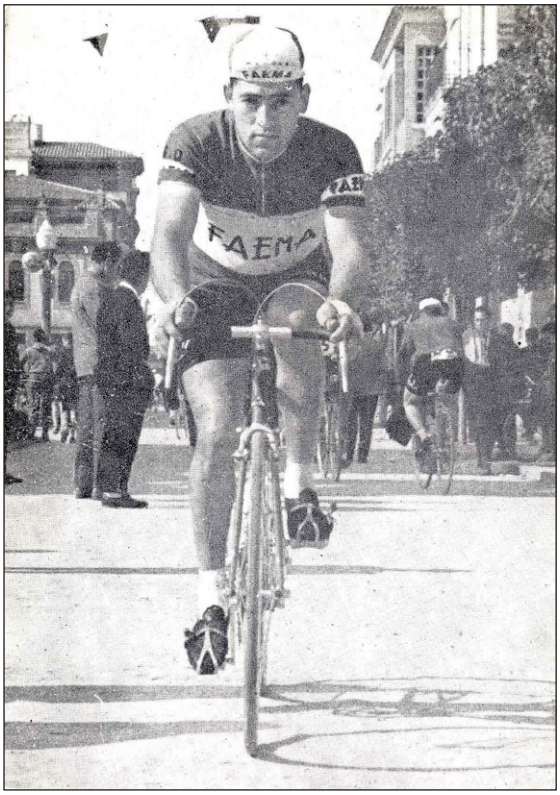

Antonio Gómez del Moral



Salvador Rosa



Rug

Gedetailleerd palmares

1961 G.D. FAEMA Internacionales			
	Overwinningen		
	FAEMA	Totaal	
BAENS Roger (BEL) ° 18/08/1933 - *vanaf 15 juli*	1	4	2de rit Ronde van Nederland (Acifit) Tienen (Bertin-L'Avenir-Milremo-Dura) Rillaar (Bertin-L'Avenir-Milremo-Dura) Houtem (FAEMA)
BOTELLA RODRIGO Salvador (ESP) ° 27/03/1929	5	5	Vuelta a Levante 6de rit Vuelta a Andalucía 8ste rit Vuelta a Andalucía 5de rit Madrid-Barcelona Trofeo Soler (12/10)
COLMENAREJO PÉREZ José Martín (ESP) ° 07/04/1936 - *Volta a Catalunya*	1	1	7de rit A Volta a Catalunya
DEN RUYTER Alphonse (BEL) - *onafhankelijke*	0	0	
DERBOVEN Willy (Hugo Jozef Christian Willy) (BEL) ° 10/09/1939 - *onafhankelijke*	0	0	
DESMET Armand (BEL) ° 23/01/1931	2	2	1ste rit Paris-Nice 1ste rit Tour de Belgique
FISCHERKELLER Friedhelm (DEU) ° 03/01/1935	0	2	Deutschland Rundfahrt (Afri-Cola) 1ste rit Deutschland Rundfahrt (Afri-Cola)
GALDEANO PORTILLO Jesús (ESP) ° 06/01/1932	2	2	5de rit Vuelta a España 5de rit Vuelta a Levante
GARCÍA CERDA Higinio (ESP) - *Volta a Catalunya*	0	0	
GARCÍA COMA José (ESP) ° 31/12/1937	0	0	Trofeo Oliveras
GÓMEZ DEL MORAL Antonio (ESP) ° 15/11/1939	3	3	2de rit Vuelta a Andalucía 1ste rit Vuelta a Levante Circuito de San Adrian
GÓMEZ DEL MORAL José (ESP) ° 04/12/1931	0	0	
HERRERO BERRENDERO José (ESP) ° 11/01/1934	0	0	
IMPANIS Raymond (BEL) ° 19/10/1925	1	1	2de rit Deutschland Rundfahrt
MAS ARBONA Gabriel (ESP) ° 09/03/1933	0	0	
MORENO MARTÍNEZ Francisco (ESP) ° 19/03/1930	1	1	13de rit Vuelta a España
POST Petrus "Peter" (Petrus Franciscus Maria) (NED) ° 12/11/1933	0	3	Mortsel (derny criterium) (?) 6de rit Ronde van Nederland (Radium) 7de rit Ronde van Nederland (Radium) Kampioen van Europa derny Kampioen van Ned achtervolging Kampioen van Nederland Omnium
PROOST Louis (BEL) ° 07/04/1935	7	7	Borgerhout Melle Waasmunster 5de rit Deutschland Rundfahrt 2de rit Tour de Belgique 5de rit Giro d'Italia Crit. Edegem
QUESADA NORTES José Martín (ESP) ° 26/05/1935	1	3	Trofeo Jaumandreu VII Trofeo Desamparados (?) XXXI Aniversario U.C.M.C. (?)

1961 G.D. FAEMA Internacionales			
ROSA GÓMEZ Salvador Luis (ESP) ° 15/09/1937	2	3	3de rit Vuelta a Andalucía (Equipo Levantino) 3de rit Premio Villareal VIII Trofeo Santos Vtes
SCHROEDERS Willy (BEL) ° 09/12/1932	4	4	3de rit Giro d'Italia 19de rit Giro d'Italia Sint-Katelijne-Waver Kontich
SECO GARCÍA Ramón (ESP) ° 09/09/1941 - *vanaf september*	3	3	Fiesta Mayor de Tárrega G.P. Aitona G.P. Ayuntamiento Barbastro
SOLER ROMAGUERA Angelino (ESP) ° 26/11/1939	7	7	Vuelta a España 6de rit Vuelta a España Madrid-Barcelona Vuelta a Andalucía G.P. San Lorenzo Huesca 1ste rit Premio Villareal Premio Villareal
SORGELOOS Edgard (BEL) ° 14/12/1930	2	2	Erembodegem Crit. Erembodegem
SUÁREZ VÁZQUEZ Antonio (ESP) ° 20/05/1932	3	4	Kampioen van Spanje 7de rit Giro d'Italia (EMI) 12de rit Vuelta a España 6de rit Madrid-Barcelona
TORTELLA REBASSA Francisco (ESP) ° 07/09/1937	2	3	Kampioen van de Regiones per ploeg (met Alomar) Gran Carrera del Comercio de Pollença (?) 1ste rit G.P. DKW (?)
VAN DEN BOGAERT Marcel (BEL) ° 30/09/1938 – *onafhankelijke tot 14/03/61, dan beroepsrenner*	6	6	Soignies Ruisbroek Hoepertingen Zandhoven Mechelen Oostrozebeke
VAN DE VEN Lambert (NED) ° 26/06/1937 - *onafhankelijke*	0	0	
VAN EST Piet (NED) ° 11/08/1934	2	2	3de rit Tour de Belgique 8ste rit Giro d'Italia

1961 G.D. FAEMA Internacionales			
VAN LOOY Rik (Henri) (BEL) ° 20/12/1933	31	31	Wereldkampioen Paris-Roubaix Liège-Bastogne-Liège Tour de Belgique 4de rit B Tour de Belgique Critérium des As Schelle Eizer Grobbendonk Heusden (O-Vl.) Bol d'Or des Monédières Ravenna Maurs Vayrac Felletin Limoges Auch Gourin Crit. Lokeren Crit. Mol Crit. Veltem Crit. Braine-le-Comte Crit. Leuze Crit. Beernem 13de rit Giro d'Italia 15de rit Giro d'Italia 17de rit Giro d'Italia 2de rit Giro de Sardegna 6de rit Giro de Sardegna 6de rit B Paris-Nice 7de rit Paris-Nice
VAN TONGERLOO Guillaume (BEL) ° 29/12/1933	7	7	Soignies Sint-Lenaarts Ruisbroek Hoepertingen Zandhoven Mechelen Oostrozebeke
FAEMA-PLOEG TTT	3	3	1ste rit Vuelta a España 4de rit A Tour de Belgique 2de rit B Volta a Catalunya
	95	**110**	

1961 EMI			
	Overwinningen		
	EMI	Totaal	
BERTRÁN PANADÉS Antonio (ESP) ° 18/11/1933	0	0	
BOTELLA RODRIGO Salvador (ESP) ° 27/03/1929	0	0	
COMPANY BAUZÁ Gabriel (ESP) ° 16/05/1930	0	0	
GALDEANO PORTILLO Jesús (ESP) ° 06/01/1932	0	0	
HERRERO BERRENDERO José (ESP) ° 11/01/1934	0	0	
MAS ARBONA Gabriel (ESP) ° 09/03/1933	0	0	
MORENO MARTÍNEZ Francisco (ESP) ° 19/03/1930	0	0	
ROSA GÓMEZ Salvador Luis (ESP) ° 15/09/1937	0	0	
SANTIAGO MONTILLA Juan Manuel (ESP) ° 15/08/1935	0	0	
SUÁREZ VÁZQUEZ Antonio (ESP) ° 20/05/1932	1	4	Kampioen van Spanje (FAEMA) 7de rit Giro d'Italia 12de rit Vuelta a España (FAEMA) 6de rit Madrid-Barcelona (FAEMA)
	1	**4**	

1961: C.C. Barcelonès- EMI

1. GARCÍA COMA José (ESP) ° 31/12/1937
2. GÓMEZ DEL MORAL José (ESP) ° 04/12/1931 - *niet gestart*
3. MAYORAL RUBIN Luis (ESP) ° 07/02/1937
4. MÉNDEZ José (ESP) ° 27/03/1933
5. MORENO MARTÍNEZ Francisco (ESP) ° 19/03/1930 - *niet gestart*
6. PÉREZ PÉREZ Manuel (ESP) ° 07/07/1936
7. RUÍZ PARRA Estéban (ESP)
8. SUNE MONTRAGUIL Francisco José (ESP) ° 01/12/1938

Speciaal voor de Volta a Catalunya

Volgens ons gaat het hier niet om een 'echte' ploeg, maar om een gelegenheidsteam voor de Volta a Catalunya. Het jaar voordien was er al een gelijkaardige ploeg, maar toen enkel onder de naam C.C. Barcelonès. In 1960 kwam trouwens ook D.C. Barcelona aan de start met een gelegenheidsploeg van bijna allemaal Catalanen. De bedoeling van deze teams was een aantal vooral lokale renners startgelegenheid te geven, gezien vanaf 1960 de inschrijvingen niet meer individueel maar per ploeg waren. Ze haalden echter weinig noemenswaardige resultaten.



EMI-C.C. Barcelonès aan de start in de Volta a Catalunya, met hier van links naar rechts García Coma, Mayoral, Esteban Ruíz, Pérez Pérez, Suñe en Méndez. (Fotobron onbekend)

EMI, het 'ondermerk' van FAEMA was in de periode 1961-63 occasioneel co-sponsor van C.C. Barcelonès en FAEMA leverde ook een aantal renners. In 1961 was dat echter eerder theorie dan realiteit, vermits zomin ex-winnaar José Gómez del Moral (1955) als zijn ploegmaat

Francisco Moreno Martínez, ondanks ze ingeschreven waren, aan de start kwamen. Ze kregen uiteindelijk startverbod omdat ook hun 'echte' merk, G.D. FAEMA, aan de start kwam.

Van de effectief gestarte renners kwamen Luis Rubin Mayoral (meestal als individueel aan de slag, maar ook een paar wedstrijden bij Lambretta Mostajo) en José García Coma (meestal individueel, maar ook een aantal keer in dienst van FAEMA) nog het best voor de dag. Mayoral haalde een 4de plaats in de 3de rit a en een 22ste rang in het eindklassement, terwijl García 2de in de 9de en laatste etappe en 39ste in de eindstand werd. De ploeg zelf eindigde 9de en laatste in de ploegentijdrit en 8ste en eveneens laatste (Lambretta Mostajo hield onvoldoende renners over om geklasseerd te worden) in de ploegenrangschikking.

Verder kwamen aan de start:

- José Méndez: normaal als individueel aan de slag, opgave in de 5de rit,
- Manuel Pérez Pérez: normaal als individueel of bij Ferrys (waarvoor hij de Vuelta reed), 26ste in de eindstand,
- Esteban Ruíz Parra: normaal individueel, opgave in de 9de en laatste rit,
- Francisco José Suñe Montraguil: normaal individueel, opgave in de 3de rit a.

Het incidentele karakter van de ploeg blijkt ook nog uit het ontbreken van informatie over wie als sportbestuurder fungeerde in de Volta. Wij hebben geen verdere informatie over andere wedstrijden die deze ploeg zou gereden hebben, ook al blijft het mogelijk dat een der individuelen occasioneel (en dan zeker in Catalonië) een wedstrijd in de kleuren van C.C. Barcelonès zou gereden hebben. Wij hebben niet kunnen nagaan of al deze renners tot de C.C. Barcelonès behoorden, maar betwijfelen het.

In de Volta werd er voor zover we konden nagaan aangetreden in een trui van de C.C. Barcelonès met daarop een, eerder discrete, publiciteit van EMI toegevoegd. EMI leverde ook de petjes. Er was ook een embleem, mogelijk van de C.C. Barcelonès, dat we echter verder niet konden terugvinden of een duidelijk beeld van krijgen.

1961 C.C. BARCELONES-EMI			
	Overwinningen		
	Barcelo.	Totaal	
GARCÍA COMA José (ESP) ° 31/12/1937	0	0	
GÓMEZ DEL MORAL José (ESP) ° 04/12/1931 - *niet gestart*	0	0	
MAYORAL RUBIN Luis (ESP) ° 07/02/1937	0	0	
MÉNDEZ José (ESP) ° 27/03/1933	0	0	
MORENO MARTÍNEZ Francisco (ESP) ° 19/03/1930 - *niet gestart*	0	0	
PÉREZ PÉREZ Manuel (ESP) ° 07/07/1936	0	0	
RUÍZ PARRA Estéban (ESP)	0	0	
SUNE MONTRAGUIL Francisco José (ESP) ° 01/12/1938	0	0	
	0	**0**	

Internetlinks

1. Wikicommons: Dutch National Archives, The Hague, Fotocollectie Algemeen Nederlands Persbureau (ANeFo), 1945-1989, bekijk toegang 2.24.01.04, Bestanddeelnummer 915-1316
2. http://proxy.handle.net/10648/a996f2b0-d0b4-102d-bcf8-003048976d84
3. Wikicommons: beeldbank.nationaalarchief.nl/na:col1:dat97126
4. http://proxy.handle.net/10648/a9dab3b0-d0b4-102d-bcf8-003048976d84
5. Wikicommons: Dutch National Archives, The Hague, Fotocollectie Algemeen Nederlands Persbureau (Anefo), 1945-1989 Access number: 2.24.01.05 File number: 914-0526
6. http://proxy.handle.net/10648/aa360c92-d0b4-102d-bcf8-003048976d84
7. Wikicommons: Foto Herbert Behrens / Anefo - Nationaal Archief

Vragen

1. Klopt het dat de Nederlandse bond eiste dat voor het wereldkampioenschap 1962 de buitenlandse merkenploegen voor hun renners reis- en verblijfskosten moesten betalen op straffe van non-selectie? Deden FAEMA-flandria en Gitane-Leroux dat voor Zilverberg, Rentmeester en Maliepaard, of gold dat misschien niet voor het kleinere Gitane-Leroux?
2. Droegen Piet van Est en Marcel Ongenae in de Volta 1962 een FAEMA of een FAEMA-flandria-trui?
3. Welk logo (van C.C. Barcelonès?) droeg de ploeg C.C. Barcelonès-EMI in de Volta?
4. We hebben ondertussen de informatie gekregen dat Tortellá het hele seizoen bij FAEMA reed en zijn overwinningen dus mee te tellen zijn (in tegenstelling tot wat we in 1961 deel 1 deden). Er is hierbij nog een onduidelijkheid. Volgens “Con Ficha de la Española” won hij samen met Jaime Alomar het Campeonato Regional por Equipos. Weet iemand welke wedstrijd dit is (zeker niet het door Cataluña gewonnen traditionele Campionato por Equipos Regionales) en welke trui daar gedragen werd (we vermoeden een clubtrui)?

Europese kampioenschappen op de piste (1951-52)

door Jan De Smet en Hans Vandeput

1951-52

Deze winter waren de stayers weer van de partij en dit zal zo blijven tot de winter 1954-55 wanneer er ook een Europese titel in de sprint opnieuw zal uitgereikt worden. Maar dat is voor een van de volgende nummers van WAAIERS.

Ploegkoers

In het seizoen 1951-52 ware er zes kwalificatieritten (2 in Zürich, 2 in Antwerpen en 2 in Parijs) om uiteindelijk te komen tot het deelnemersveld voor het Europees kampioenschap dat in Parijs zou betwist worden op 20 januari 1952. In laatste instantie werd door de directie van de Vel d'Hiv een aantal Franse ploegen toegevoegd (die niet gekwalificeerd waren). Uiteindelijk wonnen Roger Reynes-Jean Le Nizerhy met Alfred Strom-Reginald Arnold op de tweede plaats. Aangezien Roger Reynes-Jean Le Nizerhy zich niet hadden geplaatst voor de finale op de voorziene wijze, vochten Alfred Strom-Reginald Arnold deze overwinning aan. Dit is de verklaring waarom er twee verschillende winnaars circuleren.

Strom en Arnold hielden staande het Europees Criterium gewonnen te hebben (en zelfs de trui in hun bezit te hebben)[1].

Volgens Wielersport 1952 was de titel in het seizoen 1951-1952 voor Strom en Arnold, wat door Wielersport 1956 dan weer werd tegengesproken en ook door Wielersport 1963.

De Europese kampioenentrui

Reg Arnold werd 'Europees kampioen' in 1957 in Kopenhagen met Fernando Terruzzi (zie later) en claimde de titel in 1951-52 (zie verder) met als 'bewijs' een trui. Uit onze opzoekingen blijkt echter dat de trui (goudkleurig met verticale strepen) pas vanaf februari 1958 uitgereikt werd (zie later in het deel 1957-58).

Wat de vraag deed stellen: "Hoe zit dat nu met die trui van Reg Arnold?"

Er wordt betwijfeld of er een trui zou uitgereikt zijn aan de winnaars van dit kampioenschap 1951-52. Zoals net beschreven stellen bronnen dat de eerste trui in de koppelkoers pas in februari 1958 uitgereikt werd. De trui waarvan beweerd wordt dat die van Reginald Arnold is volgens ons in feite een trui die hij droeg tijdens de Zesdaagse van Antwerpen van 1962 toen hij ploeg vormde met het regerend Europees kampioenenkoppel Fritz Pfenninger-Klaus Bugdahl.

Het hele verhaal is gebaseerd op het boek 'Reginald Arnold SixDaysMan' geschreven door de zoon, Marcus Arnold. Volgens deze laatste zou de trui waarvan sprake, in het bezit zijn van de gekende Amerikaanse verzamelaar Mike Horton. Jammer genoeg is er geen foto van de trui beschikbaar.

Na contact te hebben gehad met Marcus Arnold bleek dat hij zich baseerde op een foto op pagina 189 uit het boek 'Mannen van de Nacht, 100 jaar zesdaagsen' van Roger De Maertelaere, uitgegeven door de Eecloonaar in 2000. Deze foto is groter te zien in het boek 'Zesdaagsen-Six jours-Sechstagerennen' van Roger De Maertelaere, Uitgeverij Worldstrips,

1 Zie kaderstuk.

1991, p.78. Op die laatste foto is Arnold inderdaad te zien in een Europese kampioenentrui en er is af te leiden dat op de broek IGNIS staat. Vergelijking met een foto van het duo Reg Arnold-Klaus Bugdahl in het boek 'Reginald Arnold SixDaysMan' p. 323, en meer bepaald de broeken, toont een gelijkenis aan met deze van Arnold. Beiden hebben ze G.S. IGNIS op de broek. En Arnold reed inderdaad in 1962 voor G.S. IGNIS. Trouwens IGNIS was in de jaren 50 nog geen wielersponsor, dus de foto kan niet van toen dateren.

Kortom, de trui van Arnold, naar ons weten nog altijd in het bezit van Mike Horton, is hoogst waarschijnlijk van 1962 en niet van 1952 of 1957. Nergens is trouwens een foto te vinden van Alfred Strom-Reginald Arnold in deze trui.





De twee foto's waarvan sprake. Links de foto waarop Marcus Arnold zich baseerde. Op de rechter broekspijp is duidelijk de 'S' van IGNIS te zien, op de linker broekspijp de 'G' van IGNIS en eronder de 'R' van FREJUS. Zoals ook te zien is op de rechtse foto.

In het boek 'Cycling's Golden Age: Heroes of the Postwar Era, 1946-1967' van Brett Horton, Shelly Horton en Owen Mulholland, Velo Press, 2006 staat er ook een foto van een trui van Europees kampioen die van Hugo Koblet uit 1953 afkomstig zou zijn. Eveneens een trui die tot de collectie van Mike Horton zou behoren. Zoals later zal beschreven worden, werd Hugo Koblet met Armin von Büren 'Europees kampioen' in de winter 1952-1953 en de winter 1953-1954. Ook hier weer vele winters voor februari 1958. Het plaatst dus vraagtekens bij het feit of deze Europees kampioenentrui wel degelijk van Hugo Koblet is.



De zogenaamde Koblet-trui uit de Horton-collectie.

1ste Manche (4 november 1951 Zürich) 100 km in 2h00'51"6/10

1. Walter Bucher-Armin von Büren (SUI)
op 1 ronde
2. Émile Carrara-Guy Lapébie (FRA)
3. Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)
op 2 ronden
4. Ferdi Kübler-Hugo Koblet (SUI)
op 3 ronden
5. Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)
6. Oscar Plattner-Jean Roth (SUI)
Op 5 ronden
7. Gerrit Boeijen-Arie Vooren (NED)
8. Max Meier-Hans Nötzli (SUI)
9. Carlo Clerici-Rafael Brizzi (SUI)
op 7 ronden
10. Leo en Gottfried Weilenmann (SUI)
op 9 ronden
11. Theo Intra-Otto Ziege (DEU)
12. Walter Diggelmann-Dino Rossi (SUI/ITA)
op 10 ronden
13. Gottfried Keller-Walter Zehnder (SUI)



Walter Bucher en Armin von Büren.
(Foto's Collectie Hans Vandeput)

2de Manche (11 november 1951 Parijs) 100 km in 2h06'27"3/5

1. Roger Godeau-Raymond Goussot (FRA)	13 punten
2. Fausto Coppi-Hugo Koblet (ITA/SUI)	2 punten
Op 1 ronde	
3. Walter Bucher-Armin von Büren (SUI)	23 punten
4. Roger Mignat-Marcel Bareth (FRA)	18 punten
5. Roger Queugnet-Georges Senfftleben (FRA)	14 punten
6. Émile Carrara-Guy Lapébie (FRA)	12 punten
7. Arthur Sérès-Roger Le Nizerhy (FRA)	3 punten
8. Bernard Bouvard-Alvaro Giorgetti (FRA)	1 punten
9. André Darrigade-Dominique Forlini (FRA)	0 punten
Op 2 ronden	
10. Francis Grauss-Henri Surbatis (FRA)	5 punten
11. Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)	2 punten
12. Attilio Redolfi-Jean Baldassari (FRA)	1 punt
Op 3 ronden	
13. Stan Ockers-Rik Van Steenbergen (BEL)	2 punten
en Arsène Ryckaert-Edward Van de Velde (BEL)	2 punten
15. Louis Caput-Robert Chapatte (FRA)	1 punt
16. Roger Macé-Pierre Pasquier (FRA)	0 punten

Op 4 ronden
17. Roger Rioland-Pierre Adam (FRA) 0 punten

3de Manche (1 december 1951 Antwerpen) 100 km in 2h02'53"

1. Rik Van Steenbergen-Ludwig Hörmann (BEL/DEU)
2. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)
3. Arsène Ryckaert-Edward Van de Velde (BEL)
4. Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)

Op 1 ronde
5. Stan Ockers-Maurice Depauw (BEL)
6. Roger Godeau-Raymond Goussot (FRA)
7. René (Kemper) Janssens-Maurice Mollin (BEL)
8. Achiel Bruneel-Joseph De Beuckelaer (BEL)

Op 2 ronden
9. Hans Dekkers-Wout Wagtmans (NED)
10. René Adriaenssens-Lucien Acou (BEL)

Op 4 ronden
11. Valère Ollivier-Gerard Buyl (BEL)

Op 5 ronden
12. Rik Serin-Marcel Hendrikx (BEL)[2]

Op 7 ronden
13. Henri Tytgat-Rik Bauwens (BEL)

Op 8 ronden
14. Jos Mertens-Karel Leysen (BEL)

Op 11 ronden
15. Jean Bogaerts-Gaston De Wachter (BEL)
16. Frans Gielen-Lodewijk Joris (BEL)



Rik Van Steenbergen en Ludwig Hörmann. (Foto Sport Club)

Opgave van Miel Severeyns (bij km 54) en Hans Hörmann (bij km 86), de oorspronkelijke ploegmaats van Rik Van Steenbergen en Ludwig Hörmann.

2 Radsport geeft hen op 6 ronden.

4de Manche (16 december 1951 Parijs) 100 km in 2h04'45"1/5

1. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	21 punten
2. Roger Godeau-Raymond Goussot (FRA)	16 punten
3. Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)	11 punten
4. Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)	0 punten[3]
Op 1 ronde	
5. Roger Mignat-Marcel Bareth (FRA)	12 punten
6. Arthur Sérès-Roger Le Nizerhy (FRA)	11 punten
7. Alvaro Giorgetti-Dominique Forlini (FRA)	7 punten
8. Roger Queugnet-Georges Senfftleben (FRA)	2 punten
Op 2 ronden	
9. Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)	
Op 4 ronden	
10. Bernard Bouvard-Henri Surbatis (FRA)	3 punten
11. Severino Rigoni-Ferdinando Terruzzi (ITA)	
Francis Grauss-André Darrigade (FRA)	
Georges Jeannot-Jean Baldassari (FRA)	
Marcel Logerot-William Monticelli (FRA)	
Op 5 ronden	
15. Roger Macé-Pierre Pasquier (FRA)	2 punten
16. René Adriaenssens-Pierre Iacoponelli (BEL/FRA)	
17. Georges Guillier-Robert Chapatte (FRA)	
Op 7 ronden	
18. Armin von Büren-Walter Bucher (SUI)	

5de Manche (30 december 1951 Zürich) 100 km in 2h00'19"4/10

1. Armin von Büren-Walter Bucher (SUI)	60 punten
Op 1 ronde	
2. Oscar Plattner-Jean Roth (SUI)	77 punten
3. Walter Diggelmann-Walter Zehnder (SUI)	32 punten
4. Achiel Bruneel-Joseph De Beuckelaer (BEL)	11 punten
Op 2 ronden	
5. Wim van Est-Jan Derksen (NED)	49 punten
6. Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)	43 punten
7. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	33 punten
8. Max Meier-Hans Nötzli (SUI)	22 punten
9. Roger Queugnet-Georges Senfftleben (FRA)	1 punt
Op 3 ronden	
10. Ludwig Hörmann-Sepp Kolbeck (DEU)	64 punten
11. Leo Weilenmann-Hans Born (SUI)	36 punten
Op 4 ronden	

3 Radsport geeft hen 6 punten.

12. Carlo Clerici-Rafael Brizzi (SUI) 24 punten

Op 5 ronden

13. Armin Heimann-Hans Pfister (SUI)

Op 8 ronden

14. Jacques Besson-Gottfried Keller (SUI)

6de Manche (13 januari 1952 Antwerpen) 100 Km. in 2h03'02"1/5

1. Roger Godeau-Raymond Goussot (FRA)
2. Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)
3. Jean Schorn-Ludwig Hörmann (DEU)[4]
4. Valère Ollivier-Gerard Buyl (BEL)

Op 1 ronde

5. Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)
6. Arsène Ryckaert-Edward Van de Velde (BEL)
7. Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)
8. Armin von Büren-Walter Bucher (SUI)
9. Miel Severeyns-Ernest Thyssen (BEL)
10. Achiel Bruneel-Joseph De Beuckelaer (BEL)

Op 2 ronden

11. Karel De Baere-Emile Gosselin (BEL)
12. Jos De Feyter-Jan Verbruggen (BEL)
13. Hans Dekkers-Wout Wagtmans (NED)
14. Arie van Vliet-René Adriaenssens (NED/BEL)
15. Lucien Acou-Maurice Mollin (BEL)
16. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)

Op 4 ronden[5]

17. René Daelman-Jan Delin (BEL)



Roger Godeau-Raymond Goussot, de besten in de eindtabel.

4 Radsport geeft de nrs. 2 en 3 in omgekeerde volgorde.
5 Radsport geeft hen op 5 ronden.

		Zürich 1	Parijs 1	Antwerpen 1	Parijs 2	Zürich 2	Antwerpen 2	Totaal	Best of 3
1	Roger Godeau-Raymond Goussot (FRA)		10	5	9		10	**34**	**29**
2	Walter Bucher-Armin von Büren (SUI)	10	8			10		**28**	**28**
3	Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)			9	10	4		**23**	**23**
4	Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI)	8		7		5	4	**24**	**20**
5	Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS)	6			8		6	**20**	**20**
6	Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL)				7		9	**16**	**16**
7	Oscar Plattner-Jean Roth (SUI)	5				9		**14**	**14**
8	Émile Carrara-Guy Lapébie (FRA)	9	5					**14**	**14**
9	Roger Mignat-Marcel Bareth (FRA)		7		6			**13**	**13**
10	Arsène Ryckaert-Edward Van de Velde (BEL)			8			5	**13**	**13**
11	Achiel Bruneel-Joseph De Beuckelaer (BEL)			3		7	1	**11**	**11**
12	Roger Queugnet-Georges Senfftleben (FRA)		6		3	2		**11**	**11**
13	Rik Van Steenbergen-Ludwig Hörmann (BEL/DEU)			10				**10**	**10**
14	Arthur Sérès-Roger Le Nizerhy (FRA)		4		5			**9**	**9**
15	Fausto Coppi-Hugo Koblet (ITA/SUI)		9					**9**	**9**
16	Jean Schorn-Ludwig Hörmann (DEU)						8	**8**	**8**
17	Walter Diggelmann-Walter Zehnder (SUI)					8		**8**	**8**
18	Valère Ollivier-Gerard Buyl (BEL)						7	**7**	**7**
19	Ferdi Kübler-Hugo Koblet (SUI)	7						**7**	**7**
20	Max Meier-Hans Nötzli (SUI)	3				3		**6**	**6**
21	Stan Ockers-Maurice Depauw (BEL)			6				**6**	**6**
22	Wim van Est-Jan Derksen (NED)					6		**6**	**6**
23	Alvaro Giorgetti-Dominique Forlini (FRA)				4			**4**	**4**
24	René (Kemper) Janssens-Maurice Mollin (BEL)			4				**4**	**4**
25	Gerrit Boeijen-Arie Vooren (NED)	4						**4**	**4**
26	Armin von Büren-Walter Bucher (SUI)						3	**3**	**3**
27	Bernard Bouvard-Alvaro Giorgetti (FRA)		3					**3**	**3**
28	André Darrigade-Dominique Forlini (FRA)		2					**2**	**2**
29	Carlo Clerici-Rafael Brizzi (SUI)	2						**2**	**2**
30	Hans Dekkers-Wout Wagtmans (NED)			2				**2**	**2**
31	Miel Severeyns-Ernest Thyssen (BEL)						2	**2**	**2**
32	Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)				2			**2**	**2**
33	Bernard Bouvard-Henri Surbatis (FRA)				1			**1**	**1**
34	Francis Grauss-Henri Surbatis (FRA)		1					**1**	**1**
35	Ludwig Hörmann-Sepp Kolbeck (DEU)					1		**1**	**1**

		Zürich 1	Parijs 1	Antwerpen 1	Parijs 2	Zürich 2	Antwerpen 2	Totaal	Best of 3
36	René Adriaenssens-Lucien Acou (BEL)			1				**1**	**1**
37	Leo en Gottfried Weilenmann (SUI)	1						**1**	**1**

De eerste 10 koppels waren inderdaad geselecteerd voor de finale. Daarnaast nodigden de organisatoren ook volgende koppels uit: de nrs. 11, 12, 32 en 33 uit de stand, Achiel Bruneel-Joseph De Beuckelaer (BEL), Roger Queugnet-Georges Senfftleben (FRA), Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA) en Bernard Bouvard-Henri Surbatis (FRA). Evenals Harry Saager-Ludwig Hörmann (DEU), Arthur Sérès-Alvaro Giorgetti (FRA), Severino Rigoni-Ferdinando Terruzzi (ITA) en Francis Grauss-Pierre Iacoponelli (FRA).

Finale: (20 januari 1952 Parijs) wedstrijd over 3 uur, afstand 141,250 km

1. Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)*[6] 8 punten

Op 1 ronde

2. Alfred Strom-Reginald Arnold (AUS) 28 punten
3. Roger Godeau-Raymond Goussot (FRA) 22 punten
4. Arsène Ryckaert-Edward Van de Velde (BEL) 14 punten
5. Fritz Schär-Eugen Kamber (SUI) 13 punten
6. Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL) 13 punten

Op 2 ronden

7. Achiel Bruneel-Joseph De Beuckelaer (BEL)* 6 punten
8. Roger Mignat-Marcel Bareth (FRA) 5 punten

Op 3 ronden

9. Roger Queugnet-Georges Senfftleben (FRA)*
en Bernard Bouvard-Henri Surbatis (FRA)* 0 punten

Op 4 ronden

11. Harry Saager-Ludwig Hörmann (DEU)* 2 punten
12. Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED) (na 3 lekke banden) 0 punten

Op 5 ronden

13. Émile Carrara-Guy Lapébie (FRA) 10 punten
14. Arthur Sérès-Alvaro Giorgetti (FRA)- 0 punten

Op 6 ronden

15. Severino Rigoni-Ferdinando Terruzzi (ITA) 0 punten

Opgegeven: Francis Grauss-Pierre Iacoponelli (FRA)*, Walter Bucher-Armin von Büren (SUI) en Oscar Plattner-Jean Roth (SUI)

6 De koppels aangeduid met * waren in feite niet geplaatst voor de finale.

Er was heel wat te doen omtrent de uitslag. Roger Reynes-Jean Le Nizerhy eisten de 'titel' van Europees kampioen op en de daaraan verbonden geldprijs van 200 000 FRF. Ze werden volop gesteund door de Franse pers. Van de kant van Alfred Strom-Reginald Arnold kwam dan weer de opmerking dat Roger Reynes-Jean Le Nizerhy zich niet geplaatst hadden voor de finale en enkel in aanmerking kwamen voor de wedstrijdzege, maar niet voor de titel. Die kon, in hun ogen, enkel behaald worden door een ploeg die zich gekwalificeerd had voor de finale. De uitslag doet vermoeden dat zij inderdaad hun wedstrijd daarop gebaseerd hebben.

Roger Reynes-Jean Le Nizerhy mochten gerust een ronde nemen, Alfred Strom-Reginald Arnold concentreerden zich op hun rechtstreekse tegenstanders, de overgebleven Roger Godeau-Raymond Goussot. De koppels Arsène Ryckaert-Edward Van de Velde (BEL), Fritz Schär-Eugen Kamber en Maurice Depauw-Raphaël Glorieux (BEL) stonden weliswaar in dezelfde ronde maar hadden een vrij grote puntenachterstand. Alfred Strom-Reginald Arnold zorgden er dus voor in dezelfde ronde te blijven en het meest aantal punten te sprokkelen[7].



Jean Le Nizerhy en Roger Reynes

In het boek 'Reginald Arnold SixDayMan' van Marcus Arnold stelt de auteur dat men eigenlijk als volgt had moeten optreden: de (dag)geldprijs voor Roger Reynes-Jean Le Nizerhy en de titel (en eventueel geldprijs) voor Alfred Strom-Reginald Arnold. Hij verwijst daarvoor naar twee identieke gevallen in het Australisch kampioenschap ploegkoers. In 2003 wonnen daar de Duitsers Eric Weispfenning-Stefan Steinweg. Zij kregen de medailles en het prijzengeld maar de titel was voor Graham Brown-Mark Renshaw die tweede eindigden. Hetzelfde gebeurde in 2004, opnieuw met Eric Weispfenning maar deze keer gekoppeld aan Lars Teutenberg. De titel ging naar Sean Finning-Brad Norton.

Volgens Marcus Arnold was dit altijd het geldende protocol in het wielrennen. Maar daar gaat zijn redenering de mist in. Ongeschreven wetten tellen eigenlijk niet. Daarnaast veranderen ongeschreven wetten soms[8] en weet men niet vanaf wanneer die ongeschreven wet veranderde of ingevoerd werd. Dus misschien was dat in 1951-52 nog geen ongeschreven wet.

Op Wikipedia staan dus Roger Reynes-Jean Le Nizerhy als 'Europese kampioenen', in Wielersport 1952 was de titel in het seizoen 1951-1952 voor Strom-Arnold, wat door Wielersport

7 Andere kwaaie klanten zoals Walter Bucher-Armin von Büren hadden opgegeven en Gerrit Schulte-Gerrit Peters waren na drie lekke banden teruggevallen tot op 2 ronden van Alfred Strom-Reginald Arnold.

8 Denk maar aan de recente discussies over 'fair play' in het wielrennen. Niet aanvallen als een renner gevallen is, niet aanvallen als de leider (bv. geletruidrager) pech heeft. Bij lekke banden de renner laten terugkomen. We moeten niet zo ver terug gaan in de tijd (periode Merckx-De Vlaeminck) om te weten dat dat toen niet gold.

1956 tegengesproken wordt en ook door Wielersport 1963. Kortom zo courant was dat protocol toch niet.

En om de redenering van de Australische kampioenschappen verder te gebruiken, dan mochten Alfred Strom-Reginald Arnold als Australiërs eigenlijk niet eens meedoen aan de finale of kwamen ze op zijn minst niet in aanmerking voor een 'Europese titel'.

Anderzijds kan ook gesteld worden dat het om een 'Europees criterium' ging, meer specifiek, een criterium van Europese wielerbanen. Vermits het niet gaat om een titel, telt hier niet de nationaliteit van de renners, maar wel van de wielerbanen en waren Strom-Arnold dus wel gerechtigd tot deelname en zege. Marcus Arnold verwijst echter zelf in zijn redenering naar een 'Europese titel' en gebruikt daarom de argumenten van het Australisch kampioenschap.

Daarnaast kunnen ook volgende twee zaken opgemerkt worden:

- Wat is het nut van schiftingsreeksen als de organisatoren van de finale eender wie kunnen uitnodigen, met mogelijkheid om de titel te halen?
- Waarom maar tien ploegen zich laten kwalificeren als je vooraf weet dat dit véél te weinig is voor een finale?

Als besluit en ook als verklaring waarom hier, in WAAIERS, de ploegen Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL) in 1950-51 en Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA) in 1951-52 als winnaars van het Europees Criterium aangeduid worden het volgende. Als Sercu-Ollivier de 'titel' konden halen in 1950-51, dan ook Reynes-Le Nizerhy in 1951-52, er is op zich geen fundamenteel verschil (tenzij Sercu-Ollivier de officiële vervangers waren van Émile Carrara-Raymond Goussot (FRA)). Men zou kunnen stellen dat de winter van 1950-51 precedentswaarde had, alhoewel in die tijd de meeste renners het begrip 'precedent' niet zullen gekend hebben. Gezien de erelijsten moeten de directeurs van de winterbanen hier ook mee akkoord gegaan zijn tenzij het eerder een situatie was van 'wat voorbij is, is voorbij'.



Alfred Strom-Reginald Arnold, wel of niet de winnaars van het Europees Criterium?
(Foto Collectie Jan De Smet)

Halve fond

Er waren vier schiftingen voorzien. In Parijs en Zürich gingen die op dezelfde dag door. Net zoals in Brussel mocht de winnaar deelnemen aan de finale.

In Duitsland lag het iets anders. Daar moesten in twee reeksen de tegenstanders van de reeds drie genomineerden zich kwalificeren, waarna in een soort finale de Duitse vertegenwoordiger aangeduid zou worden.

De finale werd dan op 2 maart 1952 in Dortmund verreden.

Op 13 januari 1952 hadden zowel te Parijs als te Zürich schiftingen plaats.

Parijs 50 km in 42'50"2/10de:

1. Raoul Lesueur (FRA)
2. Henri Lemoine (FRA) op 40 m
3. Bernard Bouvard (FRA) op 110 m
4. Guy Solente (FRA) op 200 m
5. Ange Le Strat (FRA) op 2 ronden

Raoul Lesueur gaat naar de finale in Dortmund op 2 maart.

Zürich, wedstrijd over een uur waarin 66,520 km verreden werd:

1. Max Meier (SUI)
2. Walter Diggelmann (SUI) op 275 m
3. Jacques Besson (SUI) op 330 m
4. Giuseppe Martino (ITA) op 410 m
5. Elia Frosio (ITA) op 4 km 900 m

Max Meier gaat naar de finale in Dortmund op 2 maart.

Op 20 januari 1952 heeft er een 3de schifting plaats te Brussel[9]

Reeks 1: 25 km in 23'22"

1. Adolf Verschueren (BEL)
2. Henri Lemoine (FRA) op 15 m
3. Jacques Besson (SUI) op 210 m
4. Jan Pronk (NED) op 1 ronde
5. Giuseppe Martino (ITA) op 1 ronde 35 m

Reeks 2: 25 km in 23'35"

1. Henri Lemoine (FRA)
2. Adolf Verschueren (BEL) op 90 m

9 Door uitslagen uit verschillende kranten met elkaar te vergelijken kon de juiste uitslag hier gereconstrueerd worden. Hieruit kon ook afgeleid worden dat de lengte van de velodroom in Brussel 235 meter was.

3. Jacques Besson (SUI) op 1 ronde 80 m
4. Jan Pronk (NED) op 2 ronden 130 m
5. Giuseppe Martino (ITA) op 4 ronden 160 m

Reeks 3: 25 km. in 24'05"

1. Jacques Besson (SUI)
2. Adolf Verschueren (BEL) op 15 m
3. Giuseppe Martino (ITA) op 110 m
4. Jan Pronk (NED) op 150 m
5. Henri Lemoine (FRA) op 1 ronde 30 m

Eindstand:

1. Adolf Verschueren (BEL) 74,895 km.
2. Henri Lemoine (FRA) 74,720 km.
3. Jacques Besson (SUI) 74,475 km.
4. Jan Pronk (NED) 74,015 km.
5. Giuseppe Martino (ITA) 73,520 km.

Adolf Verschueren gaat naar de finale in Dortmund op 2 maart.

Op 8 februari 1952 wordt het eerste gedeelte van de Duitse manche van de selecties voor het Europees Criterium betwist in de Westfalenhalle te Dortmund.

In twee reeksen zullen de kandidaten het tegen elkaar opnemen om uit te maken wie er op zondag 10 februari 1952 samen met de reeds eerder genomineerden Walter Lohmann, Jean Schorn en Gustav Kilian de eindstrijd zal aangaan teneinde een definitieve Duitse deelnemer voor 2 maart aan te duiden.

Reeks 1: 30 km in 31'04"

1 Willy Rintelmann (DEU) (Jupp Merkens)
2. Erich Metze (DEU) (Georges Grolimund) op 100 m
3. Andreas Hiltl (DEU) (Miel Vandenbosch) op 130 m
4. Günther Schulz (DEU) (Albert Schaperjahn) op 280 m
5. Ditmar Nothdurft (DEU) (Hans Kaeb) op 350 m

Reeks 2: 30 km in 30'03"

1. Erich Bautz (DEU) (Miel Vandenbosch)
2. Hans Zims (DEU) (Jupp Merkens) op 660 m
3. Willy Engelbrecht (DEU) (Hans Kaeb) op 950 m
4. Hans Kaune (DEU) (Georges Grolimund) op 980 m
5. Theo Intra (DEU) (Albert Schaperjahn) op 1130 m

Willy Rintelmann en Erich Bautz reden dus samen met Walter Lohmann, Jean Schorn en Gustav Kilian op 10 februari 1952 de Duitse selectiewedstrijd voor deelname aan het Europees Criterium.

Uitslag: Wedstrijd over 1 uur waarin 60 km 200 m afgelegd werd.

1. Walter Lohmann (DEU) (Georges Grolimund)
2. Erich Bautz (DEU) (Miel Vandenbosch) op 25 m
3. Jean Schorn (DEU) (Jupp Merkens) op 35 m
4. Gustav Kilian (DEU) (Hans Kaeb) op 295 m
5. Willy Rintelmann (DEU) (Ullrich) op 310 m

Walter Lohmann werd dus na winst de Duitse vertegenwoordiger voor de finale van het EK, maar de Duitsers drongen er bij de verantwoordelijken op aan om Erich Bautz eveneens toe te laten in de finale van 2 maart 1952 wat na lang gepalaver en uren van discussie uiteindelijk toegestaan werd. Nog te vermelden valt dat de Zwitser Max Meier wegens kwetsuren moest afzeggen en vervangen werd door Walter Diggelmann.



De vijf finalisten: Dolf Verschueren, Raoul Lesueur, Walter Diggelmann, Walter Lohmann en Erich Bautz. (Foto's Collectie Hans Vandeput)

Finale (2 maart 1952 Dortmund) over een uur waarin 62 km 200 m verreden werd.

1. Adolf Verschueren (BEL) (Maurice Ville)
2. Raoul Lesueur(FRA) (Daniel Lavalade) op 30 m
3. Erich Bautz (DEU) (Miel Vandenbosch) op 320 m
4. Walter Diggelmann (SUI) (Jupp Merkens) op 690 m
5. Walter Lohmann (DEU) (Georges Grolimund) op 780 m



Dolf Verschueren, winnaar van het Europees Criterium halve fond in de winter 1951-52. (Foto Wiki Commons)

Overzicht van de winnaars

Winter seizoen	Stayers	Kleine motoren	Ploegkoers[10]	Sprint	Omnium
1945-46	Willy Michaux (BEL)	Edgar Decaluwe (BEL)	Gerrit Schulte-Arie van Vliet (NED)[11]		Rik Van Steenbergen (BEL)
1946-47	Willy Michaux (BEL)				
1947-48	Willy Michaux (BEL)			Arie van Vliet (NED)	
1948-49	Jacques Besson (SUI)		Gerrit Schulte-Gerrit Boeijen (NED)	Emile Gosselin (BEL)	
1949-50	Raoul Lesueur (FRA)		Gerrit Schulte-Gerrit Peters (NED)	Arie van Vliet (NED)	Wim van Est (NED)
1950-51			Albert Sercu-Valère Ollivier (BEL)		
1951-52	Adolf Verschueren (BEL)		Roger Reynes-Jean Le Nizerhy (FRA)		

(wordt vervolgd)

10 Betreffende de titels in de ploegkoers in de winters 1950-51 en 1951-52 blijven er discussies bestaan en blijven er verschillende palmaressen bestaan. Persoonlijk denk ik dat de koppels die in de tabel voorkomen de rechtmatige winnaars zijn.

11 Het ging hier om een ploegomnium en niet om een ploegkoers.

De pubkaarten (1969, deel 5)

Pull Over Centrale-Tasmanie-Novy

Voorkant:
Onderaan: Voornaam NAAM
Druk. DE VUYST GAVERE



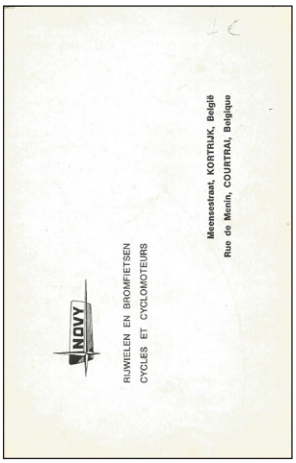

Rugzijde:
Publiciteit voor NOVY

Richard BUKACKI
Christian CALLENS
Willy DE GEEST
Fernand HERMIE
Roland VAN DE RYSE
Noël VANTYGHEM

Van de volgende renners is er (nog) geen pubkaart gekend:

Willy BOCKLANT
Walter BOUCQUET
Etienne BUYSSE
Roland CALLEWAERT
Wilfried CORNEILLE
Freddy DECLOEDT
Eric DESRUELLE
Herman FLABAT
André GEIRLAND
André HENDRYCKX
Peter KISNER
Roger LAGRANGE
Guido LEYS
Frans MELCKENBEECK
Herman NECKEBROECK
Victor NUELANT
Erik RAES
Jean RONSMANS
Rudi SERRUYS
José SERSTÉ
Herman VAN CAESTER
Franklin VAN DE MOORTEL
Leopold VAN DEN NESTE
Lionel VANDAMME
Remi VANVRECKOM
Jean-Pierre WATTIEZ
Graham WEBB

Opmerkingen:

1. Er is geen ploegfoto.
2. Er zijn een aantal persoonlijke kaarten



Christian Callens

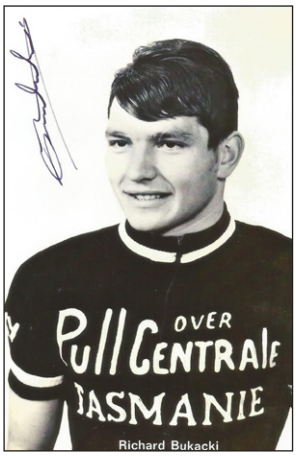

Richard Bukacki



Herman Neckebroeck



Graham Webb

3. Er is eveneens een persoonlijke kaart van de amateur René De Clercq.



Salvarani

Voorkant:
Rechts boven:
VOORNAAM NAAM (* Kleur)
NAAM VOORNAAM (Zwart-Wit)
G.S. SALVARANI
Onderaan:
SALVARANI mobili componibili per cucina



Rugzijde: Publiciteit Salvarani
Linksboven staat in een kader:
G.S. SALVARANI 1969 - CICLI CHIORDA

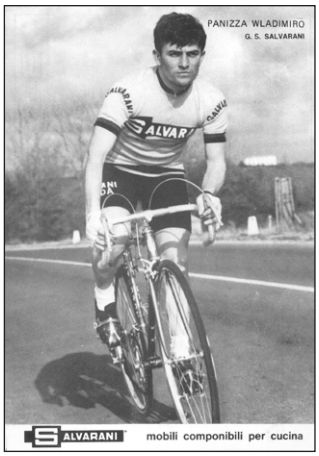

RUDI ALTIG *
FRANCO BAMAMION *
BODRERO FRANCO
CARLETTO LINO
CHEMELLO CIPRIANO
DALLA BONA LUCIANO
DE PRÁ TOMMASO
FERRETTI GIANCARLO
FELICE GIMONDI (Buste in trui Italiaans kampioen) *
FELICE GIMONDI (Actie in trui Italiaan kampioen) *
FELICE GIMONDI (Actie in trui Salvarani) *
GUERRA PIETRO
RENATO LONGO (tekst bovenaan staat links) *
PANIZZA VLADIMIRO
PEFFGEN WILFRIED
POGGIALI ROBERTO
DINO ZANDEGU *



Opmerkingen:

1. Er zijn twee ploegfoto's.

Sanson

Voorkant:
Onderaan:
NAAM VOORNAAM
Logo van Sanson en SANSON
ha creato il gelato che soddisfa ogni palato





Rugzijde:
Blanco

CAMPAGNARI PIERO
CHIAPPANO CARLO
CRAVERO MATTEO
CREPALDI OTTAVIO
FEZZARDI GIUSEPPE
MACCHI GIAMPIERO
MARCELLI VITTORIO
MORI FRANCO
MOTTA GIANNI (in kleur)
MOTTA GIANNI (in zwart-wit)
ROTA ATTILIO
SCHIAVON SILVANO
STEFANONI REMO
VERCELLI CELESTINO

Opmerkingen:

1. Er zijn twee ploegfoto's.

SCIC

Voorkant:

Rechtsonder: VOORNAAM NAAM of NAAM VOORNAAM

G.S. Logo SCIC



Rugzijde:

Zie foto

De foto's van de renners die zowel in 1969 en 1970 deel uitmaakten van de ploeg zijn identiek. Met dit verschil dat de namen nu in 1969 in zwart staan en in 1970 in het wit.

Adorni heeft 2 officiële foto's en één persoonlijke kaart.

Pierino Primavera heeft onderaan een witte naam en een zwarte pub voor SCIC, bij Ernesto Jotti is alles wit.



VITTORIO ADORNI (Campione del Mondo professionisti su strada)

VITTORIO ADORNI (Campione italiano professionisti su strada)

ARMANI LUCIANO

BENFATTO ATTILIO

EMILIO CASALINI

MINO DENTI

ADRIANO DURANTE

JOTTI ERNESTO

BRUNO MEALLI

ENRICO PAOLINI

AMBROGIO PORTALUPI

PRIMAVERA PIERINO

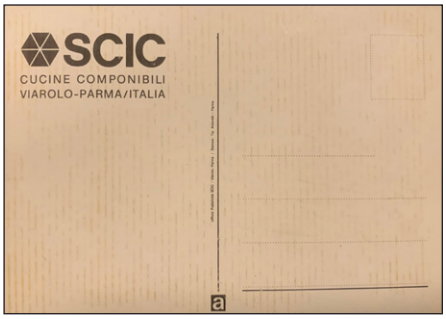

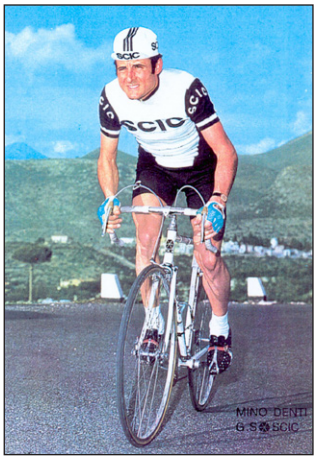

Er zijn (nog) geen officiële pubkaarten gekend van:

FAGGIN LEANDRO

FRANZONI WAINER



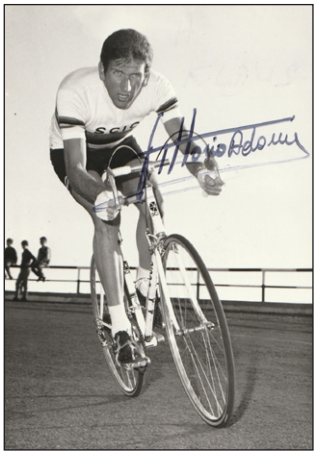

Opmerkingen:

1. Er zijn twee ploegfoto's.
2. Er is een persoonlijke foto van Angelo Damiano en van Vittorio Adorni (Zwart-wit Wereldkampioen).

Sonolor-Lejeune

Er zijn enkel een aantal persoonlijke kaarten gekend.

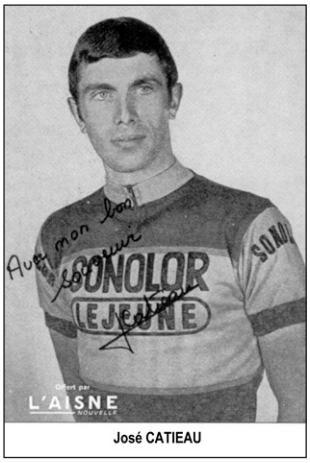

José Catieau



Christiaan Van de Gehuchte

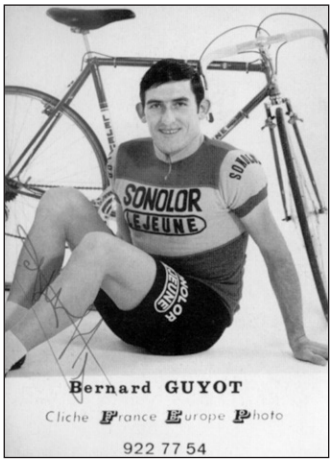

Bernard Guyot

Opmerkingen:

1. Er is een ploegfoto.

Ploegfoto's


G. S. SALVARANI 1969
SALVARANI
CICLI CHIORDA
PEFFGEN
CARLETTO
BODRERO
BIMONDI
BALMAMION
ZANDEGÙ
SALVARANI mobili componibili per cucina - parma/baganzola - italia


G. S. SALVARANI 1969
SALVARANI
CICLI CHIORDA
PEFFGEN
CARLETTO
BODRERO
BIMONDI
BALMAMION
ZANDEGÙ
chiorda
la bicicletta
dei campioni


SANSON
DAL NUOVO STABILIMENTO DI VERONA (COLOGNOLA AI COLLI)
LA GELATI Sanson S. p. A. PRESENTA LA FORMAZIONE 1969
In prima fila da sinistra: VERCELLI - CHIAPPANO - SCHIAVON - MOTTA - MACCHI - FEZZARDI - MARCELLI - IL D.S. BARIVIERA
In seconda fila da sinistra: CREPALDI - STEFANONI - MORI - ROTA - CRAVERO - CAMPAGNARI
Sanson HA CREATO IL GELATO CHE SODDISFA OGNI PALATO

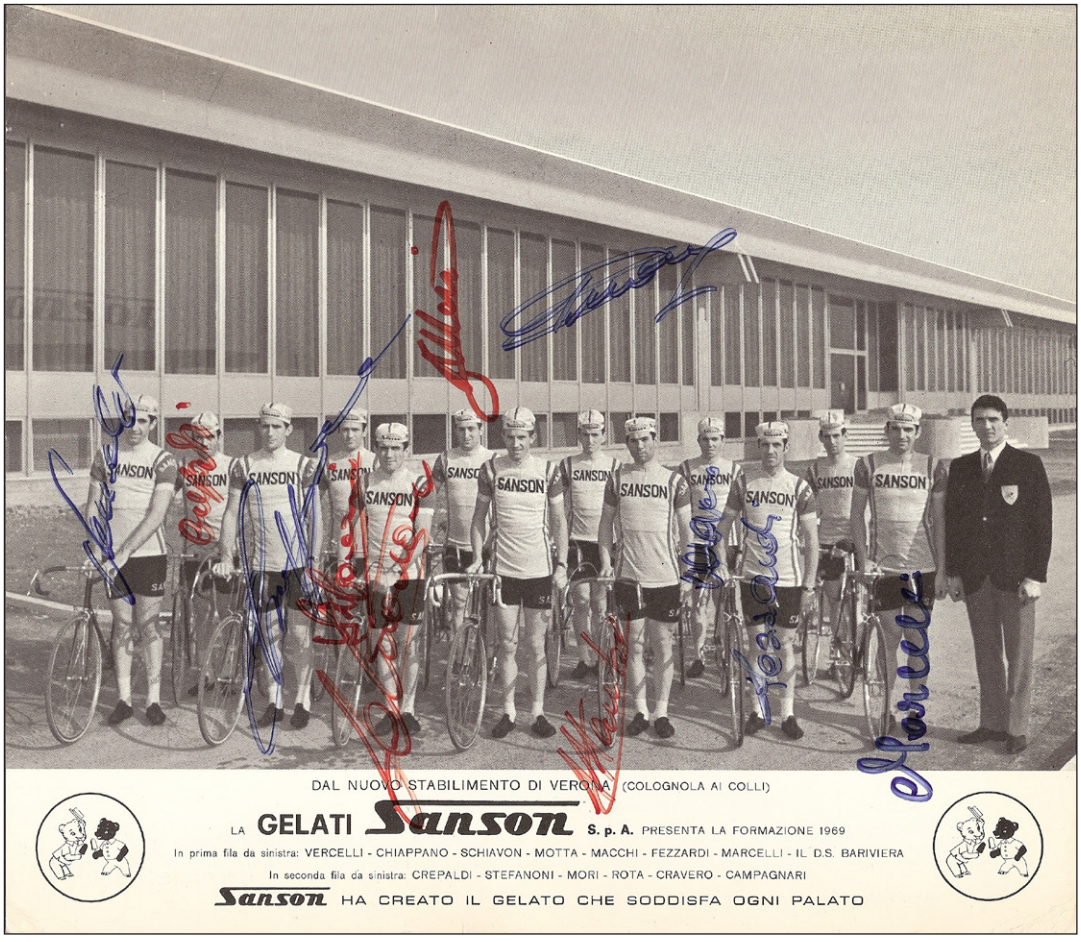
SANSON
DAL NUOVO STABILIMENTO DI VERONA (COLOGNOLA AI COLLI)
LA GELATI Sanson S. p. A. PRESENTA LA FORMAZIONE 1969
In prima fila da sinistra: VERCELLI - CHIAPPANO - SCHIAVON - MOTTA - MACCHI - FEZZARDI - MARCELLI - IL D.S. BARIVIERA
In seconda fila da sinistra: CREPALDI - STEFANONI - MORI - ROTA - CRAVERO - CAMPAGNARI
Sanson HA CREATO IL GELATO CHE SODDISFA OGNI PALATO


G.S SCIC
SCIC


SCIC



GROUPE SPORTIF SONOLOR-LEJEUNE

Premier rang, de gauche à droite : Jean-Claude THEILLIÈRE, Bernard GUYOT, Stéphane ABRAHAMIAN, Francis PEREZ, Claude GUYOT, Jean STABLINSKI, Directeur Sportif, Aimable DENHEZ, Jacques GUIOT, Jean-Pierre DUCASSE, Michel OUINCHON, André WILHELM, Fernand ETTER — *Deuxième rang de gauche à droite :* André ZIMMERMANN, Joël BLEVIN, Michel BON, José CATIAU, Philippe CREPEL, Alain HAMY, Henri HEINTZ, Edouard DELBERGHE, Jean GRACZICK, René PANAGIOTIS.

SONOLOR 182, Av. Paul-Vaillant-Couturier, 93 - LA COURNEUVE - Tél. : 833-04-64 - R.C. Paris 56 B 983

Imp. Chaufour, Paris (20e)

Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

Deze rubriek stellen we open voor iedereen die iets wil vragen. Dit kan gaan van een vraag naar een uitslag van een wedstrijd, een deelnemerslijst, een vraag tot ruilen of (ver)kopen, aanvullingen voor incomplete prentenreeksen, zaken die te geef zijn, …

We zien wel wat het oplevert en of het onder controle te houden is. We behouden ons het voorrecht om eventueel zaken niet te publiceren indien dit blijkt te gaan om platte commercie.

Gelieve wel je contactgegevens te vermelden. Het is niet de bedoeling dat wij als tussenpersoon fungeren.

Een vraag van Jan Soens i.v.m. Goldor-Gerka in 1967.

Een foto die ergens kwam opduiken, vroeg mijn aandacht. Het opschrift …ERCA op de trui van Noël Foré maakte mij nieuwsgierig. De foto zou kunnen dateren uit 1966 of 1967, gezien Eddy Merckx in Peugeot-trainingspak erbij zit. Noël Foré draagt duidelijk een trui van Goldor-Gerka, geel met twee rode strepen. Aangezien Goldor in 1966 samenging met Main d'Or en Hirondelle als sponsors, moet de foto derhalve terug te brengen zijn tot 1967 toen Goldor en Gerka samengingen in één ploeg met o.a. Jos Hoevenaers, Rik Luyten en Piet Oellibrandt.

Het opschrift ERCA op de mouwtjes stemt tot nadenken maar kan niets anders beduiden dan een schrijffout. Er zou moeten staan ERKA als verlengstuk van GERKA. Benieuwd wat er op de borst en rug staat. GERCA of toch GERKA?



Antwoord van een van de redactieleden:

Volgens mij een fout in de opdruk op de mouw. Het kan niet anders dan GERKA zijn en het jaar 1967. Ik vermoed dat de foto genomen is op een wielerbaan, Gent of Antwerpen? Misschien één van de allereerste truien, waarna de fout rechtgezet werd. De rode mouwen en witte druk van Goldor en GERKA waren volgens mij op truien in het seizoenbegin te zien waarna er werd overgestapt op gele mouwen en zwarte letterdruk. Tijdens de recente wielerbeurs in Zolder was er zo een trui te zien met rode letters. Naar mijn persoonlijke mening kwamen de merknamen Goldor en GERKA niet echt publicitair tot zijn recht met die kleurschakering. De merknamen kwamen volgens mij uitdrukkelijker in beeld wanneer het een variante was met zwarte letters.

Hercka, een voormalige fietsconstructeur uit Diest, was fietsleverancier bij Goldor, maar dan wel in 1973.

Volgende vragen werden ons voorgelegd:

Van welk jaar dateren deze truien? En wie reed er toen voor die ploeg?







Antwoord van de redactie

Wij denken dat zowel de Carpano als de SCIC 'oefentruien' zijn en niet voor wedstrijden bestemd waren. Dus een jaar vinden zal niet evident zijn en de renners die ze ooit droegen zo goed als onmogelijk.

Een min of meer gelijkaardige Carpano-trui werd ooit door Kwik Van Kerckhove gedragen. De foto verscheen al in het artikel 'Ge hadt er bij moeten zijn' over Grand Nez en Kwik in WAAIERS 2-3 maar wordt hier nog eens gepubliceerd.

Indien iemand toch meer informatie zou hebben over deze truien, dan mag die altijd mailen naar redactie@waaierstijdschrift.be



De truien van Antwerp K.W.C.

door Jan Soens

Koninklijke Wielersportclub Antwerp

De Club komt voor in de lijst van “Overeenkomsten tussen clubs en sportvennoten” gepubliceerd in Cyclo Sprint, het wekelijks officieel orgaan van de Belgische Wielrijdersbond. Dit voor de jaren 1961 tot en met 1964. Wat er voorheen verscheen weet ik niet, bij gebrek aan documenten. Later komt deze club niet meer voor in de lijst van de B.W.B. Op internet is er trouwens niets meer te vinden. Ik dacht dat dopingproblemen het einde van de club bewerkstelligden en dat die toen werd overgenomen door de grote Royal Antwerp Bicycle Club. Maar daar kan ik zelf geen bewijzen van vinden.

De kleuren waren rood met witte banden, en sponsoring van Kendall Oil (dat nog steeds bestaat) gedurende de hele periode. Alle info over de ontbrekende jaren/truien is welkom.

Alle info over de ontbrekende jaren/truien is altijd welkom, mailen kan naar redactie@waaierstijdschrift.be



1961-62



1964 a



1964 b



?

Wielersport in de filatelie (deel 2)

door Bart Vancoillie

Het onderwerp van deze aflevering zijn de zegels die zijn verschenen over verschillende wielerkampioenen. Ik stel jullie volledige reeksen voor, alsook losstaande zegels over deze renners, bijvoorbeeld ter gelegenheid van een verjaardag. Zegels die behoren tot een reeks die is uitgegeven naar aanleiding van de Tour de France, Giro d'Italia, Olympische Spelen en dergelijke worden voorgesteld in de desbetreffende afleveringen.

De zegels worden chronologisch voorgesteld.

Albert Richter in de reeks "Vermoorde antifascisitische sportmensen"



Land: Oost-Duitsland
Datum: 27.05.1963
Michel-catalogusnummer: 960
Nominale waarde: 15 + 5 Pfennige
Oplage: 2 500 000
Ontwerp: August Stauf

De reeks bestaat uit 6 zegels met diverse sportmensen die door het naziregime zijn vermoord.

Over Albert Richter kunt u meer lezen in het artikel "De moeilijke wederopstanding van de Duitse wielersport na de Tweede Wereldoorlog" van Hans Vandeput, in dit nummer op pagina 43.

Reeks "Champions of Sport"

Ajman (het kleinste van de zeven Verenigde Arabische Emiraten en Manama, een exclave van Ajman) hebben op 10 januari 1969 een reeks uitgegeven met zeven wielerkampioenen.

Het onderschrift bij de afbeelding vermeldt respectievelijk naam, Michel-catalogusnummer en nominale waarde.

De reeks van Ajman.



Eddy Merckx
354
1 dirham



Rudi Altig
355
2 dirham



Julio Jiménez
356
5 dirham



Felice Gimondi
357
10 dirham



Jan Janssen
358
15 dirham



Jacques Anquetil
359
20 dirham



Tom Simpson
360
12 riyal

De reeks van Manama.



Eddy Merckx
134
1 dirham



Rudi Altig
135
2 dirham



Julio Jiménez
136
5 dirham



Felice Gimondi
137
10 dirham



Jan Janssen
138
15 dirham



Jacques Anquetil
139
20 dirham



Tom Simpson
140
12 riyal

Lech Piasecki in de reeks “Poolse prestaties op diverse wereldkampioenschappen in 1985”



Land: Polen
Datum: 21.08.1986
Michel-catalogusnummer: 3046
Nominale waarde: 20 złoty
Oplage: 6 600 000
Ontwerp: Jacek Brodowski

Fausto Coppi ter gelegenheid van de 100ste verjaardag van “La Gazzetta dello Sport”



Land: San Marino
Datum: 25.05.1996
Michel-catalogusnummer: 1675
Nominale waarde: 1850 lire
Oplage: 250 000
Ontwerp: Franco Filanci

Fausto maakt hier deel uit van een collage die een voorpagina van de krant voorstelt.

Leandro Noli in de reeks “Uruguyaanse sportpersoonlijkheden”



Land: Uruguay
Datum: 01.10.1996
Michel-catalogusnummer: 2206
Nominale waarde: 3.50 peso
Oplage: 25 000
Ontwerp: Carlos Menck Freire

Wielrenners in de reeks “Transport”

Land: Guinee
Datum: 16.09.1997
Nominale waarde: 3 x 180 franc
Ontwerp: J. Desarre



MiNr:1885
Rudolph Lewis

MiNr:1884
Jacques Anquetil

MiNr:1885
Miguel Indurain

Rudolph Ludewyk “Okey” Lewis (1887-1933) was een Zuid-Afrikaans wielrenner die een gouden medaille won in de wegrit op de Olympische Spelen van Stockholm in 1912.

Atilio François in de reeks “Uruguyaanse sportpersoonlijkheden”

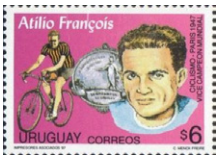

Land: Uruguay
Datum: 26.11.1997
Michel-catalogusnummer: 2311
Nominale waarde: 6 peso
Oplage: 35 000
Ontwerp: Carlos Menck Freire

Atilio François Baldi (1922-1997) nam voor Uruguay deel aan de Olympische Spelen van 1948 en 1952, won de Vuelta del Uruguay in 1946, 1947 en 1948. Hij werd ook 2de in het wereldkampioenschap individuele achtervolging in 1948.

Reeks profsporters in wielrennen, tennis en golf

Land: Centraalafrikaanse Republiek
Datum: 28.08.1998
Nominale waarde: 350 franc



MiNr 2047
Jeannie Longo



MiNr 2048
Jan Ullrich



MiNr 2049
Richard Virenque



MiNr 2050
Alex Zülle



De reeks werd uitgegeven in een velletje.

Le Cyclisme uit de reeks “Transport”

Land: Centraalafrikaanse Republiek
Datum: 23.03.1999
Nominale waarde: 350 franc



MiNr 2219



MiNr 2220



MiNr 2221
Miguel Indurain



MiNr 2222
Marco Pantani



De reeks werd uitgegeven in een velletje.

Ter gelegenheid van de 80ste verjaardag geboorte van Fausto Coppi



Land: Italië
Datum: 12.06.1999
Michel-catalogusnummer: 2639
Nominale waarde: 800 lire / 0,41 euro
Oplage: 3 000 000
Ontwerp: A. Rinnaudo

Eerstedagenveloppen

Naast de Poste italiane geven ook nog andere instanties in Italie F.D.C.'s uit. De bekendste zijn Filigrano (ook uitgever van de Italiaanse postzegelcatalogus), Venetia Arte en ALA. Ik zal hier alleen een selectie voorstellen. Versies met andere dagstempels of lichtjes afwijkend ontwerp worden geweerd.



Poste italiane



Filigrano



Venetia Arte



ALA

Maximumkaarten

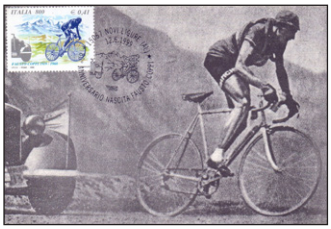



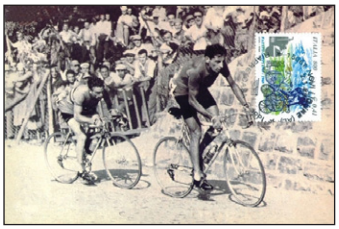

De zegel werd ook gebruikt voor souvenirkaarten ter herdenking van Marco Pantani.



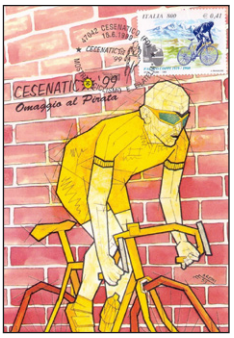

Miguel Indurain ter gelegenheid van de Internationale Postzegeltentoonstelling ESPAÑA 2000 te Madrid



Land: Spanje
Datum: 06.10.2000
Michel-catalogusnummer: 3593
Nominale waarde: 200 peseta / 1,20 euro
Oplage: 650 000

Velletje



Ter gelegenheid van de 100ste verjaardag van de geboorte van Alfredo Binda



Land: Italië
Datum: 14.06.2002
Michel-catalogusnummer: 2851
Nominale waarde: 0,41 euro
Oplage: 3 500 000
Ontwerp: Maria Carmela Perrini

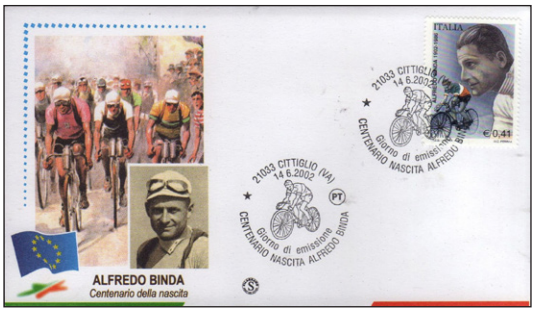

Eerstedagenveloppe Filigrano



Eerstedagenveloppe Venetia Arte



Souvenirkaart



Souvenirkaart t.g.v. 86ste Giro d'Italia





Maximumkaarten

Hommage aan Milton Wynants



Land: Uruguay
Datum: 07.10.2003
Michel-catalogusnummer: 2764
Nominale waarde: 14 peso
Oplage: 15 000
Ontwerp: M. Furrer

Milton Ariel Wynants Vázquez (° 1972) nam voor Uruguay deel aan vier opeenvolgende Olympische Spelen (1996, 2000, 2004 en 2008). Hij won zilver op de puntenkoers in Sydney (2000). Verder won hij nog verschillende medailles op de Panamerikaanse Spelen.

Radovan Kaufman in "Gehandicaptensport"



Land: Slovakije
Datum: 31.03.2005
Michel-catalogusnummer: 511
Nominale waarde: 22 kroon
Oplage: 499 470
Ontwerp: Igor Piacka

Radovan Kaufman (1978-2003) is winnaar van de kilometer tijdrijden op de Paralympics van Sydney in 2000.

Lance Armstrong uit de reeks "Desportistas Celebres"



Land: Guinee-Bissau
Datum: 15.07.2005
Michel-catalogusnummer: 3143
Nominale waarde: 450 franc

Wielrenners uit de reeks "Verkeersmiddelen (IV)"

Land: Guinee
Datum: 15.12.2006



MiNr 4465
2000 franc
Fausto Coppi



MiNr 4466
7500 franc
Miguel Indurain



MiNr 4467
15 000 franc
Jeannie Longo



MiNr 4468
20 000 franc
Bernard Hinault

Reeks “Les champions cyclistes”

Land: Congo-Kinshasa
Datum: xx.xx.2006
Nominale waarde: 320 franc



OBP 2388
Lance Armstrong



OBP 2389
Ivan Basso



OBP 2390
Levi Leipheimer



OBP 2391
Jan Ullrich

Bij de zegel van Ivan Basso staat er verkeerdelijk een afbeelding van Jan Ullrich.

Bart Wellens uit de reeks “Les sportifs belges”



Land: Congo-Kinshasa
Datum: xx.xx.2006
OBP-catalogusnummer: 2406
Nominale waarde: 320 franc



Ter gelegenheid van de 50ste verjaardag van het overlijden van Luigi Ganna



Land: Italië
Datum: 09.06.2007
Michel-catalogusnummer: 3187
Nominale waarde: 0,60 euro
Oplage: 6 000 000
Ontwerp: Giustina Milite

Luigi Ganna (1883-1957) was de winnaar van de eerste Giro d’Italia in 1909. Dat jaar won hij ook Milano-Sanremo. In 1908 behaalde hij het werelduurrecord. In 1910 schreef hij de Giro dell’Emilia en Milano-Modena op zijn naam. Verder behaalde hij nog ereplaatsen in Paris-Roubaix (14de in 1908), de Giro di Lombardia (2de in 1908 en 1910) en de Tour de France (5de in 1908).

Jiang Yonghua en Miguel Indurain uit de reeks “Sportmensen”



Land: Guinee
Datum: 30.08.2007
Michel-catalogusnummer: 4565
Nominale waarde: 20 000 franc

Jiang Yonghua (° 1973) won voor China in 2004 zilver op de 500 m tijdrijden, zowel op de wereldkampioenschappen als op de Olympische Spelen.

De zegel werd eveneens uitgegeven met een nominale waarde van 25 000 franc (MiNr 4625).

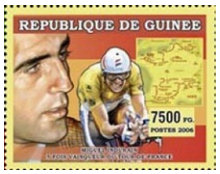

Land: Guinee
Datum: 30.08.2007
Michel-catalogusnummer: 4571
Nominale waarde: 7500 franc

De zegel werd eveneens uitgegeven met een nominale waarde van 25 000 franc (MiNr 4631)

Reeks “Les grands champions du cyclisme”

Land: Guinee
Datum: 10.03.2008
Nominale waarde: 5000 franc
Ontwerp: Paul Puvilland



MiNr 5426
Miguel Indurain



MiNr 5427
Greg LeMond



MiNr 5428
Bernard Hinault

De zegels werden tevens uitgegeven met een nominale waarde van 25 000 franc in een lichtjes ander design in een velletje.



MiNr 5432
Miguel Indurain



MiNr 5433
Greg LeMond



MiNr 5434
Bernard Hinault

Ivan Basso in de reeks “Transport”



Land: Noord-Korea
Datum: 15.09.2008
Michel-catalogusnummer: 5375
Nominale waarde: 680 won

Brett Aitken in de reeks “Célébrités australiennes”



Land: Comoren
Datum: 01.07.2009
Michel-catalogusnummer: 2324
Nominale waarde: 3000 franc

Brett Aitken (° 1971) won voor Australië o.a. een gouden medaille in de madison op de Olympische Spelen van Sydney in 2000. Verder nog zilver in de ploegenachtervolging in Barcelona 1992, en brons in dezelfde discipline in Atlanta 1996. Hij won ook goud (1993 Hamar) en brons (1991 Stuttgart) op de wereldkampioenschappen in de ploegenachtervolging. Daarnaast nog medailles op de Commonwealth Games.

Juan Curuchet in de reeks “Idolos del delporte argentino”

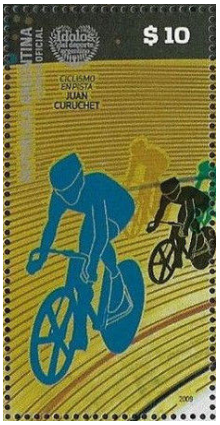

Land: Argentinië
Datum: 26.09.2009
Michel-catalogusnummer: 3291
Nominale waarde: 10 peso
Oplage: 80 000

Velletje

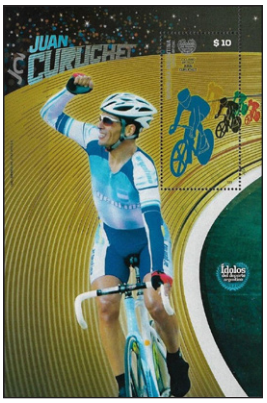

Juan Esteban Curuchet (° 1965) vormde jarenlang een koppel met zijn oudere broer Gabriel Curuchet. Samen wonnen ze wereldbekerwedstrijden, zesdaagsen en verschillende medailles op de wereldkampioenschappen baanwielrennen op de ploegkoers. Later ging hij een koppel vormen met Walter Pérez. Zij wonnen samen het wereldkampioenschap ploegkoers in 2004 en de olympische titel in 2008. Curuchet was ook actief als wegwielrenner. Hij werd tweemaal Argentijns kampioen tijdrijden.

Gino Bartali in de reeks ter gelegenheid van de Internationale Postzegeltentoonstelling ITALIA 2009 Rome - Dag van de Sport



Land: Italië
Datum: 22.10.2009
Michel-catalogusnummer: 3336
Nominale waarde: 0,60 euro
Oplage: 3 000 000
Ontwerp: Tiziana Trinca

Andere onderwerpen in deze reeks van drie zegels waren de voetballer Valentino Mazzola en de F1-piloot Michele Alboreto.



Eerstedagenveloppe Poste italiane



Eerstedagenveloppe Venetia Arte



Souvenirkaart

Ter gelegenheid van de 50ste verjaardag van het overlijden van Fausto Coppi en de 10de verjaardag van het overlijden van Gino Bartali

Land: San Marino

Datum: 17.03.2010

Nominale waarde: 1,40 euro (MiNr 2435) en 1,50 euro (MiNr 2436)

Oplage: 70 000

Ontwerp: M. Antomelli



MiNr 2436 *MiNr 2435*

Het ontwerp was gebaseerd op de iconische foto uit de Tour de France van 1952.



Eerstedagenveloppen





Ciclistas de pista femininos

Land: Mozambique

Datum: 30.03.2010



MiNr 3719
20.00 metical
Linda Villumsen



MiNr 3720
20.00 metical
Marianne Vos



MiNr 3721
20.00 metical
Nicole Cooke



MiNr 3722
20.00 metical
Victoria Pendleton



MiNr 3723
20.00 metical
Simona Krupeckaite



MiNr 3724
20.00 metical
Jeannie Longo



MiNr 3737
175.00 metical
Jeannie Longo

Ciclistas de estrada masculinos

Land: Mozambique

Datum: 30.03.2010



MiNr 3725
33.00 metical
Cadel Evans



MiNr 3726
33.00 metical
Jan Ullrich



MiNr 3727
33.00 metical
Bernard Hinault



MiNr 3728
33.00 metical
Mario Cipollini



MiNr 3729
33.00 metical
Marco Pantani



MiNr 3730
33.00 metical
Miguel Indurain



MiNr 3738
175.00 metical
Lance Armstrong

Alberto Contador, Desportista do ano 2010

Land: Mozambique

Datum: 30.03.2010



MiNr 3731
33.00 metical



MiNr 3732
33.00 metical



MiNr 3733
33.00 metical



MiNr 3734
33.00 metical



MiNr 3735
33.00 metical



MiNr 3736
33.00 metical



MiNr 3739
175.00 metical

Ter gelegenheid van de 50ste verjaardag van het overlijden van Fausto Coppi

Land: Guinee

Datum: 12.07.2010



MiNr 7732
5000 franc
Anquetil



MiNr 7733
5000 franc
Coppi



MiNr 7734
5000 franc
Merckx



MiNr 7735
5000 franc
Coppi



MiNr 7736
5000 franc
Bobet



MiNr 7737
5000 franc
Coppi



MiNr 7738
30 000 franc
Coppi

De zegels werden uitgegeven in velletjes.





Nicolas Frantz in een reeks “Persoonlijkheden”



Land: Luxemburg
Datum: 27.09.2010
Michel-catalogusnummer: 1876
Nominale waarde: 1,00 euro
Oplage: 250 000

Op 13.11.2010 werden ter gelegenheid van de 21ste Journée Maximaphile maximumkaarten uitgegeven.

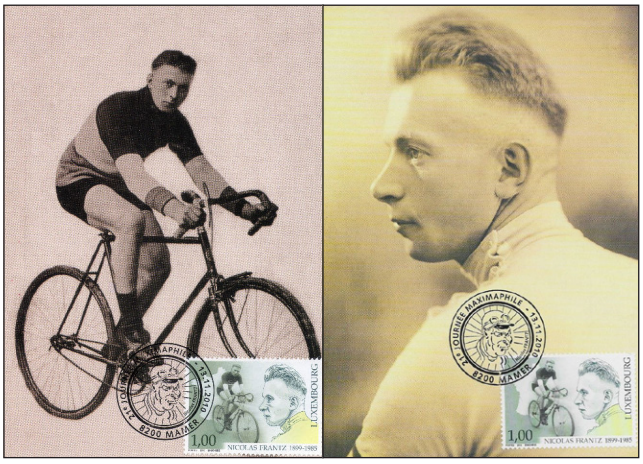

Andrey Amador in de reeks “Atletas destacados”

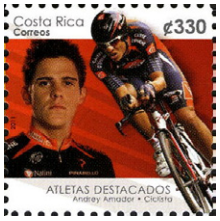

Land: Costa Rica
Datum: 14.07.2011
Michel-catalogusnummer: 1765
Nominale waarde: 330 colon
Ontwerp: Cristian Ramírez Vargas

Lance Armstrong in de reeks “Les légendes du sport”

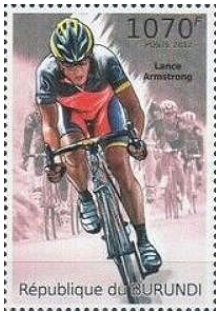

Land: Burundi
Datum: 30.03.2012
Michel-catalogusnummer: 2304
Nominale waarde: 1070 franc

Hommage aan Mark Cavendish “The Manx Missile”

Land: Isle of Man
Datum: 19.06.2012
Ontwerp: Ruth Sutherland



MiNr 1785
38 pence



MiNr 1786
41 pence



MiNr 1787
65 pence



MiNr 1788
71 pence



MiNr 1789
80 pence



MiNr 1790
105 pence



MiNr 1791
116 pence

Velletje



Herdenking van de eerste dubbel Tour de France/Giro d'Italia in 1949 door Fausto Coppi



Land: Tsjaad
Datum: 30.09.2013
Michel-catalogusnummer: 2645
Nominale waarde: 100 franc
Ontwerp: Paul Puvilland

Ter gelegenheid van de 80ste verjaardag van het overlijden van James Moore

Land: Mozambique
Datum: 15.04.2015



MiNr 7795
66.00 metical



MiNr 7796
66.00 metical



MiNr 7797
66.00 metical



MiNr 7798
66.00 metical



MiNr 7799
175.00 metical

Velletjes

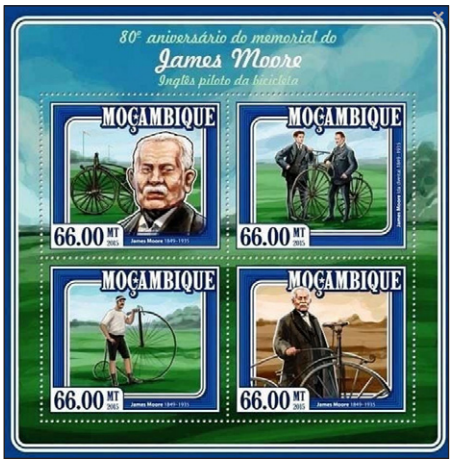



James Moore (1849-1935) was een Engels wielrenner. Velen aanzien hem als de winnaar van de eerste officiële wielerwedstrijd te Saint-Cloud, Parijs, in 1868, hoewel dit door sommigen sterk betwist wordt. In 1869 won hij de eerste wedstrijd van stad tot stad, Paris-Rouen, gesponsord door het magazine "Le Vélocipède Illustré".

Ter gelegenheid van de wereldtitel van Peter Sagan in 2015



Land: Slovakije
Datum: 21.04.2016
Michel-catalogusnummer: 788
Nominale waarde: 1,00 euro
Oplage: 300 000
Ontwerp: Jozef Gertli Danglár

Eerstedagenveloppe



Ter gelegenheid van de 100ste verjaardag van de geboorte van Fausto Coppi



Land: Monaco
Datum: 29.05.2019
Michel-catalogusnummer: 3448
Nominale waarde: 0,86 euro
Oplage: 40 000
Ontwerp: Thierry Mordant

Shanaya Howell uit de reeks “Sportmensen uit Aruba”



Land: Aruba
Datum: 28.06.2019
Michel-catalogusnummer: 1077
Nominale waarde: 220 cent
Ontwerp: Armando Goedgedrag

Shanaya Howell (° 1999) is een BMX-renster. Ze nam voor Aruba deel aan de Olympische Spelen van 2024.

Ter gelegenheid van de 100ste verjaardag van de geboorte van Fausto Coppi



Land: Italië
Datum: 15.09.2019
Michel-catalogusnummer: 4141
Nominale waarde: B[1]
Oplage: 800 000
Ontwerp: Tiziana Trinca

Souvenirkaart

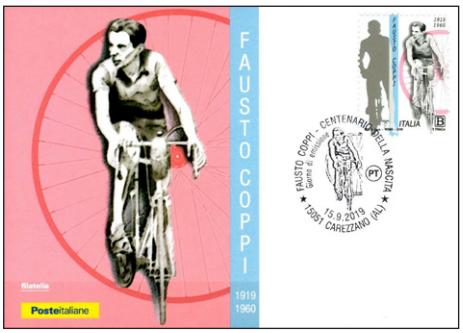

1 Ten tijde van uitgifte was de nominale waarde voor B in Italië 1,10 euro

Ter gelegenheid van de 20ste verjaardag van het overlijden van Gino Bartali



Land: Italië
Datum: 03.10.2020 Michel-catalogusnummer: 4233
Nominale waarde: B[2]
Oplage: 400 000
Ontwerp: Tiziana Trinca
Eerstedagenveloppen

Souvenirkaart

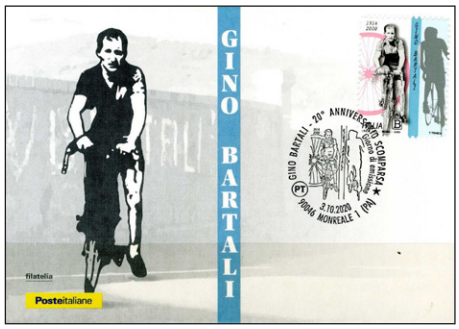





Ter gelegenheid van de 100ste verjaardag van de geboorte van Jan Veselý



Land: Tsjechië
Datum: 14.06.2023
Michel-catalogusnummer: 1220
Nominale waarde: 23 kroon
Oplage: 400 000
Ontwerp: Petr Minka

Jan Veselý (1923-2003) was een Tsjechisch wielrenner die in 1949 de Vredeskoers won. Hij werd tweede in 1952 en 1955 en won in totaal 16 etappes. Hij nam voor Tsjechoslowakije deel aan de Olympische Spelen van Helsinki in 1952.

Ter gelegenheid van de 100ste verjaardag van de deelname van Alfonsina Strada aan de Giro d'Italia



Land: Italië
Datum: 08.03.2024
Michel-catalogusnummer: n/a
Nominale waarde: B[3]
Oplage: 250 020
Ontwerp: Emanuela L'Abate

Alfonsina Strada (geboren Morini, 1891-1959) is de enige vrouwelijke wielrenner die ooit de Giro d'Italia (1924) met de mannen reed. Ze was getrouwd met de wielrenner Luigi Strada.

2 Ten tijde van uitgifte was de nominale waarde voor B in Italië 1,10 euro
3 Ten tijde van uitgifte was de nominale waarde voor B in Italië 1,25 euro

Gepersonaliseerde zegels

Postdiensten van verschillende landen geven aan gebruikers de mogelijkheid om een persoonlijke toets te geven aan postzegels. De eerste exemplaren daarvan bestonden uit een vignet met een onderwerp naar keuze, samenhangend met een frankeerzegel. In België waren de eerste zegels die daarvoor in aanmerking kwamen de reeks uitgegeven op 9 juni 2001 ter gelegenheid van de postzegeltentoonstelling Belgica 2001. Met de jaren werden er meer en meer zegels uitgegeven die konden gepersonaliseerd worden.



Vanaf 2015 werd van het vignet afgestapt, en kregen de zegels een vrije ruimte die naar keuze kon bedrukt worden.



Bpost geeft zelf zegelreeksen uit, al dan niet in samenwerking met bedrijven, organisaties en particulieren.

Ook Nederland kent een weelde aan gepersonaliseerde postzegels.



Vrijwel geen enkele catalogus neemt gepersonaliseerde postzegels op, behalve dan de eerste uitgave van de zegel zonder vignet, of de 'naakte' postzegel. N.V.P.H.[4] heeft wel een catalogus uitgegeven met uitsluitend Nederlandse gepersonaliseerde zegels.

Er bestaan wel sites die zich gespecialiseerd hebben in het catalogeren van gepersonaliseerde zegels.[5]

De gepersonaliseerde postzegels van België en Nederland die ik gevonden heb worden hieronder ook chronologisch en per land voorgesteld.

België

Ter gelegenheid van de 100ste verjaardag van de geboorte van Jef "Poeske" Scherens

Zegel OBP-3700, uitgegeven 01.10.2007



(scan privé-collectie Hans Vandeput)

4 Nederlandse Vereniging van Postzegelhandelaren
5 Voor België: https://mystampsbelgie.be, voor Nederland: http://vppv.nl

Belgische wereldkampioenen

Zegel OBP-4084, uitgegeven 18.10 2010

Uitgave van bpost in samenwerking met de B.W.B.



H 0003
Georges Ronsse



H 0004
Stan Ockers



H 0005
Karel Kaers



H 0006
Rik Van Looy



H 0007
Rik Van Steenbergen



H 0008
Tom Boonen

Nederland

Zegels uitgegeven door T.N.T. Post, de voorloper van PostNL.



Onderwerp: Jan Janssen
Datum: 01.06.2008
Catalogusnummer: NVP-2563-Ab-10
Nominale waarde: 44 eurocent

De derde uitgifte van de serie Nostalgie - de jaren 60 toont een afbeelding van Jan Janssen. Het toont de overwinning in de Tour de France van 1968.



Onderwerp: Wim van Est
Datum: 27.01.2010
Catalogusnummer: NVP-2563-Aa-23
Nominale waarde: 44 eurocent

De zestiende uitgifte van de serie Nostalgie - de jaren 50 stelt Wim van Est centraal. De foto toont de wielrenner die op 16 juli 1951 als eerste Nederlander de Gele trui in de Tour de France veroverde.



Onderwerp: Peter Post
Datum: 2011
Nominale waarde: 15

Als basis voor de persoonlijke postzegel heeft de ontwerper gebruik gemaakt van de cover van het boek “Karaktermens Peter Post” dat Fred van Slogteren heeft geschreven.

Reeks Nederlandse wielersuccessen. Vrouwenwielrennen Datum:17.06.2011

Nominale waarde: 1[6]



Keetie Hage, Petra de Bruin,
Ingrid Haringa



Kirsten Wild, Marianne Vos,
Daphny van den Brand



Monique Knol, Leontien van Moorsel,
Mirjam Melchers

6 Ten tijde van uitgifte was de nominale waarde voor 1 in Nederland 44 eurocent

Reeks Team Jumbo-Visma

Datum: 19.08.2020

Uitgegeven door de warenhuisketen Jumbo in samenwerking met PostNL.



Speciale poststempel ter gelegenheid van de inhuldiging van de stèle Jacques Anquetil.



Land: Frankrijk
Datum: 25-26.05.1991

Speciale poststempel ter gelegenheid van de 75ste verjaardag van de geboorte van Fausto Coppi.



Land: Italië
Datum: 06.03.1995

Souvenirkaart Hommage Jacques Anquetil



Land: Frankrijk
Datum: 02.07.1997

Gezien de zegel (Frankrijk MiNr 3202, 02.05.1997, ter gelegenheid van de postzegeltentoonstelling PHILEXJEUNES '97 te Nantes) niet in verband staat met onderwerp van de kaart, noch met de stempel, kunnen we hier niet van een echte maximumkaart spreken.

Speciale poststempel ter herdenking van Gino Bartali



Land: Italië
Datum: 09.12.2000

Speciale poststempels ter gelegenheid van de 50ste verjaardag van het overlijden van Fausto Coppi





Land: Italië
Datum: 02.10.2010

Gegevens uit de OBP- en Michel-catalogus worden gepubliceerd met vriendelijke en sportieve toestemming van de Belgische Beroepskamer van Postzegelhandelaren en Schwaneberger Verlag GmbH. Dank aan Serge Schroef (penningmeester BBKPH) en Dagmar Mayerbacher (Customer Service Schwaneberger Verlag GmbH).

Ploegensamenstellingen 1965 (deel 3)

door Jan De Smet en Bart Vancoillie

tekeningen Jan Soens

Terrot-Leroux



Terrot: Franse fietsconstructeur uit Dijon, opgericht in 1887 door Charles Terrot. Het bedrijf werd in 1959 overgenomen door Peugeot.

Leroux: Frans voedingsbedrijf van producten op basis van cichorei, gevestigd in Orchies (dep. Nord) en opgericht in 1858.

Beroepsrenners:

1. Fons DE BAL (BEL), ° 30/09/1943 Geel, vanaf 30/07 (#1)
2. André DE KERPEL (BEL), ° 13/01/1942 Kalken, vanaf 26/08 (#1)
3. Marcel SANNEN (BEL), ° 07/11/1942 Retie, vanaf 13/08 (#1)
4. René VAN BREE (BEL), ° 28/09/1942 Kessel, vanaf 02/07 (#1)
5. Hugo VAN HAVER (BEL), ° 25/03/1942 Sint-Niklaas, vanaf 12/07 (#1)

Onafhankelijken:

6. Gerard DAVID (BEL), ° 12/09/1944 Moere, vanaf 24/08, (#2)
7. Fons DE BAL (BEL), ° 30/09/1943 Geel
8. André DE KERPEL (BEL), ° 13/01/1942 Kalken
9. Joseph LEYS (BEL), ° 08/09/1941 Boechout
10. Frans LUYCKX (BEL), ° 08/06/1943 Mol
11. Marcel SANNEN (BEL), ° 07/11/1942 Retie
12. Richard SCHILLEBEEKX (BEL), ° 04/08/1945 Lommel
13. René VAN BREE (BEL), ° 28/09/1942 Kessel
14. Hugo VAN HAVER (BEL), ° 25/03/1942 Sint-Niklaas
15. Robrecht VANDENBERGHE (BEL), ° 11/12/1943 Oostrozebeke
16. Pierre VERBERCKMOES (BEL), ° 31/10/1942 Beveren

(#1) Deze renners reden tot aan de opgegeven datum als onafhankelijke bij Terrot-Leroux.

(#2) Gerard David reed tot aan de opgegeven datum als amateur.

Renners door andere bronnen ten onrechte bij Terrot-Leroux ingedeeld:

- **Willy HOOGEWIJS** (bron Rob Keuss / Dauchy): geen enkele andere onafhankelijke bron. Willy reed in 1965 voor flandria-Romeo.
- **Eric PERNEEL** (bron Dauchy): geen enkele andere onafhankelijke bron. Eric reed in 1965 als individueel.

- **Lucien WILLEKENS** (bron Rob Keuss / Dauchy): geen enkele andere onafhankelijke bron. Lucien reed in 1965 als individueel.

Sportbestuurder(s):

Jef BRAECKEVELT

Opmerkingen:

- Er bestaat ook nog een Franse ploeg met dezelfde naam als sponsors van de club A.C.B.B.

Dossche Sport



Dossche Sport: fietswinkel uit Gent, opgericht in 1932 door oud-wielrenner Aimé Dossche.

Beroepsrenners:

1. Roland APER (BEL), ° 03/08/1940 Roeselare
2. Jean-Baptiste BLAVIER (BEL), ° 17/02/1936 Farciennes
3. Marcel BOSTOEN (BEL), ° 23/07/1936 Gullegem
4. Maarten BREURE (NED), ° 26/01/1940 Rotterdam
5. Keith BUTLER (GBR), ° 02/09/1938 Londen
6. Daniël CARPENTIER (BEL), ° 28/01/1937 Luingne
7. Leo COEHORST (NED), ° 24/07/1938 Tilburg
8. Emile DAEMS (BEL), ° 04/04/1938 Genval
9. Aad DE GRAAF (NED), ° 22/10/1939 Rotterdam
10. Rein DE JONG (NED), ° 02/01/1938 Amsterdam
11. Robert DE MIDDELEIR (BEL), ° 26/08/1938 Oordegem
12. Jan DE ROOVER (BEL), ° 07/03/1935 Baal
13. Antoon DECLERCK (BEL), ° 20/02/1939 Ooigem
14. Hugo DESMET (BEL), ° 05/01/1941 Beveren
15. Dick ENTHOVEN (NED), ° 12/03/1936 Amsterdam
16. Roger GELDHOF (BEL), ° 23/06/1939 Evergem
17. Jos GEURTS (BEL), ° 06/07/1939 Hasselt
18. Jan GRIM (NED), ° 23/01/1941 Lewedorp
19. Huub HARINGS (NED), ° 31/01/1939 Scheulder
20. Erik HAVN (DEN), ° 04/04/1941 Kopenhagen
21. Jens HAVN (DEN), ° 26/02/1943 Kopenhagen
22. Sylvain HENCKAERTS (BEL), ° 14/08/1938 Hasselt
23. Leo HERMENS (NED), ° 14/10/1941 Nijmegen
24. Willy HOOGEWIJS (BEL), ° 16/07/1938 Gent
25. Jan HUGENS (NED), ° 22/03/1939 Heerlen
26. Jozef JANSSENS (BEL), ° 10/09/1941 Erpe
27. Leo KNOPS (NED), ° 28/01/1937 Bocholtz
28. Jos LINDERS (NED), ° 23/07/1938 Roosendaal
29. Hennie MARINUS (NED), ° 27/08/1938 Amsterdam
30. André MERIAUX (FRA), ° 12/02/1942 Mareil-en-France
31. Emile MOENTJENS (BEL), ° 03/06/1941 Gent

32. Frans MOLLIN (BEL), ° 09/12/1941 Houthulst
33. Noël NEMEGEER (BEL), ° 01/11/1941 Dentergem
34. Eddy PAUWELS (BEL), ° 02/05/1935 Bornem
35. Gerard PEELEN (BEL), ° 13/01/1942 Zwevegem
36. Jef PLANCKAERT (BEL), ° 05/05/1934 Poperinge
37. Geurt POS (NED), ° 24/09/1934 Ankeveen
38. Piet RENTMEESTER (NED), ° 27/08/1938 Yerseke
39. Jan SCHRÖDER (NED), ° 16/06/1941 Koningsbosch
40. Cees SNEPVANGERS (NED), ° 30/05/1941 Zundert
41. Kari SOINI (DEN), ° 03/07/1943 Rødovre
42. Mies STOLKER (NED), ° 29/09/1933 Zuilen
43. Werner SWANEVELD (NED), ° 21/10/1935 Dordrecht
44. René THIJSEN (BEL), ° 06/07/1939 Romershoven
45. Etienne THOMAES (BEL), ° 27/09/1940 Wortegem
46. Ko TOLHOEK (NED), ° 17/09/1941 Yerseke
47. André VAN AERT (NED), ° 23/05/1940 Zundert
48. Cees VAN AMSTERDAM (NED), ° 25/02/1938 Leiderdorp
49. Victor VAN DE WIELE (BEL), ° 14/10/1940 Ninove
50. Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL), ° 10/03/1941 Hingene
51. Leopold VAN DEN NESTE (BEL), ° 27/05/1942 Laarne
52. Piet VAN DER LANS (NED), ° 10/09/1940 Sassenheim
53. Piet VAN EST (NED), ° 11/08/1934 Fijnaart
54. Marinus VAN GINNEKEN (NED), ° 19/06/1943 Breda
55. Jan VAN GOMPEL (BEL), ° 25/01/1933 Breendonk
56. Edward VAN HOVE (BEL), ° 17/05/1940 Bazel
57. Adrie VAN TILBURG (NED), ° 21/02/1940 Princenhage
58. André VANDAMME (BEL), ° 16/01/1940 Ieper
59. Willy VANDEN BERGHEN (BEL), ° 03/07/1939 Vilvoorde
60. François VANDENBROECK (BEL), ° 15/06/1932 Hallaar
61. Lodewijk VERAGHTERT (BEL), ° 25/10/1938 Meerhout
62. Erik VERSTRAETE (BEL), ° 11/11/1940 Poelkapelle

Renners door andere bronnen ten onrechte bij Dossche Sport ingedeeld:

- **Leopold HEUVELMANS** (bron Rob Keuss / Dauchy): geen enkele andere onafhankelijke bron. Wij vinden Leopold alleen als amateur in 1964 als deelnemer aan de Olympische Spelen.
- **Edward PIETER** (bron kranten): komt voor op de deelnemerslijst van Omloop Vlaamse Gewesten in zowel Het Volk, Het Nieuwsblad en Het Laatste Nieuws. Wij vinden echter geen enkele renner terug met die naam (of iets wat erop lijkt).
- **Willy VERBRUGGEN** (bron Dauchy): geen enkele andere onafhankelijke bron. Willy reed in 1965 bij Lamot-Libertas.

- **Emiel VERSTRAETE** (bron Dauchy): naamsverwarring met Erik Verstraete. Emiel staat op de deelnemerslijst Omloop Vlaamse Gewesten in Het Nieuwsblad, daar waar Het Volk en Het Laatste Nieuws Erik hebben.

Opmerkingen:

- Zoals reeds vermeld in Waaiers 4-2 pag. 238 was de 'ploeg' Dossche Sport in 1965 een speciaal geval. In vele wedstrijden was dit een samenraapsel van renners die niet geselecteerd waren door hun ploeg of renners wiens ploeg niet ingeschreven was. De renners reden daarom niet sowieso in een Dossche Sport-trui en reden ook niet echt in teamverband, maar werden wel mechanisch ondersteund door een volgwagen van Dossche Sport.
- Hieronder hernemen we de lijst van renners, ditmaal met hun 'normale' ploeg, alsook de koersen waaraan ze hebben deelgenomen onder de vlag van Dossche Sport. Deze gegevens hebben we verzameld uit de deelnemerslijsten gepubliceerd in de Vlaamse kranten Het Volk, Het Nieuwsblad, Het Laatste Nieuws en Gazet van Antwerpen.

OHV	Omloop Het Volk (06 maart)
OVG	Omloop Vlaamse Gewesten (13 maart)
OWL	Omloop van het Waasland Kemzeke (20 maart)
OMV	Omloop Midden-Vlaanderen Deinze (27 maart)
GPBR	G.P. Bank van Roeselare (03 april)
ZVP	Zuidvlaamse Pijl Nederbrakel (04 april)
EV	Evergem (30 mei)
OOV	Omloop van Oost-Vlaanderen Ertvelde (07 juni)

Naam	Ploeg	OHV	OVG	OWL	OMV	GPBR	ZVP	EV	OOV
1. Roland APER	Lamot	X	X						
2. Jean-Baptiste BLAVIER	individueel				X				
3. Marcel BOSTOEN	Mann					X	X		X
4. Maarten BREURE	Cynar	X		X					
5. Keith BUTLER	Ruberg	X	X						
6. Daniël CARPENTIER	Lamot					X			
7. Leo COEHORST	individueel				X				
8. Emile DAEMS	Ignis	X	X		X	X			
9. Aad DE GRAAF	individueel			X					
10. Rein DE JONG	Amstel			X					
11. Robert DE MIDDELEIR	Mercier								X
12. Jan DE ROOVER	individueel		X			X			
13. Antoon DECLERCK	Wiel's			X					
14. Hugo DESMET	Solo								X
15. Dick ENTHOVEN	Wiel's			X					
16. Roger GELDHOF	individueel				X			X	X
17. Jos GEURTS	Torpedo				X				
18. Jan GRIM	individueel								X

Naam	Ploeg	OHV	OVG	OWL	OMV	GPBR	ZVP	EV	OOV
19. Huub HARINGS	Televizier		X						
20. Erik HAVN	individueel			X	X				X
21. Jens HAVN	individueel			X	X				X
22. Sylvain HENCKAERTS	Lamot			X					
23. Leo HERMENS	Amstel			X					
24. Willy HOOGEWIJS	flandria							X	X
25. Jan HUGENS	Torpedo		X						
26. Jozef JANSSENS	Lamot		X		X	X			
27. Leo KNOPS	Lamot		X						
28. Jos LINDERS	Caballero			X					
29. Hennie MARINUS	Amstel			X					
30. André MERIAUX	Mercier	X							
31. Emile MOENTJENS	Ruberg	X						X	X
32. Frans MOLLIN	individueel								X
33. Noël NEMEGEER	Mann								X
34. Eddy PAUWELS	Wiel's			X					
35. Gerard PEELEN	Solo	X	X	X	X	X	X		
36. Jef PLANCKAERT	Solo						X		
37. Geurt POS	individueel								X
38. Piet RENTMEESTER	KAS	X		X					
39. Jan SCHRÖDER	Lamot	X	X						
40. Cees SNEPVANGERS	Amstel			X					
41. Kari SOINI	Peugeot			X	X				
42. Mies STOLKER	KAS								X
43. Werner SWANEVELD	individueel			X					
44. René THIJSEN	Cynar	X							
45. Etienne THOMAES	flandria	X	X			X	X		
46. Ko TOLHOEK	Caballero			X				X	X
47. André VAN AERT	individueel			X					
48. Cees VAN AMSTERDAM	Caballero			X					
49. Victor VAN DE WIELE	Ruberg								X
50. Martin VAN DEN BOSSCHE	Wiel's			X					
51. Leopold VAN DEN NESTE	Wiel's	X	X	X					
52. Piet VAN DER LANS	Caballero			X					
53. Piet VAN EST	Gazelle[1]	X							
54. Marinus VAN GINNEKEN	Mann			X					
55. Jan VAN GOMPEL	Lamot		X	X		X			X

1 Gazelle was een individuele sponsor.

Naam	Ploeg	OHV	OVG	OWL	OMV	GPBR	ZVP	EV	OOV
56. Edward VAN HOVE	Wiel's			X					
57. Adrie VAN TILBURG	individueel		X	X					
58. André VANDAMME	individueel	X							X
59. Willy VAN DEN BERGHEN	Mann		X						
60. François VANDENBROECK	individueel	X	X						
61. Lodewijk VERAGHTERT	individueel				X	X			
62. Erik VERSTRAETE	individueel	X	X						X

Individuelen

Hieronder geven we een lijst van renners van wie wij denken dat ze als 'Individueel' rondreden in het jaar 1965. Elke informatie over hun privésponsor of wielerclub of de trui waarin ze rondreden is welkom.

Hetzelfde geldt voor de tweede lijst, die van de onafhankelijken. Wij zijn iedereen dankbaar die kan helpen om de leemtes op te vullen.

Beroepsrenners:

1. Frans CROES (BEL), ° 01/09/1938 Borgloon
2. Stefaan DE MUYNCK (BEL), ° 22/06/1933 Waarschoot
3. Kilian DE NEEF (BEL), ° 16/11/1938 Lokeren
4. José DE NOYETTE (BEL), ° 20/11/1937 Gent, vanaf 06/08 (#1)
5. Gilbert DE RIECK (BEL), ° 28/09/1936 Merelbeke
6. Paul DEPAEPE (BEL), ° 10/12/1931 Antwerpen, tot 30/10 (#2)
7. Guillaume FLECHET (BEL), ° 17/05/1920 Charneux
8. Yvan FRANCAUX (BEL), ° 15/03/1943 Elsene, vanaf 12/08 (#3)
9. Lucien GAYTANT (BEL), ° 17/09/1940 Roeselare
10. Marcel GELDHOF (BEL), ° 29/07/1941 Gent, vanaf 16/07 (#3)
11. Jos GULDEMONT (BEL), ° 13/10/1934 Asse
12. Etienne HALEYDT (BEL), ° 23/09/1941 Hofstade (Aalst), tot 01/08 (#2)
13. Lucien HOOBERGHS (BEL), ° 15/12/1933 Diest
14. Eric KRAFCZYK (BEL), ° 16/06/1936 Luik
15. Nico LAPAGE (BEL), ° 03/02/1934 Sint-Maria-Lierde
16. Jos LEMMENS (BEL), ° 20/07/1939 Lommel
17. Eddy MATTHYNSENS (BEL), ° 21/04/1944 Beveren, vanaf 10/06 (#3)
18. Hervé VAN HAESEBROECK (BEL), ° 09/09/1935 Zulte
19. Charles VAN HOUTTE (BEL), ° 22/11/1929 Vieux-Mareuil (Fra)
20. Emile VANDEN BOER (BEL), ° 07/05/1935 Lommel
21. Lodewijk VERAGHTERT (BEL), ° 25/10/1938 Meerhout
22. Emiel VERHEYDEN (BEL), ° 11/01/1935 Linden (#4)
23. Ludo VERHOEVEN (BEL), ° 25/08/1940 Breendonk, vanaf 25/08 (#3)

(#1) José nam in 1965 pas op 06/08 opnieuw een licentie (bron CdP 213).

(#2) Deze renners beëindigden hun carrière op de opgegeven datum.

(#3) Deze renners reden tot aan de opgegeven datum als onafhankelijke.

(#4) Emiel Verheyden reed zijn wedstrijden meestal in de trui van Stoempersclub Leuven (bron: Hans Vandeput)

Onafhankelijken:

24. Auguste AERNAUDTS (BEL), ° 26/08/1943 Sint-Jans-Molenbeek, vanaf 20/08 (#1)
25. Jan ANDRIES (BEL), ° 16/12/1940 Sint-Katelijne-Waver
26. Louis BAETEN (BEL), ° 26/11/1942 Koningshooikt, vanaf 22/06 (#1)
27. Albert BUYL (BEL), ° 12/12/1943 Beveren, vanaf 13/08 (#1)

28. Marcel BUYSEN (BEL), ° 06/05/1940 Kalmthout
29. Jean CHRISTIAENS (BEL), ° 29/05/1942 Hannuit, vanaf 13/08 (#1)
30. Marc CLAEYS (BEL), ° 29/01/1939 Elsene, vanaf 27/06 (#1)
31. Roger DE CLERCQ (BEL), ° 06/11/1941 Drongen
32. Arthur DE COCK (BEL), ° 10/12/1940 Avelgem
33. Danny DE HERTOGH (BEL), ° 14/05/1945 Willebroek
34. Roger DE RUYTER (BEL), ° 25/08/1941 Kersbeek
35. Fernand DE VOS (BEL), ° 06/10/1943 Schoten, tot 10/06 (#2)
36. Roger DE WOLF (BEL), ° 30/08/1943 Aalst, tot 29/04 (#2)
37. Jacques DEL'HAYE (BEL), ° 31/10/1944 Menen, vanaf 29/07 (#1)
38. Joris DEMEYER (BEL), ° 29/07/1942 Brugge, vanaf 29/07 (#1)
39. Ferdinand GEELEN (BEL), ° 24/11/1939 Hees, vanaf 25/08 (#1)
40. Norbert GOEMAERE (BEL), ° 23/06/1942 Deerlijk, tot 28/04 (#2)
41. Roger GOFFIN (BEL), ° 12/04/1934 Namen
42. Alfred HEENS (BEL), ° 11/10/1937 Veltem, vanaf 01/06 (#3)
43. André HENDRYCKX (BEL), ° 22/03/1943 Diksmuide, vanaf 18/08 (#1)
44. Freddy KNOCKAERT (BEL), ° 12/03/1940 Brugge
45. Julien KNOCKAERT (BEL), ° 12/03/1940 Brugge
46. Carlos LANSSENS (BEL), ° 29/12/1945 Moeskroen, vanaf 28/04 (#1)
47. Jules LEFIN (BEL), ° 09/07/1943 Sprimont, vanaf 25/06 (#1)
48. Hubert LOOMANS (BEL), ° 19/07/1943 Asse, vanaf 26/07 (#1)
49. Gerard MATHY (BEL), ° 02/09/1946 Herne, vanaf 26/07 (#1)
50. Engelbertus MERTENS (BEL), ° 06/03/1935 Haacht
51. Marc MICHIELS (BEL), ° 01/09/1942 Boom, vanaf 06/08 (#1)
52. Florent MOERENHOUT (BEL), ° 14/09/1943 Overijse, vanaf 10/08 (#1)
53. Gilbert NOTAERTS (BEL), ° 05/04/1943 Sint-Kwintens-Lennik
54. André OOSTERLINCK (BEL), ° 18/11/1942 Gent, vanaf 24/06 (#1)
55. Eric PERNEEL (BEL), ° 01/05/1943 Izegem, vanaf 11/06 (#1)
56. Theo PERPET (BEL), ° 19/03/1938 Steenokkerzeel, vanaf 18/06 (#1)
57. Paul PHILIPPAERS (BEL), ° 01/06/1944 Sint-Truiden, vanaf 16/06 (#1)
58. André PLANCKAERT (BEL), ° 25/09/1944 Zwevegem, vanaf 30/06 (#1)
59. Willy PLANCKAERT (BEL), ° 21/07/1943 Zwevegem, vanaf 20/08 (#1)
60. Charles RABAEY (BEL), ° 30/10/1934 Klemskerke
61. Robert ROBIJNS (BEL), ° 09/04/1944 Deurne (Antwerpen), vanaf 21/06 (#1)
62. Sylvain ROELANTS (BEL), ° 11/07/1942 Temse, vanaf 24/06 (#1)
63. Michel SEYNAEVE (BEL), ° 13/02/1939 Saint-Benoît (Fra, dep. Vienne)
64. Claude SMETTIN (BEL), ° 13/02/1944 Bas-Oha, vanaf 09/06 (#1)
65. Maurice SMITS (BEL), ° 05/09/1944 Westmalle, vanaf 13/08 (#1)
66. Paul SOMERS (BEL), ° 29/09/1942 Borgerhout, vanaf 21/06 (#1)
67. François SPRIMONT (BEL), ° 01/12/1942 Bas-Oha, vanaf 04/08 (#1)
68. Camiel STERCKX (BEL), ° 16/02/1942 Kessel-Lo (#4)
69. Freddy TAHAY (BEL), ° 29/07/1942 Noville (Bastenaken), vanaf 22/06 (#1)

70. Gaston THIBAUT (BEL), ° 20/07/1937 Sint-Agatha-Rode
71. Frans THIJS (BEL), ° 21/09/1942 Berlaar, vanaf 05/08 (#1)
72. Eric TOMMELEIN (BEL), ° 07/02/1941 Ieper, vanaf 12/05 (#1)
73. Frans TOORTELBOOM (BEL), ° 25/08/1943 Brugge, vanaf 20/08 (#1)
74. Francis TOUSSAINT (BEL), ° 19/06/1943 Burdinne, vanaf 09/06 (#1)
75. Alfons UYTTERSPROT (BEL), ° 20/05/1943 Denderleeuw, tot 29/07 (#2)
76. Augustin VAN CAPELLEN (BEL), ° 16/11/1942 Machelen, vanaf 02/08 (#1)
77. Ferdinand VAN DE WALLE (BEL), ° 29/04/1946 Bottelare, vanaf 26/08 (#1)
78. Willy VAN DEN BULCK (BEL), ° 30/11/1943 Kessel, vanaf 23/06 (#1)
79. Paul VAN DER DONCK (BEL), ° 12/08/1933 Goeferdinge
80. Frans VAN DER JEUGHT (BEL), ° 10/01/1938 Baasrode
81. Willy VAN ELSUWÉ (BEL), ° 04/01/1945 Hemelveerdegem, vanaf 16/08 (#1)
82. Gilbert VAN HYFTE (BEL), ° 07/07/1940 Gent, vanaf 30/06 (#1)
83. Roger VAN MAELE (BEL), ° 18/06/1943 Seraing, vanaf 20/05 (#1)
84. Robert VANDECASTEELE (BEL), ° 12/04/1919 Menen
85. Willy VANDEN DRIESCH (BEL), ° 13/01/1942 Ukkel
86. Raoul VANDERRUSTEN (BEL), ° 09/02/1942 Kessel, vanaf 30/07 (#1)
87. Raphaël VERDEGEM (BEL), ° 08/02/1942 Evergem, vanaf 11/06 (#1)
88. Hugo VERHOFSTADT (BEL), ° 08/08/1943 Wetteren, vanaf 11/08 (#1)
89. Walter VERLEE (BEL), ° 09/07/1941 Sint-Kruis
90. Pierre VREYS (BEL), ° 11/03/1942 Lommel, vanaf 14/07 (#1)
91. Lucien WILLEKENS (BEL), ° 25/02/1942 Balen-Neet
92. Eric WINDEY (BEL), ° 15/02/1942 Bassevelde

(#1) Deze renners reden tot aan de opgegeven datum als amateur.

(#2) Deze renners reden vanaf de opgegeven datum opnieuw als amateur.

(#3) Deze renners waren inactief tot aan de opgegeven datum.

(#4) Camiel Sterckx reed zijn wedstrijden meestal in de trui van Stoempersclub Leuven (bron: Hans Vandeput)

Belgische nationale selecties



Weg

Tuur DECABOOTER
Walter GODEFROOT
Jos HUYSMANS
Eddy MERCKX
Ward SELS
Roger SWERTS
Bernard VAN DE KERCKHOVE
Rik VAN LOOY

Het wereldkampioenschap op de weg vond plaats in San Sebastian (Spanje) op het circuit van Lasarte op 5 september 1965.

Tom Simpson werd Wereldkampioen, Rudi Altig 2de en Roger Swerts behaalde brons.

Baan

Ferdinand BRACKE (achtervolging)
Jos DE BAKKER (snelheid)
Romain DE LOOF (halve fond)
Valère FRENNET (snelheid)
Leo PROOST (halve fond)
Patrick SERCU (snelheid)
Herman VAN LOO (achtervolging)

De wereldkampioenschappen baanwielrennen werden gehouden in San Sebastian (Spanje) in de Velódromo de Anoeta van 6 tot en met 12 september 1965.

België behaalde drie zilveren medailles[2]: Sercu in de sprint, Bracke op de achtervolging en De Loof in de halve fond. De kampioenen waren respectievelijk Giuseppe Beghetto, Leandro Faggin en Guillermo Timoner.

Veldrijden

Roger DE CLERCQ
Pierre KUMPS[3]
Leon SCHEIRS
Albert VAN DAMME

Het wereldkampioenschap veldrijden vond plaats in Cavaria (Italië) op 14 februari 1965.

Renato Longo werd Wereldkampioen, voor Rolf Wolfshohl en Amerigo Severini.

Roger De Clercq was beste Belg op een vierde plaats.

België won wel het landenklassement.

2 Op deze wereldkampioenschappen behaalde Yvonne Reynders goud op de achtervolging bij de vrouwen. Bij de liefhebbers was er nog zilver voor Etienne Van der Vieren in de halve fond.
3 Pierre Kumps was amateur. In 1965 werd het wereldkampioenschap veldrijden nog volgens het principe van 'open' categorie gereden: zowel beroepsrenners, onafhankelijken en amateurs reden samen.

Factcheck

door de redactieraad van WAAIERS

Bahamontes #47

In Bahamontes #47 stond er een interview met Willy Teirlinck. Daarin stonden een aantal zaken die ik noteerde om dat wat verder uit te zoeken of te controleren.

P. 88: Willy Teirlinck: “Toen Safir in 1969 een mager profcontract aanbood, sloeg ik dat beleefd af.”

Dit lijkt ons onmogelijk gezien Safir in 1969 nog geen sponsor was. Er vanuit gaande dat het om een Belgische ploeg ging, waren de mogelijkheden de volgende:

- Etalo-Siriki-Ventura
- FAEMA
- Flandria-De Clerck-Krüger
- Goldor-Hertekamp-Main d’Or
- Mann-Grundig
- Okay Whisky-Diamant-Geens
- PullOver Centrale-Tasmanie-Novy

P. 89: Willy Teirlinck spreekt over een koers dicht bij Franse grens. Willy won er en op drie renners na werden allen gedubbeld.

Er komen twee wedstrijden in aanmerking nl.:

- 2 september 1970 Châtelineau: 1. Teirlinck, 2. Christian De Buysschere en 3. Wim Kelleners
- 21 september 1970 Quievrain-Baisieux: 1. Teirlinck, 2. Aldo Cecci en 3. Lucien Pratte

Hij vertelt dan verder dat hij een week later in Templeuve reed waar 15 sterke Franse renners aan de start stonden. Hij reed ze er naar eigen zeggen allemaal af en overtuigde daardoor Jean Stablinski om hem een contract aan te bieden bij Sonolor.

Dit is echter niet terug te vinden. We vinden Willy in de uitslagen van:

- 24/9/70 Maldegem 4de
- 17/9/70 Westkerke 5de
- 15/9/70 Hoegaarden 4de
- 12/9/70 Ruisbroek 1ste
- 10/9/70 Oudergem 2de
- 7/9/70 Teralfene 1ste
- 3/9/70 Neerheilissem 2de

P. 91: Willy vertelt over Rit 15 in de Tour de France: Hij zou 7” voor het sluiten van de tijdsopname binnen gekomen zijn en een straf wegens gebrek aan strijdlust gekregen hebben.

Willy kwam binnen als 82ste (op 91 renners) op 9'06", samen met 40 andere renners. Kwamen nog later binnen: Georges Chappe op 9'51", Evert Dolman, Robert Mintkiewicz, Pietro Guerra en Luigi Castelletti op 10'04", Serge Bolley op 10'33" en Alain Bellouis op 11'45". De enige die uitgesloten werd wegens het overschrijden van de tijdsgrens was Jan Van de Wiele (op 15'28").

P. 91: De twee ploegmaten waarmee hij in de clinch lag voor het nevenklassement van de vliegende spurten waren Robert Mintkiewicz en Raymond Riotte.

P. 91: Willy vertelt dat hij de gele trui veroverde maar dat een andere renner op het podium geroepen werd.

In 1973 riep de speaker inderdaad Gerard Vianen naar het podium voor de gele trui. Maar de vergissing moet wel snel ingezien zijn daar Willy uiteindelijk de trui wel mocht aantrekken (zie foto).



P. 92: Willy vertelt dat zijn Belgische titel niet in goede aarde viel bij de 'groten' en dat hij dat kalenderjaar geen koers meer won.

Het Belgisch kampioenschap was op 22 juni en Willy won inderdaad geen wedstrijd meer dat jaar.

P. 92: De 'verkochte' kermiskoers in Malderen waarover Willy spreekt werd gewonnen door Fons De Wolf voor Johnny De Nul en René Van Gils

De wedstrijd werd verreden op 9 augustus 1981. Het Belang van Limburg kopte 'Fons De Wolf ongenaakbaar in Malderen'.

P. 93: De koers in Ninove waar Jan Baeyens wou winnen en Willy niet akkoord ging, ging door op 24 mei 1983. 'Willy Teirlinck wint matte wedstrijd in Ninove' schreef Het Belang van Limburg.

P. 93: De wedstrijd die Rudy Pevenage won was waarschijnlijk die van 18 september 1977 in Viane. Ook Jos Gysemans was bij de deal betrokken.

Foto Facebook



Zoiets wekt natuurlijk mijn nieuwsgierigheid op. En dus ging ik dat uitzoeken.

Herman startte van 1966 t.e.m. 1976 iedere keer in de Tour de France met uitzondering van 1972. Hij reed toen bij Molteni, maar had al getekend bij ROKADO en dat was bij Merckx in het verkeerde keelgat geschoten en brave Herman werd niet geselecteerd. In 1977 (IJsboerke), 1977-78 Marc-Zeepcentrale en 1980-81 Safir, reed zijn ploeg de Tour de France niet. Dus het enige jaar waarvan hier sprake kan zijn is 1972.

Wat waren de resultaten van Herman in de periode van 1 juli t.e.m. 23 juli, periode waarin de Tour de France doorging.

- 1 juli Wezembeek: 1ste
- 2 juli Noorderwijk: 1ste
- 9 juli Hombeek (criterium): 1ste
- 17 juli Duffel: 1ste
- 21 juli Diest: 1ste

Het lijkt erop dat de uitspraak: “Hij reed vijf kermiskoersen en won ze alle vijf” klopt. O.K. er zit wel een criterium tussen en dus zijn het niet allemaal kermiskoersen.

Maar … Herman behaalde ook deze resultaten tijdens de Tour de France:

- 4 juli Nederbrakel: winst voor Dirk Baert en Herman 9de
- 5 juli Ulvenhout: winst voor Jan Janssen en Herman 5de
- 10 juli Zele: winst voor Eddy Peelman en Herman 18de
- 12 juli Vlijmen: winst voor Cees Koeken en Herman 10de
- 13 juli Sinaai: winst voor Albert Van Vlierberghe en Herman 5de
- 15 juli Kalmthout: winst voor Leo Duyndam en Herman 29ste
- 19 juli Temse: winst voor Gilbert Wuytack en Herman 13de
- 22 juli Kapellen-Glabbeek: winst voor Georges Claes en Herman 14de

Dus Herman Vanspringel reed op zijn minst 13 wedstrijden gedurende de Tour de France en won er daarvan vijf.

En een laatste opmerking is dat de foto natuurlijk niet van dat jaar dateert.

Bahamontes #48

In het artikel 'De Ronde van de Zwarte Hand' van Geert De Vriese op p. 129 dat gaat over de Giro d'Italia van 1976 waren er twee passages die onze aandacht trokken.

p. 133: Met de zege van zijn luitenant Joseph Bruyère wordt de afsluitende Girotijdrit toch nog een kleine triomf voor Molteni. De laatste, want er volgen enkel nog zeges in de Druivenkoers (Bruyère) en de Leeuwse Pijl (Frans Van Looy).

De tijdrit was rit 22a hetgeen impliceert dat er ook een rit 22b was. Die werd gewonnen door de Italiaan Daniele Tinchella. Dus de term 'afsluitende tijdrit' klopt eigenlijk niet.

De tijdritzege van Bruyère wordt aanzien als de laatste (kleine) triomf van Molteni omdat er hierna enkel nog 'mindere' zeges waren nl. twee, de Druivenkoers en de Leeuwse Pijl.

Wel, dat is er ver naast. Wij van WAAIERS tellen namelijk 25 zeges na de tijdritoverwinning van Bruyère in de voormiddag van 12 juni. Akkoord, het zijn overwinningen in mindere wedstrijden (kermiskoersen en criteriums), maar het zijn wel zeges.

- Cees Bal (2): Woerden 15/6 (H), Stekene 23/9 (H)[1]
- Jean-Pierre Berckmans (3): Wezembeek 3/7 (E)[2], Villance-Maissin 18/7 (E), Lommel 26/7 (H)
- Joseph Borguet (1): Drogenbos 26/6 (H)
- Joseph Bruyère (2): Geraardsbergen 22/8 (H)[3], Druivenkoers Overijse 25/8 (H)
- Etienne De Beule (1): Baasrode 9/10 (H)
- Jos De Schoenmaecker (1): Rebecq-Rognon (Flèche Rebecquoise) 17/6 (E)
- Ludo Delcroix (1): Sinaai 15/7 (H)
- Jos Huysmans (1): Hombeek 5/7 (H)
- Eddy Merckx (5): Tienen 30/7 (Crit.), Quiberon 8/8 (Crit.), Assebroek 14/8 (Crit.), Acht van Brasschaat 7/9 (H), Bourges 24/9 (Crit.)
- Frans Mintjens (1): Kessel 12/6[4] (E)
- Karel Rottiers (1): Strombeek 14/6 (H)
- Jos Spruyt (1): Melle 8/7 (H)
- Frans Van Looy (3): Sint-Niklaas 7/7 (H), Vrasene 16/7 (H), Sint-Pieters-Leeuw 29/8[5]
- Vic Van Schil (2): Assenede 26/6 (E), Waasmunster 30/7 (H)
- Behaalden geen zege na 12/6: Bernard Draux, Ward Janssens, Alain Kaye, Marc Lievens en Roger Swerts.

Samengevat: er waren nog zeges in vijf koersen in lijn, vijftien kermiskoersen, vier criteriums en 1 wedstrijd die geen categorie kreeg in Velo 1977.

1 (H) is de Velo 1977 notatie voor koersen in omloop, dus meestal kermiskoersen tenzij er 'criterium' bij vermeld staat.
2 (E) is de Velo 1977 notatie voor koersen in lijn. Deze staan in principe hoger aangeschreven dan wedstrijden van categorie (H).
3 Het gaat om de rit in lijn over 35 km. De tijdrit werd gewonnen door Freddy Maertens.
4 Gezien deze wedstrijd in de namiddag gereden werd, was dit na de overwinning van Bruyère in de voormiddagtijdrit.
5 Deze overwinning staat wel in de roze bladzijden van Velo 1977, maar is niet terug te vinden in de categorieën E of H.

p. 133: “Aan het eind van het seizoen verdwijnt het iconische bruin-zwarte tricot voorgoed uit het peloton.”

Hiermee wordt natuurlijk het Molteni-shirt bedoeld. Alleen … buiten eenmalig de letters (1960) is er nooit sprake geweest van zwart bij de Molteni-truien. Wel van (meestal havana)bruin[6] als hoofdkleur van de trui, en voor de horizontale band wit en doorheen de jaren variërende tinten van blauw, eerder lichtblauw tot marineblauw voor de laatste seizoenen.

De bijgevoegde foto’s illustreren de kleuren van de trui doorheen de jaren. Enkel bepaalde moderne reproducties, die sommigen, onwetenden of oplichters, soms als ‘echt’ proberen te verkopen, hebben een zwarte band in plaats van een blauwe. Net dat zwart en bij de meeste versies ervan ook de foute volgorde van de regenboogkleuren onderaan de mouwen verraden dat het hier een niet eens getrouwe replica betreft.



Molteni 1958



Molteni 1960



Molteni 1961



Molteni 1966



Molteni 1975-1976



Molteni 1958



Molteni 1960



Molteni 1961



Molteni 1966

Hier een zwart vak om te vergelijken met de blauwe banden.



Molteni 1975-1976

6 Enkele truien hebben een donkerder bruin dan het gebruikelijke havanabruin.

We denken dat het duidelijk te zien is dat alle horizontale banden, met uitzondering van Molteni 1960 een blauwe kleur hebben. Voor Molteni 1975-1976 is het misschien wat moeilijker te zien, maar de lezer mag de redactieraad vertrouwen, ook die band is blauw.

Factcheck Interview Merijn Zeeman

In Het Laatste Nieuws en Het Nieuwsblad staat in het weekend van 14-15/12/2024 een interview met Merijn Zeeman, de afscheidnemende sportieve baas van Visma-Lease a Bike, waarin het onder meer over Wout van Aert gaat.

Zeeman is daarbij heel lovend en roemt de menselijke kwaliteiten en de inzet voor de ploeg van zijn renner. Niets schokkends of verrassends, dit is algemeen bekend, en ook zijn uitspraak “Ik zal nooit meer met zo’n kampioen werken” is de evidentie zelf, aangezien hij overstapt van een van de allerbeste wielerploegen ter wereld naar een Nederlandse subtopper uit het voetbal. En een dergelijke overgang is niet altijd evident en leidt niet noodzakelijk naar onmiddellijk resultaat, dat heeft Manchester United ondertussen ook al gemerkt.

Wat bij onze redactie wel gefronste wenkbrauwen oplevert, is wanneer hij beweert dat Van Aert “de grootste koersen ter wereld wint” en “nu al een van de beste renners ooit is”. Echt? Dat verdient toch enige verificatie.

Alvorens hier dieper op in te gaan, moeten we natuurlijk definiëren hoe je de ‘beste renners ooit’ gaat definiëren en welke de ‘grootste koersen ter wereld’ zijn. Om te beginnen, voor ons dwing je een plaats af bij de wereldtop aller tijden door overwinningen in de grootste koersen en niet door ereplaatsen. Zo zal een Raymond Poulidor, ondanks zijn immense populariteit, daar nooit bijhoren.

Voor de selectie van de ‘grootste koersen’ baseren wij ons op de vroegere Desgrange-Colombo wisselbeker (bestaande uit Milano-Sanremo, Ronde van Vlaanderen, Paris-Roubaix, Paris-Bruxelles, Flèche Wallonne, Liège-Bastogne-Liège, Paris-Tours, Giro di Lombardia, Vuelta a España, Giro d’Italia, Tour de Suisse en Tour de France) aangevuld met het wereldkampioenschap, de Grand Prix des Nations en Bordeaux-Paris.

Van deze wedstrijden bestaan de Grand Prix des Nations en Bordeaux-Paris niet langer en hebben Paris-Bruxelles (nu de Brussels Cycling Classic) en Paris-Tours zowat alle glans verloren. Paris-Bruxelles kan vanaf 1967 vrij naadloos vervangen worden door de Amstel Gold Race (ook al werd de wedstrijd vanaf 1973 opnieuw ingericht, maar in de herfst en met een snel dalend prestige) en de Grand Prix des Nations sinds het ontstaan ervan door het wereldkampioenschap tijdrijden dat destijds niet bestond.

Voor de twee andere wedstrijden ligt het moeilijker. Gent-Wevelgem en de Strade Bianche lijken valabele vervangers. Er kan ook geargumenteerd worden voor de continentale kampioenschappen, al missen die voorlopig uitstraling. Wij houden het daarom op de twee eerst vermelde wedstrijden als vervangers van Bordeaux-Paris en Paris-Tours en voegen ook de Olympische wegtitels, in lijn en tegen het uurwerk, toe vanaf dat deze niet langer tot liefhebbers beperkt zijn.

Etappezeges en nevenklassementen beschouwen we niet als grote wedstrijden, ook Cavendish zal ons lijstje niet halen, evenmin namen als Cipollini of Petacchi. We beperken ons ook tot resultaten behaald op de weg, prestaties op de wielerbaan brengen we niet in rekening, evenmin als veldrijden, mountainbike, gravel of zand.

Als we even de wielergeschiedenis bekijken, komen volgende renners in aanmerking om bij de allergrootsten gerekend te worden. We vermelden telkens tussen haakjes het aantal behaalde grote overwinningen.

Vooreerst de periode sinds Wereldoorlog II[7]:

- De Belgen Van Steenbergen (11), Van Looy (13), Merckx (39[8]), R. De Vlaeminck (13), Tom Boonen (10) en Philippe Gilbert (11),
- De Italianen Bartali (14), Coppi (20), Gimondi (11), F. Moser (10) en Argentin (10),
- De Fransen Bobet (10), Anquetil (19) en Hinault (23),
- De Ier Kelly (12),
- De Spanjaard Valverde (11),
- De Nederlander Jan Raas (12),
- De Zwitser Cancellara (14),
- De Sloveen Pogačar (14).

Vervolgens de vooroorlogse periode[9]:

- De Italianen Girardengo (12) en Binda (14),
- De Fransen Lapize (8) en H. Pélissier (10),
- De Belgen Ronsse (8) en Kint (7),
- De Luxemburger Faber (7).

Zo komen we aan een lijstje van 26 renners, zeven vooroorlogse en negentien naoorlogse. Aandachtige lezers zullen merken dat hierbij toch wel grote namen als Philippe Thijs, Antonin Magne, André Leducq, Learco Guerra, Ferdi Kübler, Hugo Koblet, Fiorenzo Magni, Raymond Poulidor, Walter Godefroot, Freddy Maertens, Joop Zoetmelk, Miguel Indurain, Alberto Contador, Chris Froome en Peter Sagan ontbreken. De verklaring hiervan is simpel: onvoldoende grote overwinningen.

Waar staat Wout van Aert in vergelijking met al de hoger geciteerde grote namen? Een beetje ontnuchterend, ver achter hen, met amper vier grote overwinningen waarbij slechts één eendags Monument (Milano-Sanremo, Amstel Gold Race, Strade Bianche en Gent-Wevelgem).

Behoort hij daarmee tot de 'beste renners ooit'? Neen. Behoort hij tot de besten van zijn generatie? Zeker, ter illustratie hij sloot de seizoenen 2020, 2021 en 2022 telkens af in de top drie van het U.C.I. klassement. Behoort hij tot de besten van deze eeuw? Nog niet echt, maar voor het eind van zijn carrière zit dat er zonder verdere ongelukken zeker in. Is hij een aantrekkelijke renner die voor spektakel zorgt? Absoluut, hij heeft al prachtige duels uitgevochten met Mathieu van der Poel, we hopen op nieuwe en hij heeft in de Tour de France voor spektakel gezorgd.

Wij hebben ons hier op grote overwinningen geconcentreerd en volgens ons is dat het beste, als niet het enige, criterium om de echt grote kampioenen te identificeren. Andere benaderingen

7 Naast de algemeen gekende grote namen, breiden we onze lijst uit tot alle renners die minstens tien grote overwinningen boekten. De enige die we hierbij niet opnemen is Herman Vanspringel. Hij komt dankzij zeven zeges in Bordeaux-Paris aan elf grote overwinningen, maar minstens deze in Bordeaux-Paris behaald in de jaren 80 aanzien we door het te zwakke deelnemersveld niet als 'echte' grote zeges.

8 Eigenlijk is het juiste aantal voor Merckx 40, toch als we de hoger geschetste criteria willen toepassen. We hebben echter gekozen om Paris-Bruxelles 1973 te tellen en niet zijn twee zeges in de Amstel Gold Race. Zeker in de ogen van Merckx was dat een veel belangrijkere wedstrijd, en eigenlijk nog altijd een klassieker. Dat hij al direct de eerste 'heruitgave' wou winnen, toont dit afdoende aan.

9 Voor de periode voorafgaand aan de inrichting van het wereldkampioenschap voegen we de Grand Prix Wolber van 1922 tot 1926 toe, in die periode aanzien als het 'officieuze' wereldkampioenschap. We tellen ook Paris-Brest-Paris mee. Desondanks blijft het moeilijk dit tijdvak op gelijke voet te behandelen. De wedstrijden waren langer en heel zwaar, de programma's waren minder internationaal en door de zwaarte relatief beperkt, Vuelta, Flèche Wallonne en wereldkampioenschap werden minstens gedurende een deel van de periode niet ingericht, de Ronde van Vlaanderen betekende internationaal niets. Daarom beschouwen we hier zeven grote overwinningen als voldoende om tot de top te behoren.

zijn ook mogelijk, waarbij ook ereplaatsen en ritzeges in aanmerking komen. Hoe zou het Van Aert op die manier vergaan?

We baseren ons daarvoor op de statistieken van ProCyclingStats. In hun klassement “aller tijden” staat Merckx uiteraard ook eerste (je zal veel moeite moeten doen om een klassement te bedenken waar dit niet het geval zal zijn). Hier staat Van Aert voorlopig 64ste, als 8ste van alle eind 2024 nog actieve renners, voorafgegaan door Pogačar (17de), Roglič (24ste), Cavendish (26ste), Froome (41ste), Kristoff (42ste), Evenepoel (49ste) en Démare (62ste). Dit bevestigt dus onze voorgaande conclusie over zijn plaats in een klassement ‘aller tijden’. Ter informatie, Mathieu van der Poel is pas dit jaar de top honderd binnengekomen en staat 90ste, Jonas Vingegaard staat 124ste.

Nog even kijken hoe dit verder kan evolueren en wie van de huidig actieve renners kans heeft om zich naast Pogačar (die flink op weg is zich aan te sluiten bij Coppi, Anquetil, Merckx en Hinault, de kampioenen die hun generatie met kop en schouders domineerden) in het rijtje van de besten aller tijden te werken. We beperken ons hierbij tot ‘onze’ benadering van ‘grote overwinningen’, zoals reeds geschreven, voor ons de beste waardemeter.

Veel renners zijn er dat voorlopig niet. Roglič heeft zeven grote overwinningen, maar is er al 35, het ziet er dus net als voor Van Aert, die er op zijn dertigste vier heeft, een ‘mission impossible’ uit. Meer kans maken vooral Mathieu van der Poel, 30 en al negen grote overwinningen, en zonder nieuwe ongelukken Remco Evenepoel, net 25 en reeds acht grote zeges.

Na al deze beschouwingen, hoe moeten we de uitlatingen van Merijn Zeeman interpreteren? Hij kan niet echt zelf geloven dat Van Aert deel uitmaakt van “de besten ooit”, hij kent toch ook iets van wielrennen. Misschien te fel in de champagne gezeten bij zijn afscheid? Wij denken van niet en zien dit eerder als – ietwat overdreven – enthousiasme bij het terugblikken op zijn periode bij Visma. Hierbij was hij dan ongetwijfeld geïnspireerd door wat Wout betekend heeft voor de ploeg, waarvoor deze zich tomeloos ingezet heeft, en met resultaat, zeker bij de Tourzeges van Vingegaard.

Ook het recent overleden wielericoon Rik Van Looy deelde onze mening over Wout. We citeren uit zijn laatste interview bij zijn 90ste verjaardag “Al die Tourritten die hij al gewonnen heeft, dat zegt niks, hé. Van Aert moet klassiekers winnen. Het duurt al te lang. Volgend jaar wordt hij dertig. Na Milaan-Sanremo dacht ik dat hij vertrokken was. Maar dat is intussen vier jaar geleden. Afgelopen jaar opnieuw. Cru gesteld: hij heeft niks gewonnen, hé.”[10]

En hiermee komen we aan een gevoelig punt toe. Voor ons zal Wout van Aert nooit een ‘echte’ topkampioen zijn, juist door die inzet voor de ploeg. Een ‘ware’ superkampioen, een Merckx, een Hinault, zal nooit knechten in een grote ronde voor een andere renner en zal zeker nooit of nimmer een grote zege weggeven aan een ploegmaat. Een etappezege aan een verdienstelijke helper geven, zeker. Het ploegenspel in een klassieker of zelfs in een ronde spelen als hij zelf te zeer geviseerd is, natuurlijk. De remmen dichtknijpen en een klassieker weggeven, nooit. Rik Van Looy bevestigt onze mening hierover in het reeds geciteerde interview “Hoe kinderachtig. Hij is de beste coureur in koers, zijn ploegmaat heeft niet meer dan zijn job gedaan door zijn kopman te helpen, en dan zegt hij: hier, wint gij maar. Dat slaat toch nergens op.” Vrij vertaald, hij zou niet eens overwogen hebben dit te doen.

10 https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20231215_95464385, oorspronkelijk gepubliceerd op 15/12/2023, opnieuw online gezet op 18/12/2024.

Posters in Miroir du Cyclisme (4)

door Jan De Smet

Vanaf februari 1972 tot en met september 1983 zat er in Miroir du Cyclisme een bijlage genaamd Miroir du Cyclisme encyclopédie – Le cyclisme de A à Z par Robert Descamps[1].

Op de achterkant van deze bijlage stond iedere keer een grote foto. Er zijn daar heel mooie exemplaren bij, alleen hebben wielerverzamelaars onvoldoende vrije muren om deze posters op te hangen. Vandaar dat ze meestal opgevouwen ergens op een boekenplank blijven liggen.

Om er toch te kunnen van genieten heb ik telkens een foto genomen van de poster zodat die hier in WAAIERS kan gepubliceerd worden. Perfect is de foto niet, het is niet evident om loodrecht op de poster te fotograferen en ik heb niet de professionele uitrusting om dit alsnog te kunnen realiseren.

Maar hopelijk is voor jullie, lezers, de kwaliteit voldoende. Het is de bedoeling om in elk nummer een aantal van die posters te publiceren. Hoeveel iedere keer zal een beetje afhankelijk zijn van het aantal bladzijden dat het WAAIERS-nummer dan al omvat.

Hier een volgende lading.

Nr. 184 (april 1974): Alain Santy

Nr. 185 (mei 1974): Roger De Vlaeminck

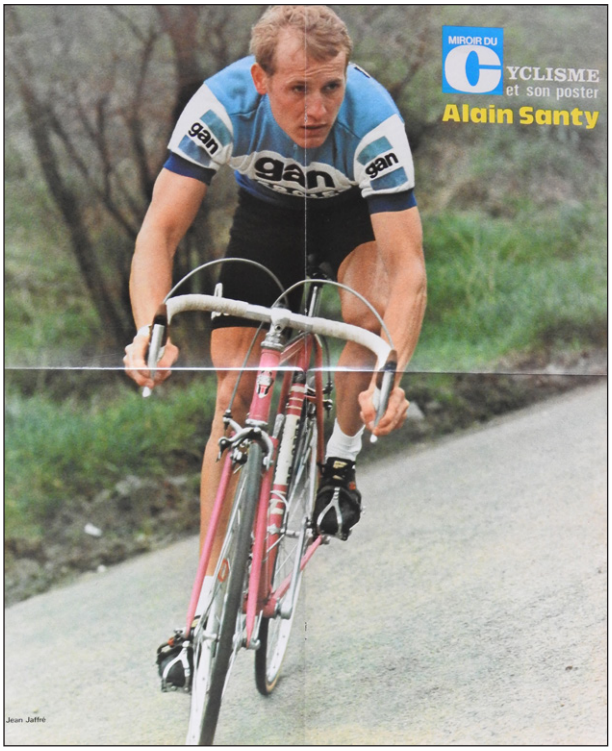

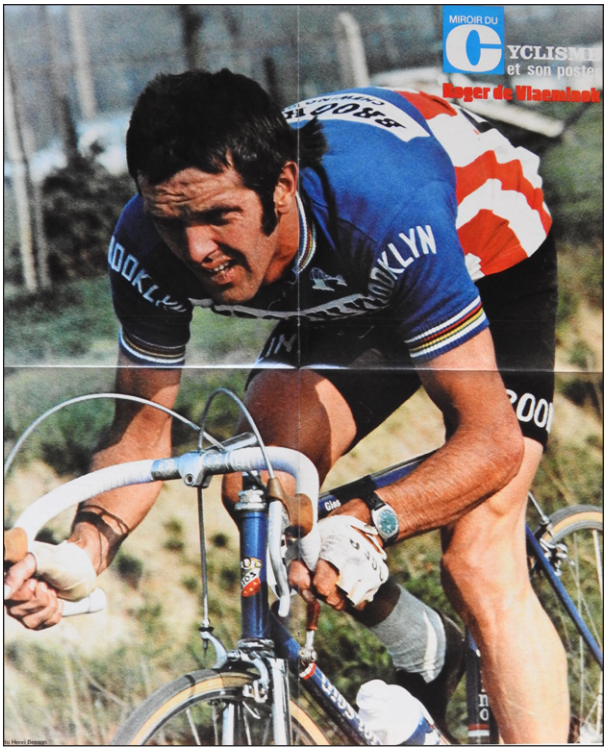

1 Een overzicht van de Encyclopédie is terug te vinden in Coups de Pédales nr. 158 p. 30.

Nr. 186 (juni 1974): José Manuel Fuente

Nr. 189 (juli 1974/B): Georges Talbourdet





Nr. 191 (augustus 1974): Raymond Poulidor

Nr. 192 (september 1974): Patrick Sercu



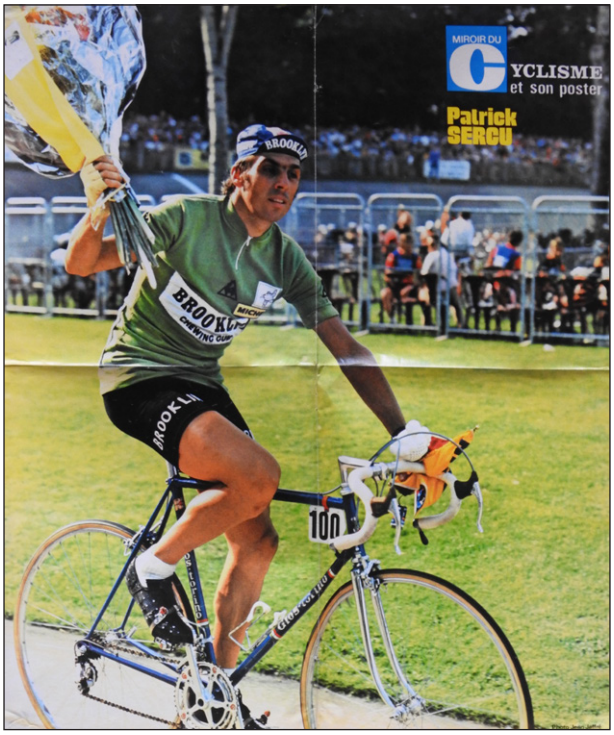

Wereldbeker Intermerken 1963

door Jan De Smet

De derde uitgave van de Wereldbeker Intermerken werd in de schrijvende pers nog altijd niet met enthousiasme ontvangen. De journalisten hadden duidelijk nog heimwee naar Desgrange-Colombo.

Was dat de reden waarom de tussenstanden, en voor de Gazet van Antwerpen zelfs de eindstand, van de Wereldbeker begiftigd werd met foute cijfers? Toekomstige onderzoekers dienen in elk geval geen enkel vertrouwen te hebben in de tussenstanden die in de kranten verschenen.

Nog slechts 10 wedstrijden kwamen dit jaar in aanmerking. Waren verdwenen van het programma: Giro di Campania, Giro dell'Emilia en Bilbao-Bayonne.

Bleven over: Milano-Sanremo, Ronde van Vlaanderen, Paris-Roubaix, Paris-Bruxelles, G.P. Ockers, Liège-Bastogne-Liège, Flèche Wallonne, G.P. Parisien, Paris-Tours en de Giro di Lombardia.

Wat de verplaatsingskosten betreft was er een nieuwe regeling: De inrichters van koersen voor de Wereldbeker zullen aan de vijf best geplaatste ploegen de onkosten moeten betalen. Maar… dan hoogstens aan twee ploegen van hetzelfde land.

Nog een belangrijke regel die dit seizoen voor commotie zal zorgen: renners van eerste categorie zullen daags voor een koers van de Wereldbeker Intermerken aan geen andere wedstrijd mogen deelnemen[1]. De renners van de eerste categorie moesten dus deelnemen aan de koersen voor de Wereldbeker, deze van tweede categorie konden starten wanneer ze door de inrichters gevraagd werden[2].

1 Een vergelijkbare regeling bestond al zeker in België (en mogelijk ook in de andere grote landen) dat de 'betere' renners (en dit kon oplopen tot een zeventigtal) aan gelijkaardige restricties onderworpen waren voor de Belgische klassiekers. Uiteraard gold dit enkel voor de Belgen (dit staat uitgebreid in het FAEMA-boek, p. 139, voetnoot 115, versie van 28/10/2024).

2 Deze regel kan onmogelijk zo scherp geformuleerd geweest zijn. De G.P. Stan Ockers en de twee Ardense klassiekers vielen immers samen met de Vuelta, waaraan Anquetil en anderen deelnamen.

Milano-Sanremo 19 maart 1963

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Joseph GROUSSARD (FRA)	Pelforth-Sauvage	40
2.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	Peugeot-BP	35
3.	Willy SCHROEDERS (BEL)	G.B.C.	33
4.	Willy BOCKLANT (BEL)	flandria	31
5.	Vittorio ADORNI (ITA)	Cynar	29
6.	Luis OTAÑO (ESP)	Margnat-Paloma-Dunlop	27
7.	Franco BALMAMION (ITA)	Carpano	25
8.	Jean GRACZYK (FRA)	Margnat-Paloma-Dunlop	23
9.	Gilbert DESMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	22
10.	Vincent DENSON (GBR)	Pelforth-Sauvage	21
11.	Idrio BUI (ITA)	Lygie	20
12.	Giorgio ZANCANARO (ITA)	San Pellegrino	19
13.	Battista BABINI (ITA)	Salvarani	18
14.	Roger BAENS (BEL)	G.B.C.	17
15.	Giuseppe FEZZARDI (ITA)	Cynar	16
16.	Graziano BATTISTINI (ITA)	IBAC	15
17.	Renzo ACCORDI (ITA)	Legnano	14
18.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	Carpano	13
19.	Tom SIMPSON (GBR)	Peugeot-BP	12
20.	Franco MAGNANI (ITA)	Salvarani	11
21.	Aldo PIFFERI (ITA)	Lygie	10
22.	Italo MAZZACURATI (ITA)	Cynar	9
23.	Carlo CHIAPPANO (ITA)	Legnano	8
24.	Bas MALIEPAARD (NED)	St Raphaël	7
25.	Robert CAZALA (FRA)	Mercier-BP	6
26.	Renato BONGIONI (ITA)	Molteni	5
27.	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Terrot	4
28.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	Mercier-BP	3
29.	Benoni BEHEYT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	2
30.	Marino FONTANA (ITA)	San Pellegrino	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten
1.	Pelforth-Sauvage	2	40	21	0	**61**
2.	Cynar	3	29	16	9	**54**
3.	G.B.C.	2	33	17	0	**50**
4.	Margnat-Paloma-Dunlop	2	27	23	0	**50**
5.	Peugeot-BP	2	35	12	0	**47**
6.	Carpano	2	25	13	0	**38**
7.	FAEMA-flandria[3]	1	31	0	0	**31**
8.	Lygie	2	20	10	0	**30**
9.	Salvarani	2	18	11	0	**29**
10.	Wiel's-Groene Leeuw	2	22	2	0	**24**
11.	Legnano	2	14	8	0	**22**
12.	San Pellegrino	2	19	1	0	**20**
13.	IBAC	1	15	0	0	**15**
14.	Mercier-BP	2	6	3	0	**9**
15.	St Raphaël	1	7	0	0	**7**
16.	Molteni	1	5	0	0	**5**
17.	Solo-Terrot	1	4	0	0	**4**

Opmerking:

Roger Baens wordt in de pers bij flandria gerekend, maar nam eigenlijk deel met G.B.C. waardoor G.B.C. 17 punten extra krijgt en flandria 17 punten minder.



Joseph Groussard, nipt winnaar van Milano-Sanremo.

3 Alhoewel FAEMA en flandria pas eind maart weer samenkwamen wordt de ploeg hier al FAEMA-flandria genoemd.

Ronde van Vlaanderen 31 maart 1963

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Noël FORÉ (BEL)	FAEMA-flandria	40
2.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	Mercier-BP	35
3.	Tom SIMPSON (GBR)	Peugeot-BP	33
4.	Willy VANNITSEN (BEL)	Peugeot-BP	31
5.	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Terrot	29
6.	Rik VAN LOOY (BEL)	G.B.C.	27
7.	Michel VAN AERDE (BEL)	Solo-Terrot	25
8.	Emile DAEMS (BEL)	Peugeot-BP	23
9.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	22
10.	Jo DE ROO (NED)	St Raphaël	21
11.	Rudi ALTIG (GER)	St Raphaël	20
12.	Frans DE MULDER (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	19
13.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage	18
14.	Benoni BEHEYT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	17
15.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	16
16.	André DARRIGADE (FRA)	Margnat-Paloma-Dunlop	15
17.	Robert VANDECAVEYE (BEL)	FAEMA-flandria	14
18.	Joseph GROUSSARD (FRA)	Pelforth-Sauvage	13
19.	Gilbert DESMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	12
20.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	11
21.	Hans JUNKERMANN (GER)	Wiel's-Groene Leeuw	10
22.	Roger DE BREUKER (BEL)	Solo-Terrot	9
23.	Theo NIJS (BEL)	Mann	8
24.	André NOYELLE (BEL)	Mann	7
25.	Ludo JANSSENS (BEL)	G.B.C.	6
26.	Roger DE CONINCK (BEL)	Mann	5
27.	François MAHÉ (FRA)	Pelforth-Sauvage	4
28.	Jef PLANCKAERT (BEL)	FAEMA-flandria	3
29.	Huub ZILVERBERG (NED)	G.B.C.	2
30.	Ab GELDERMANS (NED)	St Raphaël	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Peugeot-BP	3	33	31	23	87	**134**
2.	Pelforth-Sauvage	3	18	13	4	35	**96**
3.	FAEMA-flandria	3	40	14	3	57	**88**
4.	G.B.C.	3	27	6	2	35	**85**
5.	Wiel's-Groene Leeuw	3	19	17	12	48	**72**
6.	Solo-Terrot	3	29	25	9	63	**67**
7.	Mercier-BP	2	35	22	0	57	**66**
8.	Margnat-Paloma-Dunlop	1	15	0	0	15	**65**
9.	Cynar						**54**
10.	St Raphaël	3	21	10	1	42	**49**
11.	Carpano						**38**
12.	Mann	3	16	8	7	31	**31**
13.	Lygie						**30**
14.	Salvarani						**29**
15.	Legnano						**22**
16.	San Pellegrino						**20**
17.	IBAC						**15**
18.	Molteni						**5**

Opmerking:

Volgens de afspraken mochten renners van eerste categorie niet deelnemen aan wedstrijden daags voor een wedstrijd die meetelde voor de Wereldbeker en waren ze verplicht deel te nemen. Maar op de dag van de Ronde van Vlaanderen reed Jacques Anquetil een criterium in Spanje en Jean Stablinski een criterium in Rennes.

Een en ander viel te kaderen in de mislukte poging[4] van dhr. Louis Daugé, voorzitter van de Franse wielerbond, om voorzitter te worden van de U.C.I.



Noël Foré, winnaar van 'Vlaanderens Mooiste'.

4 Op 25 januari 1963 had de voorzitter van de F.F.C., Louis Daugé, zich kandidaat gesteld voor het voorzitterschap van de U.C.I. tegen zittend voorzitter, de Italiaan Adriano Rodoni. Deze verkiezingen hadden plaats in Parijs op 2 maart 1963 tijdens het Lentecongres van de U.C.I. Rodoni won de verkiezing met 69 stemmen tegen 27 voor Daugé. Louis Daugé was nogal teleurgesteld en dus keek hij enkel nog naar de Franse belangen (renners) om zijn zetel als voorzitter van de F.F.C. te kunnen behouden.

Paris-Roubaix 7 april 1963

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Emile DAEMS (BEL)	Peugeot-BP	40
2.	Rik VAN LOOY (BEL)	G.B.C.	35
3.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage	33
4.	Marcel JANSSENS (BEL)	Solo-Terrot	31
5.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA-flandria	29
6.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	27
7.	Peter POST (NED)	Mann	25
8.	Tom SIMPSON (GBR)	Peugeot-BP	23
9.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Solo-Terrot	22
10.	Jef PLANCKAERT (BEL)	FAEMA-flandria	21
11.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	Peugeot-BP	20
12.	Noël FORÉ (BEL)	FAEMA-flandria	19
13.	Benoni BEHEYT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	18
14.	Staf DE SMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	17
15.	Michel VAN AERDE (BEL)	Solo-Terrot	16
16.	Martin VANGENEUGDEN (BEL)	G.B.C.	15
17.	Theo NIJS (BEL)	Mann	14
18.	André DARRIGADE (FRA)	Margnat-Paloma-Dunlop	13
19.	Frans AERENHOUTS (BEL)	G.B.C.	4
	Roger BAENS (BEL)	G.B.C.	4
	Vendramino BARIVIERA (ITA)	Carpano	4
	Frans BRANDS (BEL)	FAEMA-flandria	4
	Robert CAZALA (FRA)	Mercier-BP	4
	Henri DE WOLF (BEL)	Solo-Terrot	4
	Willy LEENAERTS (BEL)	Mann	4
	Alain LE GRÈVES (FRA)	Mercier-BP	4
	Bas MALIEPAARD (NED)	St Raphaël	4
	Walter MUYLAERT (BEL)	Pelforth-Sauvage	4
	Luis OTAÑO (ESP)	Margnat-Paloma-Dunlop	4
	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot-BP	4
	Jean STABLINSKI (FRA)	St Raphaël	4
	Robert VANDECAVEYE (BEL)	FAEMA-flandria	4
	Victor VAN SCHIL (BEL)	Mercier-BP	4
	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Terrot	4
	Pierre BEUFFEUIL (FRA)	Mercier-BP	4

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Peugeot-BP	4	40	23	20	83	**217**
2.	FAEMA-flandria	5	29	21	19	69	**157**
3.	G.B.C.	4	35	15	4	54	**139**
4.	Solo-Terrot	5	31	22	16	69	**136**
5.	Pelforth-Sauvage	2	33	4	0	37	**133**
6.	Wiel's-Groene Leeuw	3	18	17	4	39	**111**
7.	Mercier-BP	5	27	4	4	35	**101**
8.	Margnat-Paloma-Dunlop	2	13	4	0	17	**82**
9.	Mann	3	25	14	4	43	**74**
10.	St Raphaël	2	4	4	0	8	**57**
11.	Cynar						**54**
12.	Carpano	1	4	0	0	4	**42**
13.	Lygie						**30**
14.	Salvarani						**29**
15.	Legnano						**22**
16.	San Pellegrino						**20**
17.	IBAC						**15**
18.	Molteni						**5**

Opmerking:

- Renners vanaf plaats 19 t.e.m. 36 werden ex aequo geplaatst. De punten van renner 19 tot en met 30, in totaal 78 punten werden verdeeld over de 18 renners. Dat geeft 4,33 punten, afgerond 4 punten per renner.
- Vanaf 12 april werd G.B.C. qua naam G.B.C.-Libertas. In dit artikel wordt echter G.B.C. behouden. Waar aanvankelijk problemen werden verwacht met de Wereldbeker/A.I.O.C.C. omdat zowel G.B.C. als Libertas al in een wedstrijd aantraden, bleef dit achterwege.

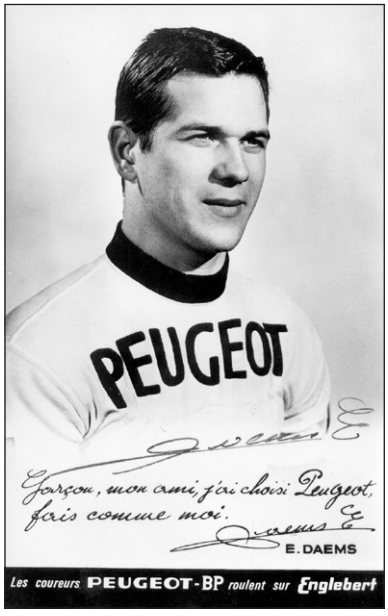

Miel Daems schrijft Paris-Roubaix op zijn palmares.

Paris-Bruxelles 28 april 1963

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Jean STABLINSKI (FRA)	St Raphaël	40
2.	Tom SIMPSON (GBR)	Peugeot-BP	35
3.	Peter POST (NED)	Mann	33
4.	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Terrot	31
5.	Jo DE ROO (NED)	St Raphaël	29
6.	Louis PROOST (BEL)	Solo-Terrot	27
7.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	25
8.	Willy VAN DEN BERGHEN (BEL)	Mercier-BP	23
9.	André DARRIGADE (FRA)	Margnat-Paloma-Dunlop	22
10.	Jef PLANCKAERT (BEL)	FAEMA-flandria	21
11.	René VAN MEENEN (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	20
12.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Solo-Terrot	19
13.	Gilbert DESMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	18
14.	Pino CERAMI (BEL)	Peugeot-BP	17
15.	Frans AERENHOUTS (BEL)	G.B.C.	16
16.	Willy BOCKLANT (BEL)	FAEMA-flandria	15
17.	Frans BRANDS (BEL)	FAEMA-flandria	14
18.	Henri DE WOLF (BEL)	Solo-Terrot	13
19.	Piet VAN EST (NED)	Mann	12
20.	Alfons HELLEMANS (BEL)	Mercier-BP	11
21.	Jos DE WIT (BEL)	Pelforth-Sauvage	10
22.	Luis OTAÑO (ESP)	Margnat-Paloma-Dunlop	9
23.	René THYSSEN (BEL)	Pelforth-Sauvage	8
24.	Ab GELDERMANS (NED)	St Raphaël	7
25.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	Pelforth-Sauvage	6
26.	Guillaume VAN TONGERLOO (BEL)	G.B.C.	5
27.	André NOYELLE (BEL)	Mann	4
28.	Lode TROONBEECKX (BEL)	Mann	3
29.	Robert CAZALA (FRA)	Mercier-BP	2
30.	Mies STOLKER (NED)	St Raphaël	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Peugeot-BP	2	35	17	0	52	**269**
2.	Solo-Terrot	3	31	27	19	77	**213**
3.	FAEMA-flandria	3	21	15	14	50	**207**
4.	G.B.C.	2	16	5	0	21	**160**
5.	Pelforth-Sauvage	3	10	8	6	24	**157**
6.	Wiel's-Groene Leeuw	2	20	18	0	38	**149**
7.	Mann	5	33	25	12	70	**144**
8.	Mercier-BP	3	23	11	2	36	**137**
9.	St Raphaël	4	40	29	7	76	**133**
10.	Margnat-Paloma-Dunlop	2	22	9	0	31	**113**
11.	Cynar						**54**
12.	Carpano						**42**
13.	Lygie						**30**
14.	Salvarani						**29**
15.	Legnano						**22**
16.	San Pellegrino						**20**
17.	IBAC						**15**
18.	Molteni						**5**



De Wereldkampioen wint de koers tussen de twee hoofdsteden.

G.P. Stan Ockers 1 mei 1963

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Willy BOCKLANT (BEL)	FAEMA-flandria	40
2.	Pino CERAMI (BEL)	Peugeot-BP	35
3.	Jean GAINCHE (FRA)	Mercier-BP	33
4.	Huub ZILVERBERG (NED)	G.B.C.	31
5.	Jean-Claude ANNAERT (FRA)	St Raphaël	29
6.	Jo VELLY (FRA)	Margnat-Paloma-Dunlop	27
7.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA-flandria	25
8.	Jo DE HAAN (NED)	Peugeot-BP	23
9.	Henri DE WOLF (BEL)	Solo-Terrot	22
10.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot-BP	21
11.	Raymond ELENA (FRA)	Margnat-Paloma-Dunlop	18
	Henry ANGLADE (FRA)	Pelforth-Sauvage	18
	Angelo CONTERNO (ITA)	Carpano	18
	Jacques GESTRAUD[5] (FRA)	Mercier-BP	18
	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Bertin-Porter 39-Milremo	18
16.	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Terrot	15
17.	Louis PROOST (BEL)	Solo-Terrot	14
18.	Robert SENECA (BEL)	Solo-Terrot	13
19.	André DARRIGADE (FRA)	Margnat-Paloma-Dunlop	12
20.	Jos HOEVENAERS (BEL)	Peugeot-BP	11
21.	Luis OTAÑO (ESP)	Margnat-Paloma-Dunlop	10
22.	Antonio BAILETTI (ITA)	Carpano	9
23.	Robert LELANGUE (BEL)	Solo-Terrot	8
24.	Fernand DELORT (FRA)	St Raphaël	7
25.	Jean-Claude LEFEBVRE (FRA)	Pelforth-Sauvage	6
26.	Edouard DELBERGHE (FRA)	Pelforth-Sauvage	5
27.	Alfons HELLEMANS (BEL)	Mercier-BP	4
28.	Alban CAUVET (FRA)	St Raphaël	3
29.	Ab GELDERMANS (NED)	St Raphaël	2
30.	Michel VAN AERDE (BEL)	Solo-Terrot	1

5 Velo ’64 geeft Alain Gestraud.

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Peugeot-BP	4	35	23	21	79	**348**
2.	FAEMA-flandria	2	40	25	0	65	**272**
3.	Solo-Terrot	6	22	15	14	51	**264**
4.	Mercier-BP	3	33	18	4	55	**192**
5.	G.B.C.	1	31	0	0	31	**191**
6.	Pelforth-Sauvage	3	18	6	5	29	**186**
7.	St Raphaël	4	29	7	3	39	**172**
8.	Margnat-Paloma-Dunlop	4	27	18	12	57	**170**
9.	Wiel's-Groene Leeuw						**149**
10.	Mann						**144**
11.	Carpano	2	18	9	0	27	**69**
12.	Cynar						**54**
13.	Lygie						**30**
14.	Salvarani						**29**
15.	Legnano						**22**
16.	San Pellegrino						**20**
17.	Bertin-Porter 39-Milremo	1	18	0	0	18	**18**
18.	IBAC						**15**
19.	Molteni						**5**

Opmerking:

De renners op plaats 11 tot en met 15 werden ex aequo geplaatst. Hun puntentotaal, 90 werd over de vijf renners verdeeld, 18 punten per renner.

Opnieuw was er heibel omtrent het niet deelnemen van renners van eerste categorie. Rudi Altig en Jacques Anquetil reden op 1 mei een criterium in Stuttgart.



Tweede succes voor FAEMA-flandria met Willy Bocklant in de G.P. Stan Ockers.

Liège-Bastogne-Liège 5 mei 1963

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	Mercier-BP	40
2.	Pino CERAMI (BEL)	Peugeot-BP	35
3.	Vittorio ADORNI (ITA)	Cynar	33
4.	Jo DE ROO (NED)	St Raphaël	31
5.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	29
6.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot-BP	27
7.	Jo DE HAAN (NED)	Peugeot-BP	25
8.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	Pelforth-Sauvage	23
9.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage	22
10.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Bertin-Porter 39-Milremo	21
11.	Manuel MANZANO (FRA)	Mercier-BP	20
12.	Jean-Claude ANNAERT (FRA)	St Raphaël	19
13.	Alfons HERMANS (BEL)	Mann	18
14.	Huub ZILVERBERG (NED)	G.B.C.	17
15.	Henri DE WOLF (BEL)	Solo-Terrot	16
16.	Piet VAN EST (NED)	Mann	15
17.	Gilbert DESMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	14
18.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA-flandria	13
19.	Jos HOEVENAERS (BEL)	Peugeot-BP	12
20.	Fernand DELORT (FRA)	St Raphaël	11
21.	Louis ROSTOLLAN (FRA)	St Raphaël	10
22.	André DARRIGADE (FRA)	Margnat-Paloma-Dunlop	9
23.	Jean-Claude LEBAUBE (FRA)	St Raphaël	8
24.	Michel STOLKER (NED)	St Raphaël	7
25.	Benard BEAUFRÈRE (FRA)	Peugeot-BP	6
26.	Daniel DOOM (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	5
27.	Hans JUNKERMANN (GER)	Wiel's-Groene Leeuw	4
28.	Edouard DELBERGHE (FRA)	Pelforth-Sauvage	3
29.	André FOUCHER (FRA)	Pelforth-Sauvage	2
30.	Jos WOUTERS (BEL)	Solo-Terrot	1

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Peugeot-BP	5	35	27	25	87	**435**
2.	FAEMA-flandria	1	13	0	0	13	**285**
3.	Mercier-BP	3	40	29	20	89	**281**
	Solo-Terrot	2	16	1	0	17	**281**
5.	Pelforth-Sauvage	4	23	22	3	48	**234**
6.	St Raphaël	6	31	19	11	61	**233**
7.	G.B.C.	1	17	0	0	17	**208**
8.	Margnat-Paloma-Dunlop	1	9	0	0	9	**179**
9.	Mann	2	18	15	0	33	**177**
10.	Wiel's-Groene Leeuw	3	14	5	4	23	**172**
11.	Cynar	1	33	0	0	33	**87**
12.	Carpano						**69**
13.	Bertin-Porter 39-Milremo	1	21	0	0	21	**39**
14.	Lygie						**30**
15.	Salvarani						**29**
16.	Legnano						**22**
17.	San Pellegrino						**20**
18.	IBAC						**15**
19.	Molteni						**5**

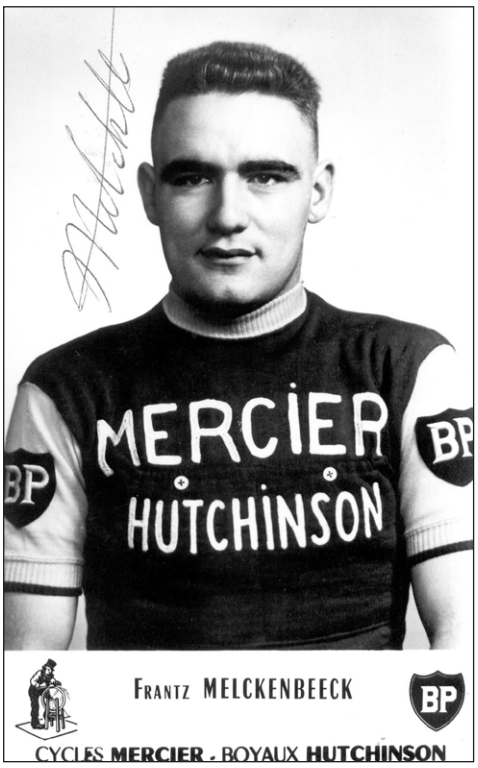

Grootste succes in de carrière van Frans Melckenbeeck, Liège-Bastogne-Liège.

Flèche Wallonne 6 mei 1963

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	40
2.	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage	35
3.	Peter POST (NED)	Mann	33
4.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	Bertin-Porter 39-Milremo	31
5.	Willy BOCKLANT (BEL)	FAEMA-flandria	29
6.	Pino CERAMI (BEL)	Peugeot-BP	27
7.	Clément ROMAN (BEL)	FAEMA-flandria	25
8.	Armand DESMET (BEL)	FAEMA-flandria	23
9.	Willy VAN DEN BERGHEN (BEL)	Mercier-BP	22
10.	Tom SIMPSON (GBR)	Peugeot-BP	21
11.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	Pelforth-Sauvage	20
12.	Huub ZILVERBERG (NED)	G.B.C.	19
13.	Louis PROOST (BEL)	Solo-Terrot	18
14.	Jo DE HAAN (NED)	Peugeot-BP	17
15.	Vittorio ADORNI (ITA)	Cynar	16
16.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	Peugeot-BP	15
17.	Michel VAN AERDE (BEL)	Solo-Terrot	14
18.	Jo DE ROO (NED)	St Raphaël	13
19.	Georges VOLCKAERT[6] (BEL)	Bertin-Porter 39-Milremo	12
20.	Diego RONCHINI (ITA)	Salvarani	11
21.	Robert LELANGUE (BEL)	Solo-Terrot	10
22.	Manuel MANZANO (FRA)	Mercier-BP	9
23.	André BAR (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	8
24.	Willi ALTIG (GER)	St Raphaël	7
25.	Arthur DECABOOTER (BEL)	Solo-Terrot	6
26.	Jean-Claude LEBAUBE (FRA)	St Raphaël	5
27.	Gilbert DE SMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	4
28.	Willy RAES (BEL)	Mann	3
29.	Louis ROSTOLLAN (FRA)	St Raphaël	2
30.	Raymond IMPANIS (BEL)	Peugeot-BP	1

6 Georges Volckaert werd in Velo 64 niet meegeteld bij Bertin.

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Peugeot-BP	5	27	21	17	65	**500**
2.	FAEMA-flandria	3	29	25	23	77	**362**
3.	Mercier-BP	3	40	22	9	71	**352**
4.	Solo-Terrot	4	18	14	10	42	**323**
5.	Pelforth-Sauvage	2	35	20	0	55	**289**
6.	St Raphaël	4	13	7	5	25	**258**
7.	G.B.C.	1	19	0	0	19	**227**
8.	Mann	2	33	3	0	36	**213**
9.	Wiel's-Groene Leeuw	2	8	4	0	12	**184**
10.	Margnat-Paloma-Dunlop						**179**
11.	Cynar	1	16	0	0	16	**103**
12.	Bertin-Porter 39-Milremo	2	31	12	0	43	**82**
13.	Carpano						**69**
14.	Salvarani	1	11	0	0	11	**40**
15.	Lygie						**30**
16.	Legnano						**22**
17.	San Pellegrino						**20**
18.	IBAC						**15**
19.	Molteni						**5**

Opmerking:

Vanaf 13 juni kreeg de ploeg San Pellegrino een nieuwe sponsor nl. Firte[7]. In principe zouden de punten van beide ploegen mogen samengeteld worden.



Ook de tweede Ardense wedstrijd is voor Mercier, deze keer met Raymond Poulidor.

7 'Rik Van Looy - De Val van een (Wieler)Keizer - 1963 & 1964 Anni Horribiles' door Jan De Smet en Patrick Feyaerts (2018) p. 66

G.P. Parisien 29 september 1963

Uitslag:

1. Peugeot-BP (Rolf Wolfshohl, Tom Simpson, Claude Valdois, Ferdinand Bracke, François Hamon, Michel Nédélec), de 130 km in 2h53'53" 5/10 (Gem. 44,855 km/h)
2. Margnat-Paloma-Dunlop (André Darrigade, José Luis Bernardo 'Joseph' Novales Perez, Ramón Mendiburu Ibarburu, Luis Otaño Arcelus, Jo Velly, Peter Crinnion) in 2h54'42" 7/10 (Gem. 44,645 km/h)
3. St Raphaël (Bas Maliepaard, Jean-Claude Lebaube, Séamus Elliott, Alban Cauvet, Ab Geldermans, Jo de Roo) in 2h55'00" 9/10 (Gem. 44,568 km/h)
4. Pelforth-Sauvage (Jean-Claude Lefebvre, Henry Anglade, Edouard Delberghe, Carmine Preziosi, Jan Janssen, François Mahé) in 2h55'56" 8/10 (Gem. 44,332 km/h)
5. Mercier-BP (Raymond Poulidor, Vic Van Schil, Hubert Ferrer, André Le Dissez, Frans Melckenbeeck, André Meriaux) in 2h56'42" 5/10 (Gem. 44,141 km/h)
6. KAS (José Antonio Momeñe Campos[8], Carlos Echeverria Zudaire, Francisco Gabicacogeascoa Billa, Antonio Barrutia Iturriagagiotia, Sebastian Elorza Uria, Valentín Urionabarrenechea Laucirica) in 2h57'08" 2/10 (Gem. 44,034 km/h)
7. FAEMA-flandria (Noël Foré, Clément Roman, Jef Planckaert, Walter Boucquet, Willy Bocklant, Georges Vandenberghe) in 2h57'39" 5/10 (Gem. 43,904 km/h)
8. Solo-Terrot (Bernard Van de Kerckhove, Hugo Scrayen, Albert Covens, Roger De Breuker, Michel Van Aerde, Julien Stevens) in 3h02'56" 6/10 (Gem. 42,636 km/h)
9. Mann (Roger De Coninck, Jos Huysmans, Piet van Est, Karel De Laet, Wim van Est, Leon Sebregts) in 3h02'56" 6/10 (Gem. 42,636 km/h)

De ploeg G.B.C.-Libertas met Guillaume Van Tongerloo, Martin Vangeneugden, Ludo Janssens, Frans Aerenhouts, Theo Mertens en Dick Groeneweg was aangekondigd, maar startte niet.

8 Zijn naam zou in werkelijkheid Momeñez Campo zijn. Dit is in voorwaardelijke zin gezien ik de bron van dit weetje niet genoteerd heb.

Punten en tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Peugeot-BP					85	**585**
2.	Mercier-BP					45	**397**
	FAEMA-flandria					35	**397**
4.	Solo-Terrot					30	**353**
5.	Pelforth-Sauvage					50	**339**
6.	St Raphaël					60	**318**
7.	Margnat-Paloma-Dunlop					70	**249**
8.	Mann					25	**238**
9.	G.B.C.						**227**
10.	Wiel's-Groene Leeuw						**184**
11.	Cynar						**103**
12.	Bertin-Porter 39-Milremo						**82**
13.	Carpano						**69**
14.	KAS					40	**40**
	Salvarani						**40**
15.	Lygie						**30**
16.	Legnano						**22**
17.	San Pellegrino						**20**
18.	IBAC						**15**
19.	Molteni						**5**

Paris-Tours 6 oktober 1963

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Jo DE ROO (NED)	St Raphaël	40
2.	Tom SIMPSON (GBR)	Peugeot-BP	35
3.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	33
4.	Carmine PREZIOSI (ITA)	Pelforth-Sauvage	31
5.	Willy BOCKLANT (BEL)	FAEMA-flandria	29
6.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	Peugeot-BP	27
7.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	Mann	25
8.	Luis OTAÑO (ESP)	Margnat-Paloma-Dunlop	23
9.	Ferdinand BRACKE (BEL)	Peugeot-BP	22
10.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	Mercier-BP	21
11.	Emile DAEMS (BEL)	Peugeot-BP	20
12.	Benoni BEHEYT (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	19
13.	Fernand DELORT (FRA)	St Raphaël	18
14.	Gilbert DESMET (BEL)	Wiel's-Groene Leeuw	17
15.	Henri BATTAIS (FRA)	Bertin-Porter 39-Milremo	3
	Daniel BEAUMONT (FRA)	St Raphaël	3
	Walter BOUCQUET (BEL)	FAEMA-flandria	3
	Joseph CARRARA (FRA)	Pelforth-Sauvage	3
	Robert CAZALA (FRA)	Mercier-BP	3
	Pino CERAMI (BEL)	Peugeot-BP	3
	Kees DE JONGH (NED)	Locomotief	3
	Jos DE WIT (BEL)	Pelforth-Sauvage	3
	Seamus ELLIOTT (IRL)	St Raphaël	3
	Hubert FERRER (FRA)	Mercier-BP	3
	Noël FORÉ (BEL)	FAEMA-flandria	3
	André FOUCHER (FRA)	Pelforth-Sauvage	3
	Jean GAINCHE (FRA)	Mercier-BP	3
	Ab GELDERMANS (NED)	St Raphaël	3
	Dick GROENEWEG (NED)	G.B.C.	3
	Raymond HUGUET (FRA)	Bertin-Porter 39-Milremo	3
	Guy IGNOLIN (FRA)	St Raphaël	3
	Jan JANSSEN (NED)	Pelforth-Sauvage	3
	Leo KNOPS (NED)	Teughels	3
	Emile LAMBRECHT (BEL)	Mann	3
	André LE DISSEZ (FRA)	Mercier-BP	3
	Alain LE GRÈVES (FRA)	Mercier-BP	3

	Naam	Ploeg	Punten
	Pierre LE MELLEC (FRA)	Peugeot-BP	3
	Camille LE MENN (FRA)	Bertin-Porter 39-Milremo	3
	Jean-Claude LEBAUBE (FRA)	St Raphaël	3
	Bas MALIEPAARD (NED)	St Raphaël	3
	Manuel MANZANO (FRA)	Mercier-BP	3
	Gianni MARCARINI (ITA)	G.B.C.	3
	Jos MATHY (BEL)	Peugeot-BP	3
	Claude MAZEAUD (FRA)	Mercier-BP	3
	Walter MUYLAERT (BEL)	Pelforth-Sauvage	3
	Michel NÉDÉLEC (FRA)	Peugeot-BP	3
	Joseph NOVALES (FRA)	Margnat-Paloma-Dunlop	3
	Fernand PICOT (FRA)	Pelforth-Sauvage	3
	Clément ROMAN (BEL)	FAEMA-flandria	3
	Hugo SCRAYEN (BEL)	Solo-Terrot	3
	Robert SENECA (BEL)	Solo-Terrot	3
	René SERRE (FRA)	Mercier-BP	3
	Jacques SIMON (FRA)	St Raphaël	3
	Jean STABLINSKI (FRA)	St Raphaël	3
	Cees VAN AMSTERDAM (NED)	Afzonderlijke	3
	Leon VANDAELE (BEL)	Mann	3
	Robert VANDECAVEYE (BEL)	FAEMA-flandria	3
	Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL)	Solo-Terrot	3
	Wim VAN EST (NED)	Mann	3
	Frans VAN IMMERSEEL (BEL)	G.B.C.	3
	Victor VAN SCHIL (BEL)	Mercier-BP	3
	Willy VANNITSEN (BEL)	Peugeot-BP	3
	Jos VERACHTERT (BEL)	Mann	3
	Etienne VERCAUTEREN (BEL)	Mann	3
	André ZIMMERMANN (FRA)	St Raphaël	

Tussenstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Peugeot-BP	9	35	27	22	84	**669**
2.	Mercier-BP	11	33	21	3	57	**454**
3.	FAEMA-flandria	5	29	3	3	35	**432**
4.	St Raphaël	11	40	18	3	61	**379**
5.	Pelforth-Sauvage	8	31	3	3	37	**376**
6.	Solo-Terrot	3	3	3	3	9	**362**
7	Margnat-Paloma-Dunlop	2	23	3	0	26	**275**
8.	Mann	7	25	3	3	31	**269**
9.	G.B.C.	3	3	3	3	9	**236**
10.	Wiel's-Groene Leeuw	2	19	17	0	36	**220**
11.	Cynar						**103**
12.	Bertin-Porter 39-Milremo	3	3	3	3	9	**91**
13.	Carpano						**69**
14.	KAS						**40**
	Salvarani						**40**
16.	Lygie						**30**
17.	Legnano						**22**
18.	San Pellegrino						**20**
19.	IBAC						**15**
20	Molteni						**5**
21.	Teughels	1	3	0	0	3	**3**
	Locomotief	1	3	0	0	3	**3**

Opmerking:

De renners op plaats 15 tot 67 werden ex aequo geplaatst. Hun puntentotaal, 136 werd over de 53 renners verdeeld, 2,57 of afgerond 3 punten per renner.

Margnat moet in Velo '64 drie punten extra hebben van Novales (Velo '64 geeft op p. 131 aan Margnat 23 punten).

Cees van Amsterdam reed als 'afzonderlijke' en zijn punten (3) kunnen dus niet toegekend worden.

Kees de Jongh (stond niet op deelnemerslijst van Het Belang van Limburg) reed in principe voor Locomotief-Vredestein.

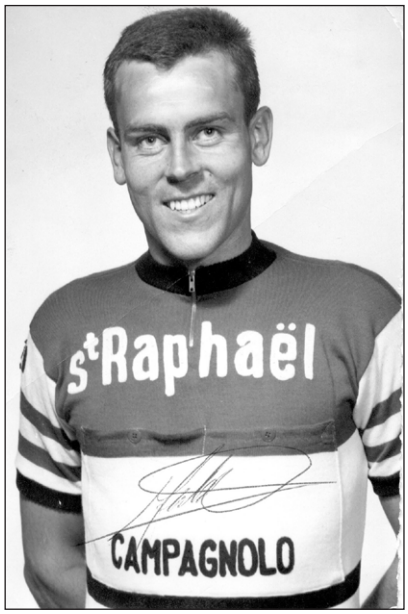

Jo de Roo herhaalt zijn dubbelslag van het jaar ervoor: Paris-Tours en Giro di Lombardia.

Giro di Lombardia 19 oktober 1963

Uitslag:

	Naam	Ploeg	Punten
1.	Jo DE ROO (NED)	St Raphaël	40
2.	Adriano DURANTE (ITA)	Legnano	35
3.	Michele DANCELLI (ITA)	Molteni	33
4.	Willy BOCKLANT (BEL)	FAEMA-flandria	31
5.	Italo ZILIOLI (ITA)	Carpano	29
6.	Angelo CONTERNO (ITA)	Carpano	27
7.	Guido DE ROSSO (ITA)	Molteni	25
8.	Aldo MOSER (ITA)	Firte	23
9.	Luigi MASERATI (ITA)	Gazzola	22
10.	Tom SIMPSON (GBR)	Peugeot-BP	21
11.	Vittorio ADORNI (ITA)	Cynar	20
12.	Jef PLANCKAERT (BEL)	FAEMA-flandria	19
13.	Raymond POULIDOR (FRA)	Mercier-BP	18
14.	Renzo FONTONA (ITA)	IBAC	17
15.	Graziano BATTISTINI (ITA)	IBAC	16
16.	Carlo AZZINI (ITA)	Carpano	15
17.	Joseph NOVALES (FRA)	Margnat-Paloma-Dunlop	14
18.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	Legnano	13
19.	Jean-Claude LEBAUBE (FRA)	St Raphaël	12
20.	André ZIMMERMANN (FRA)	St Raphaël	11
21.	Giorgio ZANCANARO (ITA)	Firte	10
22.	Vito TACCONE (ITA)	Lygie	9
23.	Felice ADAMI (ITA)	Legnano	8
24.	Albano NEGRO (ITA)	Ignis	7
25.	Roberto POGGIALI (ITA)	Lygie	6
26.	Antonio SUÁREZ (ESP)	FAEMA-flandria	5
27.	Carlo CHIAPPANO (ITA)	Legnano	4
28.	Giancarlo MANZONI (ITA)	Firte	3
29.	Carmine PREZIOSI (ITA)	Pelforth-Sauvage	2
30.	Renato PELIZZONI (ITA)	Ignis	1

Eindstand:

	Ploeg	# renners	1ste	2de	3de	Punten	Tussenstand
1.	Peugeot-BP	1	21	0	0	21	**690**
2.	FAEMA-flandria	3	31	19	5	55	**487**
3.	Mercier-BP	1	18	0	0	18	**472**
4.	St Raphaël	3	40	12	11	63	**442**
5.	Pelforth-Sauvage	1	2	0	0	2	**378**
6.	Solo-Terrot						**362**
7.	Margnat-Paloma-Dunlop	1	14	0	0	14	**289**
8.	Mann						**269**
9.	G.B.C.						**236**
10.	Wiel's-Groene Leeuw						**220**
11.	Carpano	3	29	27	15	71	**140**
12.	Cynar	1	20	0	0	20	**123**
13.	Bertin-Porter 39-Milremo						**91**
14.	Legnano	4	35	13	8	56	**78**
15.	Molteni	2	33	25	0	58	**63**
16.	IBAC	2	17	16	0	33	**48**
17.	Lygie	2	9	6	0	15	**45**
18.	KAS						**40**
	Salvarani						**40**
20.	Firte	3	23	10	3	36	**36**
21.	Gazzola	1	22	0	0	22	**22**
22.	San Pellegrino						**20**
23.	Ignis	2	7	1	0	8	**8**
24.	Teughels						**3**
	Locomotief						**3**



Een deel van de Peugeot-ploeg aan de start van het criterium van Zingem in 1963.
V.l.n.r.: Pino Cerami, Jos Hoevenaers, Ferdi Bracke en Tom Simpson.

In Velo'64 staat volgend eindklassement:

	Ploeg	Tussenstand
1.	Peugeot-BP	**690**
2.	FAEMA-flandria	**504**
3.	Mercier-BP	**472**
4.	St Raphaël	**442**
5.	Pelforth-Sauvage	**378**
6.	Solo-Terrot	**362**
7.	Margnat-Paloma-Dunlop	**286**
8.	Mann	**269**
9.	Wiel's-Groene Leeuw	**220**
10.	G.B.C.	**219**
11.	Carpano	**140**
12.	Cynar	**123**
13.	Bertin-Porter 39-Milremo	**79**
14.	Legnano	**78**
15.	Molteni	**63**
16.	IBAC	**48**
17.	Lygie	**45**
18.	Salvarani	**40**
19.	KAS	**40**
20.	Firte	**36**
21.	Gazzola	**22**
22.	San Pellegrino	**20**
23.	Ignis	**8**
24.	Teughels	**3**
25.	Locomotief	**3**

De verschillen zijn het gevolg van:

- Roger Baens die in Milano-Sanremo bij flandria gerekend wordt i.p.v. bij G.B.C. Daardoor moet flandria 17 punten minder en G.B.C. 17 punten meer krijgen.
- In de Flèche Wallonne werd Georges Volckaert in Velo '64 niet meegeteld bij Bertin. Daardoor krijgt Bertin 12 punten meer.
- In Paris-Tours werd Joseph Novales in Velo '64 niet meegeteld bij Margnat. Daardoor krijgt Margnat 3 punten meer.

Renners

Bekijken we eens de ploegen intern en dus de renners zelf. In de linkse kolom staan per ploeg de renners die in de top dertig eindigden en de punten die ze behaalden. In de rechtse kolom staat hetzelfde, maar dan enkel voor de renners waarvan de punten effectief meetelden voor de Wereldbeker (dus de eerste drie per proef).

Ploegcodes	**AFZ: Afzonderlijke** **BER: Bertin-Porter 39-Milremo** **CAR: Carpano** **CYN: Cynar** **FLA: FAEMA-flandria** **FIR: Firte** **GBC: G.B.C.** **GAZ: Gazzola** **IBA: IBAC** **IGN: Ignis** **LEG: Legnano** **LOC: Locomotief** **LYG: Lygie**	**MAN: Mann** **MAR: Margnat-Paloma-Dunlop** **MER: Mercier-BP** **MTN: Molteni** **PEL: Pelforth-Sauvage** **PEU: Peugeot-BP** **STR: St Raphaël** **SAL: Salvarani** **SPL: San Pellegrino** **SOL: Solo-Terrot** **TEU: Teughels** **WEL: Wiel's-Groene Leeuw**

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				**Ploeg**	**Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden**			
	Naam	**# top 30**	**Punten**			**Naam**	**# top 30**	**Punten**
1.	Cees VAN AMSTERDAM (NED)	1	3	AFZ	1.	Cees VAN AMSTERDAM (NED)	1	3
1.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	3	70	BER	1.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	3	70
2.	Georges VOLCKAERT (BEL)	1	12		2.	Georges VOLCKAERT (BEL)	1	12
3.	Camille LE MENN (FRA)	1	3		3.	Camille LE MENN (FRA)	1	3
4.	Henri BATTAIS (FRA)	1	3		4.	Henri BATTAIS (FRA)	1	3
5.	Raymond HUGUET (FRA)	1	3		5.	Raymond HUGUET (FRA)	1	3
1.	Angelo CONTERNO (ITA)	2	45	CAR	1.	Angelo CONTERNO (ITA)	2	45
2.	Italo ZILIOLI (ITA)	1	29		2.	Italo ZILIOLI (ITA)	1	29
3.	Franco BALMAMION (ITA)	1	25		3.	Franco BALMAMION (ITA)	1	25
4.	Carlo AZZINI (ITA)	1	15		4.	Carlo AZZINI (ITA)	1	15
5.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	1	13		5.	Nino DEFILIPPIS (ITA)	1	13
6.	Antonio BAILETTI (ITA)	1	9		6.	Antonio BAILETTI (ITA)	1	9
7.	Vendramino BARIVIERA (ITA)	1	4		7.	Vendramino BARIVIERA (ITA)	1	4
1.	Vittorio ADORNI (ITA)	4	98	CYN	1.	Vittorio ADORNI (ITA)	4	98
2.	Giuseppe FEZZARDI (ITA)	1	16		2.	Giuseppe FEZZARDI (ITA)	1	16
3.	Italo MAZZACURATI (ITA)	1	9		3.	Italo MAZZACURATI (ITA)	1	9
1.	Willy BOCKLANT (BEL)	5	144	FLA	1.	Willy BOCKLANT (BEL)	5	144
2.	Armand DESMET (BEL)	4	90		2.	Armand DESMET (BEL)	4	90
3.	Jef PLANCKAERT (BEL)	4	64		3.	Jef PLANCKAERT (BEL)	4	64
4.	Noël FORÉ (BEL)	3	62		4.	Noël FORÉ (BEL)	3	62
5.	Clément ROMAN (BEL)	2	28		5.	Clément ROMAN (BEL)	1	25
6.	Robert VANDECAVEYE (BEL)	3	21		6.	Frans BRANDS (BEL)	1	14
7.	Frans BRANDS (BEL)	2	18		7.	Robert VANDECAVEYE (BEL)	1	14
8.	Antonio SUÁREZ (ESP)	1	5		8.	Antonio SUÁREZ (ESP)	1	5
9.	Walter BOUCQUET (BEL)	1	3		9.	Walter BOUCQUET (BEL)	1	3

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	# top 30	Punten			Naam	# top 30	Punten
1.	Aldo MOSER (ITA)	1	23	FIR	1.	Aldo MOSER (ITA)	1	23
2.	Giorgio ZANCANARO (ITA)	1	10		2.	Giorgio ZANCANARO (ITA)	1	10
3.	Giancarlo MANZONI (ITA)	1	3		3.	Giancarlo MANZONI (ITA)	1	3
1.	Huub ZILVERBERG (NED)	4	69	GBC	1.	Huub ZILVERBERG (NED)	4	69
2.	Rik VAN LOOY (BEL)	2	62		2.	Rik VAN LOOY (BEL)	2	62
3.	Willy SCHROEDERS (BEL)	1	33		3.	Willy SCHROEDERS (BEL)	1	33
4.	Roger BAENS (BEL)	2	21		4.	Roger BAENS (BEL)	2	21
5.	Frans AERENHOUTS (BEL)	2	20		5.	Frans AERENHOUTS (BEL)	1	16
6.	Martin VANGENEUGDEN (BEL)	1	15		6.	Martin VANGENEUGDEN (BEL)	1	15
7.	Ludo JANSSENS (BEL)	1	6		7.	Ludo JANSSENS (BEL)	1	6
8.	Guillaume VAN TONGERLOO (BEL)	1	5		8.	Guillaume VAN TONGERLOO (BEL)	1	5
9.	Dick GROENEWEG (NED)	1	3		9.	Dick GROENEWEG (NED)	1	3
10.	Frans VAN IMMERSEEL (BEL)	1	3		10.	Frans VAN IMMERSEEL (BEL)	1	3
11.	Gianni MARCARINI (ITA)	1	3		11.	Gianni MARCARINI (ITA)	1	3
1.	Luigi MASERATI (ITA)	1	22	GAZ	1.	Luigi MASERATI (ITA)	1	22
1.	Graziano BATTISTINI (ITA)	2	31	IBA	1.	Graziano BATTISTINI (ITA)	2	31
2.	Renzo FONTONA (ITA)	1	17		2.	Renzo FONTONA (ITA)	1	17
1.	Albano NEGRO (ITA)	1	7	IGN	1.	Albano NEGRO (ITA)	1	7
2.	Renato PELIZZONI (ITA)	1	1		2.	Renato PELIZZONI (ITA)	1	1
1.	Adriano DURANTE (ITA)	1	35	LEG	1.	Adriano DURANTE (ITA)	1	35
2.	Renzo ACCORDI (ITA)	1	14		2.	Renzo ACCORDI (ITA)	1	14
3.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	1	13		3.	Imerio MASSIGNAN (ITA)	1	13
4.	Carlo CHIAPPANO (ITA)	2	12		4.	Carlo CHIAPPANO (ITA)	1	8
5.	Felice ADAMI (ITA)	1	8		5.	Felice ADAMI (ITA)	1	8
1.	Kees DE JONGH (NED)	1	3	LOC	1.	Kees DE JONGH (NED)	1	3
1.	Idrio BUI (ITA)	1	20	LYG	1.	Idrio BUI (ITA)	1	20
2.	Aldo PIFFERI (ITA)	1	10		2.	Aldo PIFFERI (ITA)	1	10
3.	Vito TACCONE (ITA)	1	9		3.	Vito TACCONE (ITA)	1	9
4.	Roberto POGGIALI (ITA)	1	6		4.	Roberto POGGIALI (ITA)	1	6
1.	Peter POST (NED)	3	91	MAN	1.	Peter POST (NED)	3	91
2.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	3	66		2.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	3	66
3.	Piet VAN EST (NED)	2	27		3.	Piet VAN EST (NED)	2	27
4.	Theo NIJS (BEL)	2	22		4.	Theo NIJS (BEL)	2	22
5.	Alfons HERMANS (BEL)	1	18		5.	Alfons HERMANS (BEL)	1	18
6.	André NOYELLE (BEL)	2	11		6.	André NOYELLE (BEL)	1	7
7.	Roger DE CONINCK (BEL)	1	5		7.	Willy LEENAERTS (BEL)	1	4
8.	Willy LEENAERTS (BEL)	1	4		8.	Emile LAMBRECHT (BEL)	1	3
9.	Emile LAMBRECHT (BEL)	1	3		9.	Karel DE LAET (BEL)	1	3
10.	Etienne VERCAUTEREN (BEL)	1	3		10.	Willy RAES (BEL)	1	3
11.	Jos VERACHTERT (BEL)	1	3					

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	# top 30	Punten			Naam	# top 30	Punten
12.	Karel DE LAET (BEL)	1	3	MAN				
13.	Leon VANDAELE (BEL)	1	3					
14.	Lode TROONBEECKX (BEL)	1	3					
15.	Willy RAES (BEL)	1	3					
16.	Wim VAN EST (NED)	1	3					
1.	Luis OTAÑO (ESP)	5	73	MAR	1.	André DARRIGADE (FRA)	5	71
2.	André DARRIGADE (FRA)	5	71		2.	Luis OTAÑO (ESP)	4	63
3.	Jo VELLY (FRA)	1	27		3.	Jo VELLY (FRA)	1	27
4.	Jean GRACZYK (FRA)	1	23		4.	Jean GRACZYK (FRA)	1	23
5.	Raymond ELENA (FRA)	1	18		5.	Raymond ELENA (FRA)	1	18
6.	Joseph NOVALES (FRA)	2	17		6.	Joseph NOVALES (FRA)	2	17
1.	Raymond POULIDOR (FRA)	6	169	MER	1.	Raymond POULIDOR (FRA)	6	169
2.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	4	99		2.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	4	99
3.	Willy VAN DEN BERGHEN (BEL)	2	45		3.	Willy VAN DEN BERGHEN (BEL)	2	45
4.	Jean GAINCHE (FRA)	2	36		4.	Jean GAINCHE (FRA)	1	33
5.	Manuel MANZANO (FRA)	3	32		5.	Manuel MANZANO (FRA)	2	29
6.	Jacques GESTRAUD (FRA)	1	18		6.	Jacques GESTRAUD (FRA)	1	18
7.	Alfons HELLEMANS (BEL)	2	15		7.	Alfons HELLEMANS (BEL)	2	15
8.	Robert CAZALA (FRA)	4	15		8.	Robert CAZALA (FRA)	2	8
9.	Alain LE GRÈVES (FRA)	2	7		9.	Pierre BEUFFEUIL (FRA)	1	4
10.	Victor VAN SCHIL (BEL)	2	7		10.	Victor VAN SCHIL (BEL)	1	4
11.	Pierre BEUFFEUIL (FRA)	1	4		11.	Alain LE GRÈVES (FRA)	1	3
12.	André LE DISSEZ (FRA)	1	3					
13.	Claude MAZEAUD (FRA)	1	3					
14.	Hubert FERRER (FRA)	1	3					
15.	René SERRE (FRA)	1	3					
1.	Michele DANCELLI (ITA)	1	33	MTN	1.	Michele DANCELLI (ITA)	1	33
2.	Guido DE ROSSO (ITA)	1	25		2.	Guido DE ROSSO (ITA)	1	25
3.	Renato BONGIONI (ITA)	1	5		3.	Renato BONGIONI (ITA)	1	5
1.	Jan JANSSEN (NED)	5	111	PEL	1.	Jan JANSSEN (NED)	4	108
2.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	3	49		2.	Alan RAMSBOTTOM (GBR)	3	49
3.	Carmine PREZIOSI (ITA)	2	33		3.	Carmine PREZIOSI (ITA)	2	33
4.	Vincent DENSON (GBR)	1	21		4.	Vincent DENSON (GBR)	1	21
5.	Henry ANGLADE (FRA)	1	18		5.	Henry ANGLADE (FRA)	1	18
6.	Joseph GROUSSARD (FRA)	1	13		6.	Joseph GROUSSARD (FRA)	1	13
7.	Jos DE WIT (BEL)	2	13		7.	Jos DE WIT (BEL)	1	10
8.	René THYSSEN (BEL)	1	8		8.	René THYSSEN (BEL)	1	8
9.	Edouard DELBERGHE (FRA)	2	8		9.	Edouard DELBERGHE (FRA)	2	8
10.	Walter MUYLAERT (BEL)	2	7		10.	Jean-Claude LEFEBVRE (FRA)	1	6
11.	Jean-Claude LEFEBVRE (FRA)	1	6		11.	François MAHÉ (FRA)	1	4

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	# top 30	Punten			Naam	# top 30	Punten
12.	André FOUCHER (FRA)	2	5	PEL	12.	Walter MUYLAERT (BEL)	1	4
13.	François MAHÉ (FRA)	1	4		13.	Fernand PICOT (FRA)	1	3
14.	Fernand PICOT (FRA)	1	3		14.	Georges GROUSSARD (FRA)	1	3
15.	Georges GROUSSARD (FRA)	1	3					
16.	Joseph CARRARA (FRA)	1	3					
1.	Tom SIMPSON (GBR)	7	180	PEU	1.	Tom SIMPSON (GBR)	7	180
2.	Pino CERAMI (BEL)	5	117		2.	Pino CERAMI (BEL)	5	117
3.	Emile DAEMS (BEL)	3	83		3.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	3	82
4.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	3	82		4.	Jo DE HAAN (NED)	3	65
5.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	4	67		5.	Emile DAEMS (BEL)	2	63
6.	Jo DE HAAN (NED)	3	65		6.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	2	48
7.	Willy VANNITSEN (BEL)	2	34		7.	Willy VANNITSEN (BEL)	1	31
8.	Jos HOEVENAERS (BEL)	2	23		8.	Ferdinand BRACKE (BEL)	1	22
9.	Ferdinand BRACKE (BEL)	1	22					
10.	Bernard BEAUFRÈRE (FRA)	1	6					
11.	Jos MATHY (BEL)	1	3					
12.	Michel NÉDÉLEC (FRA)	1	3					
13.	Pierre LE MELLEC (FRA)	1	3					
14.	Raymond IMPANIS (BEL)	1	1					
1.	Jo DE ROO (NED)	6	174	STR	1.	Jo DE ROO (NED)	6	174
2.	Jean-Claude ANNAERT (FRA)	2	48		2.	Jean-Claude ANNAERT (FRA)	2	48
3.	Jean STABLINSKI (FRA)	3	47		3.	Jean STABLINSKI (FRA)	3	47
4.	Fernand DELORT (FRA)	3	36		4.	Fernand DELORT (FRA)	3	36
5.	Jean-Claude LEBAUBE (FRA)	4	28		5.	Rudi ALTIG (GER)	1	20
6.	Rudi ALTIG (GER)	1	20		6.	Jean-Claude LEBAUBE (FRA)	2	17
7.	André ZIMMERMANN (FRA)	2	14		7.	André ZIMMERMANN (FRA)	1	11
8.	Bas MALIEPAARD (NED)	3	14		8.	Bas MALIEPAARD (NED)	2	11
9.	Ab GELDERMANS (NED)	4	13		9.	Ab GELDERMANS (NED)	2	8
10.	Louis ROSTOLLAN (FRA)	2	12		10.	Willi ALTIG (GER)	1	7
11.	Michel STOLKER (NED)	2	8		11.	Alban CAUVET (FRA)	1	3
12.	Willi ALTIG (GER)	1	7		12.	Daniel BEAUMONT (FRA)	1	3
13.	Alban CAUVET (FRA)	1	3					
14.	Daniel BEAUMONT (FRA)	1	3					
15.	Guy IGNOLIN (FRA)	1	3					
16.	Jacques SIMON (FRA)	1	3					
17.	Seamus ELLIOTT (IRL)	1	3					
1.	Battista BABINI (ITA)	1	18	SAL	1.	Battista BABINI (ITA)	1	18
2.	Diego RONCHINI (ITA)	1	11		2.	Diego RONCHINI (ITA)	1	11
3.	Franco MAGNANI (ITA)	1	11		3.	Franco MAGNANI (ITA)	1	11

Rangschikking per ploeg van de renners die punten behaalden				Ploeg	Rangschikking per ploeg van de renners wiens punten meetelden			
	Naam	**# top 30**	**Punten**			**Naam**	**# top 30**	**Punten**
1.	Giorgio ZANCANARO (ITA)	1	19	SPL	1.	Giorgio ZANCANARO (ITA)	1	19
2.	Marino FONTANA (ITA)	1	1		2.	Marino FONTANA (ITA)	1	1
1.	Jos WOUTERS (BEL)	6	84	SOL	1.	Jos WOUTERS (BEL)	5	80
2.	Louis PROOST (BEL)	3	59		2.	Michel VAN AERDE (BEL)	4	56
3.	Michel VAN AERDE (BEL)	4	56		3.	Louis PROOST (BEL)	2	45
4.	Henri DE WOLF (BEL)	4	55		4.	Arthur DECABOOTER (BEL)	2	41
5.	Arthur DECABOOTER (BEL)	3	47		5.	Henri DE WOLF (BEL)	2	38
6.	Marcel JANSSENS (BEL)	1	31		6.	Marcel JANSSENS (BEL)	1	31
7.	Robert LELANGUE (BEL)	2	18		7.	Robert LELANGUE (BEL)	2	18
8.	Robert SENECA (BEL)	2	16		8.	Roger DE BREUKER (BEL)	1	9
9.	Roger DE BREUKER (BEL)	1	9		9.	Hugo SCRAYEN (BEL)	1	3
10.	Hugo SCRAYEN (BEL)	1	3		10.	Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL)	1	3
11.	Martin VAN DEN BOSSCHE (BEL)	1	3		11.	Robert SENECA (BEL)	1	3
1.	Leo KNOPS (NED)	1	3	TEU	1.	Leo KNOPS (NED)	1	3
1.	Gilbert DESMET (BEL)	6	87	WEL	1.	Gilbert DESMET (BEL)	6	87
2.	Benoni BEHEYT (BEL)	4	56		2.	Benoni BEHEYT (BEL)	4	56
3.	René VAN MEENEN (BEL)	1	20		3.	René VAN MEENEN (BEL)	1	20
4.	Frans DE MULDER (BEL)	1	19		4.	Frans DE MULDER (BEL)	1	19
5.	Staf DE SMET (BEL)	1	17		5.	André BAR (BEL)	1	8
6.	Hans JUNKERMANN (GER)	2	14		6.	Daniel DOOM (BEL)	1	5
7.	Jean-Baptiste CLAES (BEL)	1	11		7.	Gilbert DE SMET (BEL)	1	4
8.	André BAR (BEL)	1	8		8.	Hans JUNKERMANN (GER)	1	4
9.	Daniel DOOM (BEL)	1	5					
10.	Gilbert DE SMET (BEL)	1	4					

Ploegcodes		
	BER: Bertin-Porter 39-Milremo	MER: Mercier-BP
	CYN: Cynar	PEL: Pelforth-Sauvage
	FLA: FAEMA-flandria	PEU: Peugeot-BP
	GBC: G.B.C.	STR: St Raphaël
	MAN: Mann	SOL: Solo-Terrot
	MAR: Margnat-Paloma-Dunlop	

Top twintig van best presterende renners in 1963					Top twintig van beslissende[9] renners in 1963				
1.	Tom SIMPSON (GBR)	PEU	7	180	1.	Tom SIMPSON (GBR)	PEU	7	180
2.	Jo DE ROO (NED)	STR	6	174	2.	Jo DE ROO (NED)	STR	6	174
3.	Raymond POULIDOR (FRA)	MER	6	169	3.	Raymond POULIDOR (FRA)	MER	6	169
4.	Willy BOCKLANT (BEL)	FLA	5	144	4.	Willy BOCKLANT (BEL)	FLA	5	144
5.	Pino CERAMI (BEL)	PEU	5	117	5.	Pino CERAMI (BEL)	PEU	4	114
6.	Jan JANSSEN (NED)	PEL	5	111	6.	Jan JANSSEN (NED)	PEL	4	108
7.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	MER	4	99	7.	Frans MELCKENBEECK (BEL)	MER	4	99
8.	Vittorio ADORNI (ITA)	CYN	4	98	8.	Vittorio ADORNI (ITA)	CYN	4	98
9.	Peter POST (NED)	MAN	3	91	9.	Peter POST (NED)	MAN	3	91
10.	Armand DESMET (BEL)	FLA	4	90	10.	Armand DESMET (BEL)	FLA	4	90
11.	Gilbert DESMET (BEL)	WEL	6	87	11.	Gilbert DESMET (BEL)	WEL	6	87
12.	Jos WOUTERS (BEL)	SOL	6	84	12.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	PEU	3	82
13.	Emile DAEMS (BEL)	PEU	3	83	13.	Jos WOUTERS (BEL)	SOL	5	80
14.	Rolf WOLFSHOHL (GER)	PEU	3	82	14.	André DARRIGADE (FRA)	MAR	5	71
15.	Luis OTAÑO (ESP)	MAR	5	73	15.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	BER	3	70
16.	André DARRIGADE (FRA)	MAR	5	71	16.	Huub ZILVERBERG (NED)	GBC	4	69
17.	Georges VANCONINGSLOO (BEL)	BER	3	70	17.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	MAN	3	66
18.	Huub ZILVERBERG (NED)	GBC	4	69	18.	Jo DE HAAN (NED)	PEU	3	65
19.	Frans SCHOUBBEN (BEL)	PEU	4	67	19.	Jef PLANCKAERT (BEL)	FLA	4	64
20.	Norbert KERCKHOVE (BEL)	MAN	3	66	20.	Luis OTAÑO (ESP)	MAR	4	63

Uit bovenstaande tabellen blijkt dat Tom Simpson (Peugeot-BP) in 7 van de 9 wedstrijden top dertig reed[10]. En dat hij met 180 punten het hoogst aantal punten behaalde.

Tom Simpson zijn 7 topdertigplaatsen telden allemaal mee voor het puntentotaal van de ploeg[11]. Met zijn 180 punten zorgde hij dan ook voor 26,09% van de punten van Peugeot-BP.

St Raphaël behaalde 3 individuele overwinningen (2 x De Roo en 1 x Stablinski). FAEMA-flandria behaalde twee individuele overwinningen (1 x Foré en 1 x Bocklant) idem voor Mercier-BP (1 x Melckenbeeck en 1 x Poulidor). Pelforth-Sauvage-Lejeune (J. Groussard) en Peugeot-BP (Daems) behaalden elk een overwinning.

9 Met beslissend wordt hier bedoeld, de renners wiens punten effectief meetelden in het eindresultaat.
10 Houden we rekening met de G.P. Parisien waar Peugeot-BP won met Rolf Wolfshohl, Tom Simpson, Claude Valdois, Ferdinand Bracke, François Hamon en Michel Nédélec, dan heeft hij zelfs een aandeel in 8 van de 10 wedstrijden.
11 Ook in de G.P. Parisien zorgde hij mee voor de punten.

St Raphaël had in de 9 wedstrijden 18 verschillende renners in de top dertig[12] waarvan 12 een aandeel hadden in de punten voor de Wereldbeker[13].

Pelforth-Sauvage-Lejeune daarentegen had in de 9 wedstrijden 16 verschillende renners in de top dertig waarvan 12 een aandeel hadden in de punten voor de Wereldbeker.

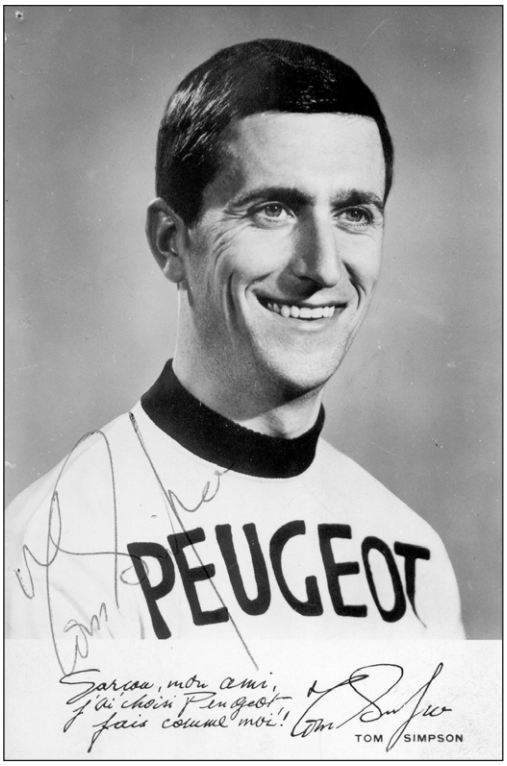

Tom Simpson, individueel de beste renner.

12 Daar zaten de ex aequo's in Paris-Roubaix en Paris-Tours natuurlijk voor iets tussen.
13 Wordt de G.P. Parisien meegerekend, dan hebben ze 13 verschillende renners in de top dertig waarvan 12 een aandeel hadden in de punten voor de Wereldbeker daar Seamus Elliott de ploegentijdrit meereed.

Filialen en speciale constructies (deel 1)

door Patrick Feyaerts

Waarover gaat het

Doorheen de geschiedenis van de wielersport zien we regelmatig bizarre, en niet altijd goed te begrijpen ploegconstructies opduiken. Sommige daarvan werden toegelaten, andere dan weer niet, soms pas in de loop van het seizoen. Wat later veranderde dan weer de reglementering om, vanuit het oogpunt van de U.C.I. of van de organisatoren, ongewenste evoluties tegen te gaan. Het zal hier vooral over filialen, rare sponsorconstructies en bijhorende reglementsaanpassingen gaan.

De bedoeling van dit artikel is zoveel mogelijk speciale situaties en veranderingen op te sommen en te proberen uit te leggen. Volledig zal dit niet zijn en hetzelfde zal gelden voor de uitleg. Daarom hoop ik ook op reacties, rechtzettingen en vragen. Wie weet kunnen die zelfs een vervolg opleveren.

Filialen en huurploegen

Al van voor de tweede wereldoorlog hadden een aantal grote ploegen filialen. Meestal ging het dan over bestaande fietsmerken die overgenomen werden door een (grotere) concurrent, die echter wel verder van de naambekendheid wilde profiteren en een filiaal binnen de eigen ploeg oprichtte.

Zo was Armor al in 1909 deel van het grote Alcyon geworden, in 1922 was het de beurt aan Olympique, in 1923 aan Thomann (Nanterre)[1] en in 1924 zouden daar ook Labor en La Française bijkomen. De Dion-Bouton behoorde dan weer eerst bij Alleluia en later, net als J.B. Louvet, bij Dilecta terwijl Fontan, Hurricane, Rochette, Joulin, Atlantic en Pyrenées Sport aan Elvish toebehoorden of erdoor gefabriceerd werden. Hetzelfde gold voor Asteria, Excell, Mondia (Strassbourg[2]) en Paul Maye met Mervil, L. Caput met Olympia, Cycles Maurice Richard en Eliana met Mareze, Marcel Guimbretière met Origan, Essor met Helyett en ten slotte La Perle

1 Het verhaal van de fietsen Thomas is ingewikkeld. De site histoire.maillots.free.fr vermeldt deze datum van 1923 voor de overname door Alcyon van Thomann uit Nanterre. Wikipedia plaatst dan weer de stichting van 'A. Thomann & Cie' door de gebroeders Alphonse en Jean Thomann in 1908 in Suresnes, gelegen op enkele kilometers van Nanterre. De firma werd na een conflict tussen beide broers in 1911 ontbonden en verkocht aan Gentil et Cie (de eigenaar van Alcyon), die er een filiaal van maakte onder de naam Thomann et Cie (zie ook http://babethhistoires.unblog.fr/2012/10/22/1923-alphonse-thomann/ en https://encycloduvelo.fr/thomann-alphonse/). Het fietsmerk Thomann (zonder initialen) zou 'na 1919' in de groep Alcyon opgenomen zijn. De fietsen Thomann waren oranje met een olifant als embleem. Pogingen in de jaren 20 van Alphonse Thomann om opnieuw fietsen onder zijn naam uit te brengen, werden door Alcyon afgeblokt. Thomann sponsorde een wielerploeg van 1908 tot 1955.
Jean Thomann zou dan weer vanaf 1920 onder de naam Jean Thomann fietsen geproduceerd hebben met een gorilla als embleem. We hebben niet kunnen nagaan of er een verband was met Alcyon of een andere grote constructeur en of er een ploeg gesponsord werd.
Volgens de reeds vermelde site https://encycloduvelo.fr/thomann-alphonse/ zou Le Bottin du Cycle van 1951 naar een Société Centrale de Construction Mécanique uit Vichy verwijzen die de merken Riva Sport en Alphonse Thomann groepeert. Volgens de site https://encycloduvelo.fr/riva-sport/ zou Riva Sport dan weer de fabrikant van de fietsen Thomann geweest zijn. Het bestaan van fietsen Alphonse Thomann wordt in ieder geval bevestigt door meerdere publicitaire affiches. We hebben verder ook diverse deelnemerslijsten uit 1950 gevonden waarin zowel een ploeg Thomann-Dunlop (gegroepeerd met Alcyon en de andere filialen en met als sportbestuurder Louis 'Ludovic' Feuillet) als een ploeg Alphonse Thomann, geassocieerd aan Riva Sport en met Avanti Martinetti als gezamenlijke sportdirecteur voorkomt. Wij hebben ook publiciteit (L'Équipe van 08/03/51) gevonden waarin Riva Sport en Alphonse Thomann samen voorkomen en waarin verwezen wordt naar S.C.C.M. uit Vichy als producent (wat overeenkomt met de reeds aangehaalde vermelding in de Bottin du Cycle). We hebben geen bevestiging kunnen vinden of er een verband was met Alcyon en waarom (tijdelijk?) het merk Alphonse Thomann gebruikt werd. De truien zouden net zoals die van Thomann hoofdzakelijk oranje geweest zijn, wat de indruk geeft dat het minstens over een verwant merk gaat.

2 Dus niet het gelijknamige Zwitserse rijwielmerk.

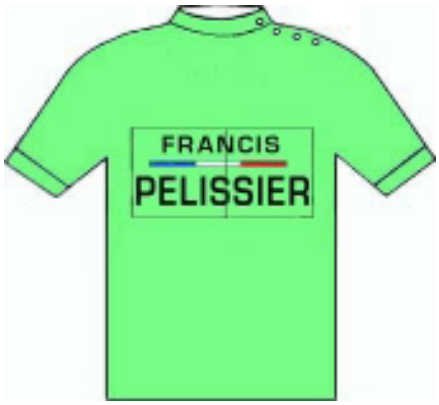

Een F. Pélissier-trui uit de jaren dertig.

met Y. Marie en Oscar Egg als filialen. Dit zou allemaal niet zonder gevolgen blijven, Tourorganisator Henri Desgrange zag met lede ogen de dominantie van de grote merken en dan vooral van Alcyon. De Tour de France 1929 was de druppel te veel. De zieke Maurice Dewaele won dankzij de (reglementair verboden) hulp van zijn ploeggenoten, wat Desgrange de uitroep "On a fait gagner un cadavre" ontlokte[3].

De volgende editie was met landenploegen en elke interventie van de merken was verboden. De organisatie zorgde voor het logement, de bevoorrading, de verzorging, de betaling en het materiaal (fietsen[4] inbegrepen) van de deelnemers. Dat bij de voorbije veertien keer de Tour de France er slechts één Franse zege geweest was, en die dateerde al van zeven jaar geleden (Henri Pélissier in 1923), zal uiteraard bij die beslissing ook een grote rol gespeeld hebben. De nieuwe formule zorgde meteen voor vijf Franse successen op rij, en daarmee was ook het succes bij de publieke opinie, en dan zeker in Frankrijk, verzekerd. De bazen van de grote merkenploegen konden enkel tandenknarsend toekijken.

Dit veranderde echter niets aan het bestaan en zelfs de toename van filialen. Mercier, dat al sinds 1919 fietsen maakte, voegde er een nieuwe dimensie aan toe en maakte er een verdienmodel van. Ze mikten op de naambekendheid van de grote (Franse) kampioenen en brachten fietsen onder hun naam uit. Het begon in 1933 met de fietsen F. (Francis) Pélissier, het jaar nadien was het de beurt aan A. (André) Leducq.

Vanaf 1935 kwamen ze ook met een eigen Mercier-ploeg, maar dat maakte geen eind aan het op de markt brengen van nieuwe filialen. In 1936 werd C. (Charles) Pélissier aan het gamma toegevoegd, in 1938 R. (Roger) Lapébie en in 1939 A. (Antonin) Magne. De tweede wereldoorlog zorgde even voor een rem, maar vanaf de bevrijding ging Mercier verder. Het filiaal C. Pélissier werd niet verdergezet, maar in 1946 was het tijd voor de fietsen M. (Maurice) Archambaud. In 1948 kwam (René) Le Grevès erbij en in 1950 G. (Georges) Speicher.



Een Lapébie-trui. (foto Jan De Smet)

In de beginperiode had elk merk zijn eigen kleuren en die veranderden al eens van jaar tot jaar, maar ook dat werd in de jaren vijftig gestandaardiseerd. Het hoofdmerk Mercier-Hutchinson had een volledig paarse trui met enkel een gele kraag en mouwboorden en gele letters, al de filialen hadden

3 Ik heb wel mijn twijfels of hij zich evenzeer aan een Frans 'lijk' zou geërgerd hebben. Belangrijk was vooral dat het Franse publiek de opeenvolgende reeks buitenlandse zeges moe was en dat de oplage van de inrichtende krant daalde. Het succes en de populariteit van de zogenaamde "Quatre Mousquetaires" (de tennissers Jean Borotra, Henri Cochet, Jacques Brugnon en René Lacoste) die in 1927 aan een reeks van zes opeenvolgende zeges in de Davis Cup begonnen waren, versterkte het nationaal gevoel. Een Franse Tourzege werd in ieder geval een prioriteit en het tennissucces was een inspiratie naar een competitie met landenploegen, zoals de Davis Cup.

4 De fietsen waren anoniem en geel gelakt. Ik heb niet kunnen achterhalen welke de constructeur was. Henri Desgrange had beloofd die aan te kondigen kort voor de start, als de geesten daarvoor voldoende rijp waren. Niet dus. Misschien zijn de geesten in zijn ogen nooit voldoende rijp geraakt?



De truien van de diverse filialen van Mercier, in volgorde, van links naar rechts en van boven naar onder, Leducq, Magne, Pélissier, Archambaud, Le Grevès, Speicher en Lapébie en ten slotte ook de 'echte' Mercier (met dank aan Mémoire du Cyclisme).

er een die grotendeels paars was, maar met anders gekleurde schouders en mouwen en met paarse boorden (behalve bij Lapébie en Speicher). Ieder had zo zijn eigen kleuren. Geel voor A. Leducq, oranje voor A. Magne, groen voor F. Pélissier, grijs voor Archambaud, lichtblauw voor Le Grevès, wit voor Speicher en rood voor Lapébie.

In 1954 werd ook Arrow, dat wel in zijn eigen groene kleuren verder deed, aan de filialen toegevoegd en in 1955 kwam er nog eens een filiaal bij wanneer Mercier Wereldkampioen en Franse superstar Louison Bobet kon aantrekken. Uit respect voor hun nieuwe vedette en zijn statuut als tweevoudig winnaar van de Tour de France waren de truien van het nieuwe filiaal L. Bobet-Hutchinson uniform geel, met blauwe letters en afwerking voor de gebroeders Bobet en paarse voor hun ploegmaats.



Een L. Bobet-trui, waarschijnlijk een aparte versie voor liefhebbers. (foto Jan De Smet)

Al deze filialen werden de facto als een enkele ploeg ingeschreven en fungeerden ook als dusdanig in de grote wedstrijden. Zo speelde de Mercier-renner Bernard Gauthier een grote rol in de zeges van Bobet in de Ronde van Vlaanderen (1955) en in Paris-Roubaix (1956). In de kleinere wedstrijden was er meer rivaliteit en dan zeker vanwege de 'paarsen' van Mercier naar de 'gelen' van Bobet toe.

Het fenomeen van de filialen was vooral Frans en speelde veel minder in Italië. Daar kwamen onder meer gewezen kampioenen als Girardengo en Guerra met een onafhankelijk merk op de markt. Ook Gino Bartali zou met zijn eigen fietsen en ploeg voor

de dag komen na zijn tweede overwinning in de Tour de France, al bleven er sterke banden met zijn originele werkgever Legnano. Atala en Lygie zaten onder dezelfde eigenaar, maar vanaf 1958 had slechts een van beide ploegen een echte wegploeg[5]. De enige uitzondering was Touring, filiaal van Bianchi in 1954, maar dat was eigenlijk eerder een vriendendienst van Fausto Coppi aan Guillaume Driessens, die zijn sponsor Garin was kwijtgespeeld.

Een typisch Italiaans fenomeen was dan weer het inhuren van buitenlandse vedetten en soms zelfs hele ploegen voor de grote Italiaanse wedstrijden. Zo was Rik Van Steenbergen in Italië vaste klant bij Girardengo en zou Bobet een aantal keren de kleuren van Bottecchia verdedigen. Reglementair stelde dat toen (nog) geen problemen, meervoudige aansluiting was toegelaten en zeker de grote vedetten hadden in zowat elk wielerland hun eigen sponsor.

Iedereen was daarmee gelukkig. De renners hadden extra inkomsten, de organisatoren konden hun deelnemersveld stofferen met grote namen en voldoende deelnemers en de eigenaars van de ploegen zagen er ook geen graten in dat hun renners in wedstrijden waarin ze zelf niet geïnteresseerd waren, andere kleuren droegen. Zeker wanneer het voor de fietsmerken door de dalende verkoop steeds moeilijker werd om de kosten van een wielerploeg te dragen, was dit voor elkeen een 'win-win' situatie.

Ironie van het lot, net de financieringsproblemen van de ploegen zouden uiteindelijk de doodsklok luiden voor de meervoudige aansluitingen met de opkomst van de extra-sportieve sponsoring. Ook het fenomeen van de filialen zou deze nieuwe revolutie niet lang overleven. Midden jaren vijftig hadden we in Frankrijk nog steeds Mercier en zijn hele gamma aan 'grote-namen-filialen', Alcyon met La Française, Thomann en Olympique, Dilecta met J.B. Louvet, Helyett met Essor en Terrot met Magnat-Debon.

De komst van de extra-sportieven

De teruglopende verkoop van fietsen, door de concurrentie van auto's en vooral motorfietsen, bracht meer en meer fietsmerken in financiële moeilijkheden. Het gevolg was een beperking van de reclame-uitgaven en wielersponsoring was een van de grote slachtoffers. Al lang hadden de ploegen extra inkomsten via de steun van de fabrikanten van onderdelen (banden, versnellingsapparaten, zadels, remmen) zoals Hutchinson, Pirelli, Dunlop, Vredestein, Radium, Ursus, D'Alessandro, Campagnolo, Simplex, Huret, Wolber, maar dit volstond niet langer.

Dus moesten er extra inkomsten gevonden worden, buiten de gebruikelijke geldschieters. Toen zijn sponsor, Ganna, de ploeg opdoekte, was Fiorenzo Magni de eerste[6] om een andere

5 Dit was dan meestal (behalve in 1963 en 1964) Atala. Lygie had in de periode 1958-60 slechts een miniploeg, vooral op de piste gericht en was niet actief in 1961-62.

6 'De eerste' moet hier wel enigszins gerelativeerd worden, in die zin dat dit zich beperkt tot georganiseerde ploegen binnen de grote wielerlanden (Frankrijk, Italië en met enige goede wil België). In de Belgische kermiskoersen werd er al eens gereden met publiciteit van een persoonlijke of lokale sponsor zonder dat daar veel poespas over gemaakt werd.
In Spanje waren er in ieder geval al extra-sportieve sponsors in de Volta a Catalunya 1946, waar Eloi Meulenberg en Lucien Vlaemynck voor een parfumeriemerk reden en Vlaemynck met het idee speelde om ook in België een dergelijke constructie op te richten, idee waar uiteindelijk niets van kwam (Gazet van Mechelen, 19/02/63, p. 13, Extra-sportieven: begin of einde?), en in de Vuelta 1948 (Insecticidas ZZ, Agris Radio), terwijl er in dezelfde periode diverse kleine ploegen waren die er ook niet helemaal reglementair uitzagen.
In Engeland was er al in 1947 de onafhankelijkenploeg I.T.P. (International Totalisator Pools, een firma van weddenschappen op voetbalwedstrijden). I.T.P. was wel aangesloten bij de dissidente bond B.L.R.C. (British League of Racing Cyclists), de tegenhanger van de 'officiële' bond, de N.C.U. (National Cyclists Union).
Maar dat waren eerder randverschijnselen die grotendeels onder de radar bleven. Waarschijnlijk was de verklaring dat zolang dergelijke 'overtredingen' niet in het commerciële vaarwater kwamen van de grote organisatoren er weinig of geen aandacht aan besteed werd. Met Magni en Nivea, en vervolgens Geminiani en St Raphaël was het een heel ander verhaal, dat waren (potentiële) commerciële partners van de organisatoren en de pers en vermits een (publicitair) budget maar een keer kan uitgegeven worden, dus een echte bedreiging.



De fameuze Nivea-trui. (foto Jan De Smet)

oplossing te zoeken. Eerst consulteerde hij Fausto Coppi en Gino Bartali. Die zagen onmiddellijk de voordelen in van andere, extra, financiers en Magni besloot zich niet langer te binden aan een rijwielfirma. Na heel wat gepalaver en een aanvankelijke weigering van de Italiaanse federatie kreeg hij toch groen licht, de steun van Coppi en Bartali zal hieraan niet vreemd geweest zijn. Hierbij valt te noteren dat hij wel die toelating kreeg, maar dat de inrichters mochten beslissen zijn ploeg al dan niet uit te nodigen. Eerst was er sprake van de tandpasta Chlorodont, maar uiteindelijk werden het de schoonheidsproducten Nivea. De oprichting van de sportgroep G.S.[7] Nivea werd op 23 december 1953 aangekondigd[8], de officiële aansluiting bij de wielerbond zou zowat een maand later volgen. De ploeg zou op 'anonieme' fietsen rijden, maar er werd nog naar een akkoord met een constructeur gezocht.

Onmiddellijk doken controverses en complicaties op. Reglementair waren in de Italiaanse wedstrijden enkel volgwagens van pers, constructeurs, officiëlen en inrichters voorzien, dus geen wagen toehorend aan een club en niet erkend door de constructeurs. Verder was er, niet onverwacht, groot verzet van de constructeurs. Magni wou echter de zaken ook niet op de spits drijven en zocht een compromis in de vorm van een associatie met een rijwielmerk. Eerst was er sprake van Maino, uiteindelijk zou het Fuchs worden.

Alle problemen waren daarmee nog niet opgelost, maar op 6 februari velde de beheerraad van de Italiaanse federatie een Salomonsoordeel. G.S. Nivea-Fuchs mocht ten titel van proef tijdens het seizoen 1954 in alle wedstrijden aanzetten, de zaak zou dan later verder onderzocht worden[9]. Maar eenmaal de geest uit de fles is... Hierbij kan de vraag gesteld worden of de federatie zich daarvan bewust was en zo de tegenstanders voor een voldongen feit wilde plaatsen of dat ze de draagwijdte van hun beslissing niet beseften.

Anderen volgden al snel het voorbeeld van Magni, zelfs nog voor die beslissing. Reeds voor eind januari werd de oprichting van de G.S. Brooklin[10] aangekondigd, aangesloten bij de Toscaanse afdeling van de Italiaanse Wielerunie[11]. De club zocht nog een rijwielhuis om hen uit te rusten, enkele weken later werd bevestigd dat dit de rijwielen Bartali zouden zijn[12]. De volgende in het rijtje was Learco Guerra, die begin maart de associatie van zijn fietsmerk

7 G.S. staat voor Gruppo Sportivo.
8 Gazet van Antwerpen, 24/12/1953, p. 11, Fiorenzo Magni rijdt voor "Sportkring Nivea".
9 Gazet van Mechelen, 09/02/1954, p. 9, Wielerklanken.
10 Volgens mij betreft het hier regenjasjes, dus mogelijk hadden zij ook als producent van 'verwant materiaal' kunnen aanzien worden.
11 Gazet van Antwerpen, 28/01/1954, p. 10, Wielerklanken.
12 Gazet van Mechelen, 09/02/1954, p. 9, Wielerklanken.

met de uurwerken Breitling aankondigde[13]. Dit zou echter minder vlot verlopen, de ploeg zag zich omwille van die sponsoring de start geweigerd van Milano-Torino[14] en besloot dan maar, met tegenzin, Milano-Sanremo te betwisten in hun klassieke Guerra-Ursus configuratie. Vreemd genoeg mocht Magni wel met Nivea-Fuchs in de Primavera starten[15]. Breitling zou het vervolgens voor bekeken houden, de hele controverse had hen zo al voldoende publiciteit opgeleverd. Voor Guerra zou het nog een jaartje wachten op FAEMA worden. Een gemiste kans voor een eventuele partner, de ploeg haalde immers de eerste twee plaatsen in de Giro binnen met Clerici en Koblet.



Een vroege St Raphaël-Géminiani-trui. (foto Jan De Smet)

Nog steeds waren alle controverses en moeilijkheden daarmee niet van de baan. Nivea-Fuchs en Bartali-Brooklin kregen dan wel in Italië startrecht, vooral Frankrijk, in een gezamenlijk front van constructeurs en organisatoren, lag dwars. De eersten vreesden hun greep op de renners kwijt te geraken, laatstgenoemden, vooral tijdschriften en kranten, zagen hierin concurrentie voor hun eigen reclame-inkomsten en waren beducht voor inkomstenverlies. Verzoeningsvergaderingen tussen de beide federaties leverden niets op en de Italiaanse ploegen met extra-sportieve steun zouden zich tot een zo goed als uitsluitend nationaal programma beperken.

Het tij was echter niet meer te keren. Het volgend jaar was er ook een Franse en een Belgische ploeg met een extra-sportieve (de toen gebruikelijke term voor een steunende firma die geen aan wielrennen gebonden activiteiten ontplooide) sponsor.

In Frankrijk was Raphaël Geminiani na het afhaken van Rochet al in 1954 zonder werkgever gevallen en had toen voor zijn eigen fietsmerk R. Géminiani[16] gereden. In 1955 was de situatie onveranderd gebleven en had hij daarom, spelend op zijn voornaam, steun gezocht bij de aperitieven St Raphaël[17]. Eerst was er enkel publiciteit op de trainingsvesten, vervolgens (vanaf Milano-Sanremo 1955) ook op de truien. Officieel was dat allemaal verboden, maar de Franse wielerbond stond het oogluikend toe[18].

13 Gazet van Antwerpen, 03/03/1954, p. 9, Wielerklanken.
14 Gazet van Antwerpen, 17/03/1954, p. 5, Na het geval Guerra-Breitling MILAAN-SANREMO wordt een “Proces der Wielersport”, door Marcel van Bergen.
15 Voor zover wij konden nagaan reed ook Bartali voorlopig zonder de vermelding van Brooklin.
16 De juiste (Italiaanse) schrijfwijze van de naam is Geminiani, die Raphaël zelf de laatste jaren gebruikte. Destijds, naar goede lokale gewoonte, werd echter doorgaans de verfranste versie (met accent) gebruikt. Daarom gebruiken wij ‘Geminiani’ voor de renner en ‘Géminiani’ voor de fietsen en de ploeg.
17 Deze firma maakte al geruime tijd publiciteit in de wielersport, via reclamekaarten. Leuke anekdote, deze kaarten mochten niet aan minderjarigen beneden de twintig verdeeld worden, dat zou later ook gelden voor de fankaarten van hun wielerploeg.
18 Dit verhaal is in detail terug te vinden in het boek “La nébuleuse St Raphaël - Géminiani” door Jan De Smet en Patrick Feyaerts, uitgebracht in eigen beheer en verkrijgbaar via Jan De Smet.

Ook in België was er crisis. Hier zat Guillaume Driessens wel met renners, maar zonder werkgever of geld. Hij speelde het, zoals dikwijls, handig en zocht de steun van Cyriel Van Hauwaert, grijze eminentie van de Belgische wielersport, fabrikant van zijn eigen fietsmerk, sponsor en invloedrijk bij de wielerbond. Deze kreeg een moeilijk te weigeren aanbod: een eigen gratis wielerploeg, mits akkoord te gaan met de vermelding van een extra-sportieve partner op de truien. Ook wielerbaandirecteur Oscar Daemers en manager Fons Versnick werden gepolst en steunden het idee. De sponsor zou eerst Salami Impérial worden, maar die haakten uiteindelijk af[19] en werden vervangen door Maes Pils. De B.W.B. zag er geen graten in, enkel in de pers werd er wat tegengas gegeven, maar de ploeg kwam er. Wel zouden de kranten lange tijd weigeren de extra-sportieve firma te vermelden en naar de ploeg verwijzen via het fietsmerk of de sportbestuurder.



Al snel volgt Chlorodont het voorbeeld van Nivea. (foto Jan De Smet)

In Italië was het hek dan weer helemaal van de dam. In Milano-Sanremo waren er naast Nivea-Fuchs ook Leo-Chlorodont (Chlorodont was in 1954 aanvankelijk voorzien als de extra-sportieve partner van Magni en behoorde tot dezelfde groep als Nivea, Leo was de constructeur) en Girardengo-Eldorado (Eldorado was een producent van roomijs, Girardengo zorgde voor de fietsen). In de Giro kwamen er nog twee bij, FAEMA dat de Zwitsers van Guerra ondersteunde en Ignis dat de Spaanse ploeg sponsorde.

Uiteindelijk was het vooral Frankrijk dat nog altijd bleef tegenwringen, onder druk van de grote organisatoren, die van de Tour de France aan kop. Eigenlijk was het Fausto Coppi die hier – onrechtstreeks – voor de doorbraak zorgde. Eind 1955 zaten Jacques Anquetil en André Darrigade zonder ploeg – La Perle had de boeken neergelegd – en kregen via de Campionissimo een contract voor twee jaar bij Bianchi aangeboden, terwijl ook de Italiaanse industrieel 'Commendatore' Giovanni Borghi, de oprichter van de Società Industria Refrigeranti Ignis voor zijn wielerploeg Ignis op de loer lag. Meteen was er grote paniek in Frankrijk dat hun beste renners naar het buitenland zouden trekken.

Bondsvoorzitter Joinard greep in en overtuigde Darrigade zijn lot niet helemaal aan een buitenlandse ploeg te verbinden en te wachten op een Frans aanbod dat er zeker zou komen. Darrigade en Anquetil tekenden daarom enkel voor de Italiaanse wedstrijden bij Bianchi. Dan kwam de toen 27-jarige Philippe Potin, de achterkleinzoon van Félix Potin, de stichter van de gelijknamige keten van voedingszaken, op de proppen.

Oorspronkelijk was hij eerder in ijssporten geïnteresseerd, al was hij wel aandeelhouder van de Vélodrome d'Hiver. Eerder toevallig was hij, via een van zijn filiaalhouders die een zoon

19 Salami Impérial zou wel op zijn eentje in het veldrijden aanwezig zijn, mogelijk als privésponsor van onder meer Van Kerrebroeck.

bij A.C.B.B.[20] had, met de wielersport in contact gekomen. Zo werd hij eerst weldoener en vervolgens ere-president van de wielerafdeling van A.C.B.B. Hij was pas echt geïnteresseerd geraakt toen hij op een raad van bestuur van het sportpaleis gefeliciteerd werd door zijn collega's, omdat een van 'zijn' renners, Raymond Hoorelbeke, kampioen van Frankrijk bij de liefhebbers was geworden.

Toen hij aangezocht werd om redding te brengen in het 'geval Anquetil-Darrigade' reageerde hij enthousiast. En zo werd de ploeg Helyett-Hutchinson, financieel ondersteund door de groep Félix Potin en verbonden aan de club A.C.B.B. een feit en wierf in eerste instantie Anquetil en Darrigade aan. De ploeg had meteen ook een filiaal Essor-Leroux-Hutchinson, gesponsord door de cichorei Leroux (een van de voornaamste leveranciers van de warenhuizen Potin) en ook verbonden aan de wielerclub A.C.B.B. Ik zal hierop in een verder hoofdstuk dieper ingaan.

Deze formule zou meteen ook de norm worden voor extra-sportieve sponsoring in Frankrijk. Een fietsmerk kon uiteraard nog altijd op de 'klassieke' manier verdergaan met enkel de bijdragen van fabrikanten of leveranciers van onderdelen, maar er was nu ook een alternatief. Het kon zich associëren met een wielerclub en mocht in dat geval één extra-sportieve partner hebben. In 1956 bleef het voor Frankrijk hierbij. Mercier koos immers voor BP als sponsor en vermits die firma ook smeerolie produceerde, werd dit niet als één extra-sportieve ondersteuning aanzien.



KINT-MERCIER-BP-HUTCHINSON. (foto Jan De Smet)

In België volstond het zich te associëren met een rijwielmerk[21], dat naar de bond toe de officiële vertegenwoordiger van de ploeg was, in zekere zin een voortzetting van de vroegere praktijk. In Italië was zelfs dat niet nodig, de oprichting van een Gruppo Sportivo (G.S.) onder de naam van de ploeg (en dus de hoofdsponsor) volstond. Ook in Spanje was een dergelijke formule voorzien, hier ging het dan om een Gruppo Deportivo (G.D.).

Dit laatste verklaart dan ook de vermelding van deze afkortingen (G.S. of G.D.) op de truien, al was dat niet verplicht, truien met en zonder werden in Italië en Spanje door elkaar gebruikt. In Frankrijk werd de wielerclub hoogstzelden op de trui vermeld. Pelforth had in 1960 en 1961 de naam van de plaatselijke wielerclub U.S.D.[22] op de mouwen, terwijl bij Helyett de kleuren van A.C.B.B. (grijs en oranje) een aantal jaren in meerdere of mindere mate in de truien verwerkt waren.

Een paar speciale gevallen deden zich in België voor. Zo hadden we in 1962 G.S. FAEMA-flandria en in 1963 G.D. FAEMA-flandria. Ik heb niet kunnen achterhalen of dit betekende dat deze ploegen (ook) bij de Italiaanse respectievelijk

20 Athletic Club de Boulogne-Billancourt, ontstaan in 1943 uit een fusie van diverse sportclubs, waaronder de Association Cycliste de Boulogne-Billancourt.
21 Mann zou dit in de jaren zestig omzeilen door onder hun eigen naam fietsen (geproduceerd door Libertas) uit te brengen en zich te laten registreren als de constructeur van de ploeg.
22 Union Sportive Dunkerquoise.

Spaanse federatie aangesloten waren of dat dit eenvoudigweg kwam omdat de extra-sportieve (hoofd)sponsor al van voor de oprichting van de (fusie)ploeg aan een sportclub verbonden was.

Nog vreemder is dat in de periode 1964-66 Solo-Superia op de trui de inscriptie G.S. (hier waarschijnlijk voor 'Groupe Sportif') had. Volgens Rik Van Looy verwees dit naar een overkoepelend organisme. Dit klinkt logisch, maar de vraag blijft waarom dit organisme nodig was, vermits de aansluiting bij de wielerbond via de constructeur moest gebeuren. Mogelijk was dit een gevolg van de gecompliceerde start van het team, dat aanvankelijk nog geen fietsmerk had en er misschien (minstens tijdelijk) nood was aan een organisme voor het beheer van de contracten?

Belangrijk bij dit alles is dat, in ieder geval tot en met 1963, elke wielerbond autonoom besliste over de erkenning en aansluiting van een wielerploeg en dat de andere federaties deze aansluiting erkenden. Rik Van Looy heeft hiervan in 1963 kunnen profiteren toen er in België door andere sportgroepen klacht werd neergelegd tegen zijn G.B.C.-ploeg (als zijnde niet correct aangesloten) en dat de B.W.B. deze verwierp omdat de ploeg reglementair bij de Italiaanse bond was geregistreerd. Pas vanaf 1964 kwamen er internationale regels bovenop de nationale reglementen. Ook dit punt wordt verderop nog behandeld.

Een vraag bleef nog open, mocht één extra-sportieve sponsor meerdere ploegen ondersteunen, zoals onder meer de bandenmerken en versnellingsapparaten dat deden, of niet? Vooral FAEMA had grote ambities en hoopte op drie of vier ploegen. De beslissing viel al snel, het bleef bij één enkele ploeg, desnoods met verschillende fietsmerken, en met een aantal deelnemers per wedstrijd volgens de regels vastgelegd door de organisatoren. Deze restrictie gold dus niet voor BP dat vanaf 1956 Mercier (tot in 1969) en Peugeot (tot in 1975, waarna eerst Esso, tot in 1981, en vervolgens Shell, tot in 1986, overnamen) financieel ondersteunde.



Helyett-Leroux-Hutchinson. (foto Jan De Smet)

Dit alles betekende tegelijk het begin van het einde voor de filialen. Mercier doekte ze alle op behalve, Arrow[23] en uiteraard, L. Bobet[24]. Vreemd genoeg kwam er in 1957 tijdelijk (voor twee jaar) een nieuw filiaal, Ravat, bij. Ook deze ploeg mocht zijn eigen kleuren, dit keer rood met witte band, behouden.

23 Arrow zou in 1956 en 1957 nog een filiaal zijn en was in 1958 en 1959 privésponsor van onder meer André Rufffet, Jo Le Cadet en Raymond Souron.

24 In 1961 had Mercier in België nog een soort filiaal, Kint-Mercier-BP-Hutchinson, met voornamelijk onafhankelijken en minder bekende renners. De trui was een gewone Mercier-tui waar bovenaan KINT aan toegevoegd was. Voorheen was Marcel Kint al privé-sponsor geweest van diverse renners, later zou hij constructeur worden van de onafhankelijkenploeg Reno en de Goldor-profploeg in 1965.

Voor Alcyon, dat zonder partner verder deed, was het nog enkele jaren vooral proberen te overleven. Ook Essor, filiaal van Helyett, zou geen lange levensduur kennen. Midden 1958, na de verkoop van de warenhuizen Potin, werd Leroux al de partner van Helyett en vanaf 1959 bleef er slechts een enkele ploeg over, Helyett-Leroux-Hutchinson.

Eenmaal de regels min of meer duidelijk waren, ging het vooral in Italië snel en voegden FAEMA, Carpano, Ignis, ICEP, Vitabril, Superga en BIF zich aan Nivea en Chlorodont toe. In België was het wachten tot 1957 op een nieuwe extra-sportieve sponsor, de kledingzaak Marvan die de rijwielen Elvé zou ondersteunen. Het jaar nadien kwamen er de bieren Leopold (in samenwerking met Groene Leeuw) en de poeders Dr. Mann[25] (in samenwerking met Libertas) bij. In hetzelfde jaar was er ook in Frankrijk een nieuwe extra-sportieve partner, de (tafel) wijnen Margnat die zich associeerden aan de rijwielen Coupry.

Ook voor de pers was het een hele aanpassing. De extra-sportieve sponsors werden immers eerst als 'afvalligen' gezien, omdat ze een ander publiciteitsmedium hadden aangeboord. De plooien werden echter snel gladgestreken en zowel in Frankrijk als in Italië werden de volledige namen van de ploegen probleemloos vermeld. Dat de ploegen ook betaalde reclame in de sportieve pers publiceerden, zal wel geholpen hebben.

In België, en ook Nederland, lag het moeilijker. Jarenlang werd er naar de naam van de sportbestuurder verwezen om de ploegen te identificeren, vooral in de deelnemerslijsten. Nochtans werden er ook foto's gepubliceerd waarop de publiciteit op de trui van de renner makkelijk te herkennen was. Dat de audiovisuele media voorzichtig waren, was dan weer wel te begrijpen omdat in België reclame op radio en tv destijds verboden was. Al belette dat hun niet om filmbeelden, al dan niet rechtstreeks, van de belangrijkste wedstrijden te tonen, waar de publiciteit al even zichtbaar was als op foto. Maar de sponsornamen mochten lange tijd niet vermeld worden.

Coppi

In 1956 bracht Fausto Coppi zijn eigen fietsmerk, gefabriceerd door Bianchi, op de markt. Meteen werd er ook een wielerploeg opgericht, met als geldschieter de aperitieven Carpano. Voor een eerste seizoen waren er geen grote ambities, de ploeg kwam ook wat laat om op grote namen te kunnen mikken en Coppi zou zelf bij Bianchi blijven.

Daarom werd voor een originele aanpak gekozen. Begin februari werd in de sportpers een prijskamp georganiseerd waarin de wielerliefhebbers moesten aangeven welke zeven contractloze Italiaanse beroepsrenners of onafhankelijken, welke zeven buitenlanders zonder verbintenis en welke jonge liefhebbers volgens hen een kans bij Carpano-Coppi verdienden. Ik heb het eventuele resultaat van die bevraging niet kunnen terugvinden, maar vermoed dat er weinig van gekomen is, vermits de ploeg initieel bestond uit 12 Italianen (waarbij slechts twee neoprofs) en vijf buitenlanders die ook een nationale sponsor



De Carpano prijskamp in Lo Sport Illustrato.

25 Ook Dr. Mann had al zijdelings reclame gemaakt in de wielersport, met een publiciteitskaart van Stan Ockers.

hadden. Uiteindelijk zouden net die buitenlanders de grootste namen zijn, met Ferdi Kübler (die voor Carpano-Coppi in 1956 zijn laatste belangrijke zege, Milano-Torino, zou behalen) als kopman, en verder ook diens poulain Rolf Graf en de Fransman Jacques Dupont.



Carpano-Coppi. (foto Jan De Smet)

Ten minste, zo zag het er aanvankelijk uit. Want in april, grote sensatie. Fausto Coppi, die al van bij het seizoensbegin wat met de gezondheid sukkelde en trainingsachterstand had, werd gediagnosticeerd met tyfus. Al snel werd de Vuelta van zijn programma geschrapt en wat later ook de Giro (uiteindelijk zou hij daar toch aan de start komen). De Campionissimo besefte dat zijn seizoen zwaar gehypothekeerd was en bood Bianchi de mogelijkheid aan zijn contract op te zeggen. Weinig dankbaarheid of sentiment bij zijn jarenlange werkgever, het aanbod werd dankbaar aanvaard. Coppi zou dan de rest van het seizoen, vanaf de Giro, voor zijn eigen Carpano-Coppi rijden.



Coppi-Ghigi. (foto Jan De Smet)

Maar misschien, of eerder waarschijnlijk, was dit ontslag nog een geluk bij een ongeluk, zoals in 1958 zou blijken. Na twee (of dus eerder anderhalf) seizoenen bij Carpano-Coppi keerde Coppi in 1958 terug naar Bianchi. Daarnaast trad hij ook op als constructeur van een nieuwe ploeg, Coppi-Ghigi[26], met Willy Vannitsen als kopman.

In het begin verliep alles goed. Coppi zag voor zichzelf vooral een rol als mentor en zelfs helper van opkomende jongeren en Vannitsen zorgde voor successen, met twee ritzeges in Paris-Nice (waar Ghigi-Coppi een gemengde ploeg vormde met Bianchi[27]) en de zege in de Giro della Toscana. Echter, Coppi en Vannitsen hadden samen opgegeven in de 6de rit van Paris-Nice en die Giro della Toscana werd al de volgende dag betwist, samen met de laatste etappe van La Course au Soleil.

Vooral in Frankrijk vond men dit niet leuk en beide renners werden geschorst, met als gevolg dat Vannitsen, in topvorm, zijn zegekansen in Milano-Sanremo kwijtspeelde. Het zou daar niet bij blijven. Er werden ook vragen gesteld bij de dubbele pet van Fausto Coppi, renner bij Bianchi en constructeur van Ghigi-Coppi, te meer daar de Campionissimo te ostentatief de zeges van Willy Vannitsen vierde en zich soms meer om Vannitsen dan om zijn 'echte' ploegmaats leek te bekommeren.

26 Deegwaren.
27 Het betrof hier wel degelijk een aparte ploeg, Ghigi-Coppi was geen filiaal van Bianchi, ook al vervaardigde Bianchi deze fietsen. In Paris-Nice ging het dus alleszins over een gemengde ploeg en geen filiaal.





Ter illustratie van de innige band tussen beide ploegen: Vannitsen in Paris-Nice met een Bianchi-Pirelli-trui onder zijn officiële Coppi-Ghigi-trui en met een Bianchi-koersbroek. (Foto Le Grupetto/Miroir des Sports) en rechts Vannitsen in het prille seizoensbegin volledig in een Bianchi-Pirelli uitrusting. (Fotobron onbekend)



De twee spitsbroeders na de Giro della Toscana, olie op het vuur gooien heet dat. (Foto Lo Sport Illustrato)

Dat de samenwerking tussen beide teams tijdens Paris-Nice duidelijk verder ging dan wat gebruikelijk was bij een gemengde ploeg zal ook niet geholpen hebben. Het ging zelfs zover

dat Willy Vannitsen al eens een rit betwistte met een langmouwige Bianchi-Pirelli-trui onder zijn kortmouwige Coppi-Ghigi-trui en een Bianchikoersbroek of een Bianchipetje droeg na de aankomst. Nog veelzeggender, er bestaat zelfs een krantenfoto met Vannitsen volledig in een Bianchi-Pirelli uitrusting[28]. En de enthousiaste gelukwensen van de Campionissimo na de Giro della Toscana deden ook al geen goed aan de geloofwaardigheid van 'twee aparte ploegen' en waren er zeker in Frankrijk te veel aan.

Nog voor de Giro moest Coppi een stap terugzetten en Fuchs, de vroegere constructeur van Fiorenzo Magni, nam zijn plaats als dusdanig in. De vraag kan dus gesteld worden of we niet eenzelfde verloop hadden gekregen moest Fausto in 1956 voor Bianchi en niet voor Carpano-Coppi gereden hebben.

In 1959 was Coppi dan weer constructeur van Tricofilina[29]-Coppi. Zelf boekte hij geen noemenswaardige resultaten meer, maar zijn kopman Federico Bahamontes won wel de Tour de France. De rol van Coppi hierbij was niet onbesproken. Geruchten deden de ronde dat hij bij Anquetil en Rivière voor zijn renner gepleit had en hen erop gewezen had dat de zege van de Castiliaan voor hun reputatie en vooral startgelden minder bedreigend zou zijn dan die van de 'regionaal' Henry Anglade.

In 1960 zou Fausto Coppi baankapitein worden bij het San Pellegrino van zijn vroegere rivaal Gino Bartali en als dusdanig de grote belofte Romeo Venturelli klaarstomen om zijn opvolger te worden. Daarnaast was hij ook nog bezig om een eigen ploeg op te richten waarvan hij constructeur zou worden. Of hij daarmee dit keer zou weggeraakt zijn, zullen we nooit weten. De Campionissimo maakte een fatale trip naar Afrika, waar hij malaria opliep die hem noodlottig zou worden en van een ploeg op Coppi-rijwielen was voor jaren geen sprake meer[30].

(wordt vervolgd)

28 Ik heb niet kunnen nagaan ter gelegenheid van welke wedstrijd of in welke krant deze afgedrukt werd.
29 Brillantine.
30 Zolang zijn zoon en erfgenaam minderjarig en dus 'handelsonbekwaam' was, werd het fietsenmerk onder een soort curatele geplaatst.

Een Belgisch kampioenschap zonder discussies ... dat kan toch niet?

door Marcel Baetens

Iedereen heeft wel levendige herinneringen aan de talrijke discussies na een aantal wereldkampioenschappen wielrennen. Denken we maar aan Zürich 1946, Ronse 1963 en 1988, Imola 1968, Zolder 1969 enz...

Maar ook de strijd om de nationale driekleur bij de profs verliep niet steeds zonder slag of stoot of ... zonder herrie.

Trouw aan de periode die WAAIERS beschrijft, beperken we ons tot de jaren 1945-1979.

DEEL 1 : 1945 – 1951

1945 En toen deed Rik de deur toe

72[1] van de 88 ingeschreven renners kwamen aan de start van het eerste naoorlogs nationaal kampioenschap, georganiseerd op 17 juni, amper enkele weken na het einde van de Tweede Wereldoorlog, Er dienden 264 km afgelegd te worden met start aan de Gentse Steenweg in Brussel, via een parcours dat liep over Aalst, Gent, Oudenaarde, Ronse, Nederbrakel, Geraardsbergen, Edingen, Halle, Nijvel, Gembloux, Waver en Overijse en met aankomst aan de Brusselse Groendreef.

Op het programma stonden o.a. de beklimmingen van de Kwaremont, de Kruisberg en de Edelare.

Een eerste ontsnappingspoging kwam op naam van René Adriaenssens en Albert Dubuisson die tot 3 minuten voorsprong namen maar opnieuw ingelopen werden. Op de Kwaremont hadden Roger Desmet, Victor Jonckheere, René Adriaenssens, Félicien Vandendriessche en Michel Van Elsué een lichte voorsprong.

Op de Kruisberg behielden ze hun voorsprong, terwijl Sylvain Grijsolle na een mooie krachtsinspanning, alleen bijkwam. Te Geraardsbergen liep alles terug samen. Aan km 143, vóór Edingen, liepen Prosper Depredomme, Petrus Vanderrusten en Rik Renders weg en Odiel Van den Meerschaut kwam er alleen bij. Kort nadien probeerde Marcel Kint het alleen tot hij Roger Gyselinck in zijn wiel kreeg.

Aan km 207 liepen Grijsolle, Dolf Verschueren, Desmet, Frans De Coster en Van den Meerschaut (alweer hij) weg en namen snel een minuut op het peloton.

Het peloton zag het gevaar en de voorsprong slonk beetje bij beetje zodat in Overijse alles weer te herdoen was.

Tenslotte boden zich 17 renners aan voor de spurt. Briek Schotte probeerde nog een uitval aan de laatste kilometer, maar werd op 500 m van de streep ingelopen. Toen ging de snelle Berten Sercu, maar Rik Van Steenbergen reageerde direct. Door die reactie kwam hij veel te vroeg alleen op kop. Even leek hij te aarzelen, maar hij ging dan toch voluit.

Van Steenbergen zat nog steeds op kop op 100 meter van de aankomstlijn; 20 meter voor

1 In hun schitterend boek “De tricolore trui - 125 jaar Belgische kampioenschappen”, uitgegeven bij Lannoo en Pinguin Productions in 2008, houden Jozef Hamels en Herman Laitem het op 70 vertrekkers. Mijn andere bronnen geven telkens 72 vertrekkers.

het einde wou de Witte Van den Meerschaut er overgaan, doch Rik zwenkte, vrijwillig of onvrijwillig, naar links. De Witte moest remmen en stak de hand op ten teken van protest.

Grote herrie na de aankomst waarbij het zelfs tot opstootjes kwam tussen de supporters van Van Steenbergen en Van den Meerschaut.

Na de aankomst deed de Witte zijn verhaal als volgt:

> "Op een kleine honderd meter van de meet was Rik met Bogaerts en Sercu in strijd gewikkeld; ik zat ongeveer in vijfde positie. Plotseling scheen het of ik vleugelen kreeg en als een rukwind vloog ik naar den kop. Wanneer ik evenwel tot op de hoogte van Rik kwam, week deze van zijn lijn en reed me bijna omver. Van onvrijwillige doenwijze [sic] kan geen sprake zijn, daar hij me zag komen Zonder dat incident had ik zeker met twee lengten gewonnen." (Het Handelsblad d.d. 19/06/1945)

Van zijn kant antwoordde Rik aan de reporter van Het Laatste Nieuws kort en krachtig op de vraag:

> "Wat is er feitelijk met Van den Meerschaut in de spurt? Daarover weet ik niets! In ieder geval heb ik hem in de spurt niet gezien." (HLN d.d. 19/06/1945)

In een interview met Achiel Van den Broeck, jaren nadien, klonk Rik echter veel genuanceerder:

> "Ik had me kunnen handhaven in de hoofdgroep, maar op een paar km van de eindstreep, demarreerde Schotte weg. Toen hij bijgehaald was op 500 m van de aankomst, vloog Sercu uit, maar ik was mee. Ik haalde hem in, maar het was toch nog wel 400 m. Ik riskeerde 't maar moest me wanhopig weren. Van de danige inspanning zwijmelde ik haast van links naar rechts, maar ik kon Odiel Vandenmeersschaut [sic] toch nog een halve lengte achter mij houden. Er volgde een reklamatie [sic], omdat ik mijn rechte lijn niet zou gehouden hebben, maar voor de groene tafel, werd de klacht verworpen en ik behield mijn trui." (De miljoenenfiets van Rik Van Steenbergen, p.266)[2]

Hoe dan ook, de Witte diende officieel klacht in, een klacht die enkele weken later werd verworpen door de B.W.B., zodat 'grote Rik' zichzelf opvolgde als kampioen (want in 1944 was men er niet in geslaagd een kampioenschap te organiseren).

De uitslag

1. Rik VAN STEENBERGEN in 7u15'00"
2. Odiel Van den Meerschaut
3. Jean Bogaerts
4. Robert Van Eenaeme
5. Albert Sercu
6. Albéric Schotte
7. Rik Renders

René 'Flander' Janssens
Marcel Kint
Frans De Coster
Sylvain Grijsolle

2 VAN DEN BROECK (A.), "De miljoenenfiets van Rik Van Steenbergen", uitg. de Brauwere, Wilrijk, 1966.

	Edgar De Caluwe	
	Marcel Boumon	
14.	Lucien Vlaemynck	
15.	Norbert Callens	
16.	Michel Remue	
17.	Roger Gyselinck	allen dezelfde tijd
18.	Jozef Somers	op 20 seconden
19.	Desiré Marien	op 1 minuut
	Adolf Verschueren	
	Eugène Jacobs	
22.	Zenon Crahay	
23.	Roger Desmet	
24.	Isidore Van Schel	
25.	Félicien Vandendriessche	
	Alphonse Boeckaerts[3]	



HET WEGKAMPIOENSCHAP VAN BELGIË

VAN STEENBERGEN
blijft nationaal wegkampioen

De «Witte» had meer recht op die trui

Ook het Dagblad Het Volk had duidelijk twijfels bij de zege van Van Steenbergen. (© Het Volk d.d. 18 juni 1945)



De spurt aan de Groendreef.

3 Uitslag volgens Mémoire du Cyclisme, zich baserend op Les Sports. Hamels en Laitem (op.cit.) vermelden slechts de eerste 24, evenals de kranten Het Volk, De Gentenaar en Gazet van Antwerpen.

1947 Verkeersopstopping vervalst de uitslag

Ook dit kampioenschap kende zijn start (officieus aan de Bergense Steenweg, officieel aan het 'Rad' in Anderlecht) en aankomst (Terkamerenbos) in Brussel.

Er dienden 273 km afgelegd te worden, deze keer in het Waalse landsgedeelte over Halle, Bergen, Chimay, Dinant, Namen, Gembloux, Waver met nog een plaatselijke ronde in het Terkamerenbos.

Een eerste ernstige aanval kwam op naam van Prosper Depredomme, Albert Anciaux, René Beyens en Jacques Geus na 65 km. Kort daarop gingen Georges Claes en André Rosseel in de tegenaanval en aan km 150 hadden we zes leiders. Er kwam een korte reactie tussen Dinant en Namen van regerend kampioen Émile Masson, Dis Keteleer en 'good old' Sylvère Maes. Gedurende lange tijd bleven dezen hangen tussen de leiders en het peloton, waarin Rik Van Steenbergen naar bondgenoten zocht om de reactie op gang te krijgen.

Het peloton rekende de drie achtervolgers in en had aan km 210 nog slechts anderhalve minuut achterstand op de vier leiders. Op 55 km van het einde liep alles dan ook weer samen. Het werd een zeer boeiende en verwarrende finale. Na tal van ontsnappingspogingen muisde Dolf Verschueren ervandoor op een hellend stuk weg in Gembloux. Hij werd ingelopen door André Pieters en Gustaaf Van Overloop en de drie werkten voorbeeldig samen, terwijl Van Steenbergen verwoede pogingen deed om de jacht te organiseren. Bij de koplopers betaalde Verschueren de tol voor de geleverde inspanningen en loste.

Ondertussen bewoog Van Steenbergen hemel en aarde om een hergroepering tot stand te brengen. Aan km 260 was de situatie als volgt: aan kop Pieters en Van Overloop, op 40 seconden gevolgd door een 'razend' peloton. Wanneer Van Overloop het peloton zag naderen hield hij het voor bekeken[4].

Op 6 km van het einde moest ook Dré Pieters buigen voor de overmacht en was alles te herdoen. Pros Depredomme voelde zijn moment gekomen en plaatste een alles of niets demarrage. Bij het binnenrijden van Terkamerenbos had hij 300 m voorsprong op het zestal Masson, Geus, Maurits Meersman, Arthur Mommerency, Georges Desplenter en Petrus Van Verre. Schotte met het hele peloton in zijn wiel volgde op amper 10 seconden.

Maar dan stropte het verkeer bij een rij auto's die voor de leider reden. Depredomme schuurde tegen één van de wagens en moest zelfs even voet aan de grond zetten. Dit incident kostte allicht de zege aan Pros. In de voorlaatste bocht werd hij bijgehaald door de zes achtervolgers en Masson won makkelijk de spurt en volgde zo zichzelf op als Belgisch kampioen.

Na de aankomst was de ongelukkige Depredomme ontroostbaar toen de reporter van Het Nieuwsblad om zijn reactie vroeg:

> "En dat Kampioenschap. Dat was 't mijne! Ik moest het hebben gewonnen.
>
> - En waarom is 't het uwe niet? 'k Was aan de laatste 1000 m begonnen. Nog 100 m voren. Almeteens botste ik op een politieagent en op een heele reeks geblokkeerde auto's. Ik kon niet door. 'k Verloor 75 meter van mijn voorsprong. Ik sprintte weg, maar eer ik weer in gang was, kreeg ik de 6 rijders die volgden op mijn vel!
>
> En toen? Toen heb ik mij recht gezet om mijn razernij en verdriet uit te weenen! 't Is wreed, 't is wreed"
>
> Bron: Het Nieuwsblad d.d. 23 juni 1947

4 Volgens Hamels en Laitem (op.cit.) na een lekke band, niet volgens het verslag in Het Nieuwsblad.

De uitslag

1.	Émile MASSON junior	in 7u30'10"
2.	Jacques Geus	
3.	Maurits Meersman	
4.	Petrus Van Verre	
5.	Arthur Mommerency	
6.	Georges Desplenter	
7.	Prosper Depredomme	op 5"
8.	Georges Claes	op 10"
9.	Maurice Desimpelaere	
10.	Valère Ollivier	
11.	Lode Poels	
12.	Désiré Stadsbader	
13.	Gustaaf Van Overloop	
	Émile Goutier	
	Roger Gyselinck (Wetteren)	
	René 'Flander' Janssens	
	Rik Van Steenbergen	
	Florent Mathieu	
	Lucien Mathys	
	André Pieters	
	Kamiel Beeckman	
	Frans Leenen	
	Sylvère Maes	
	Marcel Ryckaert	
	Lode Michiels	
	Michel Remue	
27.	Frans Knaepkens	
28.	Maurice Van Herzele	
29.	Albéric Schotte	
30.	Désiré Keteleer	
31.	Omer Mommerency	
32.	André Rosseel	
33.	Joseph Van der Helst	
34.	Charles Terryn	op 4'55"
35.	Martin Van den Broeck (Lebbeke)	
36.	Frans Ryckers	op 5'50"
37.	Julien Van Dycke	
38.	Louis Brusselmans	
39.	Julien Janssens	
40.	Maurice André Deschacht	
41.	Gustave Dillis	

42. Emmanuel Thoma op 6’20”
43. René Beyens
44. Maurice De Wannemaeker

(Bron: HLN d.d. 23 juni 1947)[5]



De spannende eindspurt in Terkamerenbosch: Masson zegeviert vóór Geus (2de van rechts), Meersman en Van Verre (uiterst rechts)

© Het Laatste Nieuws d.d.23 juni 1947



«Lachende» Pros Depredomme weende als een kind...

Hij verloor het Kampioenschap in de laatste 200 meter

Prosper Depredomme kan zijn verdriet geen meester, na zijn ongelukkige nederlaag in een koers waarvan hij een der grootste bezielers en uitblinkers was.

© Het Nieuwsblad d.d. 23 juni 1947

5 Hamels en Laitem geven een 13de plaats apart aan Van Overloop en een ex aequo vanaf Goutier en zij plaatsen ook de renners vanaf Knaepkens tot Vanderhelst als 14de ex aequo.

1951 Hij die niet kon verliezen moest er zes laten voorgaan

Het was onder een loden hitte dat de B.W.B. op 17 juni 1951 in Quaregnon (in de Borinage) een peloton van 73 renners de weg op stuurde voor een recordafstand van 298 km.

In de zaterdageditie kopte de Gazet van Antwerpen wat de verwachting van elkeen was. Er was maar één favoriet.


RIK VAN STEENBERGEN start te Quaregnon
met één, maar het grootste, nadeel:
dat van ALGEMEEN en ONKLOPBAAR FAVORIET

© GVA d.d. 16 juni 1951

Over het verloop van het kampioenschap kunnen we kort zijn. De verzengende hitte ontnam de renners alle zin voor initiatief en er gebeurde weinig of niets tot in de plaatselijke ronden, zeker omdat de 'Merciers' maar één opdracht hadden: grote Rik in een zetel naar de meet brengen zodat hij het kon afmaken in de spurt en zijn derde nationale titel behalen.

Rik was zelfs zo zegezeker dat hij in de plaatselijke ronden tot twee keer toe in hoogsteigen persoon een ontsnapping teniet deed.

Bovendien beschikte hij met Marcel Kint over de gedroomde ploegmaat om de sprint aan te trekken. Iedereen was er dan ook van overtuigd dat de bloemtuil klaar lag voor de flyer uit Arendonk. Hij was immers de ongekroonde sprintkoning van België en … misschien wel van de wereld.

Kint deed wat van hem verwacht werd. In de laatste strook bergop zette hij zich aan kop en wachtte tot zijn kopman hem zou voorbij vliegen. Maar … Lode Anthonis had zich handig tussen Marcel en Rik gemanoeuvreerd en vloog als een pijl uit een boog naar de meet en de tricolore trui. Een verbouwereerde Van Steenbergen drong zelfs niet meer aan en eindigde roemloos zevende.

Aan de aankomst was er verbijstering alom. Hoe kon dit nu? Had Rik zich miskeken op de lastigheid van de laatste hellende strook, had hij zich niet attent genoeg getoond? Wie zou het zeggen?

Rad van tong, zoals hij steeds was (in het peloton noemde men hem 'de advocaat'), deed 'de Gruune uit Tremelo' zijn verhaal aan de reporter van de Gazet van Antwerpen.

> Ik ben doodop, maar ik ben kampioen!
>
> Het is allemaal zo rap gegaan. Ik zag Kint zich klaarmaken om voor de Rik de sprint aan te trekken en ik heb van die enige kans gebruik gemaakt om er me tussen te zetten en het goede wiel te nemen dat voor mij de overwinning en de titel betekende. Zonder dat wieltje had ik nooit aan winnen kunnen denken en nu is het mijn geluk geweest.
>
> Bron: GVA d.d. 18 juni 1951

Doch de nederlaag van Van Steenbergen was zo onverwacht dat Marcel Van Bergen er een volledig artikel aan besteedde in diezelfde Gazet van Antwerpen en dat hij zichzelf zelfs tegensprak in zijn analyse:

Rik, de grote geklopte

Rik Van Steenbergen, algemeen favoriet, leed in dit kampioenschap en meer speciaal in die verrassende en indrukwekkende eindsprint, een der grootste nederlagen uit zijn loopbaan.

We moeten het niet onder stoelen of banken steken dat Rik zelfs een des te pijnlijker nederlaag heeft opgelopen omdat hij als niet één voorbereid en gerodeerd uit de Ronde van Italië kwam en bovendien op de hulp mocht rekenen van een stel vrienden en ploegmaats die hem zeker niet ongewillig waren met hun diensten bij het voorbereidend werk tot het behalen van de titel.

En toch sneuvelde Rik…

Ook een uitslag en een verrassing die ons de mond dichtsnoert en waarvoor schier geen uitleg te vinden is…

Want Rik gaf ter aankomst wel de indruk van een renner die ontgoocheld was; en dat was trouwens normaal, maar niet van iemand die totaal op was. Rik heeft zelfs zijn in de laatste ronde leeglopend [sic] voortube niet als een uiterst bewijs van zijn nederlaag willen vooropzetten en enkel er aan toegevoegd dat het geluk hem in eigen land niet meer op de hielen volgt en hij misschien te veel betrouwd heeft op een eindsprint die met de verraderlijke bergop als aanvalspunt hem te veel vertrouwen heeft geschonken, waaruit is voortgevloeid dat anderen hebben aangevallen en met zulke kracht dat hij niet eens de macht bezat om genoegzaam te replikeren [sic] en reeds lang vóór de eindmeet een geslagen man was. Rik heeft nochtans een flinke indruk gelaten in koers en toen hij bij het einde van de tweede grote ronde bij het inrijden van Bergen aan de leiding ging meneren [sic] met zulke kracht dat de groep heel spoedig een lange keten werd, toen was elkeen overtuigd dat hij er nog moeilijk zou af te houden zijn.

Toen in de kleine ronden de ene aanval na de andere losbrak, maar deze steeds in Rik's voordeel werden hersteld, toen ging men nog meer aan zijn eindzege geloven.

En werkelijk, de overgrote meerderheid der mensen aan de aankomstlijn stonden perplex toen ze Rik de heuvel zagen op komen in een verloren stelling.

We hebben de indruk dat Rik de aanvalskracht en vooral de beslissende stootkracht van zijn tegenstanders heeft onderschat of er zich heeft op blind gekeken, maar we konden ons ook van de indruk niet ontdoen dat Rik ter aankomst verre van fris zat. Zelfs de zwaarste ritten van de Ronde van Italië brachten hem steeds frisser aan de eindmeet…

Heeft de plotse klimaatverandering geen goed gedaan aan Rik of heeft er zich weer eens die ongekende fataliteit voorgedaan welke wil dat de sport steeds in het domein der onzekerheid blijft voortbewegen? Wie weet…

Bron: GVA d.d. 18 juni 1951

Van Steenbergen zelf was in een interview met Achiel Van den Broeck kort en bondig over zijn nederlaag wanneer hij het heeft over de paar opmerkelijke nederlagen die hij tijdens zijn lange carrière leed in de spurt. Hij verklaarde dat Kint hem in Quaregnon perfect naar de eindstreep 'piloteerde', maar dat hij de nodige reserves miste om aan de ultieme aanval van Lode Anthonis te weerstaan.

De uitslag

1.	Lode Anthonis	in 8u16'14"
2.	Ward Peeters	op één lengte
3.	Emmanuel Thoma	
4.	Arthur Mommerency	
5.	Roger Decock	
6.	André Declerck	
7.	Rik Van Steenbergen	
8.	Nest Sterckx	
9.	Louis Brusselmans	
10.	Jos De Feyter	
11.	Albert Ramon	
12.	Marcel Kint	
13.	Gerard Buyl	
14.	Karel De Baere	
15.	Eugeen Vanroosbroeck	
16.	Georges Vanbrabant	
17.	Leopold De Graveleyn	
18.	Lucien Mathys	
19.	Marcel Hendrikx	
20.	Ward Van Dijck	
21.	Raymond Impanis	
22.	Stan Ockers	
23.	Gilbert Caupain	
24.	Hector Smet	
25.	Florent Rondelé	
26.	Jan Storms	
27.	Maurice Blomme	op 1'20"
28.	Jos Verhaert	
29.	Kwik Van Kerckhove	op 1'41"
30.	Marcel Driesen	
31.	Hilaire Couvreur	
32.	Valère Ollivier	
33.	Henri Serin	op 2'06"


VOORGEVOELEN ? Anthonis, winnaar van het kampioenschap van België, naast Rik Van Steenbergen, de grote favoriet.

Toen was er nog geen vuiltje aan de lucht voor Van Steenbergen.
© Humoradio d.d. 24 juni 1951



Geen maat op Anthonis in de spurt. © Zondagsvriend d.d. 21 juni 1951



De nieuwe kampioen met zijn supporters.
© Zondagsvriend d.d. 21 juni 1951



Lode Anthonis in zijn tricolore trui.



Een trotse Anthonis showt zijn trui op het criterium in Aalst 1951.
© verz. Stadsarchief Aalst, bruikleen J. Louies, foto H. Louies

(wordt vervolgd)

Reacties

Een reactie van Jan Soens betreffende de gele en groene trui in de Ronde van Frankrijk.

In een vorige uitgave van WAAIERS kon men lezen dat de ploeg Mann-Grundig niet met de klassieke gele truien aan de start kwam van de Tour (vraag van Hans Vandeput op p. 189 in de uitgave 4-3). Wegens concurrentie met de gele trui moesten de Mann-renners een rode trui met witte band (1966), een hemelsblauwe trui met lichtgele band (1969) of een roze trui met zwarte strepen (1970) aantrekken.

Dit was niet de eerste uitzondering op de algemene regel dat er enkel en alleen één gele trui bestond, namelijk die van de leider van de Tour. Vroeger was dat namelijk ook al het geval met de Italiaanse ploeg Ignis in het jaar 1962, toen de eerste naoorlogse Tour met merken. De Ignisrenners (o.a. Ercole Baldini, Rino Benedetti, Arnaldo Pambianco, Gastone Nencini) reden er met een verticale gestreepte rood-zwarte trui, zoals die ook al gebruikt werd het jaar voordien door het merk Fides. Aanvankelijk reden zij dat jaar met een gele trui met een wit Musketierskruis op blauwe achtergrond, maar tegen de Tour de France was het al weer de klassieke gele trui met zwart opschrift. Maar zij waren niet de enigen in de geschiedenis van de Tour, wij refereren naar

- KAS dat praktisch ieder jaar aanwezig was in de Tour met een donkerblauwe trui met gele mouwen, in tegenstelling tot de gewone trui die geel was met donkerblauwe mouwen.
- Ignis dat naast 1962 ook in 1965 (o.a. Adriano Durante) met een halve ploeg aantrad in een gemengd team met blauwe trui met gele band, eigenlijk de trui van Philco uit 1962.
- En IJsboerke in 1980 (o.a. Ludo Peeters, Rudi Pevenage) dat de klassieke gele trui wisselde voor een verticaal gestreepte blauw-gele trui.

Wij beperken ons hier tot de periode 1946 - 1979 die de interesse van dit blad meedraagt. Later was met name ONCE ook van de partij en onlangs nog Visma-Lease a bike.

Nog een klein detail in dit verband, Legnano (o.a. Graziano Battistini, Imerio Massignan) reed in de Tour van 1962 met een wit-groene horizontaal gestreepte trui. Was dit ook omdat het olijfgroen van de ploeg te dicht tegen de groene trui aanschuurde?





Enkele vragen en opmerkingen van Rudy Romeyns i.v.m. de pubkaarten 1969 die verschenen in WAAIERS 4-3:

- Peugeot: Jean-Pierre Parenteau was amateur in 1969. Hij tekende wel zijn profcontract voor 1970 op 1 september. Of hij de rest van het jaar 1969 als amateur of prof reed is niet helemaal duidelijk.
- BIC: Patrick Plent was enkel amateur hors catégorie bij BIC
- Molteni: Mario Giaccone was nooit prof
- Mercier: Daniel Ducreux was enkel amateur bij BIC

Nog twee vragen van Rudy Romeyns:

Bij Lamot - Libertas: Ryan 'Bob' Robert. Ik heb hem ook als individueel, voor of na Lamot?

Antwoord van de redactie:

Het was heel moeilijk na te gaan wat er met de renners gebeurde nadat Lamot er de stekker uit trok. Gezien Ryan eigenlijk al gesponsord werd vanaf de winter 1964 zou ik vermoeden dat hij eind 1965 Individueel werd.

Notaerts Gilbert, in '65 en 66 was hij onafhankelijke, bij welke ploegen?

Antwoord van de redactie:

Dat is iets wat wij ook niet weten. Vandaar de oproep om voor de onafhankelijken van 1965 eventueel hun ploeg of club door te geven.

Een reactie van Jos van Nierop op de reeks die in WAAIERS 4-3 werd besproken:

Hierbij een overzicht van de Monty-wielerblaadjes die ik in mijn bezit heb. Er bestaan er meer maar ik weet niet precies welke. Steeds weer een verrassing als ik een nieuw blaadje vind. Aanvullingen zijn welkom (informatie van wat er bestaat en uiteraard neem ik ontbrekende blaadjes graag over),

Groet, Jos, josvannierop@hetnet.nl

Monty, zwart-wit, formaat 92 x 130 mm (zelfde als de vergelijkbare voetbaluitgave).

De volgende prenten heb ik:

Staande foto's:

Jean Adriaenssens (Belgie)
Pierre Barbotin
Louis Caput (Ile de France)
Hilaire Couvreur (Belgie)
Emile Croci-Torti (Zwits.)
Alfred De Bruyne (Belgie)
Adolphe Deledda (Fr.)
Nol Ehlen
B. Gauthier
Jan Hijzelendoorn (Ned.)
Ferdi Kubler (Zwits.)
Lahaye
Nello Lauredi
Lazarides
Thijs Roks
Fr. Schaer (Zw.) Tour 1953
Harrie Schoenmakers (blerick)
Schulte-Peters
Van Cauter (Belgie)
Emile v. Cauter (wk 1954) finish
Mart v.d. Borgh (3e wk 1954)
Piet v.d. Brekel (Ned.)
Flor v.d. Weijden
Martin van Geneugden (Belgie)
Gerrit Voorting
Wagtmans

Liggende foto's:

Drielandentrofee Hein van Breenen
Harry Ehlen
Pauw (Utrecht)
Krijn Post, winnaar 1e ronde van Brabant
Winnaar 1e etappe Olympia tournooi
Wim van Est

Liggende prent waarop 2 kleine foto's:

Piet Haan - Hein Gelissen
P. Hinse - D. de Groot
Impanis (B.) - Geminiani
Nolten - G.Peters
Nolten - W. Wagtmans
H. van Breenen - Stevens
Wim van Est - G. Keulers
Wim van Est - H. van Breenen
(zonder onderschrift) - G. Schulte
(zonder onderschrift) - J. Jansen

Er stond een schoonheidsfoutje bij de vraag over trui Mann-Grundig. De voetnoot kwam tweemaal voor.

Bij de pubkaarten van Martin Vandenbossche: de jaartallen moeten omgekeerd zijn bij Romeo-Smiths: 1967=1966 en 1966=1967.

Bij de ploegensamenstellingen van het jaar 1965 dient het volgende aangevuld te worden:

LESIRE Jean: onafhankelijke bij Solo-Superia.

We kregen twee reacties van Rudy Romeyns i.v.m. de pubkaarten 1969 in WAAIERS 4-3.

1. Hoe komen jullie aan de info dat J.M. Fuente in 1969 voor Pepsi zou hebben gereden? Als dit klopt was dit als de tegenhanger van de 'amateur hors catégorie' in Frankrijk en onafhankelijken in België en dus als in Spanje als Aficionades?

Antwoord van de redactie:

We schreven zelf al dat we erover twijfelden. José Manuel FUENTE (niet zeker of hij in 1969 effectief voor Pepsi reed). De bron van dit gegeven blijkt het boek van Dauchy (Groupes Sportifs Espagnols).

2. Dezelfde vraag voor Luis Balagué bij Werner, overal zie ik dat hij in 1969 reed voor zowel BIC en Werner. Maar nergens van wanneer tot wanneer bij de een of de andere. Ik heb al zoekend op het internet een site gevonden 'Asociation Iberica de Historiades y Escritores de Ciclismo (AIHEC)'. Dat is zeer gedetailleerd qua carrière van Balagué (ploegen en uitslagen) maar daar staat enkel vermeld dat hij in 1969 voor BIC reed, ook de wedstrijden en zijn uitslagen staan erbij met foto's maar enkel in BIC-trui.

Antwoord van de redactie:

Zoals Rudy zelf schreef hebben wij ook overal BIC en Werner gevonden. Gezien wij het jaar 1969 nog niet tot in detail hebben kunnen uitvlooien, moeten wij ook het antwoord schuldig blijven.

Belangrijke mededeling: Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op om het even welke manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs. © 2025

Belangrijke mededeling: Indien op een of meerdere foto's het zogenaamde copyright rust en plaatsing daarvan niet op prijs wordt gesteld, wordt u vriendelijk verzocht dit kenbaar te maken via redactie@waaierstijdschrift.be, zodat de bewuste foto uit dit tijdschrift kan worden verwijderd. In veel gevallen is het niet mogelijk te achterhalen bij wie het auteursrecht berust en of deze persoon of instelling instemt met plaatsing in dit tijdschrift. De makers van dit tijdschrift benadrukken dat met dit gratis tijdschrift geen commerciële bedoelingen worden beoogd en dat desgewenst een bronvermelding kan worden opgenomen.